AELIANI
VARIA HISTORIA
HERACLIDIS PONTICI
ET NICOLAI DAMASCENI
QUAE SUPERSUNT.

AD
OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM
ACCURATE EDITA.

EDITIO STEREOTYPA.

LIPSIAE
SUMTIBUS ET TYPIS CAR. TAUCHNITII.
1829.

Ladenpreis 6 Groschen.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

1. Περὶ πολύποδος.

ΔΕΙΝΟΙ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες, καὶ πᾶν ὁτιοῦν φαγεῖν ἄμαχοι. Πολλάκις οὖν οὐδὲ ἀλλήλων ἀπέχονται· ἀλλὰ τῷ μείζονι ὁ βραχύτερος ἁλοὺς, καὶ ἐμπεσὼν τοῖς ἀνδρειοτέροις θηράτροις, τοῖς καλουμένοις τοῦ ἰχθύος πλοκάμοις, εἶτα αὐτῷ γίνεται δεῖπνον. Ἐλλοχῶσι δὲ οἱ πολύποδες καὶ τοὺς ἰχθῦς τὸν τρόπον τοῦτον. Ὑπὸ ταῖς πέτραις κάθηνται, καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐκείνων μεταμορφοῦσι χροιὰν, καὶ τοῦτο εἶναι δοκοῦσιν, ὅπερ οὖν καὶ πεφύκασιν αἱ πέτραι. Οἱ τοίνυν ἰχθῦς προσνέουσιν οἱονεὶ τῇ πέτρᾳ, τοῖς πολύποσιν, οἱ δὲ ἀφυλάκτους ὄντας αὐτοὺς περιβάλλουσι ταῖς ἐξ ἑαυτῶν ἄρκυσι, ταῖς πλεκτάναις.

II. Περὶ φαλάγγων.

Ὑφαντικὴν, καὶ ὑφαίνειν, καὶ δῶρα Ἐργάνης Δαίμονος, οὔτε ἴσασιν αἱ φάλαγγες, οὔτε εἰδέναι βούλονται. Ἢ τί ποτ' ἂν καὶ χρήσαιτο τῷ τοιῷδε ἐσθήματι τὸ τοιοῦτον θηρίον; Τὸ δὲ ἀράχνιον πάγη, καὶ οἱονεὶ κύρτος ἐστὶ τοῖς ἐμπίπτουσι. Καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ, πάνυ σφόδρα ἀτρεμοῦσα, καὶ ἔοικεν ἀκινήτῳ. Καὶ τὸ μὲν ἐνέπεσεν, ὅ, τί ποτέ ἐστι τὸ ἐμπεσὸν, ἡ δ' ἔχει δαῖτα. Τοσοῦτον δ' ἐμπίπτει, ὅσον καὶ τὸ ὕφασμα κατέχειν δυνατόν ἐστι, καὶ ἐκείνῃ δειπνεῖν ἀπόχρη.

III. Περὶ Αἰγυπτίων βατράχων.

Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατράχων Αἰγυπτίων, καὶ οὖν καὶ τῶν ἄλλων ὑπερφέρουσι κατὰ πολύ. Ἐὰν γὰρ ὕδρῳ περιπέσῃ, Νείλου θρέμματι, βάτραχος, καλάμου τρύφος ἐνδακὼν, πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται, καὶ οὐκ ἀνίησι κατὰ τὸ καρτερόν. Ὁ δὲ ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ· οὐ γάρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ στόμα, ὅσον ὁ κάλαμος διείργει. Καὶ ἐκ τούτου περιγίνονται τῆς ῥώμης τῶν ὕδρων οἱ βάτραχοι τῇ σοφίᾳ.

IV. Περὶ κυνὸς Αἰγυπτίου.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ κυνὸς Αἰγυπτίου σοφόν. Οὐκ ἀθρόως, οὐδὲ ἀνέδην, οὐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τοῦ ποταμοῦ πίνουσιν, ἐπικύπτοντες ἅμα, καὶ ὅσαν διψῶσι λάπτοντες· ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία. Παραθέουσι δὲ τὴν ὄχθην, καὶ παρακλέπτοντες, πίνουσιν, ὅσον ἁρπάσαι, πάλιν καὶ πάλιν. Εἶτα οὕτω

ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν, οὐ μὴν ἀπώλοντο, καὶ οὖν καὶ ἠκέσαντο τὸ δίψος.

V. Περὶ θαλαττίας ἀλώπεκος.

Ἡ ἀλώπηξ, οὐ μόνον τὸ χερσαῖον θηρίον δολερόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ θαλαττία πανοῦργός ἐστι. Τὸ μὲν γὰρ δέλεαρ οὐχ ὑφορᾶται, οὐδὲ μὴν φυλάττεται διὰ τὴν ἀκρασίαν τοῦτο· τοῦ δὲ ἀγκίστρου καταφρονεῖ καὶ πάνυ ἡ ἀλώπηξ. Πρὶν ἢ γὰρ τὸν ἀσπαλιέα σπάσαι τὸν κάλαμον, ἥδε ἀνέθορε, καὶ ἀπέκειρε τὴν ὁρμιὰν, καὶ νήχεται αὖθις. Πολλάκις δ' οὖν καὶ δύο καὶ τρία κατέπιεν ἄγκιστρα· ὁ δ' ἁλιεὺς ἐκείνην οὐκ ἐδείπνησε, προϊοῦσαν τῆς θαλάσσης.

VI. Περὶ χελωνῶν θαλαττίων.

Αἱ χελῶναι αἱ θαλάσσιαι ἐν τῇ γῇ τίκτουσι. Τεκοῦσαι δὲ, παραχρῆμα κατέχωσαν ἐν τῇ γῇ τὰ ᾠά· εἶτα, ἐπιστρέψασαι ὀπίσω εἰς ἤθη τὰ ἑαυτῶν, νήχονται. Εἰσὶ δὲ εἰς τοσοῦτον λογιστικαὶ, ὥστε ἐφ' ἑαυτῶν ἐκλογίζεσθαι τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ἐν αἷς τὰ ἔγγονα αὐταῖς, τῶν ᾠῶν συμπαγέντων, ζῶα γίνονται. Ὑποστρέψασαι οὖν αὖθις εἰς τὸν χῶρον, ἐν ᾧ κατέθεντο κρύψασαι τὰ ἑαυτῶν βρέφη, ἀνορύξασαι τὴν γῆν, ἣν ἐπέβαλον, καὶ κινουμένους ἤδη τοὺς νεοττοὺς, καὶ ἕπεσθαι δυναμένους αὐταῖς ἀπάγουσιν.

VII. Περὶ ἀγρίων συῶν.

Ἦσαν ἄρα οἱ σῦς οἱ ἄγριοι ἰατρικῆς οὐκ ἀπαίδευτοι, καὶ θεραπείας ἅμα. Οὗτοι γοῦν, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγωσι, τὰ ἐξόπισθεν ἐ-

φέλκουσι, παρειμένως ἔχοντες οὕτως ἑαυτῶν. Εἶτι σπώμενοι, ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τῶν καρκίνων ἀναλέγουσι, καὶ ἐσθίουσι προθυμότατα. Γίνονται δὲ οὗτοι τοῦ πάθους φάρμακον, καὶ ἐργάζονται ὑγιεῖς αὐτοὺς αὖθις.

VIII. Περὶ φαλαγγίου.

Φαλάγγιον ἐλάφοις τοσοῦτόν ἐστι κακὸν, ὅσοι καὶ ἀνθρώποις· καὶ κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι διι ταχέων. Ἐὰν μέντοι κιττοῦ γεύσωνται, ἐλύπησε αὐτοὺς τὸ δῆγμα οὐδέν· δεῖ δὲ εἶναι τὸν κιττὸ ἄγριον.

IX. Περὶ λέοντος νοσοῦντας.

Λέοντα δὲ νοσοῦντα τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲν ὀνίνησι· φάρμακον δέ ἐστιν αὐτῷ τῆς νόσου, βρωθεὶ πίθηκος.

X. Πῶς αἱ βεβλημέναι ἐν Κρήτῃ αἶγε θεραπεύονται.

Οἱ Κρῆτές εἰσι τοξεύειν ἀγαθοί· καὶ οὖν κα τὰς αἶγας βάλλουσιν ἐπ' ἄκροις νενομένας τοῖς ὄρεσιν. Αἱ δὲ βληθεῖσαι παραχρῆμα τῆς δικτάμο βοτάνης διέτραγον, καὶ ἅμα τῷ γεύσασθαι, ὅλα ἐκεί ναις τὰ βέλη ἐκπίπτει.

XI. Ὅτι μαντικοὶ οἱ μῦες.

Ἦσαν δ' ἄρα μαντικώτατοι τῶν ζώων καὶ μῦες Γηρώσης γὰρ οἰκίας ἤδη καὶ μελλούσης κατολισθαί νειν, αἰσθάνονται πρῶτοι· καὶ ἀπολιπόντες τὰ μυωπίας τὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς διατριβὰς, ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι, καὶ μετοικίζονται.

XII. Περὶ μυρμήκων.

Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ μύρμηκες, ὡς ἀκούω, μαντικῆς τινα αἴσθησιν. Ὅταν γὰρ μέλλῃ λιμὸς ἔσεσθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυρίσαι, καὶ ἑαυτοῖς ἀποταμειώσασθαι τοὺς πυρούς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμήκων δεῖπνόν ἐστιν.

XIII. Περὶ Γέλωνος.

Ὁ Συρακούσιος Γέλων κατ᾽ ὄναρ ἐβέβλητο κεραυνῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἐβόα, οὐκ ἀμυδρὸν, οὐδὲ ἀσθενές, ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀλλ᾽ ἀνδρικῶς, ἅτε δεινῶς ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τοῦ δέους. Ὁ δὲ κύων, ὅσπερ οὖν αὐτῷ παρεκάθευδεν, ἐκ τῆς βοῆς διεταράχθη, καὶ περιβὰς αὐτὸν, ὑλάκτει πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν, καὶ σύντονον. Καὶ ἐκ τούτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη, καὶ τοῦ δέους ἀφέθη.

XIV. Περὶ κύκνου.

Λέγει Ἀριστοτέλης τὸν κύκνον καλλίπαιδα εἶναι, καὶ πολύπαιδα· ἔχειν γε μὴν καὶ θυμόν. Πολλάκις γοῦν εἰς ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες, καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν οἱ κύκνοι. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ μάχεσθαι τοὺς κύκνους τοῖς ἀετοῖς· ἀμύνεσθαί γε μὴν αὐτοὺς, ἀλλ᾽ οὐκ ἄρχειν ἀδίκων. Ὅτι δέ εἰσι φιλῳδοὶ, τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τεθρύλληται. Ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος· πεπίστευται δ᾽ οὖν, ὅτι ᾄδει. Καὶ λέγουσί γε αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον εὐφωνότατόν τε, καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. Διαβαίνουσι δὲ καὶ πέλαγος, καὶ πέτον-

ται καὶ κατὰ θαλάσσης, καὶ αὐτοῖς οὐ κάμνει τὸ πτερόν.

XV. Περὶ περιστερῶν.

Ἐκ διαδοχῆς φασιν ἐπωάζειν τὰς περιστεράς. Εἶτα τῶν νεοττῶν γενομένων, ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι᾽ ἄρα τοῦτο. Τίκτει δὲ ὠὰ δύο ἡ θήλεια, ὧν τὸ μὲν πρῶτον, ἄῤῥεν ποιεῖ πάντως, τὸ δὲ δεύτερον, θῆλυ. Τίκτουσι δὲ αἱ περιστεραὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους· ἔνθεν τοι καὶ δεκάκις τοῦ ἔτους ὠδῖνουσι. Λόγος δέ τις περίεισιν Αἰγύπτιος, λέγων δωδεκάκις τὰς ἐν Αἰγύπτῳ τίκτειν. Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης καὶ διάφορον εἶναι τῆς περιστερᾶς τὴν πελειάδα· τὴν μὲν γὰρ περιστερὰν εἶναι μείζονα, τὴν δὲ πελειάδα βραχυτέραν. Καὶ τὴν μὲν περιστερὰν τιθασσὸν εἶναι, τὴν δὲ οὔ. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, μὴ πρότερον ἐπιβαίνειν τὸν ἄῤῥενα τῇ θηλείᾳ, πρὶν ἢ φιλήσῃ αὐτήν· μὴ γὰρ ἀνέχεσθαι τὰς θηλείας τὴν τῶν ἀῤῥένων ὁμιλίαν, τοῦ φιλήματος ἔρημον. Προστίθησι τούτοις καὶ ἐκεῖνα, ὅτι καὶ αἱ θήλειαι ἀλλήλας ἀναβαίνουσιν, ὅταν τῆς πρὸς ἄῤῥενα μίξεως ἀτυχήσωσι· καὶ οὐδὲν μὲν εἰς ἀλλήλας προΐενται, τίκτουσι δὲ ὠὰ, ἐξ ὧν νεοττοὶ οὐ γίνονται αὐτοῖς. Εἰ δέ τι Καλλιμάχῳ χρὴ προσέχειν, φάσσαν, καὶ πυραλλίδα, καὶ περιστερὰν, καὶ τρυγόνα φησὶ μηδὲν ἀλλήλαις ἐοικέναι. Ἰνδοὶ δέ φασι λόγοι, περιστερὰς ἐν Ἰνδοῖς γίνεσθαι μηλίνας τὴν χρόαν. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς περὶ τὸν Ἄθω φανῆναι περιστερὰς λευκὰς λέγει, ὅτι ἐνταῦθα ἀπώλοντο αἱ τῶν Περσῶν

τριήρεις, περικάμπτουσαι τὸν Ἄθω. Ἐν Ἔρυκι δὲ τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης νεὼς, σεμνός τε, καὶ ἅγιος, ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκινοὶ τὰ Ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται, ὡσπεροῦν τῷ θεῷ συναποδημοῦσαι. Κατά γε μὴν τὸν λοιπὸν χρόνον πάμπολύ τι πλῆθος τῶνδε τῶν ὀρνίθων ἐπιπολάζειν τῷ ναῷ τῆς θεοῦ ὡμολόγηται. Ἀχαϊκοὶ δὲ οὗ πάλιν λέγουσι λόγοι, καὶ τὸν Δία αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν εἰς περιστερὰν, ἐρασθέντα παρθένου, Φθίας ὄνομα. Ἐν Αἰγίῳ δὲ ᾤκει ἡ Φθία αὕτη.

XVI. Περὶ Σωκράτους, ὅτε τὸ κώνειον ἔπιεν.

Ὅτε ἧκεν ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου, καὶ ἔδει Σωκράτην ἀποθνήσκειν, ἀφίκετο εἰς τὸ δεσμωτήριον Ἀπολλόδωρος, ὁ τοῦ Σωκράτους ἑταῖρος, χιτῶνά τε αὐτῷ φέρων ἐρίων πολυτελῆ καὶ εὐήτριον, καὶ ἱμάτιον τοιοῦτο. Καὶ ἠξίου ἐνδύντα αὐτὸν τὸν χιτῶνα, καὶ θοἰμάτιον περιβαλόμενον, εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον. Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ, καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρήσειν, εἰ ἐν αὐτοῖς ἀποθάνοι· καὶ γὰρ οὖν καὶ προκεῖσθαι σὺν τῷ κόσμῳ τὸν νεκρὸν οὐ πάνυ τι ἀδόξως. Ταῦτα τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος. Ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ᾽ ἔφη πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα, καὶ Σιμμίαν, καὶ Φαίδωνα, Καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὕτω δοξάζει, εἴγε αὐτὸ πεπίστευκεν, ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν,

καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα, ἔτι οὕτως ὄψεται Σω-
κράτην; Εἰ γὰρ οἴεται τὸν ὀλίγον ὕστερον ἐῤῥιμμέ-
νον ἐν ποσὶ καὶ κεισόμενόν γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐσ-
με οὐκ εἰδώς.

XVII. Περὶ τῶν σμικροτάτων τεθρίπ-
πων, καὶ ἐλεγείου.

Ταῦτα ἄρα ἐστὶ τὰ θαυμαζόμενα Μυρμηκίδε
τοῦ Μιλησίου, καὶ Καλλικράτους τοῦ Λακεδαιμο-
νίου, τὰ μικρὰ ἔργα. Τέθριππα μὲν ἐποίησαν ὑπ
μυίας καλυπτόμενα, καὶ ἐν σησάμῳ δίστιχον ἐλ
γεῖον χρυσοῖς γράμμασιν ἐπέγραψαν. Ὧν, ἐμοὶ δο-
κεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται· τί γὰρ ἄλ-
λο ἐστὶ ταῦτα, ἢ χρόνου παρανάλωμα;

XVIII. Περὶ τρυφωσῶν γυναικῶν.

Πῶς δὲ οὐ διέῤῥεον ὑπὸ τρυφῆς αἱ παλαιαὶ τῶ
γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς κεφαλῆς στεφάνην ἐπ
τίθεντο ὑψηλὴν, τοὺς δὲ πόδας σανδάλοις ὑπεδοῦ
το, ἐκ δὲ τῶν ὤτων αὐταῖς ἐνώτια μακρὰ ἀπεκρ
μαντο· τῶν δὲ χιτώνων τὰ περὶ τοὺς ὤμους ἄχ
τῶν χειρῶν οὐ συνέῤῥαπτον, ἀλλὰ περόναις χρυσαῖ
καὶ ἀργυραῖς συνεχέσι κατελάμβανον. Καὶ ταῦτ
αἱ πάνυ παλαιαί. Τῶν δὲ Ἀττικῶν γυναικῶν τὴ
τρυφὴν Ἀριστοφάνης λεγέτω.

XIX. Περὶ τῆς τῶν Συβαριτῶν, καὶ Κ
λοφωνίων, καὶ Κορινθίων τρυφῆς.

Ὁ μὲν δημώδης λόγος καὶ εἰς πάντας ἐκφοιτ
σας λέγει, Συβαρίταις καὶ αὐτῇ τῇ Συβάρει αἰτί
τῆς ἀπωλείας γενέσθαι τὴν πολλὴν τρυφήν. Ἃ
οὐκ ἔστι τοῖς πολλοῖς γνώριμα, ταῦτ' ἐγὼ ἐρῶ. Κ

οφωνίους φασὶ καὶ αὐτοὺς διὰ τὴν πάνυ τρυφὴν ἀπολέσθαι· καὶ γάρ τοι καὶ οὗτοι ἐσθῆτι πολυτελεῖ θρύπτοντο, καὶ τραπέζης ἀσωτίᾳ καὶ ὑπὲρ τὴν ρείαν χρώμενοι ὕβριζον. Καὶ ἡ τῶν Βακχιαδῶν ὲ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀρχὴ, ἐπὶ μέγα δυνάμεως προλθοῦσα, ὅμως, διὰ τὴν τρυφὴν τὴν ἔξω τοῦ μέρου, καὶ αὐτὴ κατελύθη.

XX. Περὶ Διονυσίου συλήσαντος τὰ τῶν θεῶν.

Διονύσιος ἐξ ἁπάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱεῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. Τοῦ δὲ ἀγάλματος τοῦ ιὸς περιεῖλε τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν κόσμον, ὃς ἦν, ασὶ, χρυσίου πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. Ονούντων δὲ τῶν δημιουργῶν ἅψασθαι, ὅδε πρῶος ἔκρουσε τὸ ἄγαλμα. Καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ τοῦ πόλλωνος περιεσύλησεν, ἔχον καὶ αὐτὸ χρυσοῦς οστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραί τινα αὐτό. Πλεύας δὲ εἰς Τροιζηνίους, τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς ευκοθέας ἅπαντα ἐσύλησε χρήματα, τὴν παρακειένην ἀργυρᾶν τῷ Ἀπόλλωνι τράπεζαν κελεύσας ἀελεῖν, Ἀγαθοῦ Δαίμονος τῷ θεῷ διδόντας πρόοσιν.

XXI. Ἰσμηνίας, αἰσχύνης χωρὶς, πῶς Περσῶν βασιλεῖ προσεκύνησεν.

Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου σοφὸν ἅμα καὶ Ἑλληικὸν οὐκ ἂν ἀποκρυψαίμην ἔργον. Πρεσβεύων οὗος ὑπὲρ τῆς πατρίδος πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, ἀφίκετο μὲν, ἐβούλετο δὲ αὐτὸς, ὑπὲρ ὧν ἧκεν, ἐντυχεῖν τῷ Πέρσῃ. Ἔφατο οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ χιλ-

αρχος, ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεομένους εἰσάγων, Ἀλλ᾽, ὦ ξεῖνε Θηβαῖε (ἔλεγε δὲ ταῦτα περαίζων δι᾽ ἑρμηνέως, Τιθραύστης δὲ ἦν ὄνομα τῷ χιλιάρχῳ), νόμος ἐστὶν ἐπιχώριος Πέρσαις, τὸν εἰς ὀφθαλμοὺς ἐλθόντα τοῦ βασιλέως μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Εἰ τοίνυν αὐτὸς δι᾽ ἑαυτοῦ συγγενέσθαι θέλεις αὐτῷ, ὥρα σοι, τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾷν· εἰ δὲ μὴ, τὸ αὐτό σοι τοῦτο καὶ δι᾽ ἡμῶν ἀνυσθήσεται, καὶ μὴ προσκυνήσαντι. Ὁ τοίνυν Ἰσμηνίας, Ἄγε με, εἶπε· καὶ προσελθὼν καὶ ἐμφανὴς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, περιελόμενος τὸν δακτύλιον, ἔῤῥιψεν ἀδήλως παρὰ τοὺς πόδας, ὃν ἔτυχε φορῶν, καὶ ταχέως ἐπικύψας, ὡς δὴ προσκυνῶν, πάλιν ἀνείλετο αὐτόν· καὶ δόξαν μὲν ἀπέστειλε τῷ Πέρσῃ προσκυνήσεως, οὐ μὴν ἔδρασεν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχύνην φερόντων. Πάντα οὖν, ὅσα ἠβουλήθη, κατεπράξατο, οὐδὲ ἠτύχησέ τι ἐκ τοῦ Πέρσου.

XXII. Δῶρα τὰ διδόμενα παρὰ Περσῶν βασιλέως τοῖς πρεσβευταῖς.

Δῶρα τὰ ἐκ βασιλέως διδόμενα τοῖς παρ᾽ αὐτὸν ἥκουσι πρεσβευταῖς, εἴτε παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀφίκοιντο, εἴτε ἑτέρωθεν, ταῦτ᾽ ἦν. Τάλαντον μὲν ἑκάστῳ Βαβυλώνιον ἐπιστήμου ἀργυρίου, ταλαντιαῖαι δὲ φιάλαι δύο ἀργυραῖ. Δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικάς. Ψέλλιά τε καὶ ἀκινάκην ἐδίδου, καὶ στρεπτὸν, χιλίων δαρεικῶν ἄξια ταῦτα. Καὶ στολὴν ἐπ᾽ αὐτοῖς Μηδικήν· ὄνομα δὲ τῇ στολῇ δωροφορική.

XXIII. *Περὶ Γοργίου καὶ Πρωταγόρου.*

Ἐν τοῖς Ἕλλησι τοῖς πάλαι, μακρᾷ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάου, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτου· τῇ δὲ σοφίᾳ τοσοῦτον ἐλείποντο, ὅσον ἀνδρῶν παῖδες. Ἔοικε γάρ πως ἡ δόξα μὴ πάνυ τι ἀκριβὲς, μήτε ὁρᾷν, μήτε ἀκούειν· ἔνθεν τοι καὶ πολλὰ σφάλλεται, καὶ τὰ μὲν καταχαρίζεται, τὰ δὲ ψεύδεται.

XXIV. *Περὶ φιλονεικίας Ἡρακλέους, καὶ Λεπρέου.*

Γλαύκωνος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀστυδαμείας τῆς Φόρβαντος, γίνεται παῖς Λεπρέας, ὅσπερ οὖν συνεβούλευσε τῷ Αὐγέᾳ δῆσαι τὸν Ἡρακλῆ, ὅτε αὐτὸν ἀπῄτει τὸν ὑπὲρ τοῦ ἄθλου μισθὸν Ἡρακλῆς. Ἦν οὖν, οἷα εἰκὸς, πολέμιος τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Λεπρέας ἐκ τῆς τοιαύτης συμβουλῆς. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ὁ μὲν τοῦ Διὸς παῖς εἰς Καύκωνος ἀφίκετο· δεηθείσης δὲ τῆς Ἀστυδαμείας, διαλύεται τὴν πρὸς τὸν Λεπρέαν ὁ Ἡρακλῆς ἔχθραν. Φιλονεικία δ' οὖν αὐτοῖς ἐμπίπτει νεανικὴ, καὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις περὶ δίσκου, καὶ ὕδατος ἀντλήσεως, καὶ τίς καταδειπνήσει ταῦρον πρότερος· καὶ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττᾶται Λεπρέας. Καὶ ὑπὲρ πολυποσίας ἀγὼν αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ ἐνταῦθα πάλιν ὁ Ἡρακλῆς ἐκράτει. Διανιώμενος δὲ ὁ Λεπρέας, λαβὼν ὅπλα, εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται τὸν Ἡρακλῆ. Καὶ οὖν καὶ ἔτισε δίκας ὑπὲρ τῶν παρ' Αὐγέᾳ· μαχόμενος γὰρ ἀποθνήσκει.

XXV. *Περὶ Ἀλεξάνδρου μεγαλοφροσ νης εἰς τὸν Φωκίωνα, καὶ τούτου εἰς ἐκεῖνον.*

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου (εἰ δέ τῳ δοκεῖ, ὁ τ Διός, ἐμοὶ γὰρ οὐδὲν διαφέρει) Φωκίωνι μόνῳ, φ σί, τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ γράφων, προσετίθει Χαίρειν· οὕτως ἄρα ἠρήκει τὸν Μακεδόνα ὁ Φ κίων. Ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἔπεμ ἑκατόν, καὶ πόλεις τέσσαρας ὠνόμασεν, ὧν ἠξ μίαν, ἣν βούλεται, προελέσθαι αὐτὸν, ἵνα ἔχῃ καρπο σθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους. Ἦσαν δὲ αἱ πόλεις αἵ Κίος, Ἐλαία, Μύλασα, Πάταρα. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξ δρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς· ἔτι μὴν μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων, μήτε τὸ ἀργύρ προσέμενος, μήτε τὴν πόλιν. Ὡς δὲ μὴ δοκοίη π τῃ ὑπερφρονεῖν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐτίμησεν αὐτὸν τὰ τοῦτο· τοὺς ἐν τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σάρδεσι δεδεμέν ἄνδρας ἠξίωσεν αὐτὸν ἀφεῖναι ἐλευθέρους αὐ Ἐχεκρατίδην τὸν σοφιστὴν, καὶ Ἀθηνόδωρον τ Ἴμβριον, καὶ Δημάρατον, καὶ Σπάρτωνα· ἀδελ δὲ ἄρα ἤστην οὗτοι Ῥοδίω.

XXVI. *Περὶ Ἀγλαΐδος τῆς ἀδδηφάγ*

Γυναῖκα ἀκούω σαλπίσαι, καὶ τοῦτο ἔργον χειν ἅμα καὶ τέχνην, Ἀγλαΐδα ὄνομα, τὴν Μεγακ ους παῖδα. Περίθετον δὲ εἶχε κόμην, καὶ λόφ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ὁμολογεῖ Ποσείδιππος ταῦ Δεῖπνον δὲ ἦν ἄρα αὐτῇ κρεῶν μὲν μναῖ δώδε ἄρτων δὲ χοίνικες τέσσαρες, ἔπινε δὲ οἴνου χόα.

XXVII. *Περὶ ἀδδηφαγίας πολλῶν.*

Ἀδδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γεγονέναι, Λιτυέρσαν τὸν Φρύγα, καὶ Κάμβητα τὸν Λυδὸν, καὶ Θῦον τὸν Παφλαγόνα, καὶ Χαρίλαν, καὶ Κλεώνυμον, καὶ Πείσανδρον, καὶ Χάριππον, καὶ Μιθριδάτην τὸν Ποντικὸν, καὶ Καλαμόδρυν τὸν Κυζικηνὸν, καὶ Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον, τὸν ἀθλητὴν ἅμα καὶ ποιητὴν, καὶ Καντίβαριν τὸν Πέρσην, καὶ Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος· ἔνθεν τοι καὶ Αἴθων ἐκλήθη οὗτος. Λέγεται δὲ ἐν Σικελίᾳ Ἀδδηφαγίας ἱερὸν εἶναι, καὶ Σιτοῦς ἄγαλμα Δήμητρος. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ἀλκμὰν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι. Καὶ Κτησίαν δὲ φησί τινα Ἀναξίλας, ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, πολλὰ ἐσθίειν.

XXVIII. *Περὶ τῶν παρὰ Ῥοδίοις τιμωμένων ὄψων.*

Ἀλλ' ἔγωγε ὑμῖν ἐθέλω εἰπεῖν Ῥόδιον δόξαν. Ἐν Ῥόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα, καὶ θαυμάζοντα αὐτοὺς, καὶ ὄντα τῶν ἄλλων ὀψοφαγίστατον, ἀλλὰ τοῦτόν γε ὡς ἐλευθέριον ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐπαινεῖσθαι· τόν γε μὴν πρὸς τὰ κρέα ἀπονεύοντα, ὡς φορτικὸν καὶ γάστριν διαβάλλουσι Ῥόδιοι. Εἴτε δὲ ἐκεῖνοι ὀρθῶς, εἴτε οὗτοι φλαύρως, ὑπερφρονῶ τοῦτο ἐξετάζειν.

XXIX. *Ὅτι ὄϊς λέοντα ἔτεκεν.*

Λέγουσι Κώων παῖδες ἐν Κῷ τεκεῖν, ἔν τινι ποίμνῃ Νικίππου τοῦ τυράννου, ὄϊν· τεκεῖν δὲ οὐκ ἄρνα, ἀλλὰ λέοντα. Καὶ οὖν τὸ σημεῖον τοῦτο τῷ

Νικίππῳ τὴν τυραννίδα τὴν μέλλουσαν αὐτῷ
τεύσασθαι, ἰδιώτῃ ἔτι ὄντι.

XXX. Ὅτι Γαλέτης οὐ μᾶλλον διὰ μορφὴν, ἢ διὰ τὴν σύνεσιν, ὑπὸ τ Πτολεμαίου λίαν ἠράσθη.

Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐρώμενον εἶχε Γαλ ὄνομα, ἰδεῖν κάλλιστον. Ἀμείνων δὲ ἦν ἄρα τῷ ρακίῳ γνώμη τῆς μορφῆς. Πολλάκις γοῦν αὐτῷ ὁ Πτολεμαῖος ἐμαρτύρει, καὶ ἔλεγεν, Ὦ ἀγαθ φαλὴ, κακοῦ μὲν οὐδεπώποτε οὐδενὶ γέγονας αἰ πολλοῖς δὲ καὶ πολλὰ ἀγαθὰ προὐξένησας. Ὁ ἵππευε σὺν τῷ βασιλεῖ, τὸ μειράκιον. Ἰδὼν δὲ ρωθεν ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ, οὐ ῥᾳθ εἶδεν, ἀλλ' ἔφη πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, Ὦ βασ ἐπεὶ κατά τινα δαίμονα τῶν ἀγομένων ἀγαθὸ ἵππῳ ἐτύχομεν ὄντες, φέρε, εἴ σοι δοκεῖ, τὴν ἔλ ἐπιτείναντες, καὶ συντονώτερον ἐπιδιώξαντες, κουροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα,

Σωτῆρες ἔνθα, κἀγαθοὶ παραστάται,

τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων. ὑπερησθεὶς αὐτοῦ τῇ χρηστότητι, καὶ τὸ φιλοί μον ὑπερφιλήσας, καὶ ἐκείνους ἔσωσε, καὶ ἐπὶ τ προσέθηκε τῷ φίλτρῳ τοῦ κατ' αὐτὸν ἔρωτος.

XXXI. Περσικὸς νόμος, περὶ τοῦ δ προσφέρειν τῷ βασιλεῖ.

Νόμος οὗτος Περσικὸς ἐν τοῖς μάλιστα ὑπ τῶν φυλαττόμενος· ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ λεὺς, πάντες αὐτῷ Πέρσαι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δ μιν ἕκαστος προσκομίζει. Ἅτε δὴ ὄντες ἐν γεω

καὶ περὶ γῆν πονούμενοι, καὶ αὐτουργοὶ πεφυκότες, οὐδὲν τῶν ὑβρισμένων, οὐδὲ τῶν ἄγαν πολυτελῶν, προσφέρουσιν, ἀλλ' ἢ βοῦς, ἢ ὄϊς, οἱ δὲ σῖτον, καὶ οἶνον ἄλλοι. Παρεξιόντι δ' αὐτῷ, καὶ παρελαύνοντι, ταῦτα ὑπὸ ἑκάστου πρόκειται, καὶ ὀνομάζεται δῶρα, καὶ δοκεῖ τούτῳ. Οἱ δὲ ἔτι τούτων ἐνδεέστεροι τὸν βίον, καὶ γάλα, καὶ φοίνικας αὐτῷ, καὶ τυρὸν προσφέρουσι, καὶ τρωκτὰ ὡραῖα, καὶ τὰς ἄλλας ἀπαρχὰς τῶν ἐπιχωρίων.

XXXII. Περὶ δεδωρημένου ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ.

Λόγος οὖν καὶ οὗτος Περσικός. Φασὶν ἄνδρα Πέρσην, ᾧ ὄνομα ἦν Σιναίτης, πόῤῥω τῆς ἐπαύλεως τῆς ἑαυτοῦ ἐντυχεῖν Ἀρταξέρξῃ τῷ ἐπικαλουμένῳ Μνήμονι. Ἀπολειφθέντα οὖν θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. Οὐκ ἔχων δὲ ὅ, τι χρήσεται τῷ παρόντι, ἡττηθῆναι τῶν ἄλλων Περσῶν μὴ φέρων, μηδὲ ἄτιμος δόξαι, τῷ μὴ δωροφορῆσαι βασιλέα· ἀλλ' οὗτός γε πρὸς τὸν ποταμὸν τὸν πλησίον παραῤῥέοντα, ᾧ Κῦρος ὄνομα, ἐλθὼν σὺν σπουδῇ, καὶ ᾗ ποδῶν εἶχε μάλιστα, ἐπικύψας, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσάμενος τοῦ ὕδατος, Βασιλεῦ (φησὶν) Ἀρταξέρξη, δι' αἰῶνος βασιλεύοις· νῦν μὲν οὖν σε, ὅπῃ τε καὶ ὅπως ἔχω, τιμῶ, ὡς ἂν μὴ ἀγέραστος, τό γοῦν ἐμὸν καὶ τὸ κατ' ἐμέ, παρέλθῃς. Τιμῶ δέ σε Κύρου ποταμοῦ ὕδατι· ὅταν δὲ ἐπὶ τὸν σταθμὸν τὸν σὸν παραγένῃ, οἴκοθεν, ὡς ἂν μάλιστα ἑαυτοῦ κράτιστα καὶ πολυτελέστατα χορηγήσαιμι, οὕτω τιμήσω σε, καὶ δὴ οὐδὲν ἐλάττων γε-

νοίμην τινὸς τῶν ἄλλων τῶν ἤδη σε δεξιωσ
τοῖς δώροις. Ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀρταξέρξης ἥσθ
Δέχομαι ἡδέως, φησὶν, ἄνθρωπε, τὸ δῶρον,
μῶ γε αὐτὸ τῶν πάνυ πολυτελῶν, καὶ ἴσοι
ἐκείνοις λέγω· πρῶτον μὲν, ὅτι ὕδωρ ἐστὶ
των ἄριστον, δεύτερον δὲ, ὅτι Κύρου ὄνομα
τῷ φέρει. Καὶ σὺ δέ μοι καταλύοντι ἐν τῷ ς
πάντως ἐπιφάνηθι. Ταῦτα εἰπὼν προσέτα
εὐνούχους λαβεῖν τὸ ἐξ αὐτοῦ δῶρον. Οἱ δὲ
χίστην προσδραμόντες, εἰς χρυσῆν φιάλην ἐ
ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ. Ἐλθὼν δὲ, ἐν
τέλυεν, ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε τῷ ἀνδρὶ τῷ Πέρ
λὴν Περσικὴν, καὶ φιάλην χρυσῆν, καὶ χιλί
ρεικούς· καὶ προσέταξε τὸν κομίζοντα αὐτὰ
τῷ λαμβάνοντι, Κελεύει σε βασιλεὺς, ἐκ μὲν
τοῦ χρυσίου εὐφραίνειν τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν
καὶ σὺ τὴν ἐκείνου εὔφρανας, μὴ αὐτὸν ἀγέ
μηδὲ ἄτιμον ἐάσας, ἀλλ' ὡς ἤδη ἐχώρει, ταύτ
σας· βούλεται δέ σε καὶ τῇ φιάλῃ ταύτῃ ἀρ
πίνειν ἐξ ἐκείνου τοῦ ὕδατος.

XXXIII. Περὶ μεγάλης ῥοιᾶς τῷ δεδωρημένης.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μεγίστην Ὠμίσης Ἀρ
τῷ βασιλεῖ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα προσεκόμ
μέγεθος οὖν αὐτῆς ὑπερεκπλαγεὶς ὁ βασιλε
ποίου παραδείσου, φησὶ, λαβὼν φέρεις μοι
ρον τοῦτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὅτι οἴκοθεν,
τῆς αὐτοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη· καὶ δῶρα
τῷ βασιλικὰ ἔπεμψε, καὶ ἐπεῖπε, Νὴ τὸν Μ

ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι. Ἔοικε δὲ ὁ λόγος ὁμολογεῖν οὗτος, ὅτι πάντα ἐκ τῆς ἐπιμελείας, καὶ τῆς διαρκοῦς φροντίδος, καὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἀνελλιποῦς, καὶ τῶν κατὰ φύσιν δύναιτο ἂν κρείττονα γενέσθαι.

XXXIV. *Περὶ πατρὸς υἱοῦ θάνατον καταγινώσκεσθαι ζητοῦντος.*

Ἀνὴρ γένει Μάρδος, ὄνομα Ῥακώκης, παῖδας εἶχεν ἑπτά. Ἀλλὰ τούτων ὁ νεώτατος ἐκαλεῖτο Καρτώμης· κακὰ δὲ πολλὰ τοὺς ἄλλους εἰργάζετο. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο αὐτὸν ὁ πατὴρ παιδεύειν, καὶ ῥυθμίζειν λόγῳ· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπείθετο, τῶν δικαστῶν τῶν περιχώρων ἀφικομένων, ἔνθα ᾤκει ὁ τοῦ νεανίσκου πατὴρ, ἀλλ' ἐκεῖνός γε συλλαβὼν τὸ παιδίον, καὶ τὼ χεῖρε ὀπίσω περιαγαγὼν αὐτοῦ, πρὸς τοὺς δικαστὰς ἤγαγε· καὶ ὅσα αὐτῷ τετόλμηται, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε, καὶ ᾔτει παρὰ τῶν δικαστῶν ἀποκτεῖναι τὸν νεανίσκον. Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, καὶ αὐτοὶ μὲν ἐφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον· ἀμφοτέρους δὲ ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν τὸν Ἀρταξέρξην ἤγαγον. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντος τοῦ Μάρδου, ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ἔφη, Εἶτα τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν ἀποθνήσκοντα ὑπομεῖναι; Ὁ δὲ ἔφη, Πάντων μάλιστα· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ κήπῳ, ὅταν τῶν φυομένων θριδακινῶν τὰς ἐκφύσεις τὰς πικρὰς ἀποκλῶ καὶ ἀφαιρῶ, οὐδὲν ἡ μήτηρ αὐτῶν ἡ θριδακίνη λυπεῖται, ἀλλὰ θάλλει μᾶλλον, καὶ μείζων καὶ γλυ-

κίων γίνεται. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὸν βλάπτοντα τὴν ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν βίον, εἶπε, θεωρῶν ἀπολλύμενον, καὶ τῆς κακουργίας τῆς εἰς αὐτοὺς παυόμενον, καὶ αὐτὸς αὐξηθήσομαι, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς κατὰ γένος συνέσομαι τὰ αὐτὰ ἐμοὶ εὖ πάσχουσιν. Ὧν ἀκούσας Ἀρταξέρξης ἐπήνεσε μὲν τὸν Ῥακώκην, καὶ τῶν βασιλικῶν δικαστῶν ἐποίησεν ἕνα, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας, ὅτι ὁ περὶ τῶν ἰδίων παίδων οὕτω δικαίως ἀποφαινόμενος, πάντως καὶ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀκριβὴς ἔσται δικαστὴς, καὶ ἀδέκαστος· ἀφῆκε δὲ καὶ τὸν νεανίαν τῆς παρούσης τιμωρίας, ἀπειλῶν αὐτῷ θανάτου τρόπον βαρύτατον, ἐὰν ἐπὶ τοῖς φθάσασιν ἀδικῶν φωραθῇ ἕτερα.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

I. Πῶς ὁ Σωκράτης ἐθάρσυνε τὸν Ἀλκιβιάδην, ὥστε μηκέτι μᾶλλον τοῦ πρέποντος εὐλαβεῖσθαι τὸν δῆμον.

ΚΑΙ ταῦτα Σωκράτους πρὸς Ἀλκιβιάδην. Ὁ μὲν ἠγωνία, καὶ ἐδεδίει πάνυ σφόδρα εἰς τὸν δῆμον πα-

εῖν, τὸ μειράκιον. Ἐπιθαρσύνων δὲ αὐτὸν, καὶ ων ὁ Σωκράτης, Οὐ καταφρονεῖς, εἶπεν, ἐκεί-τοῦ σκυτοτόμου; τὸ ὄνομα εἰπὼν αὐτοῦ. Φή-ος δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὑπολαβὼν πάλιν ὁ Σω-ης, Ἔτι δὲ ἐκείνου, τοῦ ἐν τοῖς κύκλοις κηρύτ-ις; ἢ ἐκείνου τοῦ σκηνοῤῥάφου; Ὁμολογοῦν-ὲ τοῦ Κλεινίου μειρακίου, Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σω-ης, ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐκ τοιούτων ἤθροι-καὶ εἰ τῶν καθ' ἕνα καταφρονεῖς, καταφρο-ιν ἄρα καὶ τῶν ἠθροισμένων. Μεγαλοφρόνως χ ὁ τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης, τὸν Κλεινίου καὶ τῆς Δεινομάχης διδάσκων.

Περὶ γραφῶν ἐπαινουμένων κακῶς.

Μεγαβύζου ποτὲ ἐπαινοῦντος γραφὰς εὐτελεῖς, τέχνους, ἑτέρας δὲ σπουδαίως ἐκπεπονημένας ἐγοντος, τὰ παιδάρια τὰ τοῦ Ζεύξιδος, τὴν μη-τρίβοντα, κατεγέλα. Ὁ τοίνυν Ζεῦξις ἔφατο, μὲν σιωπᾷς, ὦ Μεγάβυζε, θαυμάζει σε τὰ παι-ι ταῦτα· ὁρᾷ γάρ σου τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν θε-ίαν, τὴν περί σε. Ὅταν γε μὴν τεχνικόν τι θέ-ιπεῖν, καταφρονεῖ σου. Φύλαττε τοίνυν σεαυ-ὶς τοὺς ἐπαινουμένους, κρατῶν τῆς γλώσσης, ιπὲρ μηδενὸς τῶν μηδέν σοι προσηκόντων φι-νῶν.

Περὶ Ἀλεξάνδρου οὐκ ἐπαινέσαντος εἰκόνα κατὰ τὴν ἀξίαν.

Ἀλέξανδρος θεασάμενος τὴν ἐν Ἐφέσῳ εἰκόνα ιῦ, τὴν ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν, οὐκ ἐπήνεσε τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος. Εἰσαχθέντος δὲ

τοῦ ἵππου, καὶ χρεμετίσαντος πρὸς τὸ
ἐν τῇ εἰκόνι, ὡς πρὸς ἀληθινὸν καὶ ἐκεῖ[
σιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἀπελλῆς, ἀλλ' ὅ γε ἵππ[
γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολύ.

IV. Περὶ ἔρωτος Χαρίτωνος [καὶ Μελα]νίππου, καὶ Τυράννου εἰς [...] συμπαθείας.

Φαλάριδος ὑμῖν ἔργον οὐ μάλα ἐκείν[
πεῖν ἐθέλω. Τὸ δὲ ἔργον φιλανθρωπίαν ἄ[
γει, καὶ διὰ τοῦτο ἀλλότριον ἐκείνου δοκ[
ἦν Ἀκραγαντῖνος, φιλόκαλος ἄνθρωπος,
ὥραν τὴν τῶν νέων ἐσπουδακὼς δαιμον[
ρως δὲ ἠράσθη μάλιστα Μελανίππου, Ἀ[
καὶ ἐκείνου, καὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθοῦ, κ[
διαφέροντος. Τοῦτον ἐλύπησέ τι Φάλαρ[
νιππον. Δικαζομένῳ γὰρ αὐτῷ πρός τινα
αὐτοῦ τοῦ Φαλάριδος, προσέταξεν ὁ τύρα[
φὴν καταθέσθαι. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου,
τὰ ἔσχατα δράσειν αὐτὸν μὴ ὑπακούσαν[
νος μὲν παρὰ τὴν δίκην ἐκράτησε τῇ ἀ[
τάξαντος τοῦ Φαλάριδος· καὶ οἱ ἄρχον[
φὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν. Βαρέως δ[
ὁ νεανίσκος ἤνεγκεν, ὑβρίσθαι λέγων, [
τὴν ὀργὴν τὴν ἑαυτοῦ πρὸς τὸν ἐραστὴ[
[νι]ππος, καὶ ἠξίου κοινωνὸν αὐτὸν γενέσ[
θέσεως τῆς κατ' αὐτοῦ· καὶ ἄλλους
προσλαβεῖν τῶν νεανίσκων, οὓς μάλισ[
τὴν τοιαύτην πρᾶξιν θερμοτάτους. Ὁ [
ὁ Χαρίτων ἐνθουσιῶντα, καὶ ὑπὸ τ[

νόμενον, καὶ γινώσκων, ὅτι τῶν πολιτῶν οὐδεὶς οῦς συλλήψεται, δέει τῷ ἐκ τοῦ τυράννου, καὶ ὃς ἔφη πάλαι τοῦτο ἐπιθυμεῖν, καὶ σπεύδειν ἐκ τὸς τὴν πατρίδα ῥύσασθαι τῆς δουλείας τῆς κα- κβούσης· ἀσφαλὲς δὲ μὴ εἶναι πρὸς πολλοὺς τὰ ῦτα ἐκφέρειν. Ἠξίου δὲ τὸν Μελάνιππόν οἱ γωρῆσαι ὑπὲρ τούτων ἀκριβέστερον διασκέψα- ι, καὶ ἐᾶσαι παραφυλάξαι τὸν χρόνον τὸν ἐπι- ιον εἰς τὴν πρᾶξιν. Συνεχώρησε τὸ μειράκιον. ἑαυτοῦ τοίνυν ὁ Χαρίτων βαλόμενος τὸ πᾶν ημα, καὶ κοινωνὸν αὐτοῦ μὴ θελήσας παραλα- τὸν ἐρώμενον, ἵν', εἰ καταφωραθείη, αὐτὸς ὑ- ι τὴν δίκην, ἀλλὰ μὴ καὶ ἐκεῖνον εἰς τὰ αὐτὰ άλοι· ἡνίκα οὖν ἐδόκει καλῶς ἔχειν, ἐγχειρίδιον ὼν, ὡρμᾶτο ἐπὶ τὸν τύραννον. Οὐ μὴν ἔλαθε· φωράθη δὲ, πάνυ σφόδρα τῶν δορυφόρων ἀκρι- τὰ τοιαῦτα φυλαττόντων. Ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλούμε- ἵν' εἴπῃ τοὺς συνεγνωκότας, ὁ δὲ ἐνεκαρτέρει ἐνήθλει ταῖς βασάνοις. Ἐπεὶ δὲ μακρὸν τοῦτο ὁ Μελάνιππος ἧκεν ἐπὶ τὸν Φάλαριν, καὶ ὡμο- σεν οὐ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι τῆς λῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τῆς ἐπιβουλῆς. Τοῦ νθανομένου τὴν αἰτίαν, εἶπε τὸν ἐξ ἀρχῆς λό- καὶ τὴν τῆς γραφῆς ἄρσιν, καὶ ἐπὶ τούτοις ά- γει περιαλγῆσαι. Θαυμάσας οὖν, ἀμφοτέρους κε τῆς τιμωρίας, προστάξας αὐθημερὸν ἀπελ- μὴ μόνον τῆς Ἀκραγατίνων πόλεως, ἀλλὰ καὶ Σικελίας· συνεχώρησε δὲ αὐτοῖς τὰ ἴδια δίκαια

καρποῦσθαι. Τούτους ὕστερον ἡ Πυθία, καὶ φιλίαν αὐτῶν, ὕμνησε διὰ τούτων τῶν ἐπῶν·

Θείας ἡγητῆρες ἐφημερίοις φιλότητος,

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφι τοῦ θεοῦ τὸν ἔρωτα αὐτῶν θείαν ὀνομάσ φιλίαν.

V. Περὶ χρόνου ταμιεύσεως, καὶ τοῦ ἐᾶσαι Λακεδαιμονίους περιπατεῖ

Λακεδαιμόνιοι δεινὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρ τὴν φειδὼ, ταμιευόμενοι πανταχόθεν αὐτὸν εἰ ἐπειγόμενα, καὶ μηδενὶ τῶν πολιτῶν ἐπιτρέπο μήτε ῥᾳστωνεύειν, μήτε ῥᾳθυμεῖν εἰς αὐτὸν, ὁ μὴ πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ἀναλισκόμενος, εἶτο την διαφθείροιτο. Μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖ λοις καὶ τοῦτο. Ἀκούσαντες οἱ Ἔφοροι Λακεδα νίων τοὺς Δεκέλειαν καταλαβόντας περιπάτῳ σθαι δειλινῷ, ἐπέστειλαν αὐτοῖς, Μὴ περιπα ὡς τρυφώντων αὐτῶν μᾶλλον, ἢ τὸ σῶμα ἐκποι των. Δεῖν γὰρ Λακεδαιμονίους, οὐ διὰ τοῦ πάτου, ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασίων τὴν ὑγείαν ρίζεσθαι.

VI. Παράδειγμα, ὅτι οὐ δεῖ το πολλοῖς ἀρέσκειν.

Ἱππόμαχός, φασιν, ὁ γυμναστὴς, ἐπεὶ πι σμά τι ὁ ἀθλητὴς ὁ ὑπ᾽ αὐτῷ γυμναζόμενος ἐπι σεν, εἶτα ὁ πᾶς ὄχλος ὁ περιεστὼς ἐξεβόησε, κ κετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ, ὁ Ἱππόμαχός, φασιν, κι πεν, Ἀλλὰ σύ γε κακῶς, καὶ οὐχ ὡς ἐχρῆν ἐποίη ὅπερ ἐχρῆν ἄμεινον γενέσθαι· οὐ γὰρ ἂν ἐπῃ

οὗτοι τεχνικόν σε δράσαντά τι. Αἰνιττόμενος, ὅτι τοὺς εὖ καὶ καλῶς ἕκαστα δρῶντας, οὐ τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἔχουσιν νοῦν θεωρητικὸν τῶν δρωμένων, ἀρέσκειν δεῖ. Ἔοικε δὲ καὶ Σωκράτης τὴν τῶν πολλῶν ἐκφαυλίζειν κρίσιν ἐν τῇ συνουσίᾳ τῇ πρὸς Κρίτωνα, ὅτε ἀφίκετο ὁ Κρίτων εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ δὴ ἔπειθεν αὐτὸν ἀποδρᾶναι, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων τὴν κατ᾽ αὐτοῦ κρίσιν διαφθεῖραι.

VII. Περὶ τοῦ μὴ ἐκτιθέναι βρέφη Θηβαίους.

Νόμος οὗτος Θηβαϊκὸς, ὀρθῶς ἅμα καὶ φιλανθρώπως κείμενος ἐν τοῖς μάλιστα, Ὅτι οὐκ ἔξεστιν ἀνδρὶ Θηβαίῳ ἐκθεῖναι παιδίον, οὐδὲ εἰς ἐρημίαν αὐτὸ ῥίψαι, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενος. Ἀλλ᾽ ἐὰν ᾖ πένης εἰς τὰ ἔσχατα ὁ τοῦ παιδὸς πατὴρ, εἴτε ἄῤῥεν τοῦτο, εἴτε θῆλύ ἐστιν, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς κομίζειν ἐξ ὠδίνων τῶν μητρῴων σὺν τοῖς σπαργάνοις αὐτό. Αἱ δὲ, παραλαβοῦσαι, ἀποδίδονται τὸ βρέφος τῷ τιμὴν ἐλαχίστην δόντι· ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁμολογία γίνεται, ἦ μὴν τρέφειν τὸ βρέφος, καὶ αὐξηθὲν ἔχειν δοῦλον, ἢ δούλην, θρεπτήρια αὐτοῦ τὴν ὑπηρεσίαν λαμβάνοντα.

VIII. Περὶ Ξενοκλέους καὶ Εὐριπίδου ἀγωνισαμένων.

Κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐννενηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, καθ᾽ ἣν ἐνίκα Ἐξαίνετος ὁ Ἀκραγαντῖνος στάδιον, ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης. Καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅςτίς ποτε οὗτός ἐστιν, Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀθάμαντι Σα-

τυρικῷ. Τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν, Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Παλαμήδῃ, καὶ Τρωσὶ, καὶ Σισύφῳ Σατυρικῷ. Γελοῖον δὲ, οὐ γάρ; Ξενοκλέα μὲν νικᾷν, Εὐριπίδην δὲ ἡττᾶσθαι, καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασι. Τῶν δύο τοίνυν τὸ ἕτερον, ἢ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύριοι, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ πόῤῥω κρίσεως ὀρθῆς, ἢ ἐδεκάσθησαν. Ἄτοπον δὲ ἑκάτερον, καὶ Ἀθηναίων ἥκιστα ἄξιον.

IX. Περὶ τινων ἀποστατῶν Ἀθηναίων ψηφίσματα.

Οἷα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι, καὶ ταῦτα ἐν δημοκρατίᾳ; Αἰγινητῶν μὲν ἑκάστου τὸν μέγαν ἀποκόψαι τῆς χειρὸς δάκτυλον τῆς δεξιᾶς, ἵνα δόρυ μὲν βαστάζειν μὴ δύνωνται, κώπην δὲ ἐλαύνειν δύνωνται. Μιτυληναίους δὲ ἡβηδὸν ἀποσφάξαι· καὶ τοῦτο ἐψηφίσαντο, εἰσηγησαμένου Κλέωνος τοῦ Κλεαινέτου. Τούς γε μὴν ἁλισκομένους αἰχμαλώτους Σαμίων στίζειν κατὰ τοῦ προσώπου, καὶ εἶναι τὸ στίγμα γλαῦκα, καὶ τοῦτο Ἀττικὸν ψήφισμα. Οὐκ ἐβουλόμην δὲ αὐτὰ, οὔτε Ἀθήνῃσι κεκυρῶσθαι, οὔτε ὑπὲρ Ἀθηναίων λέγεσθαι, ὦ Πολιὰς Ἀθηνᾶ, καὶ Ἐλευθέριε Ζεῦ, καὶ οἱ Ἑλλήνων Θεοὶ πάντες.

X. Τιμόθεος, Πλάτωνος διαλεγομένου ἀκούσας, ἧττον εὐδαίμονα ἑαυτὸν ἔκρινεν.

Τιμόθεον ἀκούω τὸν Κόνωνος, τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν, ὅτε ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας ἦν, καὶ ᾕρει τὰς πόλεις ῥᾷστα, καὶ οὐκ εἶχον Ἀθηναῖοι ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάθωνται ὑπὸ θαύματος τοῦ περὶ τὸν

ἄνδρα· ἀλλὰ τοῦτόν γε Πλάτωνι τῷ Ἀρίστωνος περιτυχόντα, βαδίζοντι ἔξω τοῦ τείχους μετά τινων γνωρίμων, καὶ ἰδόντα σεμνὸν μὲν ἰδεῖν τὸ πλάτος, ἵλεων δὲ τῷ προσώπῳ, διαλεγόμενον δὲ οὐχὶ περὶ εἰσφορᾶς χρημάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τριηρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ ναυτικῶν χρειῶν, οὐδὲ ὑπὲρ πληρωμάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ δεῖν βοηθεῖν, οὐδὲ ὑπὲρ φόρου τοῦ τῶν συμμάχων, οὐδὲ ὑπὲρ τῶν νησιωτῶν, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς τοιούτου φληνάφου· ὑπὲρ ἐκείνων δέ, ὧν ἔλεγε Πλάτων, καὶ ὑπὲρ ὧν εἴθιστο σπουδάζειν, ἐπιστάντα τὸν Τιμόθεον τὸν τοῦ Κόνωνος, εἰπεῖν, Ὦ τοῦ βίου, καὶ τῆς ὄντως εὐδαιμονίας. Ἐκ τούτων οὖν δῆλον, ὡς ἑαυτὸν οὐ πάνυ τι εὐδαίμονα ἀπέφαινεν ὁ Τιμόθεος, ὅτι μὴ ἐν τούτοις, ἀλλ᾽ ἐν τῇ παρ᾽ Ἀθηναίων δόξῃ καὶ τιμῇ ἦν.

XI. *Περὶ τῶν ῥηθέντων ὑπὸ Σωκράτους περὶ τῶν ὑπὸ τῶν Τριάκοντα σφαττομένων.*

Σωκράτης ἰδὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Τριάκοντα τοὺς ἐνδόξους ἀναιρουμένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτοῦντας ὑπὸ τῶν Τυράννων ἐπιβουλευομένους, Ἀντισθένει φασὶ περιτυχόντα εἰπεῖν, Μή τί σοι μεταμέλει, ὅτι μέγα καὶ σεμνὸν οὐδὲν ἐγενόμεθα ἐν τῷ βίῳ, καὶ τοιοῦτοι, οἵους ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τοὺς μονάρχας δρῶμεν, Ἀτρέας τε ἐκείνους, καὶ Θυέστας, καὶ Ἀγαμέμνονας, καὶ Αἰγίσθους; Οὗτοι μὲν γὰρ ἀποσφαττόμενοι, καὶ ἐκτραγῳδούμενοι, καὶ πονηρὰ δεῖπνα δειπνοῦντες, καὶ ἐσθίοντες ἑκάστοτε ἐκκαλύπτονται· οὐδεὶς δὲ οὕτως ἐγένετο τολμηρὸς, οὐδὲ ἀν-

αἰσχυντος τραγῳδίας ποιητὴς, ὥστε εἰσαγαγεῖν δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χορόν.

XII. Περὶ Θεμιστολέους παυσαμένο τῆς ἀσωτίας.

Θεμιστοκλέους τοῦ Νεοκλέους, οὐκ οἶδα εἰ ἐπ νεῖν χρὴ τοῦτο. Ἐπεὶ γὰρ τῆς ἀσωτίας ἐπαύσ Θεμιστοκλῆς, ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὑπήρχετό πως τοῦ σωφρονεῖν, καὶ τῶν μὲν ἑται ἀπέστη, ἤρα δὲ ἔρωτα ἕτερον, τὸν τῆς πολιτείας Ἀθηναίων, καὶ θερμότατα ἐπεχείρει ταῖς ἀρχαῖς, ἑαυτὸν ἔσπευδεν εἶναι πρῶτον, ἔλεγέ, φασι, πρὸς τ γνωρίμους, Τί δ' ἂν ἐμοῦ δοίητε, ὃς οὔπω φθον μαι; Ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δή ποι τοῦ Εὐριπίδου, Περιβλέπεσθαι σπεύδει. Ὅτι τοῦτ' ἔστι κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί.

XIII. Περὶ Σωκράτους κωμῳδουμένο ὑπὸ Ἀριστοφάνους.

Ἐπετίθεντο τῷ Σωκράτει, καὶ ἐπεβούλευον ἀμφὶ τὸν Ἄνυτον, ὧν χάριν, καὶ δι' ἃς αἰτίας, λέλεκ πάλαι. Ὑφορώμενοι δὲ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ δεδιό ὅπως ποτὲ ἕξουσι πρὸς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀνδ (πολὺ γὰρ ἦν τὸ τοῦ Σωκράτους ὄνομα, διά τε τὰ ἄλ καὶ ὅτι τοὺς Σοφιστὰς ἤλεγχεν, οὐδὲν ὑγιὲς ὄν οὐδέ τι σπουδαῖον, ἢ εἰδότας, ἢ λέγοντας)· ἐκ τ των οὖν ἐβουλήθησαν πεῖραν καθεῖναι ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ διαβολῆς. Τὸ μὲν γὰρ ἄντικρυς ἀπενέγ σθαι γραφὴν κατ' αὐτοῦ παραχρῆμα οὐκ ἐδοκί ζον, δι' ἃ προεῖπον, καὶ δι' ἐκεῖνα δὲ, μή ποτε ἀγριάναντες οἱ φίλοι οἱ τοῦ Σωκράτους ἐξάψ

κατ᾽ αὐτῶν τοὺς δικαστὰς, εἶτά τι πάθωσι κακὸν ἀνήκεστον, ἅτε συκοφαντοῦντες ἄνδρα, οὐ μόνον οὐδενὸς αἴτιον κακοῦ τῇ πόλει, ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων, καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ὄντα. Τί οὖν ἐπινοοῦσιν; Ἀριστοφάνην τὸν τῆς κωμῳδίας ποιητὴν, βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον ὄντα, καὶ εἶναι σπεύδοντα, ἀναπείθουσι κωμῳδῆσαι τὸν Σωκράτη, ταῦτα δή που τὰ περιφερόμενα, Ὡς ἦν ἀδολέσχης, λέγων τε αὖ καὶ τὸν ἥττω λόγον ἀπέφαινε κρείττονα, καὶ ἐσῆγε ξένους δαίμονας, καὶ οὐκ ᾔδει θεοὺς, οὐδ᾽ ἐτίμα, τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα, καὶ τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐδίδασκέ τε, καὶ εἰδέναι ἀνέπειθεν. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης, λαβόμενος ὑποθέσεως εὖ μάλα ἀνδρικῆς, ὑποσπείρας γέλωτα, καὶ τὸ ἐκ τῶν μέτρων αἱμύλον, καὶ τὸν ἄριστον τῶν Ἑλλήνων λαβὼν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ οἱ κατὰ Κλέωνα ἦν τὸ δρᾶμα, οὐδὲ ἐκωμῴδει Λακεδαιμονίους, ἢ Θηβαίους, ἢ Περικλέα αὐτόν· ἀλλ᾽ ἄνδρα τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς φίλον, καὶ δὴ καὶ μάλιστα τῷ Ἀπόλλωνι· ἅτε οὖν ἄηθες πρᾶγμα καὶ ὅραμα παράδοξον ἐν σκηνῇ καὶ κωμῳδίᾳ Σωκράτης, πρῶτον μὲν ἐξέπληξεν ἡ κωμῳδία τῷ ἀδοκήτῳ τοὺς Ἀθηναίους. Εἶτα δὲ καὶ, φύσει φθονεροὺς ὄντας, καὶ τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν προῃρημένους, οὐ μόνον τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ταῖς ἀρχαῖς, ἀλλ᾽ ἔτι καὶ πλέον τοῖς εὐδοκιμοῦσιν, ἢ ἐν λόγοις ἀγαθοῖς, ἢ ἐν βίου σεμνότητι, ἄκουσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἵδε αἱ Νεφέλαι, καὶ ἐκρότουν τὸν ποιητὴν, ὡς οὔ ποτε ἄλλοτε, καὶ ἐβόων νικᾶν, καὶ προσέταττον τοῖς κριταῖς ἄνωθεν Ἀριστοφάνην, ἀλλὰ μὴ ἄλλον, γράφειν. Καὶ

τὰ μὲν τοῦ δράματος τοιαῦτα. Ὁ δὲ Σωκράτης σπάνιον μὲν ἐπεφοίτα τοῖς θεάτροις, εἴ ποτε δὲ Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἠγωνίζετο καινοῖς τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῄει· ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ, δηλονότι διά τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν. Ἤδη δέ ποτε αὐτὸν ἐρεσχελῶν Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου, καὶ κωμῳδῶν ἀκοῦσαι παρελθόντα εἰς τὸ θέατρον ἐξεβιάσαντο. Ὁ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἠρέσκετο, ἀλλὰ δεινῶς κατεφρόνει (ἅτε ἀνὴρ σώφρων, καὶ δίκαιος, καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς) ἀνδρῶν κερτόμων, καὶ ὑβριστῶν, καὶ ὑγιὲς λεγόντων οὐδὲν ὅπερ ἐλύπει δεινῶς αὐτούς. Καὶ ταῦτα οὖν τῆς κωμῳδίας ἦν αὐτῷ τὰ σπέρματα, ἀλλ' οὐ μόνον, ἃ παρὰ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελίτου ὡμολόγηται. Εἰκὸς δὲ καὶ χρηματίσασθαι ὑπὲρ τούτων Ἀριστοφάνην Καὶ γὰρ βουλομένων, μᾶλλον δὲ ἐκ παντὸς συκοφαντῆσαι τὸν Σωκράτη σπευδόντων ἐκείνων, καὶ αὐτὸν δὲ πένητα ἅμα καὶ κατάρατον ὄντα, τί παράδοξον ἦν, ἀργύριον λαβεῖν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ;. Καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων αὐτὸς οἶδεν. Εὐδοκίμει δ' οὖν αὐτῷ τὸ δρᾶμα. Καὶ γάρ τοι καὶ τὸ τοῦ Κρατίνου τοῦτο συνέβη, εἴ ποτε ἄλλοτε, καὶ τότε, τῷ θεάτρῳ νοσῆσαι τὰς φρένας. Καὶ ἅτε ὄντων Διονυσίων, πάμπολύ τι χρῆμα τῶν Ἑλλήνων σπουδῇ τῆς θέας ἀφίκετο. Περιφερομένου τοίνυν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Σωκράτους, καὶ ὀνομαζομένου πολλάκις, οὐκ ἂν δὲ θαυμάσαιμι, εἰ καὶ βλεπομένου ἐν τοῖς ὑποκριταῖς (δῆλα γὰρ δὴ

ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν ὡς ὅτι μάλιστα ἐξεικάσαντες), ἀλλ᾽ οἵγε ξένοι (τὸν γὰρ κωμῳδούμενον ἠγνόουν) θροῦς παρ᾽ αὐτῶν ἐπανίσταται, καὶ ἐζήτουν, ὅς τίς ποτε οὗτος ὁ Σωκράτης ἐστίν. Ὅπερ οὖν ἐκεῖνος αἰσθόμενος (καὶ γάρ τοι καὶ παρῆν οὐκ ἄλλως, οὐδὲ ἐκ τύχης, εἰδὼς δὲ, ὅτι κωμῳδοῦσιν αὐτόν· καὶ δὴ καὶ ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου ἐκάθητο)· ἵνα οὖν λύσῃ τὴν τῶν ξένων ἀπορίαν, ἐξαναστὰς, παρ᾽ ὅλον τὸ δρᾶμα, ἀγωνιζομένων τῶν ὑποκριτῶν, ἑστὼς ἐβλέπετο. Τοσοῦτον ἄρα περιῆν τῷ Σωκράτει τοῦ κωμῳδίας καὶ Ἀθηναίων καταφρονεῖν.

XIV. Περὶ πλατάνου ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἐρωμένης.

Γελοῖος ἐκεῖνος ὁ Ξέρξης ἦν, εἴ γε θαλάσσης μὲν καὶ γῆς κατεφρόνει τῆς Διὸς τέχνης, ἑαυτῷ δὲ εἰργάζετο καινὰς ὁδοὺς, καὶ πλοῦν ἀήθη, δεδούλωτο δὲ πλατάνῳ, καὶ ἐθαύμαζε τὸ δένδρον. Ἐν Λυδίᾳ γοῦν, φασιν, ἰδὼν φυτὸν εὐμέγεθες πλατάνου, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέμεινεν, οὐδέν τι δεόμενος, καὶ ἐχρήσατο σταθμῷ τῇ ἐρημίᾳ τῇ περὶ τὴν πλάτανον. Ἀλλὰ καὶ ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένῃ φύλακα, καὶ φρουρόν. Ἐκ δὲ τούτων τί τῷ δένδρῳ καλὸν ἀπήντησεν; Ὁ μὲν γὰρ κόσμος ὁ ἐπίκτητος, καὶ μηδὲν αὐτῷ προσήκων, ἄλλως ἐκρέματο, καὶ συνεμάχετο εἰς ὥραν οὐδέν. Ἐπεὶ τοῦ φυτοῦ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν, εὐγενεῖς οἱ κλάδοι, καὶ ἡ κόμη πολλὴ, καὶ στερεὸν τὸ πρέ-

μνον, καὶ αἱ ῥίζαι ἐν βάθει, καὶ διασείοντες οἱ ἄνεμοι, καὶ ἀμφιλαφὴς ἡ ἐξ αὐτοῦ σκιά, καὶ ἀναστρέφουσαι αἱ ὧραι, καὶ ὕδωρ τὸ μὲν διὰ τῶν ὀχετῶν ἐκτρέφον, τὸ δὲ ἐξ οὐρανοῦ ἐπάρδον· χλαμύδες δὲ αἱ Ξέρξου, καὶ χρυσὸς ὁ τοῦ βαρβάρου, καὶ τὰ ἄλλα δῶρα, οὔτε πρὸς τὴν πλάτανον, οὔτε πρὸς ἄλλο δένδρον εὐγενές ἦν.

XV. *Περὶ τῶν τοὺς τῶν Ἐφόρων θρόνους ἀσβόλῳ χρισαμένων.*

Κλαζομενίων τινὲς εἰς τὴν Σπάρτην ἀφικόμενοι, καὶ ὕβρει καὶ ἀλαζονείᾳ χρώμενοι, τοὺς τῶν Ἐφόρων θρόνους, ἔνθα εἰώθασι καθήμενοι χρηματίζειν, καὶ τῶν πολιτικῶν ἕκαστα διατάττειν, ἀλλὰ τούτους γε τοὺς θρόνους ἀσβόλῳ κατέχρισαν. Μαθόντες δὲ οἱ Ἔφοροι, οὐκ ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ τὸν δημόσιον κήρυκα καλέσαντες, προσέταξαν αὐτὸν δημοσίᾳ κηρύξαι τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον, Ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν.

XVI. *Περὶ Φωκίωνος.*

Φωκίωνος δὲ τοῦ Φώκου καὶ τοῦτο ἔγωγε ἔγνων καλόν· παρελθὼν γὰρ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐκκλησίας οὔσης, ἐπεί τι αὐτοῖς ἐμέμφετο ἀγνωμονοῦσι, πάνυ σφόδρα πεπαιδευμένως καὶ πληκτικῶς εἶπε, Βούλομαι μᾶλλόν τι ὑφ᾽ ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτὸς, ἢ αὐτός τι ὑμᾶς κακῶς δρᾶσαι.

XVII. *Περὶ Μάγων τῶν ἐν Πέρσαις σοφίας, καὶ Ὤχου.*

Ἡ τῶν ἐν Πέρσαις Μάγων σοφία, τά τε ἄλλα οἶδεν, ὁπόσα αὐτοῖς εἰδέναι θέμις, καὶ οὖν καὶ μαν-

τεύεσθαι. Οἵπερ οὖν καὶ προεῖπον τὴν τοῦ Ὤχου περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀγριότητα, καὶ τὸ φονικὸν αὐτοῦ, διά τινων ἀποῤῥήτων συμβόλων καταγνόντες τοῦτο. Ὅτε γὰρ Ἀρταξέρξου, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τελευτήσαντος, εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν ὁ Ὦχος παρῆλθεν, οἱ Μάγοι προσέταξαν τῶν εὐνούχων τινὶ, τῶν πλησίον παρεστώτων, φυλάξαι τὸν Ὦχον, τῆς τραπέζης παρατεθείσης, τίνι πρῶτον τῶν παρακειμένων ἐπιχειρεῖ. Καὶ ὁ μὲν εἱστήκει τηρῶν τοῦτο· ὁ δὲ Ὦχος, τὰς χεῖρας ἐκτείνας, τῇ μὲν δεξιᾷ τῶν μαχαιρίων τῶν παρακειμένων ἓν ἔλαβε, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸν μέγιστον τῶν ἄρτων προσειλκύσατο, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τῶν κρεῶν, εἶτα τέμνων, ἤσθιεν ἀφειδῶς. Ἅπερ ἀκούσαντες οἱ Μάγοι, δύο ταῦτα ἐμαντεύσαντο, εὐετηρίαν τὴν ἐξ ὡρῶν, καὶ εὐφορίαν τὴν παρὰ τὸν τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ χρόνον, καὶ πολλοὺς φόνους· καὶ οὐ διεψεύσαντο.

XVIII. Περὶ δείπνων πολυτελῶν.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀποστάς ποτε τῶν δείπνων τῶν πολυτελῶν καὶ τῶν στιάσεων τῶν στρατηγικῶν ἐκείνων, παραληφθεὶς τὸ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον, καὶ ἑστιαθεὶς ἀφελῶς ἅμα, καὶ μουσικῶς, ἔφη πρὸς τοὺς οἰκείους ἐπανελθὼν, Ὅτι ἄρα οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς διάγουσιν. Ἐκ τούτου διέβαλε Τιμόθεος τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, φορτικὰ, ὡς πάντως εἰς τὴν ὑστεραίαν οὐκ εὐφραίνοντα. Λόγος δὲ, καὶ ἐκεῖνος ἀδελφὸς τῷ προειρημένῳ, καὶ ταυτὸν νοῶν, οὐ μὴν τὰ αὐτὰ λέγων,

περίεισιν, ἔτι ἄρα τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος περιτυχὼν τῷ Πλάτωνι εἶπεν, Ὑμεῖς ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν, ἢ εἰς τὴν παροῦσαν.

XIX. Περὶ Ἀλεξάνδρου θεὸν ἑαυτὸν καλεῖσθαι βουλομένου.

Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐνίκησε Δαρεῖον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατεκτήσατο, μέγα ἐφ᾽ ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε, ἐκθεούμενος, ἐπέστειλε τοῖς Ἕλλησι, Θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι. Γελοίως γε· οὐ γὰρ ἅπερ οὖν ἐκ τῆς φύσεως οὐκ εἶχε, ταῦτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αἰτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδαινεν. Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλα ἐψηφίσαντο· Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐκεῖνα, Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι, ἔστω θεός· Λακωνικῶς τε ἅμα, καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον σφίσι τρόπον, ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

XX. Περὶ Ἀντιγόνου βασιλέως πρᾳότητος.

Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾷον γενέσθαι. Καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ᾽ αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτὰ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, εἴσεται ἑτέρωθεν. Εἰρήσεται δ᾽ οὖν αὐτοῦ καὶ πάνυ πρᾶον, καὶ ἄτυφον, ὃ μέλλω λέγειν. Ὁ Ἀντίγονος οὗτος, ὁρῶν τὸν υἱὸν τοῖς ὑπηκόοις χρώμενον βιαιότερόν τε καὶ θρασύτερον, Οὐκ οἶσθα, εἶπεν, ὦ παῖ, τὴν βασιλείαν ἡμῶν ἔνδοξον εἶναι δουλείαν; Καὶ τὰ μὲν τοῦ Ἀντιγόνου πρὸς τὸν παῖδα πάνυ ἡμέρως ἔχει καὶ φιλανθρώπως. Ὅτῳ δὲ οὐ δοκεῖ ταύτῃ, ἀλλ᾽ ἐκεῖνός γε οὐ δοκεῖ μοι βασιλικὸν ἄνδρα τε

εἰδέναι, οὐδὲ πολιτικὸν, τυραννικῷ δὲ συμβιῶσαι μᾶλλον.

XXI. Περὶ Παυσανίου, Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐρωμένου.

Ἀγάθωνος ἤρα τοῦ ποιητοῦ Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων. Καὶ τοῦτο μὲν διατεθρύλληται· ὃ δὲ μὴ εἰς πάντας πεφοίτηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. Εἰς Ἀρχελάου ποτὲ ἀφίκοντο, ὅ τε ἐραστὴς καὶ ὁ ἐρώμενος οὗτοι. Ἦν δὲ ἄρα ὁ Ἀρχέλαος ἐρωτικὸς οὐχ ἧττον, ἢ καὶ φιλόμουσος. Ἐπεὶ τοίνυν ἑώρα διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους τόν τε Παυσανίαν καὶ τὸν Ἀγάθωνα πολλάκις, οἰόμενος τὸν ἐραστὴν ὑπὸ τῶν παιδικῶν παρορᾶσθαι, ἤρετο ἄρα τὸν Ἀγάθωνα ὁ Ἀρχέλαος, τί βουλόμενος οὕτω πυκνὰ ἀπεχθάνεται τῷ πάντων μάλιστα φιλοῦντι αὐτόν; Ὁ δὲ, Ἐγώ σοι, ἔφη, φράσω, βασιλεῦ. Οὔτε γάρ εἰμι πρὸς αὐτὸν δύσερις, οὔτε ἀγροικίᾳ πράττω τοῦτο· εἰ δέ τι καὶ ἐγὼ ἠθῶν ἐπαΐω τῇ τε ἄλλῃ, καὶ ἐκ ποιητικῆς, ἥδιστον εὑρίσκω εἶναι τοῖς ἐρῶσι πρὸς τὰ παιδικὰ ἐκ διαφορᾶς καταλλάσσεσθαι, καὶ πεπίστευκα, οὐδὲν αὐτοῖς οὕτως ἀπαντᾷν τερπνόν. Τούτου γοῦν τοῦ ἡδέος πολλάκις αὐτῷ μεταδίδωμι, ἐρίζων πρὸς αὐτὸν πλεονάκις. Εὐφραίνεται γὰρ καταλυομένου μου τὴν πρὸς αὐτὸν ἔριν συνεχῶς. Ὁμαλῶς δὲ καὶ συνήθως προσιόντος, οὐκ εἴσεται τὴν διαφορότητα. Ἐπῄνεσε ταῦτα ὁ Ἀρχέλαος, ὡς λόγος. Ἤρα δὲ, φασι, τοῦ αὐτοῦ Ἀγάθωνος τούτου καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς, καὶ τὸν Χρύσιππον τὸ δρᾶμα αὐτῷ χαριζόμενος λέγεται διαφροντίσαι. Καὶ εἰ μὲν σαφὲς τοῦτο, ἀ-

ποφήνασθαι οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ' οὖν αὐτὸ οἶδ ἐν τοῖς μάλιστα.

XXII. Ὅτι εὐνομώτατοι Μαντινεῖς.

Εὐνομωτάτους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκού οὐδὲν ἧττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαι μονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Σεμνὸν γάρ τι χρῆ μα καὶ τὸ Σόλωνος ἐγένετο, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα Ἀ θηναῖοι κατὰ μικρὸν τῶν νόμων τινὰς, τῶν ἐξ αἰ τοῦ γραφέντων αὐτοῖς, διέφθειραν.

XXIII. Ὅτι Νικόδωρος, πύκτης ὤν, κα νομοθέτης ἐγένετο.

Νικόδωρος δὲ ὁ πύκτης ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοι Μαντινέων γενόμενος, ἀλλὰ ὀψὲ τῆς ἡλικίας, κι μετὰ τὴν ἄθλησιν, νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο, μι κρῷ τοῦτο ἄμεινον πολιτευσάμενος τῇ πατρίδι τῶ κηρυγμάτων τῶν ἐν τοῖς σταδίοις. Φασὶ δὲ αὐτῷ Δια γόραν τὸν Μήλιον συνθεῖναι τοὺς νόμους, ἐραστὴ γενόμενον. Εἶχόν τι καὶ περαιτέρω ὑπὲρ Νικοδώρο εἰπεῖν· ὡς δ' ἂν μὴ δοκοίην καὶ τὸν ἔπαινον τὸν το Διαγόρου προσπαραλαμβάνειν, εἰς τοσοῦτον διηνύ σθω τὰ τοῦ λόγου. Θεοῖς γὰρ ἐχθρὸς Διαγόρας καὶ οὔ μοι ἥδιον ἐπὶ πλεῖστον μεμνῆσθαι αὐτοῦ.

XXIV. Ὅτι ὁ Μίλων τὸ σῶμα ἰσχυρὸ ἦν, τὴν δὲ ψυχὴν οὐκ ἀνδρεῖος.

Ἤδη τινὲς τὴν Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου πε ριφερομένην ῥώμην ἐξέβαλον, τοιαῦτα ὑπὲρ αὐτο λέγοντες· Μίλωνος τούτου τὴν ῥοιὰν, ἣν ἐν τῇ χει

κτεῖχεν, οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων ἑλεῖν ἐδύνατο· ἡ δὲ
ιωμένη αὐτοῦ, ῥᾷστα αὐτὴν ἐξῄρει, φιλονεικοῦσα
ρὸς αὐτὸν πολλάκις. Ἐκ δὴ τούτου νοεῖν ἔσται,
τι ὁ Μίλων ἰσχυρὸς μὲν τὸ σῶμα ἦν, ἀνδρεῖος δὲ
ἡν ψυχὴν οὐκ ἦν.

XV. Ὅτι ἡ ἕκτη τοῦ Θαργηλιῶνος δεξιὰ τοῖς Ἕλλησιν.

Τὴν ἕκτην τοῦ μηνὸς τοῦ Θαργηλιῶνος πολλῶν
κὶ ἀγαθῶν αἰτίαν γενέσθαι λέγουσιν, οὐ μόνον
ῖς Ἀθηναίοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς. Αὐτίκα
ῦν Σωκράτης ἐν ταύτῃ ἐγένετο· καὶ Πέρσαι δὲ
τήθησαν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ· καὶ Ἀθηναῖοι δὲ τῇ
γροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαίρας τὰς τριακοσίας,
ιτὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Μιλτιάδου δρῶντες τοῦτο. Τοῦ
αὐτοῦ μηνὸς ἕκτῃ ἱσταμένου, καὶ τὴν ἐν Πλαται-
ς μάχην φασὶ γενέσθαι, καὶ νικῆσαι τοὺς Ἕλλη-
ις· τὴν γὰρ προτέραν ἧτταν αὐτῶν, ἧς ἐμνήσθην,
Ἀρτεμισίῳ γεγονέναι. Καὶ τὴν ἐν Μυκάλῃ δὲ
ὴν Ἑλλήνων νίκην οὐκ ἄλλης ὡμολόγηται δῶρον
ιέρας γενέσθαι, ἢ ταύτης, εἴγε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνί-
ν καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ. Καὶ Ἀλέ-
νδρον δὲ τὸν Μακεδόνα, τὸν Φιλίππου παῖδα,
ὶς πολλὰς μυριάδας τὰς τῶν βαρβάρων φθεῖραι
ὶ αὐτὸν λέγουσιν ἕκτῃ ἱσταμένου, ὅτε καὶ Δαρεῖον
ιθεῖλεν Ἀλέξανδρος. Καὶ ὁμολογοῦσι τοῦ αὐτοῦ
νὸς πάντα. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ
νέσθαι, καὶ ἀπελθεῖν τοῦ βίου, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ,
πιστεύεται.

XXVI. *Περὶ Ὑπερβορείου Ἀπόλλωνος, καὶ περί τινων παρὰ Πυθαγόρου θαυμασίων.*

Ἀριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα Ὑπερβόρειον προσαγορεύεσθαι. Κἀκεῖνα δὲ προσεπιλέγει ὁ τοῦ Νικομάχου, ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐν Κρότωνι τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος, ἔνθα καὶ τῶν μηρῶν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὸν ἕτερον χρυσοῦν. Λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ, ὅτι ὑπὸ τοῦ Κώσα ποταμοῦ διαβαίνων προσεῤῥήθη· καὶ πολλούς φησιν ἀκηκοέναι τὴν πρόσρησιν ταύτην.

XXVII. *Ὅτι Ἀννίκερις ἱππεὺς δεξιός· καὶ ὅτι, ὑπὲρ μικρῶν λίαν σπουδάζων, τὰ μεγάλα ὠλιγώρει.*

Ἀννίκερις ὁ Κυρηναῖος ἐπὶ ἱππείᾳ μέγα ἐφρόνει, καὶ ἁρμάτων ἐλάσει. Καὶ οὖν ποτε καὶ ἐβουλήθη Πλάτωνι ἐπιδείξασθαι τὴν τέχνην. Ζεύξας οὖν τὸ ἅρμα, περιήλασεν ἐν Ἀκαδημίᾳ δρόμους παμπόλλους, οὕτως ἀκριβῶς φυλάττων τοῦ δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτῶν ἰέναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐξεπλάγησαν· ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σπουδὴν διέβαλεν, εἰπὼν, Ἀδύνατόν ἐστι, τὸν εἰς μικρὰ οὕτω, καὶ οὐδενὸς ἄξια, τοσαύτην φροντίδα κατατιθέμενον, ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι. Πᾶσαν γὰρ αὐτῷ τὴν διά-

οιαν εἰς ἐκεῖνα ἀποτεθεῖσαν ἀνάγκη ὀλιγωρεῖν τῶν
ντως θαυμάζεσθαι δικαίων.

XVIII. Ἀλεκτρυόνων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην, Ἀθηναῖοι
ἰμον ἔθεντο ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν
ῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. Πόθεν δὲ τὴν
ρχὴν ἔλαβεν ὅδε ὁ νόμος, ἐρῶ. Ὅτε Θεμιστοκλῆς
τὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν,
λεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους· οὐδὲ ἀργῶς αὐ-
ὺς εἶδεν· ἐπέστησε δὲ τὴν στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς
ὐτοὺς, Ἀλλ' οὗτοι μὲν, οὔτε ὑπὲρ πατρίδος, οὔτε
πὲρ πατρῴων θεῶν, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ προγονικῶν
ρίων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ
ευθερίας, οὐδὲ ὑπὲρ παίδων, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡτ-
ηθῆναι ἑκάτερος, μηδὲ εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον.
περ οὖν εἰπὼν ἐπέῤῥωσε τοὺς Ἀθηναίους. Τὸ τοί-
ν γενόμενον αὐτοῖς σύνθημα τότε εἰς ἀρετὴν ἐ-
ουλήθη διαφυλάττειν καὶ εἰς τὰ ὅμοια ἔργα ὑπό-
νησιν.

XXIX. Τὴν τύχην πῶς ἐσήμανεν ὁ Πιττακός.

Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς
λίμακα, εἰς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτήδειον, αὐτὸ
ἱ τοῦτο ἀνάθημα εἶναι· αἰνιττόμενος τὴν ἐκ τῆς
ύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσιν, τρόπον τινὰ τῶν
ν εὐτυχούντων ἀνιόντων, κατιόντων δὲ τῶν δυσ-
υχούντων.

XXX. Περὶ Πλάτωνος.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος τὰ πρῶτα ἐπὶ ποι ὥρμησε, καὶ ἡρωϊκὰ ἔγραφε μέτρα· εἶτα αὐτὰ πρησεν ὑπεριδὼν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ὁμήροι ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα. Ἐ οὖν τραγῳδίᾳ, καὶ δὴ καὶ τετραλογίαν εἰργ καὶ ἔμελλεν ἀγωνιεῖσθαι, δοὺς ἤδη τοῖς ὑπο τὰ ποιήματα. Πρὸ τῶν Διονυσίων δὲ παρ ἤκουσε Σωκράτους, καὶ ἅπαξ αἱρεθεὶς ὑπὸ τῆ νου σειρῆνος, τοῦ ἀγωνίσματος οὐ μόνον ι τότε, ἀλλὰ καὶ τελέως τὸ γράφειν τραγῳδίαν ἀ ψε, καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν.

XXXI. Ὅτι μηδεὶς τῶν βαρβάρ ἄθεος.

Καὶ τίς οὐκ ἂν ἐπῄνεσε τὴν τῶν βαρβάρ φίαν; εἴ γε μηδεὶς αὐτῶν εἰς ἀθεότητα ἐξέπε δὲ ἀμφιβάλλουσι περὶ θεῶν, ἆρά γέ εἰσιν, ἢ (σιν, καὶ ἆρά γε ἡμῶν φροντίζουσιν, ἢ οὔ. γοῦν ἔννοιαν ἔλαβε τοιαύτην, οἵαν Εὐήμερος (σήνιος, ἢ Διογένης ὁ Φρὺξ, ἢ Ἵππων, ἢ Δια ἢ Σωσίας, ἢ Ἐπίκουρος, οὔτε Ἰνδὸς, οὔτε Ι οὔτε Αἰγύπτιος. Λέγουσι δὲ τῶν βαρβάρων (ειρημένοι καὶ εἶναι θεοὺς, καὶ προνοεῖν ἡμῶ προσημαίνειν τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ ὀρνίθω διὰ συμβόλων, καὶ διὰ σπλάγχνων, καὶ δι᾽ τινῶν μαθημάτων τε, καὶ διδαγμάτων· ἅπ ἐστι τοῖς ἀνθρώποις διδασκαλία ἐκ τῆς παρ θεῶν εἰς αὐτοὺς προνοίας. Καὶ δι᾽ ὀνείρων γουσι, καὶ δι᾽ αὐτῶν τῶν ἀστέρων πολλὰ προ

σθαι. Καὶ ὑπὲρ τούτων ἰσχυρὰν ἔχοντες τὴν πίστιν, θύουσί τε καθαρῶς, καὶ ἁγνεύουσιν ὁσίως, καὶ τελετὰς τελοῦσι, καὶ ὀργίων φυλάττουσι νόμον, καὶ τὰ ἄλλα πράττουσιν, ἐξ ὧν, ὅτι τοὺς θεοὺς ἰσχυρῶς καὶ σέβουσι, καὶ τιμῶσιν, ὡμολόγηται.

XXXII. Περὶ Ἡρακλέους μετωνυμίας, καὶ χρησμοῦ Φοίβου ὑπὲρ αὐτοῦ.

Λέγουσί τινες λόγοι Πυθικοὶ τὸν Ἡρακλῆν, τὸν Διὸς καὶ Ἀλκμήνης παῖδα, ἀπὸ γενεᾶς Ἡρακλῆν οὐ κεκλῆσθαι, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐλθόντα εἰς Δελφούς, διά τινα αἰτίαν δεόμενον χρησμοῦ, μήτε, ὧν ἧκε χάριν, ἀμοιρῆσαι, προσακοῦσαι δὲ ἐκείνοις καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ θεοῦ ταῦτα·

Ἡρακλῆν δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει·
Ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

XXXIII. Περὶ ἀγαλμάτων ποταμῶν.

Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν, καὶ τὰ ῥεῖθρα αὐτῶν ὁρῶμεν· ὅμως δὲ οἱ τιμῶντες αὐτούς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀνθρωπομόρφους αὐτοὺς ἱδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. Βουσὶ μὲν οὖν εἰκάζουσιν, οἱ Στυμφάλιοι μὲν τὸν Ἐρασῖνον, καὶ τὴν Μετώπην· Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸν Εὐρώταν· Σικυώνιοι δὲ καὶ Φλιάσιοι τὸν Ἀσωπόν· Ἀργεῖοι δέ, τὸν Κηφισσόν. Ἐν εἴδει δὲ ἀνδρῶν Ψωφίδιοι τὸν Ἐρύμανθον, τὸν δὲ Ἀλφειὸν Ἡραιεῖς· Χεῤῥονήσιοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδου, καὶ αὐτοὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν ὁμοίως. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Κηφισσὸν ἄνδρα μὲν δεικνύουσιν ἐν προτομῇ, κέρατα δὲ ὑποφαίνοντα. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρα-

κούσιοι μὲν τὸν Ἄναπον ἀνδρὶ εἴκασαν, τὴν δὲ Κυανῆν πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν· Αἰγεσταῖοι δὲ τὸν Πόρπακα, καὶ τὸν Κριμισσὸν, καὶ τὸν Τελμισσὸν ἀνδρῶν εἴδει τιμῶσιν· Ἀκραγαντῖνοι δὲ τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ εἰκάσαντες, θύουσιν. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνέθεσαν, ἐλέφαντος διαγλύψαντες ἄγαλμα, καὶ ἐπέγραψαν τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα· καὶ παιδός ἐστι τὸ ἄγαλμα.

XXXIV. Περὶ γήρως.

Ἐπίχαρμόν φασι, πάνυ σφόδρα πρεσβύτην ὄντα, μετά τινων ἡλικιωτῶν ἐν λέσχῃ καθήμενον, ἐπεὶ ἕκαστος τῶν παρόντων ἔλεγεν, ὁ μέν τις, Ἐμοὶ πέντε ἔτη ἀπόχρη βιῶναι· ἄλλος δὲ, Ἐμοὶ τρία, τρίτου δὲ εἰπόντος, Ἐμοίγε τέσσαρα, ὑπολαβὼν ὁ Ἐπίχαρμος, Ὦ βέλτιστοι, εἶπε, τί στασιάζετε καὶ διαφέρεσθε ὑπὲρ ὀλίγων ἡμερῶν; πάντες γὰρ οἱ συνελθόντες κατά τινα δαίμονα, ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμέν· ὥστε ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτικοῦ.

XXXV. Ὅτι ὁ ὕπνος θανάτου ἀδελφὸς, καὶ περὶ Γοργίου τελευτῆς.

Γοργίας ὁ Λεοντῖνος ἐπὶ τέρματι ὢν τοῦ βίου, καὶ γεγηρακὼς εὖ μάλα, ὑπό τινος ἀσθενείας καταληφθεὶς, κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο. Ἐπεὶ δέ τις αὐτὸν παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων ἐπισκοπούμενος, καὶ ἤρετο, τί πράττοι; ὁ Γοργίας ἔφη, Ἤδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.

XXXVI. *Περὶ Σωκράτους γηρῶντος, καὶ νοσοῦντος.*

Σωκράτης δὲ, καὶ αὐτὸς βαθύτατα γηρῶν, εἶτα νόσῳ περιπεσὼν, ἐπεί τις αὐτὸν ἠρώτησε, πῶς ἔχει; Καλῶς, εἶπε, πρὸς ἀμφότερα· ἐὰν μὲν γὰρ ζῶ, ζηλωτὰς ἕξω πλείονας· ἐὰν δὲ ἀποθάνω, ἐπαινέτας πλείονας.

XXXVII. *Περὶ νόμου τοῦ τοὺς νοσοῦντας οἶνον πίνειν κωλύοντος.*

Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ, πολλοὶ μὲν εἰσι καὶ ἄλλοι νόμοι κάλλιστα, καὶ εἰς δέον κείμενοι, καὶ οὗτος δὲ οὐχ ἥκιστα. Εἴ τις Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων νοσῶν ἔπιεν οἶνον ἄκρατον, μὴ προστάξαντος τοῦ θεραπεύοντος, εἰ καὶ περιεσώθη, θάνατος ἡ ζημία ἦν αὐτῷ, ὅτι μὴ προσταχθὲν αὐτῷ ὅδε ἔπιεν.

XXXVIII. *Ῥωμαίων καὶ ἄλλων τινῶν νόμος, οἶνον μήτε παντὶ, μήτε ἡλικίᾳ πάσῃ παραχωρῶν.*

Νόμος καὶ οὗτος Μασσαλιωτικὸς, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ, ἀλλ' ὑδροποτεῖν πᾶσαν γυναικῶν ἡλικίαν. Λέγει δὲ Θεόφραστος καὶ παρὰ Μιλησίοις τὸν νόμον τοῦτον ἰσχύειν, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ τὰς Ἰάδας, τὰς Μιλησίων γυναῖκας. Τί δὲ οὐκ ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Ῥωμαίων νόμον; καὶ πῶς οὐκ ὀφλήσω δικαίως ἀλογίαν; εἰ τὰ μὲν Λοκρῶν, ἢ Μασσαλιωτῶν, καὶ τὰ Μιλησίων διὰ μνήμης ἐθέμην, τὰ δὲ τῆς ἐμαυτοῦ πατρίδος ἀλόγως ἐάσω. Οὐκοῦν καὶ Ῥωμαίοις ἦν ἐν τοῖς μάλιστα νόμος ὅδε ἐῤῥωμένος. Οὔτε ἐλευθέρα γυνὴ ἔπιεν ἂν οἶνον, οὔτε οἰκέτις

οὐδὲ μὴν τῶν εὖ γεγονότων οἱ ἐφ' ἥβης μέχρι πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν.

XXXIX. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρῆτες δὲ τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετά τινος μελῳδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβάνωσι· καὶ ἵνα μή, τι τῶν κεκωλυμένων πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεποιηκέναι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν, τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν. Τρίτον, τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

XL. Ζῶα ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον ἔχοντα, καὶ ἄλλως μεθύοντα.

Πᾶν μὲν, ὅσον ἄλογόν ἐστιν, ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον πέφυκε, μάλιστα δὲ τῶν ζώων ἐκεῖνα, ὅσα σταφυλῆς, ἢ γιγάρτων ὑπερπλησθέντα μεθύει. Καὶ οἱ κόρακες δὲ, τὴν καλουμένην Οἰνοῦτταν βοτάνην ὅταν φάγωσι, καὶ οἱ κύνες δὲ, καὶ αὐτοὶ βακχεύονται. Πίθηκος δὲ, καὶ ἐλέφας, ἐὰν οἴνου πίωσιν, ὁ μὲν τῆς ἀλκῆς ἐπιλανθάνεται, ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ τῆς πανουργίας· καί εἰσιν αἱρεθῆναι πάνυ ἀσθενεῖς.

XLI. Φιλοπόται τινὲς, καὶ πολυπόται.

Φιλοπόται δὲ λέγονται γενέσθαι Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος, καὶ Νυσαῖος, καὶ οὗτος τύραννος, καὶ Ἀπολλοκράτης ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱός, καὶ Ἱππαρῖνος Διονυσίου καὶ οὗτος, καὶ Τιμόλαος ὁ Θηβαῖος, καὶ Χαρίδημος ὁ Ὠρείτης, καὶ Ἀρκαδίων, καὶ Ἐρασίξενος, καὶ Ἀλκέτας ὁ Μακεδών, καὶ Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος. Οὗτός τοι καὶ χώ-

νη ἐπεκαλεῖτο· ἐντιθέμενος γὰρ τῷ στόματι χώνη ἀδιαλείπτως ἐχώρει τὸν εἰσχεόμενον οἶνον. Κλεομένης ὁ Λακεδαιμόνιος, οὐ μόνον φασὶν, ὅτι πολυπότης ἦν, ἀλλὰ γὰρ προστιθέασιν αὐτῷ καὶ τοῦτο δήπου τὸ Σκυθικὸν κακὸν, ὅτι ἀκρατοπότης ἐγένετο. Καὶ Ἴωνα δὲ τὸν Χῖον τὸν ποιητὴν, καὶ αὐτόν φασι περὶ τὸν οἶνον ἀκρατῶς ἔχειν. Καὶ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐπὶ Καλάνῳ τῷ Βραχμᾶνι, τῷ Ἰνδῶν σοφιστῇ, ὅτε ἑαυτὸν ἐκεῖνος κατέπρησεν, ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἱππικῶν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε. Χαριζόμενος δὲ τοῖς Ἰνδοῖς, καί τι ἐπιχώριον αὐτῶν ἀγώνισμα, εἰς τιμὴν τοῦ Καλάνου συγκατηρίθμησε τοῖς ἄθλοις τοῖς προειρημένοις. Οἰνοποσίας γοῦν ἀγωνίαν προὔθηκε, καὶ ἦν τῷ μὲν τὰ πρῶτα φερομένῳ, τάλαντον τὸ γέρας· τῷ δὲ δευτέρῳ, τριάκοντα μναῖ· τῷ γε μὴν τρίτῳ, δέκα. Ὁ δὲ τὰ νικητήρια ἀναδησάμενος ἐν αὐτοῖς ἦν Πρόμαχος. Καὶ ἐν Διονύσου δὲ τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ προὔκειτο ἆθλον τῷ πιόντι πλέον, στέφανος χρυσοῦς. Καὶ ἐνίκησε Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, καὶ τὸν στέφανον λαβὼν, ὅτε ἐπανῄει μετὰ τὸ δεῖπνον, τῷ Ἑρμῇ τῷ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστῶτι ἐπέθηκεν αὐτὸν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἔμπροσθεν ἡμερῶν· καὶ γὰρ καὶ τοὺς ἀνθίνους, καὶ τοὺς ἐκ τῆς μυῤῥίνης, καὶ τὸν ἐκ τοῦ κιττοῦ, καὶ τὸν ἐκ τῆς δάφνης, ἐνταῦθα ἀνέπαυε, καὶ ἀπέλιπε. Καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολυ, φασι, ἔπιε παρὰ Περιάνδρῳ, τοῦτο μὲν καὶ οἴκοθεν ἑαυτῷ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον· Σκυθῶν γὰρ ἴδιον τὸ πίνειν ἄκρατον. Καὶ Λακύδης δὲ, καὶ Τίμων, οἱ φιλόσο-

φοι, καὶ τούτους πιεῖν πάμπολύ φασι. Κι
κερῖνος δὲ ὁ Αἰγύπτιος, ὅτε αὐτῷ τὸ ἐκ Βουτ:
τεῖον ἀφίκετο, προλέγον τὴν τοῦ βίου στενο;
εἶτα ἐβουλήθη σοφίσασθαι τὸ λόγιον ἐκεῖνο
πλασιάζων τὸν χρόνον, καὶ ταῖς ἡμέραις προ
τὰς νύκτας, διετέλει καὶ αὐτὸς ἀγρυπνῶν, κα
ἅμα. Τίθει μετὰ τούτων καὶ Ἄμασιν τὸ:
πτιον, ἐπεί τοι καὶ Ἡρόδοτος ἱκανὸς τεκμη
Καὶ Νικοτέλην δὲ τὸν Κορίνθιον οὐ χρὴ ἀ:
των τάττειν, καὶ Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱόν.
Ἀντίοχον τὸν βασιλέα φασὶν οἰνεραστὴν γει
διὰ ταῦτά τοι καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ διῴκο
σταῖός τε, καὶ Θεμίσων, οἱ Κύπριοι, αὐτὸς
τὴν πολυποσίαν ἐπεγέγραπτο τῇ ἀρχῇ ἄλλως
ὁ Ἐπιφανὴς δὲ κληθεὶς Ἀντίοχος ὁ Ῥωμαίοις
ὅμηρος, καὶ οὗτος ἀκρατῶς ἐδίψα οἴνου πίνε
ὁ ὁμώνυμος δὲ τούτου Ἀντίοχος, ὁ Μήδοις π
σάκην πολεμήσας, καὶ οὗτος ἦν τοῦ πίνειν
Καὶ ὁ Μέγας δὲ καλούμενος Ἀντίοχος, κα
σὺν τούτοις τετάχθω. Καὶ Ἄγρωνα δὲ τὸν Ἰ
βασιλέα ἀπέκτεινεν ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἄδικο
καὶ αὐτῷ πλευρῖτιν ἐνειργάσατο. Καὶ ἕτερο
ριῶν βασιλεὺς Γέντιος πίνειν καὶ οὗτος εἴθ
κρατῶς. Τόν γε μὴν Καππαδόκην βασιλέα
φέρνην, τί τοῦτον δράσομεν, καὶ ἐκεῖνον πί
νόμενον δεινόν; Εἰ δὲ χρὴ καὶ γυναικῶν μνη
σαι, ἄτοπον μὲν γυνὴ φιλοπότις, καὶ πολυπ
μᾶλλον, εἰρήσθω δὲ οὖν καὶ περὶ τούτων.
φασιν, εἰς ἅμιλλαν ἰοῦσα, οὐ γυναιξὶ μόναι

καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς συμπόταις, δεινοτάτη πιε ἦν, καὶ ἐκράτει πάντων, αἴσχιστόν γε τοῦτο φερομε νη τὸ νικητήριον, ὥς γε ἐμοὶ κριτῇ.

XLII. Περὶ Πλάτωνος δόξης, καὶ περὶ ἰσονομίας.

Ἡ Πλάτωνος δόξα, καὶ ὁ τῆς κατ' αὐτὸν ἀρετῆς λόγος, καὶ εἰς Ἀρκάδας ἀφίκετο, καὶ Θηβαίους. Καὶ οὖν ἐδεήθησαν αὐτοῦ, πρέσβεις ἀποστείλαντες, σὺν τῇ ἀνωτάτω σπουδῇ, ἀφικέσθαι σφίσι τὸν ἄνδρα, οὐκ ἐπὶ μόνῃ τῇ τῶν νέων προστασίᾳ, οὐδ' ἵνα αὐτοῖς συγγένηται ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς κατὰ φιλοσοφίαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ, τὸ ἔτι τούτων μεῖζον, νομοθέτην αὐτὸν ἐκάλουν. Οὔκουν ἔμελλον ἀτυχήσειν τοῦ ἀνδρός· καὶ γὰρ ἥσθη ὁ τοῦ Ἀρίστωνος τῇ κλήσει, καὶ δὴ καὶ ἔμελλεν ὑπακούσεσθαι. Ἤρετο μὲν τοι τοὺς ἥκοντας, Πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ ἴσον ἔχειν ἅπαντες; Ἐπεὶ δὲ ἔμαθε παρ' αὐτῶν, ὅτι καὶ πάνυ ἀλλοτρίως, οὐδὲ πείσειν αὐτοὺς τιμᾷν τὴν ἰσονομίαν, ἀπείπατο τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιδημίαν.

XLIII. Τινὲς τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι, πενέστατοι.

Πενέστατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, καὶ Φωκίων ὁ Φώκου, καὶ Ἐπαμινώνδας ὁ Πολύμνιδος, καὶ Πελοπίδας ὁ Θηβαῖος, καὶ Λάμαχος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Σωκράτης Σωφρονίσκου, καὶ Ἐφιάλτης δὲ ὁ Σοφωνίδου, ἐκεῖνος.

XLIV. *Εἰκόνος τοῦ Θέωνος ζωγράφου ἔκφρασις.*

Θέωνος τοῦ ζωγράφου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὁμολογεῖ τὴν χειρουργίαν ἀγαθὴν οὖσαν, ἀτὰρ οὖν καὶ τόδε τὸ γράμμα. Ὁπλίτης ἐστὶν ἐκβοηθῶν, ἄφνω τῶν πολεμίων εἰσβαλλόντων καὶ δῃούντων ἅμα, καὶ κειρόντων τὴν γῆν. Ἐναργῶς δὲ καὶ πάνυ ἐκθύμως ὁ νεανίας ἔοικεν ὁρμῶντι εἰς τὴν μάχην. Καὶ εἴπεις ἂν αὐτὸν ἐνθουσιᾷν, ὥσπερ ἐξ Ἄρεος μανέντα. Γοργὸν μὲν αὐτῷ βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί· τὰ δὲ ὅπλα ἁρπάσας, ἔοικεν, ᾗ ποδῶν ἔχει, ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἄττειν. Προβάλλεται δὲ ἐντεῦθεν ἤδη τὴν ἀσπίδα, καὶ γυμνὸν ἐπισείει τὸ ξίφος, φονῶντι ἐοικὼς, καὶ σφάττειν βλέπων, καὶ ἀπειλῶν δι' ὅλου τοῦ σχήματος, ὅτι μηδενὸς φείσεται. Καὶ πλέον οὐδὲν περιείργασται τῷ Θέωνι, οὐ λοχίτης, οὐ ταξίαρχος, οὐ λόχος, οὐχ ἱππεὺς, οὐ τοξότης· ἀλλ' ἀπέχρησέν οἱ καὶ ὁ εἷς ὁπλίτης οὗτος πληρῶσαι τὴν τῆς εἰκόνος ἀπαίτησιν. Οὐ πρότερόν γε μὲν ὁ τεχνίτης ἐξεκάλυψε τὴν γραφὴν, οὐδὲ ἔδειξε τοῖς ἐπὶ θέαν συνειλεγμένοις, πρὶν ἢ σαλπιγκτὴν παρεστήσατο, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. Ἅμα τε οὖν τὸ μέλος ἠκούετο τραχὺ, καὶ φοβερὸν, καὶ οἷον εἰς ὁπλιτῶν ἔξοδον ταχέως ἐκβοηθούντων μελῳδούσῃ σάλπιγγι, καὶ ἐδείκνυτο ἡ γραφὴ, καὶ ὁ στρατιώτης ἐβλέπετο, τοῦ μέλους ἐναργεστέραν τὴν φαντασίαν τοῦ ἐκβοηθοῦντος ἔτι καὶ μᾶλλον παραστήσαντος.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

I. Περιήγησις τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν.

ΦΕΡΕ οὖν καὶ τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικὰ διαγράψωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπλάσωμεν. Ὡμολόγηται γὰρ καὶ ὁ λόγος, ἐὰν ἔχῃ δύναμιν φραστικὴν, μηδὲν ἀσθενέστερον, ὅσα βούλεται, δεικνύναι τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. Ἔστι δὴ χῶρος μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου, καὶ τῆς Ὄσσης. Ὄρη δὲ ταῦτ᾽ ἐστὶν ὑπερύψηλα, καὶ οἷον ὑπό τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα, καὶ μέσον δέχεται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίους, τόγε μὴν πλάτος, τῇ μὲν ἐστι πλέθρου, τῇ δὲ καὶ πλεῖον ὀλίγῳ. Διαῤῥεῖ δὲ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηνειός· εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συῤῥέουσι, καὶ ἀνακοινοῦνται τὸ ὕδωρ αὐτῷ, καὶ ἐργάζονται τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνοι μέγαν. Διατριβὰς δ᾽ ἔχει ποικίλας, καὶ παντοδαπὰς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως αὐτόματα, εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, ὅτε ἐλάμβανε γένεσιν ὁ χῶρος. Κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς, καὶ εὖ μάλα λάσιος ἐνακμάζει, καὶ τέθηλε, καὶ δίκην τῶν εὐγενῶν ἀμπέλων κατὰ τῶν ὑψηλῶν δέν-

δρων ἀνέρπει, καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς·
σμίλαξ, ἡ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀναι
ἐπισκιάζει τὴν πέτραν, καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολ
ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλ
νήγυρις. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ κα
ἄλση τέ ἐστι ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συν
ὥρᾳ θέρους καταφυγεῖν ὁδοιπόροις ἥδιστα
για, ἃ καὶ δίδωσιν ἀσμένως ψυχᾶσθαι. Δι
δὲ καὶ κρῆναι συχναὶ, καὶ ἐπιῤῥεῖ νάματι
ψυχρῶν, καὶ πιεῖν ἡδίστων. Λέγεται δὲ
ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι
ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. Κατᾴδου
ὄρνιθες ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μά
μουσικοὶ, καὶ ἑστιῶσιν εὖ μάλα τὰς ἀκοὰς,
ραπέμπουσιν ἀπόνως, καὶ σὺν ἡδονῇ, δι
λους τὸν κάματον τῶν παριόντων ἀφανίσαν
ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ αἱ διατριβαί εἰσι
ειρημέναι καὶ αἱ ἀνάπαυλαι. Διὰ μέσων δὲ
πῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται, σχολῇ κι
προϊὼν ἐλαίου δίκην. Πολλὴ δὲ κατ' αὐτο
ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων, καὶ τῶν
νων κλάδων τίκτεται, ὡς ἐπὶ πλεῖστον τ
αὐτὴν προήκουσαν ἀποστέγειν τὴν ἀκτῖνα,
ρέχειν τοῖς πλέουσι πλεῖν κατὰ ψῦχος.
περίοικος λεὼς συνίασιν, ἄλλοι σὺν ἄλλοις
ουσι, καὶ συνουσίας ποιοῦνται, καὶ συμ
Ἅτε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θυόντων, καὶ τ
γιζόντων συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδίζο
τοῖς πλέουσιν ὀσμαὶ συμπαρομαρτοῦσιν

Οὕτως ἄρα ἡ τιμὴ ἡ διαρκὴς ἡ περὶ τὸ κρεῖττον ἐ θεοῖ τὸν τόπον. Ἐνταῦθά τοί φασι παῖδες Θεττα λῶν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθιον καθήρασθαι κατὰ πρόσταγμα τοῦ Διὸς, ὅτε τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα κατετόξευσεν, ἔτι φυλάττοντα τοὺς Δελφοὺς, τῆς Γῆς ἐχούσης τὸ μαντεῖον. Στεφανωσάμενον οὖν ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τῆς Τεμπικῆς, καὶ λαβόντα κλάδον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκ τῆς αὐτῆς δάφνης, ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς, καὶ παραλαβεῖν τὸ μαντεῖον τὸν Διὸς καὶ Λητοῦς παῖδα. Ἔστι δὲ καὶ βωμὸς ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ καὶ ἐστεφανώσατο, καὶ τὸν κλάδον ἀφεῖλε. Καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔτους ἐννάτου οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι, καὶ ἀρχιθέωρον ἕνα σφῶν αὐτῶν. Οἱ δὲ παραγενόμενοι καὶ μεγαλοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς Τέμπεσιν, ἀπίασι πάλιν, στεφάνους ἀπὸ τῆς αὐτῆς δάφνης διαπλέξαντες, ἀφ' ἧσπερ οὖν καὶ τότε ὁ θεὸς ἐστεφα-ώσατο. Καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἔρχονται, ἣ καλεῖται ἐν Πυθιὰς, φέρει δὲ διὰ Θετταλίας, καὶ Πελα-ίας, καὶ τῆς Οἴτης, καὶ Αἰνιάνων χώρας, καὶ τῆς ηλιέων, καὶ Δωριέων, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἑσπερίων. τοι δὲ καὶ παραπέμπουσιν αὐτοὺς σὺν αἰδοῖ καὶ , οὐδὲν ἧττον, ἤπερ οὖν ἐκεῖνοι, οἳ τοὺς ἐξ ρβορέων τὰ ἱερὰ κομίζοντας τῷ αὐτῷ θεῷ τού-μῶσι. Καὶ μὴν καὶ τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης άφνης τοῖς νικῶσι τοὺς στεφάνους διδόασιν. μὲν οὖν τῶν ἐν Θετταλίᾳ Τεμπῶν, καὶ ἐμοὶ ταῦτα εἰρήσθω.

·Η.

II. Περὶ Ἀναξαγόρου ἀνδρείως τ
τέκνων θάνατον ἐνεγκόντο

Ἀναξαγόρᾳ τις τῷ Κλαζομενίῳ, σπ
πρὸς τοὺς ἑταίρους, προσελθὼν ἔφη τεθν
τοὺς δύο παῖδας, οὕσπερ οὖν καὶ εἶχε μό
ναξαγόρας. Ὁ δὲ, μηδὲν διαταραχθεὶς, εἶπε
θνητοὺς γεγεννηκώς.

III. Περὶ Ξενοφῶντος τὸν τοῦ υ
νατον ἀνδρείως ἐνεγκόντο

Ξενοφῶντι θύοντι ἧκέ τις ἐκ Μαντινε
ἴας, λέγων τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον
Κἀκεῖνος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, δ
θύων. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε κ
ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπ
στέφανον. Ταῦτα μὲν οὖν δημώδη, καὶ ἐ
ἐκπεφοίτηκεν.

IV. Ὅτι ὁ Δίων ὑπὲρ τοῦ υἱο
του οὐκ ἐταράχθη.

Δίων δὲ ὁ Ἱππαρίνου μὲν παῖς, Πλ
ὁμιλητὴς, ἔτυχε μὲν χρηματίζων ὑπὲρ τι
αίων καὶ κοινῶν πραγμάτων, ὁ δὲ παῖς
τοῦ τέγους κατενεχθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν, τὸ
τέστρεψεν. Οὐδὲν οὖν ἐπὶ τούτοις μετ
Δίων, ἀλλ' ἅπερ αὐτῷ ἐξ ἀρχῆς ἔπραττε,
δρῶν διετέλεσεν.

V. Ἀντίγονος τὸν υἱὸν νεκρὸν
οὐδὲν συνεταράχθη.

Ἀντίγονόν γε μήν φασι τὸν δεύτερον,
νες τὸν υἱὸν αὐτῷ ἐκ τῆς παρατάξεως ἐκ

κρὸν, εἶδε μὲν αὐτὸν, οὐδὲν δὲ τρέψας τοῦ χρωτι οὐδὲ μὴν ἐπιδακρύσας, ἐπαινέσας δὲ ὡς ἀγαθὸ στρατιώτην, θάπτειν προσέταξεν.

VI. Περὶ μεγαλοφροσύνης Κράτητος.

Κράτης ὁ Θηβαῖος, τά τε ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώραται, καὶ καταφρονητικὸς τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων, ἀτὰρ οὖν καὶ χρημάτων, καὶ πατρίδος. Ὅτι μὲν οὖν τῆς οὐσίας ἀπέστη τοῖς Θηβαίοις, τοῦτο μὲν καὶ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε· τὸ δὲ ἕτερον αὐτοῦ οὐ πᾶσι γνώριμον. Ἔστι δὲ ἐκεῖνο ἀπαλλαττόμενος τῶν Θηβῶν οἰκισθεισῶν πάλιν, ἔφη, Οὐ δέομαι πόλεως, ἣν Ἀλέξανδρος κατασκάψει ἄλλος.

VII. Περὶ τῆς τῶν πολλῶν κακοφημίας.

Δημοχάρης, ὁ τοῦ Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς, ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημίας ὑπερφρονεῖ, θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογεροὺς, καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐκ παντὸς τρόπου διψῶντας, Τί φατε ὑμεῖς (εἶπε) Δυσμενίδαι; τὸ ἦθος αὐτῶν ἅμα ἐκκαλύψας διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.

VIII. Ὅτι ὁ Φρύνιχος διά τι ποίημα στρατηγὸς ἡρέθη.

Φρύνιχον Ἀθηναῖοι στρατηγὸν εἵλοντο, οὔτε κατὰ σπουδὰς, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀξίαν, οὐμὴν, ὅτι ἦν πλούσιος. Πολλάκις γὰρ καὶ ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις, καὶ τῶν ἄλλων προῦντο. Ἀλλ' ἐπεὶ τοῖς πυῤῥιχισταῖς ἔν τινι

τραγῳδίᾳ ἐπιτήδεια μέλη καὶ πολεμικὰ ἐξεπόι
οὕτως ἄρα κατεκτήσατο τὸ θέατρον, καὶ ἐκρ
τῶν παρόντων, ὥστε παραχρῆμα αὐτὸν εἵλοντο
τηγεῖν, πιστεύσαντες, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων
σεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπου μὴ ἀπᾴδοντι
ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράμα
λη τε καὶ ποιήματα.

IX. Περὶ ἔρωτος.

Ἐρῶντι ἀνδρί τις οὐκ ἐρῶν, ὅπλοις, ἐπειγ
τῆς μάχης, καὶ συνάγοντος τοῦ πολέμου, ο
συμμίξειεν. Ὁ γὰρ ἀνέραστος φεύγει καὶ ὁ
δράσκει τὸν ἐρωτικὸν, ἅτε βέβηλος καὶ ἀτέλεστ
θεῷ, καὶ τοσοῦτον ἀνδρεῖος, ὅσον αὐτῷ καὶ ἡ
χωρεῖ, καὶ τὸ σῶμα ῥώμης ἔχει. Δέδοικε δὲ τὸ
ρον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, καὶ ο
Δία, τοῦτο τὸ κοινὸν, ἐξ Ἄρεος, ἀλλ' ἐξ Ἔρωτο
νέντα. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἑτέρου τῶν θεῶν
λημμένοι, ὧν ἕνα φησὶν Ὅμηρος ὅμοια τῷ Ἄρε
νεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἐξ ἑνὸς περιειλημμένο
μονος, εὖ καὶ καλῶς ἀγωνίζονται τοσοῦτον,
ἐνθουσιᾷν αὐτοὺς ἅπαξ. Οἱ δὲ Ἔρωτος βάκχο
λεμοῦντες, καὶ ὑπὸ τῆς Ἄρεως ὁρμῆς, καὶ ὑπ
Ἔρωτος ἐκκαύσεως, διπλῆν τὴν λατρείαν ὑπο
τες, εἰκότως, κατὰ τὴν Κρητῶν ἔννοιαν, καὶ κ
θοῦσι διπλῇ. Οὔκουν τῷ ἐξ Ἄρεως καὶ Ἔρωτ
νῶντι, αἰτιάσαιτο ἄν τις, εἰ μὴ ὑπομένοι δι
ἀνταγωνίσασθαι, ὑφ' ἑνὶ τεταγμένος θεῷ, ἀλ
ὑπὸ τοῖς δύο.

. Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἐραστῶν
καὶ ἐρωμένων.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι Ἐφόρων πολλὰ μὲν
εἶν καὶ ἄλλα καλὰ ἔχω, ἃ δ' οὖν προῄρημαι, νῦν
ὶ ταῦτα. Ὅτε τις τῶν παρ' αὐτοῖς καλῶν, πλού-
ν ἐραστὴν προείλετο τοῦ χρηστοῦ πένητος, ἐπέ-
λον αὐτῷ χρήματα, κολάζοντες, ὡς ἔοικε, τὴν φι-
ρηματίαν τῇ τῶν χρημάτων ζημίᾳ. Ἄλλον δέ τι-
ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν, οὐδενὸς ἐρῶντα τῶν κα-
πεφυκότων, καὶ τοῦτον ἐζημίωσαν, ὅτι χρηστὸς
οὐδενὸς ἤρα· δῆλον γὰρ, ὡς ὅμοιον ἂν ἑαυτῷ
εῖνον ἀπέφηνεν, ἴσως δ' ἂν καὶ ἄλλον. Δεινὴ
ἡ τῶν ἐραστῶν πρὸς τὰ παιδικὰ εὔνοια, ἀρετὰς
ργάσασθαι, ὅταν αὐτοὶ σεμνοὶ ὦσιν. Ἐπεί τοι
κωνικὸς καὶ οὗτος νόμος, ὅταν ἁμάρτῃ μειράκιον,
ιὲν ἀφελείᾳ τοῦ τρόπου, καὶ τῷ νεαρῷ τῆς ἡλικίας
γινώσκουσι· τὸν δὲ ἐραστὴν ὑπὲρ αὐτοῦ κολά-
σιν, ἐπιγνώμονας αὐτοὺς, καὶ ἐξεταστὰς, ὧν ἐκεῖ-
πράττουσι, κελεύοντες εἶναι.

XI. Περὶ Ψυχῆς.

Οἱ Περιπατητικοί φασι μεθ' ἡμέραν θητεύου-
τὴν ψυχὴν τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ
ασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν· νύκτωρ
διαλυθεῖσαν τῆς περὶ ταῦτο λειτουργίας, καὶ
ιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ, μαντι-
έραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

. Περὶ ἔρωτος παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Οὐκ εἰσὶ θρυπτικοὶ πρὸς τοὺς ἐραστὰς οἱ Λα-
ιμονίων καλοὶ, οὐδὲ ἀλαζόνες· ἐπεὶ τοὐναντίον

ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὡραίοις τὰ ἐκ τούτων θεῖν ἐστιν. Αὐτοὶ γοῦν δέονται τῶν ἐρασ πνεῖν αὐτοῖς· Λακεδαιμονίων δέ ἐστιν αὐ νή, ἐρᾶν δεῖν λέγουσα. Σπαρτιάτης δὲ ἔρως οὐκ οἶδεν. Εἴτε γὰρ μειράκιον ἐτόλμησεν πομεῖναι, εἴτε ἐραστὴς ὑβρίσαι, ἀλλ' οὐδετέ σιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι· ἢ γὰρ τῆ δος ἀπηλλάγησαν, ἢ, καὶ τὸ ἔτι θερμότερον βίου αὐτοῦ.

XIII. Περὶ Ταπύρων οἰνοφλυ

Ὅτι φιλοινότατον ἔθνος τὸ τῶν Ταπύρ σοῦτον, ὥστε ζῆν αὐτοὺς ἐν οἴνῳ, καὶ τὸ τοῦ βίου ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ καταν Καὶ οὐ μόνον εἰς πόμα καταχρῶνται αὐτ καὶ χρίσμα ἐστὶν αὐτοῖς ὁ οἶνος, ὥσπερ ἔλαιον.

XIV. Περὶ οἰνοφλυγίας Βυζαν

Βυζαντίους δὲ, δεινῶς οἰνόφλυγας ὄντ κεῖν τοῖς καπηλείοις λόγος ἔχει, τῶν οἰκιῶν τ καὶ τῶν δωμάτων ἐξοικισθέντας, καὶ τοῖς ξέ ἐνεπιδημοῦσι τῇ πόλει ἀπομισθώσαντας αι οὐ μόνον ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶ ἀποστάντας, ὡς ἐν ταὐτῷ τοὺς Βυζαντίου αἰτίαν φέρεσθαι, καὶ οἰνοφλυγίας, καὶ προσ Ἅτε δὲ ὑπὸ τῆς μέθης καὶ τοῦ οἴνου δια αὐλοῦ μὲν ἀκούοντες χαίρουσι, καὶ τὸ ἔργο αὐλεῖσθαί ἐστι· σάλπιγγα δὲ οὐδὲ ἀρχὴν νουσι. Καὶ ἐκ τούτων ἔξεστι νοεῖν, ὅτι ὅπλα, καὶ πρὸς πολέμους ἀλλοτριώτατα δ

Βυζάντιοι. Διὰ ταῦτά τοι καὶ Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς αὐτῶν ἐν πολιορκίᾳ ἰσχυρᾷ, ἐπεὶ, τῶν πολεμίων τοῖς τείχεσι προσβαλόντων, ἐκεῖνοί γε τὰς φρουρὰς ἐκλιπόντες διημέρευον ἐν ταῖς συνήθεσι διατριβαῖς, προσέταξε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι αὐτοῖς. Καὶ τοῦτο τὸ σόφισμα ἀνέπεισεν αὐτοὺς ὀψὲ καὶ βραδέως τὴν τάξιν μὴ καταλιπεῖν, ἅτε τῆς προφάσεως αὐτοῖς περιῃρημένης. Λέγει δὲ ταῦτα ὑπὲρ αὐτῶν Δάμων. Ὁμολογεῖν δὲ τούτοις ἔοικε καὶ ὁ Μένανδρος, ὅταν λέγῃ,

. . . . . . *Μεθύσους τοὺς ἐμπόρους*
Ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὅλην ἐπίνομεν
Τὴν νύκτα. . . . .

XV. *Περὶ Ἀργείων, Τιρυνθίων, Θρᾳκῶν, Ἰλλυριῶν, οἰνοφλυγίας.*

Καὶ Ἀργεῖοι δὲ καὶ Τιρύνθιοι κεκωμῴδηνται καὶ οὗτοι ἀκρατέστερον τῷ οἴνῳ προσιόντες. Τό γε μὴν ὑπὲρ τῶν Θρᾳκῶν, ἀλλὰ τοῦτο μὲν διαβεβόηται ἤδη, καὶ διατεθρύλληται, ὡς εἰσὶ πιεῖν δεινότατοι. Οὐ διαπεφεύγασι δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν οὐδὲ Ἰλλυριοί· ἀλλ᾽ ἐκεῖνοί γε προσειλήφασι κἀκεῖνο τὸ ἔγκλημα, ὅτε ἐφεῖται τοῖς ἐν τῷ συνδείπνῳ παροῦσι τοῖς προπίνειν ταῖς γυναιξὶν, ἕκαστον ᾗ ἂν βούληται, κἂν μηδὲν προσήκῃ ἡ γυνὴ αὐτῷ.

XVI. *Σύγκρισις Δημητρίου καὶ Τιμοθέου στρατηγῶν.*

Εἶτα τίς ἀμείνων ἦν στρατηγεῖν, Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς, ἢ Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος; Ἐγὼ μὲν

ἐρῶ τὸν τῶν ἀμφοτέρων τρόπον· ἔνεστι δ' ὑμ
τιμῆσαι τὸν ἕτερον. Δημήτριος μὲν βίᾳ, κα
νεξίᾳ, καὶ λυπῶν τὰ μέγιστα, καὶ ἀδικῶν ἢ
πόλεις, μηχανὰς προσάγων, καὶ κατασείων, κι
ρύττων τὰ τείχη· Τιμόθεος δὲ, πείθων, κα
σκων λόγῳ, ὅτι λυσιτελέστερόν ἐστι τῶν Ἀθ
ἀκούειν.

XVII. Ὅτι ἡ φιλοσοφία οὐκ ἀπο τος, καὶ τίνες τῶν φιλοσόφων ἐ λιτεύσαντο.

Ἐπολιτεύσαντο οὖν καὶ φιλόσοφοι, ἢ αἰ
το μόνον, τὴν διάνοιαν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐ
χίας κατεβίωσαν; Ἐπηνώρθωσαν γὰρ τὰ
Ζάλευκος μὲν τὰ ἐν Λοκροῖς, Χαρώνδας δ
Κατάνῃ, καὶ τὰ ἐν Ῥηγίῳ, ὅτε ἐκ Κατάνης
Ταραντίνοις δὲ ἐγένετο ἀγαθὸν Ἀρχύτας, Σ
Ἀθηναίοις, Βίας δὲ καὶ Θαλῆς τὴν Ἰωνίαν
ώνησαν, Χίλων δὲ Λακεδαιμονίους, Μιτυλ
γε μὴν Πιττακὸς, Κλεόβουλος δὲ Ῥοδίους.
ναξίμανδρος δὲ ἡγήσατο τῆς εἰς Ἀπολλωνίαν
λήτου ἀποικίας. Ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν στρατι
γαθὸς ἦν, καὶ ἀμείνων στρατηγὸς, ὅτε Κύρ
νέβη· καὶ Κῦρος μὲν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπ
καλούσης δὲ τῆς χρείας τὸν δυνησόμενον σῶσ
Ἕλληνας, καὶ ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖ
τος ἐκεῖνος ἦν. Πλάτων δὲ ὁ Ἀρίστωνος Δίω
τήγαγεν εἰς Σικελίαν, καὶ δι' ὧν αὐτῷ συνεβ
καὶ ἐδίδασκε, διὰ τούτων τυραννίδα τὴν Διο
κατέλυσε. Σωκράτης δὲ τῇ μὲν Ἀθηναίων

οὐκ ἠρέσκετο· τυραννικὴν γὰρ, καὶ μοναρχικὴν ἑώρα τὴν δημοκρατίαν οὖσαν· καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς Τριάκοντα ἐκοινώνει τῶν ἀσεβημάτων. Ἔνθα δὲ ἐχρῆν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἐνταῦθά γε ἀπροφάσιστος ἐκεῖνος στρατιώτης ἦν. Ἐστρατεύσατο οὖν ἐπὶ Δήλιον, καὶ εἰς Ἀμφίπολιν, καὶ εἰς Ποτίδαιον. Ἀριστοτέλης δὲ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, οὐ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέστησεν αὖθις. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς, καὶ Ἀθήνησιν ἐπιφανέστατα ἐπολιτεύσατο, ἔστ' ἂν αὐτὸν ὁ συνήθης Ἀθηναίοις φθόνος ἐξέωσε· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ, συνὼν τῷ Πτολεμαίῳ, νομοθεσίας ἦρξε. Τίς δὲ ἀντιφήσει, καὶ Περικλέα τὸν Ξανθίππου, φιλόσοφον γενέσθαι, καὶ Ἐπαμινώνδαν τὸν Πολύμνιδος, καὶ Φωκίωνα τὸν Φώκου, καὶ Ἀριστείδην τὸν Λυσιμάχου, καὶ Ἐφιάλτην τὸν Σοφωνίδου; Καὶ ἔτι κάτω τοῦ χρόνου Καρνεάδην, καὶ Κριτόλαον; εἴγε καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ἀφίκοντο καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πρεσβεύοντες, καὶ αὐτοῖς σωτηρίαν εὕραντο. Οἵπερ οὖν εἰς τοσοῦτον ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον βουλὴν, ὡς εἰπεῖν αὐτοὺς, Ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι πρεσβεύοντας, οὐ τοὺς πείσοντας, ἀλλὰ γὰρ τοὺς βιασομένους ἡμᾶς δρᾶσαι, ὅσα θέλουσιν. Ἐγὼ δὲ πολιτείαν τίθην ἂν καὶ τὸ Περσαίου, εἴγε Ἀντίγονον ἐπαίδευ- Καὶ τὸ Ἀριστοτέλους, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου, νέῳ ὄντι, φιλοσοφῶν ἦν δῆ- Καὶ Λύσις δὲ ὁ γνώριμος ὁ Πυθαγόρου, καὶ

αὐτὸς Ἐπαμινώνδαν ἐξεπαίδευσεν. Εἴ τις οὖν ἀπράκτους λέγει τοὺς φιλοσόφους, ἀλλὰ εὐήθη γε αὐτοῦ καὶ ἀνόητα ταῦτα. Ἐγὼ μὲν γὰρ τὴν σὺν αὐτοῖς ἀπραγμοσύνην, καὶ τὸν τῆς ἡσυχίας ἔρωτα κἂν ἁρπάσαιμι ἐπιδραμών.

XVIII. *Περὶ συνουσίας Μίδου τοῦ Φρυγὸς, καὶ Σειληνοῦ, καὶ τῶν ὑπὸ τούτου παραδόξως λεχθέντων.*

Περιηγεῖταί τινα Θεόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγὸς, καὶ Σειληνοῦ. Νύμφης δὲ παῖς ὁ Σειληνὸς οὗτος, θεοῦ μὲν ἀφανέστερος τὴν φύσιν, ἀνθρώπου δὲ κρείττων καὶ θανάτου ἦν. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἀλλήλοις διελέχθησαν, καὶ ὑπὲρ τούτων ὁ Σειληνὸς ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδαν· τὴν μὲν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι, ἃς περιῤῥεῖν κύκλῳ τὸν Ὠκεανὸν, ἤπειρον δὲ μόνην εἶναι ἐκείνην τὴν ἔξω τούτου τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος αὐτῆς ἄπειρον διηγεῖτο. Τρέφειν δὲ τὰ ἄλλα ζῶα μεγάλα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲ τῶν ἐνταῦθα διπλασίονας τὸ μέγεθος, καὶ χρόνον ζῆν αὐτοὺς, οὐχ ὅσον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον διπλοῦν. Καὶ πολλὰς μὲν εἶναι καὶ μεγάλας πόλεις, καὶ βίων ἰδιότητας, καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐναντίως κειμένους τοῖς παρ᾽ ἡμῖν νομιζομένοις. Δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε μεγέθει μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλαις ἐοικέναι· καὶ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχιμον, τὴν δὲ, Εὐσεβῆ. Τοὺς μὲν οὖν Εὐσεβεῖς ἐν εἰρήνῃ τε διάγειν καὶ πλούτῳ βαθεῖ, καὶ λαμβάνειν τοὺς καρποὺς ἐκ τῆς γῆς χωρὶς ἀρότρων καὶ βοῶν,

γεωργεῖν δὲ καὶ σπείρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. Καὶ διατελοῦσιν (ἦδ' ὅς) ὑγιεῖς καὶ ἄνοσοι, καὶ καταστρέφουσι τὸν ἑαυτῶν βίον γελῶντες εὖ μάλα, καὶ ἡδόμενοι. Οὕτω δὲ ἀναμφιλόγως εἰσὶ δίκαιοι, ὡς μήτε τοὺς θεοὺς πολλάκις ἀπαξιοῦν ἐπιφοιτᾷν αὐτοῖς. Οἱ δὲ τῆς Μαχίμου πόλεως, μαχιμώτατοί τέ εἰσι καὶ αὐτοὶ, καὶ γίνονται μεθ' ὅπλων, καὶ ἀεὶ πολεμοῦσι, καὶ καταστρέφονται τοὺς ὁμόρους, καὶ παμπόλλων ἐθνῶν μία πόλις κρατεῖ αὕτη. Εἰσὶ δὲ οἱ οἰκήτορες οὐκ ἐλάττους διακοσίων μυριάδων. Ἀποθνήσκουσι δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον νοσήσαντες· σπάνιον δὲ τοῦτο, ἐπεὶ τά γε πολλὰ ἐν τοῖς πολέμοις, ἢ λίθοις, ἢ ξύλοις παιόμενοι· ἄτρωτοι γάρ εἰσι σιδήρῳ. Χρυσοῦ δὲ ἔχουσι καὶ ἀργύρου ἀφθονίαν, ὡς ἀτιμότερον εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸν χρυσὸν τοῦ παρ' ἡμῖν σιδήρου. Ἐπιχειρῆσαι δέ ποτε καὶ διαβῆναι τούτους εἰς τάσδε τὰς ἡμεδαπὰς νήσους, ἔφη γε, καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν Ὠκεανὸν μυριάσι χιλίαις ἀνθρώπων, ἕως Ὑπερβορέων ἀφικέσθαι. Καὶ πυθομένους τῶν παρ' ἡμῖν τούτους εἶναι τοὺς εὐδαιμονεστάτους, καταφρονῆσαι ὡς φαύλως καὶ ταπεινῶς πράττοντας, καὶ διὰ ταῦτα ἀτιμάσαι προελθεῖν περαιτέρω. Τὸ δὲ ἔτι θαυμασιώτερον προστίθει. Μέροπάς τινας οὕτω καλουμένους ἀνθρώπους οἰκεῖν παρ' αὐτοῖς ἔφη πόλεις πολλὰς καὶ μεγάλας· ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν τόπον εἶναι ὃ ὀνομάζεσθαι Ἄνοστον, ἐοικέναι δὲ χάσματι, καὶ εἰλῆφθαι δὲ οὔτε ὑπὸ σκότους, οὔτε ὑπὸ φωτὸς, ... δὲ ἐπικεῖσθαι ἐρυθήματι μεμιγμένον θολερῷ.

Δύο δὲ ποταμοὺς περὶ τοῦτον τὸν τόπον ῥεῖν, κα τὸν μὲν Ἡδονῆς καλεῖσθαι, τὸν δὲ Λύπης· καὶ παρ ἑκάτερον τούτων ἑστηκέναι δένδρα τὸ μέγεθος πλα τάνου μεγάλης. Φέρειν δὲ καρποὺς, τὰ μὲν περ τὸν τῆς Λύπης ποταμὸν τοιαύτην ἔχοντας τὴν φύ σιν· ἐάν τις αὐτῶν ἀπογεύσηται, τοσοῦτον ἐκβάλ λει δάκρυον, ὥστε κατατήκεσθαι, πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον τὸν λοιπὸν θρηνοῦντα, καὶ οὕτω τελευτᾷν. Τ δὲ ἕτερα τὰ παραπεφυκότα τῷ τῆς Ἡδονῆς ποτα μῷ, ἀντίπαλον ἐκφέρειν καρπόν. Ὃς γὰρ ἂν γεύ σηται τούτων, τῶν μὲν ἄλλων τῶν πρότερον ἐπιθυ μιῶν παύεται· ἀλλὰ καὶ εἴ του ἦρα, καὶ αὐτοῦ λαμ βάνει λήθην, καὶ γίνεται κατὰ βραχὺ νεώτερος, κα τὰς φθανούσας ἡλικίας, καὶ τὰς ἤδη διελθούσας ἀναλαμβάνει ὀπίσω. Τὸ μὲν γὰρ γῆρας ἀποῤῥί ψας, ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ὑποστρέφει, εἶτα ἐπὶ τὴν τῶ μειρακίων ἡλικίαν ἀναχωρεῖ, εἶτα παῖς γίνεται, εἶτ βρέφος, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐξαναλώθη. Καὶ ταῦτα ε τῳ πιστὸς ὁ Χῖος λέγων, πεπιστεύσθω· ἐμοὶ δὲ δει νὸς εἶναι δοκεῖ μυθολόγος, καὶ ἐν τούτοις, καὶ ἐ ἄλλοις δέ.

XIX. Περὶ διαφορᾶς Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα.

Λέγεται τὴν διαφορὰν Ἀριστοτέλους πρὸς Πλά τωνα τὴν πρώτην ἐκ τούτων γενέσθαι. Οὐκ ἠρέ σκετο αὐτοῦ τῷ βίῳ ὁ Πλάτων, οὐδὲ τῇ κατασκευ τῇ περὶ τὸ σῶμα. Καὶ γὰρ ἐσθῆτι ἐχρῆτο περιέργ ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὑποδέσει· καὶ κουρὰν δὲ ἐκεί ρετο καὶ ταύτην ἀήθη Πλάτωνι· καὶ δακτυλίους

πολλοὺς φορῶν ἐκαλλύνετο ἐπὶ τούτῳ. Καὶ μωκία δέ τις ἦν αὐτοῦ περὶ τὸ πρόσωπον· καὶ ἄκαιρος στωμυλία λαλοῦντος, κατηγόρει καὶ αὕτη τὸν τρόπον αὐτοῦ. Πάντα δὲ ταῦτα ὡς ἔστιν ἀλλότρια φιλοσόφου, δῆλον. Ἅπερ οὖν ὁρῶν ὁ Πλάτων οὐ προσίετο τὸν ἄνδρα· προετίμα δὲ αὐτοῦ Ξενοκράτην, καὶ Σπεύσιππον, καὶ Ἀμύκλαν, καὶ ἄλλους, τῇ τε λοιπῇ δεξιούμενος αὐτοὺς τιμῇ, καὶ οὖν καὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν λόγων. Ἀποδημίας δέ ποτε γενομένης τῷ Ξενοκράτει εἰς τὴν πατρίδα, ἐπέθετο τῷ Πλάτωνι Ἀριστοτέλης, χορόν τινα τῶν ὁμιλητῶν τῶν ἑαυτοῦ περιστησάμενος, ὧν ἦν Μνάσων τε ὁ Φωκεὺς, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. Ἐνόσει δὲ τότε ὁ Σπεύσιππος, καὶ διὰ ταῦτα ἀδύνατος ἦν συμβαδίζειν τῷ Πλάτωνι. Ὁ δὲ Πλάτων ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐγεγόνει, ὁμοῦ τι καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν ἐπελελοίπει τὰ τῆς μνήμης αὐτόν. Ἐπιθέμενος οὖν αὐτῷ καὶ ἐπιβουλεύων ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ φιλοτίμως πάνυ τὰς ἐρωτήσεις ποιούμενος, καὶ τρόπον τινὰ καὶ ἐλεγκτικῶς, ἀδικῶν ια καὶ ἀγνωμονῶν ἦν δῆλος. Καὶ διὰ ταῦτα ἀστὰς ὁ Πλάτων τοῦ ἔξω περιπάτου, ἔνδον ἐβάδιζε ν τοῖς ἑταίροις. Τριῶν δὲ μηνῶν διαγενομένων, ʽενοκράτης ἀφίκετο ἐκ τῆς ἀποδημίας, καὶ καταβαίνει τὸν Ἀριστοτέλη βαδίζοντα, οὗ κατέλιπε Πλάτωνα. Ὁρῶν δὲ αὐτὸν μετὰ τῶν γνωρίμων, ρὸς Πλάτωνα ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ περιπάτου, καθ᾽ ἑαυτὸν ἀπιόντα εἰς τὴν πόλιν, ἤρετό τινα ν τῷ περιπάτῳ, ὅποι ποτὲ εἴη Πλάτων· ὑπώγάρ αὐτὸν μαλακίζεσθαι. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο,

Ἐκεῖνος μὲν οὖν νοσεῖ, ἐνοχλῶν δὲ αὐτὸν Ἀριστοτέλη παραχωρῆσαι πεποίηκε τοῦ περιπάτου, καὶ ἀναχωρήσας ἐν τῷ κήπῳ τῷ ἑαυτοῦ φιλοσοφεῖ. Ὁ δὲ Ξενοκράτης ἀκούσας, παραχρῆμα ἧκε πρὸς Πλάτωνα καὶ κατέλαβε διαλεγόμενον τοῖς σὺν ἑαυτῷ· ἦσαν δὲ μάλα συχνοὶ, καὶ ἄξιοι λόγου, καὶ οἱ μάλιστα δοκοῦντες τῶν νέων ἐπιφανεῖς. Ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὁμιλίας, ἠσπάσατό τε, ὡς τὸ εἰκὸς, τὸν Ξενοκράτην φιλανθρώπως, καὶ αὖ πάλιν ὁ Ξενοκράτης ἐκεῖνον ὁμοίως. Διαλυθείσης δὲ τῆς συνουσίας, οὐδὲν οὔτε εἰπὼν πρὸς τὸν Πλάτωνα Ξενοκράτης, οὔτε ἀκούσας, συναγαγὼν τοὺς ἑταίρους, καὶ τῷ Σπευσίππῳ πάνυ ἰσχυρῶς ἐπέπληξε, παραχωρήσαντι τοῦ περιπάτου Ἀριστοτέλει, αὐτός τε ἐπέθετο τῷ Σταγειρίτῃ κατὰ τὸ καρτερὸν, καὶ εἰς τοσοῦτον προῆλθε φιλοτιμίας, ὡς ἐξελάσαι αὐτὸν, καὶ ἀποδοῦναι τὸ σύνηθες χωρίον τῷ Πλάτωνι.

XX. Περὶ Λυσάνδρου, καὶ δώρων ἀνακομισθέντων αὐτῷ.

Λυσάνδρῳ τῷ Σπαρτιάτῃ εἰς Ἰωνίαν ἀφικομένῳ οἱ κατὰ τὴν Ἰωνίαν ξένοι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀπέπεμψαν, ἀτὰρ οὖν καὶ βοῦν, καὶ πλακοῦντα. Ὁ δὲ ἀπιδὼν εἰς τὸν πλακοῦντα, ἤρετο, Τί βούλεται τὸ πέμμα ἐκεῖνο εἶναι; ὁ δὲ κομίζων ἀπεκρίνατο ὅτι ἐκ μέλιτος, καὶ τυροῦ καὶ ἄλλων τινῶν κατεσκεύασται. Ὁ δὲ Λύσανδρος, Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, εἶπε, δότε τοῖς Εἵλωσιν· ἐλευθέρου γὰρ οὐκ ἔστι βρῶμα. Τὸν δὲ βοῦν προσέταξε κατὰ τὰ πάτρια σκευασθῆναι, καὶ ἐδείπνησεν ἡδέως.

XXI. Περὶ μεγαλοφροσύνης τοῦ Θεμιστοκλέους.

Ἐπανῄει ποτὲ ἐκ διδασκαλείου παῖς ἔτι ὢν Θεμιστοκλῆς. Εἶτα προσιόντος Πεισιστράτου, ὁ παιδαγωγὸς ἔφη τῷ Θεμιστοκλεῖ, μικρὸν ἐκχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ, προσάγοντος τοῦ τυράννου. Ὁ δὲ καὶ πάνυ ἐλευθερίως ἀπεκρίνατο· Αὕτη γὰρ (εἶπεν) αὐτῷ οὐχ ἱκανὴ ὁδός; Οὕτως ἄρα εὐγενές τι καὶ μεγαλόφρον ἐνεφαίνετο τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

XXII. Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

Ὅτε ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ Ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅ, τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις ἔφερεν. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες, ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμένους δι' αἰδοῦς ἄγοντας, καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἥμεροι γίνονται.

XXIII. Περὶ Ἀλεξάνδρου.

Καλὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰσσῷ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοις μάχη, καὶ

Δαρεῖος ᾑρημένος, καὶ Πέρσαι δουλεύοντες Μακ
Καλὰ δὲ καὶ τὰ τῆς ἄλλης ἁπάσης Ἀσίας νενι
νης, καὶ Ἰνδοὶ δὲ καὶ οὗτοι Ἀλεξάνδρῳ πειθό
Καλὸν καὶ τὸ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν Ὀξ
καις, καὶ τὰ ἄλλα αὐτοῦ. Τί γὰρ δεῖ νῦν στ
ρίᾳ λόγου περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς
ἀρετήν; Ἔστω δὲ καὶ τῆς Τύχης, Ἀλεξάνδρου
πάσης τὰ πλεῖστα, εἴτις εἴη δύσερις. Καλὸς
Ἀλέξανδρος μὴ ἡττώμενος τῆς Τύχης, μηδὲ πρ
ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγορεύων.
να δὲ οὐκ ἔτι καλὰ Ἀλεξάνδρου. Δίου μηνός,
πέμπτῃ ἔπινε παρ' Εὐμαίῳ· εἶτα ἕκτῃ ἐκάθευ
τοῦ πότου, καὶ τοσοῦτον ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐ
ὅσον ἀναστὰς χρηματίσαι τοῖς ἡγεμόσιν ὑπ
αὔριον πορείας, λέγων, ὅτι ἔσται πρωΐ. Καὶ
μῃ εἱστιᾶτο παρὰ Περδίκκᾳ, καὶ ἔπινε πάλιν
ὀγδόῃ ἐκάθευδε. Πέμπτῃ δὲ ἐπὶ δέκα τοῦ
μηνὸς καὶ ταύτῃ ἔπινε, καὶ τῇ ἑπομένῃ τὰ εἰ
να ἔδρα, τὰ ἐκ τοῦ πότου. Παρὰ Βαγώᾳ δ
πνησε τετράδι μετὰ εἰκάδα (ἀπεῖχε τῶν βασιλ
Βαγώα οἶκος δέκα σταδίους)· εἶτα τῇ τρίτ
θευδε. Δυοῖν οὖν θάτερον, ἢ Ἀλέξανδρος
τοσαύτας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἑαυτὸν ζημιοῖ δ
οἶνον, ἢ οἱ ταῦτα ἀναγράψαντες ψεύδονται.
δὲ ἐκ τούτων ἐννοεῖν καὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου
μοια αὐτοὺς λέγοντας, ὧν καὶ Εὐμένης ὁ Κα
νὸς καὶ ἐκεῖνός ἐστι.

XXIV. Περὶ φιλοκαλίας Ξενοφῶν

Ξενοφῶντι ἔμελε τῶν τε ἄλλων σπουδαίω

οὖν καὶ ὅπλα καλὰ ἔχειν. Νικῶντι γὰρ, ἔλεγε, τοὺς πολεμίους τὴν καλλίστην στολὴν ἁρμόττειν· καὶ ἀποθνήσκοντι ἐν τῇ μάχῃ, κεῖσθαι καλῶς ἐν καλῇ τῇ πανοπλίᾳ. Τῷ γὰρ ἀνδρὶ τῷ γενναίῳ ταῦτ' εἶναι τὰ ἐντάφια, τὰ ὡς ἀληθῶς κοσμοῦντα αὐτόν. Λέγεται οὖν ὁ τοῦ Γρύλλου τὴν μὲν ἀσπίδα Ἀργολικὴν ἔχειν, τὸν δὲ θώρακα Ἀττικὸν, τὸ δὲ κράνος Βοιωτιουργὲς, τὸν δὲ ἵππον Ἐπιδαύριον. Φιλοκάλου δὲ ἔγωγε ἂν εἶναι φαίην τὰ τοιαῦτα ἀνδρὸς, καὶ ἀξιοῦντος ἑαυτὸν τῶν καλῶν.

XXV. Περὶ Λεωνίδου, καὶ τῶν τριακοσίων ἐθελοντὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντων.

Ὁ Λεωνίδης ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τριακόσιοι, τὸν μαντευόμενον αὐτοῖς θάνατον εἵλοντο ἐν Πύλαις· καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον εὐκλεοῦς, καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον, καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος.

XXVI. Περὶ Πινδάρου τοῦ τυράννου.

Πίνδαρος ὁ Μέλανος υἱὸς, Ἀλυάττου δὲ θυγατριδοῦς τοῦ Λυδοῦ, διαδεξάμενος τὴν Ἐφεσίων τυραννίδα, πρὸς μὲν τὰς τιμωρίας πικρὸς ἦν, καὶ ἀπαραίτητος, τά γε μὴν ἄλλα ἐδόκει φιλόπατρις εἶναι καὶ σώφρων, καὶ τοῦ μὴ δουλεῦσαι τὴν πατρίδα τοῖς Βαρβάροις πολλὴν πρόνοιαν ἔθετο. Ἔδειξε ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐκεῖνα δήπου. Ἐπεὶ γὰρ Κροῖσος ὁ πρὸς μητρὸς αὐτοῦ θεῖος καταστρεφόμενος τὴν Ἰωνίαν, καὶ πρὸς τὸν Πίνδαρον πρεσβείαν ἀ-

πέστειλεν, ἀξιῶν Ἐφεσίους ὑπ᾽ αὐτῷ γενέσθαι· δ᾽ οὐκ ἐπείσθη, ἐπολιόρκει τὴν πόλιν Κροῖσος. πεὶ δέ τις τῶν πύργων ἀνετράπη, ὁ κληθεὶς ὕστε προδότης, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἑώρα τὸ δεινόν, σ βούλευσεν ὁ Πίνδαρος Ἐφεσίοις, ἐκδήσαντας ἐκ πυλῶν καὶ τῶν τειχῶν θώμιγγας, συνάψαι τοῖς σι τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος νεώ, οἱονεὶ τὴν πόλιν ἀνά μα ἐῶντας εἶναι τῇ Ἀρτέμιδι, ἀσυλίαν διὰ τοῦ ἐπινοῶν τῇ Ἐφέσῳ· ὁ δὲ συνεβούλευε προσελ τας δεῖσθαι τοῦ Λυδοῦ. Προβαλλομένων δὲ ἱκετηρίαν τῶν Ἐφεσίων, γελάσαντά φασι τὸν Κ σον, καὶ δεξάμενον πρᾴως τὸ στρατηγηθὲν, τοῖς Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι τὴν μετ᾽ ἐλευθερίας ἀσ λειαν· τῷ δὲ Πινδάρῳ προστάξαι τῆς πόλεως ἀπ λάττεσθαι. Ὁ δὲ οὐκ ἀντεῖπε· τῶν φίλων δὲ τ συναπαίρειν αὐτῷ βουληθέντας παραλαβὼν, υἱὸν καὶ τῆς οὐσίας τὸ πλεῖστον τῇ πόλει παρα ταθέμενος, καὶ ἕνα τῶν συνήθων Πασικλέα ἀπο ξας ἐπίτροπον, καὶ τοῦ παιδὸς, καὶ τῶν χρημάτ ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον, τυραννικοῦ βίου φυ αὐθαίρετον ἀλλαξάμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιῆσαι πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

XXVII. Περὶ Πλάτωνος πενίας, καὶ π φιλοσοφίᾳ ἐπεχείρησεν.

Πέπυσμαι καὶ τοῦτον τὸν λόγον, εἰ δὲ ἀλη ἐστιν, οὐκ οἶδα· ὃ δ᾽ οὖν πέπυσμαι, ἐκεῖνό ἐ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος, ὑπὸ πενίας, φασὶ, κατα νούμενος, ἔμελλεν ἐπὶ στρατείαν ἀποδημῆσαι· κα ληφθεὶς δὲ ὑπὸ Σωκράτους ὠνούμενος ὅπλα, ὁ Π

των, ἀνεστάλη τὴν ὁρμὴν, διαλεχθέντος αὐτῷ τοῦ Σωκράτους, ἃ εἰκὸς ἦν, καὶ πείσαντος φιλοσοφίας ἐπιθυμῆσαι.

XXVIII. Πῶς ὁ Σωκράτης τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου τῦφον ἀνέστειλεν.

Ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἴς τινα τόπον, ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ὡς δὲ εὗρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους διαθρῆσαι. Τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσὶν, Ἐπὶ τούτοις, εἶπε, μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν;

XXIX. Περὶ Διογένους πενίας, καὶ τύφου.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκπληροῖ, καὶ ὑπομένει· εἶναι γὰρ πλάνης, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος, πτωχὸς, δυσείμων, βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον. Καὶ ὅμως ἐπὶ τούτοις μέγα ἐφρόνει οὐδὲν ἧττον, ἢ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τῆς οἰκουμένης ἀρχῇ, ὅτε καὶ Ἰνδοὺς ἑλὼν εἰς Βαβυλῶνα ὑπέστρεψεν.

XXX. Περὶ σωφρόνων τινῶν.

Ἀμοιβέας ὁ κιθαρῳδὸς σωφρονέστατος ἐλέγετο, καὶ γυναῖκα ὡραιοτάτην ἔχων μὴ ὁμιλεῖν αὐτῇ. Καὶ Διογένης ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. Κλειτόμαχος δὲ ὁ παγκρατιαστὴς, εἴ ποτε καὶ κύνας ἴδοι συμπλεκομένους, ἀπεστρέφετο· καὶ ἐν συμποσίῳ

εἴ τις ἀφροδίσιος λόγος παρεῤῥύη, ἀναστὰς ἀπηλλάττετο.

XXXI. Περὶ Νικίου σπουδῆς περὶ τὴν ἰδίαν τέχνην.

Νικίας ὁ ζωγράφος τοσαύτην περὶ τὸ γράφειν σπουδὴν εἶχεν, ὡς ἐπιλαθέσθαι πολλάκις αὐτὸν τροφὴν προσενέγκασθαι προστετηκότα τῇ τέχνῃ.

XXXII. Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡρακλέους κιθαρίζειν μανθανόντων.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, παῖς ὢν οὔπω πρόσηβος, ἐμάνθανε κιθαρίζειν. Τοῦ δὲ διδάσκοντος κροῦσαι κελεύσαντος χορδήν τινα σὺν μέλει, καὶ ἣν ἀπῄτει τὰ κιθαρίσματα, Καὶ τί διοίσει, ἔφη, ἐὰν ταύτην κρούσω; ἑτέραν δείξας. Ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύσειν, ἀλλὰ οὐκ ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν μέλλοντι. Ἔδεισε δὲ ἄρα οὗτος, μὴ ὢν ἀπαίδευτος, τὸ τοῦ Λίνου πάθος. Τὸν γὰρ Ἡρακλέα ὁ Λίνος ἔτι παῖδα ὄντα κιθαρίζειν ἐπαίδευεν· ἀμουσότερον δὲ ἁπτομένου τοῦ ὀργάνου, ἐχαλέπηνε πρὸς αὐτὸν ὁ Λίνος. Ὁ δὲ ἀγανακτήσας, ὁ Ἡρακλῆς, τῷ πλήκτρῳ τοῦ Λίνου καθίκετο, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

XXXIII. Περὶ Σατύρου τοῦ αὐλητοῦ.

Σάτυρος ὁ αὐλητὴς Ἀρίστωνος τοῦ φιλοσόφου πολλάκις ἠκροᾶτο, καὶ κηλούμενος ἐκ τῶν λεγομένων, ἐπέλεγεν,

Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,

τοὺς αὐλοὺς αἰνιττόμενος, καὶ τρόπον τινὰ τὴν τέχνην ἐκφαυλίζων παραβολῇ τῇ πρὸς φιλοσοφίαν.

XXXIV. Νόμος Λάκωσι καὶ Ῥωμαίοις κοινός.

Ὅτι Λάκωσι καὶ Ῥωμαίοις νόμος ἦν, μὴ ἐξεῖναί τινι ὀψωνεῖν, μήτε ἃ βούλεται, μήτε ὅσα βούλεται· προσέταττον γὰρ διά τε τῶν ἄλλων σωφρονεῖν τοὺς πολίτας, καὶ διὰ τῆς τραπέζης οὐχ ἥκιστα.

XXXV. Ὅτι ἐν Ἀκαδημίᾳ γελᾷν οὐκ ἐξῆν.

Λόγος δέ τις διαῤῥεῖ καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὅς λέγει, πρότερον ἐν Ἀκαδημίᾳ μηδὲ γελάσαι ἐξουσίαν εἶναι· ὕβρει γὰρ, καὶ ῥᾳθυμίᾳ ἐπειρῶντο τὸ χωρίον ἄβατον φυλάττειν.

XXXVI. Διὰ τί ὁ Ἀριστοτέλης ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας.

Ἀριστοτέλης, ὅτε ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας δέει τῆς κρίσεως, πρὸς τὸν ἐρόμενον αὐτὸν, Τίς ἐστιν ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις; ἔφη, Παγκάλη· ἀλλ' ἐν αὐτῇ,

Ὄχνη ἐπ' ὄχνῃ γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ,

τοὺς Συκοφάντας λέγων. Καὶ πρὸς τὸν ἐρόμενον, διὰ τί ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας; ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐ βούλεται Ἀθηναίους δὶς ἐξαμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν, τὸ περὶ Σωκράτην πάθος αἰνιττόμενος, καὶ τὸν καθ' ἑαυτὸν κίνδυνον.

XXXVII. Νόμος Κείων κατὰ γερόντων.

Νόμος ἐστὶ Κείων· οἱ πάνυ παρ' αὐτοῖς γεγηρακότες, ὥσπερ ἐπὶ ξενίᾳ παρακαλοῦντες ἑαυτοὺς, ἢ ἐπί τινα ἑορταστικὴν θυσίαν, συνελθόντες, καὶ στεφανωσάμενοι, πίνουσι κώνειον, ὅταν ἑαυτοῖς συνειδῶσιν, ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῇ πατρίδι λυσιτελοῦν-

τα ἄχρηστοί εἰσιν, ὑποληρούσης ἤδη τι αὐτοῖς κ
τῆς γνώμης διὰ τὸν χρόνον.

XXXVIII. Εὑρισκόμενά τινα πρῶτον
Ἀθήναις.

Ὅτι ἐν Ἀθήναις εὑρεθῆναι λέγουσι πρῶτον τ
ἐλαίαν, καὶ τὴν συκῆν, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀ
δωκε. Δίκας τε δοῦναι, καὶ λαβεῖν εὗρον Ἀθηναῖ
πρῶτοι. Καὶ ἀγῶνα τὸν διὰ τῶν σωμάτων πρῶ
ἐπενόησαν, καὶ ἀπεδύσαντο, καὶ ἠλείψαντο. Κ
ἵππους ἔζευξε πρῶτος Ἐριχθόνιος.

XXXIX. Τί τινες πάλαι ἤσθιον.

Ὅτι βαλάνους Ἀρκάδες, Ἀργεῖοι δ' ἀπίους,
Θηναῖοι δὲ σῦκα, Τιρύνθιοι δὲ ἀχράδας δεῖπνον
χον, Ἰνδοὶ καλάμους, Καρμανοὶ φοίνικας, κέγχ
δὲ Μαιῶται καὶ Σαυρομάται, τέρμινθον δὲ καὶ κ
δαμον Πέρσαι.

XL. Περὶ Σατύρων, Τιτύρων καὶ
Σιληνῶν.

Ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσ
οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι. Ἔσχον δὲ
ὄνομα ἐκ τῶν τερετισμάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυ
Σάτυροι δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. Σιληνοὶ δὲ ἀπὸ τ
σιλλαίνειν· τὸν δὲ σίλλον ψόγον λέγουσι μετὰ π
διᾶς δυσαρέστου. Ἐσθὴς δ' ἦν τοῖς Σιληνοῖς ὁ
φίμαλλοι χιτῶνες. Αἰνίττεται δὲ ἡ στολὴ τὴν
τοῦ Διονύσου φυτείαν, καὶ τὰ τῶν οἰνάδων, καὶ
τῶν κλημάτων δάση.

XLI. *Πολλαὶ τοῦ Διονύσου μετωνυμίαι.*

Ὅτι τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον Φλύειν. Ὅθεν τὸν Διόνυσον Φλεῶνα ἐκάλουν, καὶ Προτρύγην, καὶ Σταφυλίτην, καὶ Ὀμφακίτην, καὶ ἑτέρως πως διαφόρως.

XLII. *Περί τινων μαινομένων γυναικῶν.*

Ἐλέγη καὶ Κελαινὴ Προίτου θυγατέρες· μάχλους δὲ αὐτὰς ἡ τῆς Κύπρου βασιλὶς εἰργάσατο. Ἐπὶ μέρους δὲ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἔδραμόν, φασι, γυμναὶ μαινόμεναι· ἐξεφοίτησαν δὲ καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἑλλάδος, παράφοροι οὖσαι ὑπὸ τῆς νόσου. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ ταῖς Λακεδαιμονίων γυναιξὶν ἔπεσέ τις οἶστρος βακχικὸς, καὶ ταῖς τῶν Χίων. Καὶ αἱ τῶν Βοιωτῶν δὲ ὡς ἐνθεώτατοι ἐμάνησαν, καὶ ἡ τραγῳδία βοᾷ. Μόνας δὲ ἀφηνιάσαι τῆς χορείας ταύτης λέγουσι τοῦ Διονύσου τὰς Μινυῶν θυγατέρας, Λευκίππην, καὶ Ἀριστίππην, καὶ Ἀλκιθόην. Αἴτιον δὲ, ὅτι ἐπόθουν τοὺς γαμέτας, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐγένοντο τῷ θεῷ μαινάδες. Ὁ δὲ ὀργίζεται. Καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἱστοὺς εἶχον, καὶ ἐπονοῦντο περὶ τὴν Ἐργάνην εὖ μάλα φιλοτίμως· ἄφνω δὲ κιττοί τε καὶ ἄμπελοι τοὺς ἱστοὺς περιεῖρπον, καὶ τοῖς ταλάροις ἐνεφώλευον δράκοντες· ἐκ δὲ τῶν ὀρόφων ἔσταζον οἴνου καὶ γάλακτος σταγόνες. Τὰς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἀνέπειθεν ἐλθεῖν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ δαίμονος. Ἐνταῦθά τοι καὶ πάθος εἰργάσαντο ἔξω Κιθαιρῶνος, οὐ μεῖον τοῦ ἐν Κιθαιρῶνι. Τὸν γὰρ τῆς Λευκίππης παῖδα, ἔτι ὑπαλδὸν ὄντα καὶ νεαρὸν, διεσπάσαντο, οἷα νεβρὸν, τῆς μα-

νίας ἀρξάμεναι αἱ Μινυάδες, εἶτα ἐντεῦθεν ἐπὶ
ἐξ ἀρχῆς ἦσαν Μαινάδας· αἱ δὲ ἐδίωκον αὐτὰς
τὸ ἄγος. Ἐκ δὴ τούτων ἐγένοντο ὄρνιθες, καὶ ἡ
ἤμειψε τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα,
δὲ εἰς γλαῦκα.

XLIII. Περὶ κιθαρῳδοῦ ὑπὸ τῶν Συ ριτῶν φονευθέντος.

Ἐν Συβάρει κιθαρῳδοῦ ᾄδοντος ἐν τῇ ἀγω
ἣν ἐπετέλουν τῇ Ἥρᾳ, στασιασάντων ὑπὲρ αὐ
τῶν Συβαριτῶν, καὶ τὰ ὅπλα λαβόντων ἐπ' ἀ
λους, φοβηθεὶς ὁ κιθαρῳδὸς σὺν αὐτῇ στολῇ κ
φυγεν εἰς τὸν τῆς Ἥρας βωμόν. Οἱ δὲ οὐδὲ ἐντ
θα ἐφείσαντο τοῦ κιθαρῳδοῦ. Ὀλίγῳ δὲ ὕστε
ἐδόκει αἷμα ἐν τῷ τῆς Ἥρας ναῷ ἀναβρύειν, ο
ἔλαττον πηγῆς ἀεννάου. Συβαρῖται δὲ ἔπεμψα
Δελφούς. Ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίνατο·

Βαῖν' ἀπ' ἐμῶν τριπόδων, ἔτι τοι φόνος ἀ
χέρεσσι
Πουλὺς ἀποστάζων ἀπὸ λαΐνου οὐδοῦ ἐρύκει.
Οὔ σε θεμιστεύσω. Μουσῶν θεράποντα
τέκτας
Ἥρης πρὸς βωμοῖσι, θεῶν τίσιν οὐκ ἀλεείνας.
Τοῖς δὲ κακῶς ῥέξασι δίκης τέλος οὐχὶ χρονιά
Οὐδὲ παραιτητόν, οὐδ' εἰ Διὸς ἔγγονοι εἶεν·
Ἀλλ' αὐτῶν κεφαλῇσι, καὶ ἐν σφετέροισι τέκεσ
Εἰλεῖται, καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πήμασι βαίνει.

Ἡ δὲ δίκη οὐκ ἐβράδυνε. Κροτωνιάταις γὰρ ἀ
τίον ὅπλα θέμενοι, ἀνάστατοι ὑπ' ἐκείνων ἐγένο
καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἠφανίσθη.

XLIV. Περί τινος δυναμένου βοηθεῖν τοῖς ἑταίροις, καὶ μὴ βοηθοῦντος, καὶ ἑτέρου βοηθοῦντος μὲν, ἀποτυχόντος δέ.

Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Ὁ οὖν εἷς ἀπέδρα τοὺς λῃστάς· ὁ δὲ δεύτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακούργων, τῶν ἄλλων προαναλωθέντων, καὶ τοῦ μὲν λῃστοῦ ἥμαρτεν, ὦσε δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ φίλου. Τῷ ἀποδράντι οὖν ἡ Πυθία ἀνεῖλε τάδε,

Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρὼν πέλας οὐκ ἐβοήθεις.
Οὔ σε θεμιστεύσω· περικαλλέος ἔξιθι νηοῦ.

Καὶ τῷ ἑτέρῳ δὲ ἀνεῖλε τάδε, ἐρομένῳ τὴν Πυθίαν,

Ἔκτεινας τὸν ἑταῖρον ἀμύνων: οὔ σ᾽ ἐμίανεν
Αἷμα, πέλεις δὲ χέρας καθαρώτερος, ἢ πάρος ἦσθα.

XLV. Χρησμὸς Φιλίππῳ δοθείς.

Φιλίππῳ φασὶ χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, φυλάττεσθαι δεῖν τὸ ἅρμα. Ἐκεῖνον οὖν δέει τοῦ χρησμοῦ, λόγος ἔχει, μηδέποτε ἀναβῆναι ἅρμα. Διπλοῦς οὖν ἐπὶ τούτοις ὑποῤῥεῖ λόγος. Οἱ μὲν γάρ φασι τὸ τοῦ Παυσανίου ξίφος, ᾧ τὸν Φίλιππον διεχρήσατο, ἅρμα ἔχειν ἐπὶ τῆς λαβῆς διαγεγλυμμένον ἐλεφάντινον· ὁ δὲ ἕτερος, τὴν Θηβαϊκὴν, τὴν καλουμένην Ἅρμα, περιελθόντα λίμνην ἀποσφαγῆναι. Ὁ μὲν πρῶτος λόγος, δημώδης· ἡ δὲ, οὐκ εἰς πάντας ἐξεφοίτησεν.

XLVI. Νόμος Σταγειριτῶν.

Σταγειριτῶν νόμος οὗτος καὶ πάντη Ἑλληνικός. Ὃ μὴ κατέθου, φησὶ, μὴ λάμβανε.

XLVII. Περὶ Τιμοθέου, καὶ ἄλλων οὐδὲν ὠφεληθέντων ὑπ᾽ ἰδίας ἀνδραγαθίας.

Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπῄνουν Ἀθηναῖοι· ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν ἁμαρτεῖν, ἃ ἔδοξεν, ἡ φθάνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία ἀλλ᾽ οὐδὲ ὀλίγον ἔσωσεν, οὐδὲ μὴν αἱ τῶν προγόνων ἀρεταί. Θεμιστοκλῆς δὲ οὐδὲν ὤνητο, οὔτε ἐκ τῆς ναυμαχίας, τῆς περὶ Σαλαμῖνα, οὔτε ἐκ τῆς πρεσβείας τῆς εἰς Σπάρτην· λέγω δὲ ἣν ἐπρέσβευσε κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. Ἔφυγε γὰρ κἀκεῖνος οὐ τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. Καὶ Παυσανίαν δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον οὐδὲν ὤνησεν ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη· ὑπὲρ δὲ ὧν ἐν Βυζαντίῳ ἐκαινούργει, καὶ ἐνόσει Περσικὰ, ὑπὲρ τούτων διέφθειρε καὶ τὴν χάριν, τὴν ἐπὶ τοῖς πρώτοις. Φωκίωνα δὲ ἡ εὐφημία ἡ καλοῦσα αὐτὸν Χρηστὸν, οὐδὲν ὠφέλησεν, οὐδὲ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν, οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ· ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν Ἀντιπάτρῳ τὸν Πειραιᾶ προδιδόναι, Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

I. Ἐθνῶν ἔθη διάφορα.

ΛΕΓΕΙ τις νόμος Λευκανῶν· ἐὰν ἡλίου δύναντος ἀφίκηται ξένος, καὶ παρελθεῖν ἐθελήσῃ εἰς στέγην τινὸς, εἶτα μὴ δέξηται τὸν ἄνδρα, ζημιοῦσθαι αὐτὸν καὶ ὑπέχειν δίκας τῆς κακοξενίας, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῷ ἀφικομένῳ, καὶ τῷ Ξενίῳ Διΐ.

Ὅτι Δαρδανεῖς, τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰλλυρίδος, ἀκούω τρὶς λοῦεσθαι μόνον παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον, ἐξ ὠδίνων, καὶ γαμοῦντας, καὶ ἀποθανόντας.

Ἰνδοὶ οὔτε δανείζουσιν, οὔτε ἴσασι δανείζεσθαι. Ἀλλ' οὐδὲ θέμις, ἄνδρα Ἰνδὸν οὔτε ἀδικῆσαι, οὔτε ἀδικηθῆναι. Διὸ οὐδὲ ποιοῦνται συγγραφὴν, ἢ παρακαταθήκην.

Νόμος ἐστὶ Σαρδῷος· τοὺς ἤδη γεγηρακότας τῶν πατέρων οἱ παῖδες ῥοπάλοις τύπτοντες ἀνῄρουν, καὶ ἔθαπτον, αἰσχρὸν ἡγούμενοι τὸν λίαν ὑπέργηρων ὄντα ζῆν ἔτι, ὡς πολλὰ ἁμαρτάνοντα, τοῦ σώματος διὰ τὸ γῆρας πεπονηκότος. Τῶν δὲ αὐτῶν ἐστι νόμος τοιοῦτος· ἀργίας ἦσαν δίκαι, καὶ τὸν εἰκῇ ζῶντα ἔδει κρίνεσθαι, καὶ διδόναι τὰς εὐθύνας, ἀποδεικνύντα, ὅθεν ζῇ.

Ἀσσύριοι τὰς ὡραίας γάμου παρθένους ἀθροίσαντες εἴς τινα πόλιν, ἀγορὰν αὐτῶν προκηρύττουσι· καὶ ἕκαστος, ἣν ἂν πρίηται, ἀπάγει νύμφην.

Βύβλιος ἀνὴρ ἐν ὁδῷ περιτυχὼν οὐδὲν, ὧν μὴ κατέθετο, ἀναιρεῖται· οὐ γὰρ ἡγεῖται τὸ τοιοῦτον εὕρημα, ἀλλὰ ἀδίκημα.

Δερβίκκαι τοὺς ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη βεβιωκότας ἀποκτείνουσι, τοὺς μὲν ἄνδρας καταθύοντες, ἀπάγχοντες δὲ τὰς γυναῖκας.

Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι, καὶ καταῤῥάψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι.

Λυδοῖς ἦν ἔθος, πρὸ τοῦ συνοικεῖν τὰς γυναῖκας ἀνδράσιν ἑταιρεῖν· ἅπαξ δὲ καταζευχθείσας, σωφρονεῖν. Τὴν δὲ ἁμαρτάνουσαν εἰς ἕτερον, συγγνώμης τυχεῖν ἀδύνατον ἦν.

II. Περὶ Νικοστράτου τοῦ κιθαριστοῦ διαφορᾶς πρὸς Λαόδοκον τὸν κιθαρῳδόν.

Νικόστρατον τὸν κιθαριστὴν, λόγος τις περίεισι λέγων, Λαοδόκῳ τῷ κιθαρῳδῷ διαφερόμενον ὑπὲρ μουσικῆς εἰπεῖν, ὅτι ἄρα ἐκεῖνος μέν ἐστιν ἐν μεγάλῃ τῇ τέχνῃ μικρὸς, αὐτὸς δὲ ἐν μικρᾷ μέγας. Οὐ μόνον δὲ ἄρα ἐστὶ σεμνὸν οἰκίαν αὐξῆσαι, καὶ πλοῦτον, ἀλλὰ γὰρ καὶ τέχνην, εἴ γέ τι δεῖ προσέχειν Νικοστράτῳ, εὖ καὶ καλῶς τοῦτο εἰπόντι.

III. Περὶ Πολυγνώτου, καὶ Διονυσίου γραφέων.

Πολύγνωτος ὁ Θάσιος, καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος γραφέε ἤστην. Καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος ἔγρα-

φε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα· τὰ δὲ τοῦ Διονυσίου, πλὴν τοῦ μεγέθους, τὴν τοῦ Πολυγνώτου τέχνην ἐμιμεῖτο εἰς τὴν ἀκρίβειαν, πάθος, καὶ ἦθος, καὶ σχημάτων χρῆσιν, ἱματίων λεπτότητας, καὶ τὰ λοιπά.

IV. Νόμος Θηβαϊκὸς περὶ τεχνιτῶν, καὶ γραφέων.

Ἀκούω κεῖσθαι νόμον Θήβῃσι προστάττοντα τοῖς τεχνίταις, καὶ τοῖς γραφικοῖς, καὶ τοῖς πλαστικοῖς, εἰς τὸ κρεῖττον τὰς εἰκόνας μιμεῖσθαι. Ἀπειλεῖ δὲ ὁ νόμος τοῖς εἰς τὸ χεῖρόν ποτε ἢ πλάσασιν, ἢ γράψασι, ζημίαν τὸ τίμημα δρᾶν.

V. Τίνες εὐεργεσιῶν ἐμνήσθησαν.

Εὐεργεσιῶν ἀπεμνήσθησαν, καὶ χάριτας ὑπὲρ αὐτῶν ἀπέδοσαν, Θησεὺς μὲν Ἡρακλεῖ. Ἀϊδωνέως γὰρ αὐτὸν τοῦ Μολοττῶν βασιλέως δήσαντος, ὅτε ἐπὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἦλθε μετὰ Πειρίθου ἁρπασόμενος αὐτὴν ὁ Θησεὺς (οὐχ ἑαυτῷ σπουδάζων τὸν γάμον, ἀλλὰ γὰρ τῇ τοῦ Πειρίθου χάριτι τοῦτο δράσας), Ἡρακλῆς εἰς τοὺς Μολοττοὺς ἀφικόμενος ἐῤῥύσατο τὸν Θησέα; καὶ διὰ ταῦτα ἐκεῖνος αὐτῷ βωμὸν ἀνέστησε. Καὶ οἱ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις Πρώνακτι καὶ ἐκεῖνοι χάριτας ἀπέδοσαν· διὰ γὰρ αὐτοὺς ἀπολομένου τοῦ Πρώνακτος, τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ, ὃν οἱ πολλοὶ οἴονται ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τεθῆναι ἐξ ἀρχῆς. Καὶ Ἡρακλῆς δὲ χάριτας ἀπέδωκε Νέστορι. Νηλέως γὰρ αὐτὸν οὐ βουλομένου καθῆραι, οἱ μὲν ἄλλοι παῖδες σύμψηφοι ἦσαν τῷ Νηλεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ οὐχί· καὶ διὰ ταῦτα ἑλὼν τὴν πόλιν

Ἡρακλῆς, τὸν μὲν Νηλέα, καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας αὐτοῦ ἀπέκτεινεν, οὐ μόνον δὲ ἐφείσατο Νέστορος, ἀλλὰ καὶ τὴν βασιλείαν τὴν πατρῴαν ἔχειν ἔδωκε. Καὶ Ἀθηναῖοι δὲ πανδημεὶ τοῖς Ἡρακλέους ἀπογόνοις ἀπέτισαν χάριτας· ἐπεὶ γὰρ καὶ ἐκείνων ὁ προπάτωρ εὐεργέτης ἐγένετο τοῦ Θησέως, οἱ Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα κατήγαγον αὐτοὺς εἰς Πελοπόννησον. Καὶ Ἡρακλῆς δὲ ἀπέδωκε χάριτας τοῖς ἐκ Κλεωνῶν τριακοσίοις καὶ ἑξήκοντα· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς Μολιονίδας συστρατεύσασιν αὐτῷ, καὶ ἀποθανοῦσιν εὖ καὶ καλῶς, ἀπέστη τῶν ἐν Νεμέᾳ τιμῶν, ἃς ἔλαβε παρὰ τῶν Νεμέων, ὅτε τὸν ἐπιχωριάζοντα αὐτοῖς, καὶ λυμαινόμενον αὐτῶν τὰ ἔργα, ἐχειρώσατο λέοντα. Καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεῶο περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστος· ἐκβαλόντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησέως υἱοὺς, καὶ τὴν μητέρα τὴν Θησέως, Αἴθραν, αἰχμάλωτον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. Διὰ ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς Ἄνακτάς τε, καὶ Σωτῆρας ὠνόμασε. Καὶ Δαρεῖος δὲ ὁ Ὑστάσπου παρὰ Συλοσῶντος λαβὼν ἱμάτιον, ἔτι ἰδιώτης ὢν, ὅτε ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς βασιλείας, ἔδωκεν αὐτῷ τῆς πατρίδος τὴν ἀρχὴν, τῆς Σάμου· Χρύσεα χαλκείων, φαίη τις ἄν.

VI. Χρησμὸς ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων.

Ὅτι, ἡνίκα ἐβούλοντο Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων ἀφανίσαι πόλιν, ἠρώτησαν τὸν Θεόν· καὶ ἀπεκρίνατο, τὴν κοινὴν ἑστίαν τῆς Ἑλλάδος μὴ κινεῖν.

II. Ὅτι ἐνίοτε μήτε ἐν θανάτῳ κακῶν ἐστιν ἀναπαύσασθαι, καὶ περὶ Πανσανίου.

Οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἢ παντελῶς ἀμοιροῦσι ταφῆς, ἢ καί, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὅμως καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὅρμου, καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτουσι. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Πανσανίαν μηδίσαντα, οὐ μόνον λιμῷ ἀπέκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὅρων, φησὶν Ἐπιτιμίδης.

VIII. Περὶ μεταβολῆς τύχης.

Εἶτα τίς οὐκ οἶδε τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς ὀξυῤῥόπους καὶ ταχείας; Λακεδαιμόνιοι γοῦν Θηβαίων ἄρξαντες, αὐτοὶ πάλιν ὑπ' ἐκείνων οὕτως ἐχειρώθησαν, ὡς τοὺς Θηβαίους μὴ μόνον εἰς Πελοπόννησον ἀφικέσθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν Εὐρώταν διελθεῖν, καὶ τὴν τῶν Λακεδαιμονίων τεμεῖν χώραν· καὶ ὀλίγου καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον, εἰ μὴ Ἐπαμινώνδας ἔδεισε, μὴ Πελοποννήσιοι πάντες συμπνεύσωσι, καὶ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης ἀγωνίσωνται.

Διονύσιος ὁ τύραννος, καταστὰς ὑπὸ Καρχηδονίων εἰς πολιορκίαν, οὐδεμιᾶς αὐτῷ σωτηρίας ὑποφαινομένης, αὐτὸς μὲν ἄθυμος ἦν, καὶ ὑπενενόει δρασμόν. Τῶν δὲ ἑταίρων αὐτῷ τις, Ἑλλοπίδης ὄνομα, προσελθὼν ἔφατο, Ὦ Διονύσιε, καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. Αἰδεσθεὶς οὖν ἐπὶ τούτῳ ἀνεῤῥώσθη τὴν γνώμην, καὶ σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυ-

ριάδας κατηγωνίσατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε.

Καὶ Ἀμύντας δὲ ὁ Μακεδὼν, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων βαρβάρων, καὶ ἀποβαλὼν τὴν ἀρχὴν, γνώμην μὲν εἶχεν ὡς καὶ ἀπολείψων τὴν χώραν τελέως· ἠγάπα γὰρ εἰ δυνηθείη διασῶσαι αὑτὸν γοῦν μόνον. Ἐπεὶ δὲ ἐν τούτοις ἦν, ἔφατό τις πρὸς αὐτὸν τὴν Ἐλλοπίδου φωνήν. Καὶ μικρὸν χῶρον καταλαβὼν, καὶ ἀθροίσας ὀλίγους στρατιώτας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχήν.

Ὅτι τὸν Ὦχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ Ονον ἐκάλουν, τὸ νωθὲς αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ ζώου διαβάλλοντες. Ἀνθ᾽ ὧν ἐκεῖνος τὸν Ἄπιν πρὸς βίαν κατέθυσεν Ὄνῳ.

Δίων ὁ Ἱππαρίνου, φυγὰς ὢν ὑπὸ Διονυσίου, μετὰ δισχιλίων στρατιωτῶν αὖθις κατεπολέμησεν, καὶ ὃ πρότερον αὐτὸς ἦν, τοῦτο ἐκεῖνον εἰργάσατο, φυγάδα.

Συρακούσιοι δὲ ἐννέα τριήρεσι πρὸς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τὰς τῶν Καρχηδονίων παραταξάμενοι, κατὰ πολὺ ἐκράτησαν.

IX. Περὶ Πλάτωνος ἀτυφίας, καὶ Ἀριστοτέλους ἀχαριστίας.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνῶσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνώς. Οὕτως δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο, καὶ ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς, καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὡς ὑπερησθῆναι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὔτε δὲ Ἀκαδημίας

ἐμέμνητο, οὔτε Σωκράτους· αὐτόγε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων. Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς εὖ μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι, Ἄγε, εἶπον, ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὁμιλητὴν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἥγησαι τὴν ἐκείνου, καὶ ἐπισύστησον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν. Ὁ δὲ, ἠρέμα ὑπομειδιάσας, ὥσπερ οὖν καὶ εἰώθει, Ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, εἰ τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον ἠγνόησαν, ἀτύφως αὐτοῦ συγγενομένου καὶ ἀνεπιτηδεύτως αὐτοῖς, καὶ δείξαντος, ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

Ὅτι Πλάτων τὸν Ἀριστοτέλη ἐκάλει Πῶλον. Τί δὲ ἐβούλετο αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο; Δηλονότι ὡμολόγηται, τὸν πῶλον, ὅταν κορεσθῇ τοῦ μητρῴου γάλακτος, λακτίζειν τὴν μητέρα. Ἠνίττετο οὖν καὶ Πλάτων ἀχαριστίαν τινὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὰ μέγιστα εἰς φιλοσοφίαν παρὰ Πλάτωνος λαβὼν σπέρματα, καὶ ἐφόδια, εἶτα ὑποπλησθεὶς τῶν ἀρίστων, καὶ ἀφηνιάσας, ἀντῳκοδόμησεν αὐτῷ διατριβὴν καὶ ἀντιπαρεξήγαγεν ἐν τῷ περιπάτῳ ἑταίρους ἔχων καὶ ὁμιλητὰς, καὶ ἐγλίχετο ἀντίπαλος εἶναι Πλάτωνι.

X. Πῶς εἶχε πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὁ Περικλῆς.

Εἶτα οὐκ ἦν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων θεραπευτικὸς ὁ Ξανθίππου Περικλῆς; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

Ὁσάκις γοῦν ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παριένα ηὔχετο μηδὲν αὐτῷ ῥῆμα ἐπιπολάσαι τοιοῦτον, ὅπι οὖν ἔμελλεν ἐκτραχύνειν τὸν δῆμον, πρόσαντες αι τῷ γενόμενόν, καὶ ἀβούλητον δόξαν.

XI. Περὶ Σωκράτους φιλοκαλίας.

Διογένης ἔλεγε καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν τρι φῆσαι· περιειργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ, καὶ τ σκιμποδίῳ, καὶ ταῖς βλαύταις δὲ αἴσπερ οὖν ἐχρῆ Σωκράτης ἔστιν ὅτε.

XII. Περὶ Ἑλένης εἰκόνος ὑπὸ Ζεύξιδο γραφείσης.

Ὁ Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης, ὅτε τὴν Ἑλένην ἔγρ ψε, πολλὰ ἐχρηματίσατο ἐκ τούτου τοῦ γράμματο οὐ γὰρ εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε, τοὺς βουλομένους ἀνέδι εἴα ὁρᾷν αὐτὴν, ἀλλ' ἔδει ῥητὸν ἀργύριον καταβι λεῖν, εἶτα οὕτω θεάσασθαι. Ὡς οὖν μίσθωμα τι Ἡρακλεώτου λαμβάνοντος ὑπὲρ τῆς γραφῆς, ἐκι λουν οἱ τότε Ἕλληνες ἐκείνην τὴν Ἑλένην, Ἑταίρα

XIII. Ἐπικούρου γνώμη, καὶ εὐδαιμονίι

Ἐπίκουρος ὁ Γαργήττιος ἔλεγεν, Ὧι ὀλίγον οι ἱκανὸν, ἀλλὰ τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. Ὁ αὐτὸς ἔλ γεν ἑτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διὶ περὶ εὐδαιμονίας δια γωνίζεσθαι, μάζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Ταῦτ' οὖν ἐ νοῶν ὁ Ἐπίκουρος, τί βουλόμενος ἐπῄνει τὴν ἡδι νὴν, εἰσόμεθα ἄλλοτε.

XIV. Περὶ χρημάτων φειδοῦς καὶ φυλακῆς.

Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πολλῶν πόνα συναχθέντα χρήματα, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, εἰς πόρ

νης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν. Ὥσπερ γὰρ ἐχῖνον λαβεῖν μὲν ῥᾴδιον, συνέχειν δὲ χαλεπὸν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα. Καὶ Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας φησὶ, Χαλεπὸν χρήματα συναγείρασθαι, χαλεπώτερον δὲ φυλακὴν τούτοις περιθεῖναι.

XV. Περί τινων ἐν νόσῳ μουσικὴν, καὶ ἄλλα μεμαθηκότων, καὶ ἰσχυρῶν γεγενημένων.

Ἱέρωνά φασι τὸν Σικελίας τύραννον τὰ πρῶτα ἰδιώτην εἶναι, καὶ ἀνθρώπων ἀμουσότατον, καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀλλὰ μηδὲ κατ' ὀλίγον τοῦ ἀδελφοῦ διαφέρειν τοῦ Γέλωνος· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνηνέχθη νοσῆσαι, μουσικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν τὴν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας εἰς ἀκούσματα πεπαιδευμένα καταθέμενος. Ῥωσθεὶς οὖν Ἱέρων συνῆν Σιμωνίδῃ τῷ Κείῳ, καὶ Πινδάρῳ τῷ Θηβαίῳ, καὶ Βακχυλίδῃ τῷ Ἰουλιήτῃ. Ὁ δὲ Γέλων ἄνθρωπος ἄμουσος.

Μουσικώτατον δὲ λέγουσι καὶ Πτολεμαῖον γενέσθαι τὸν δεύτερον, καὶ αὐτὸν νοσήσαντα. Λέγει δὲ καὶ Πλάτων τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὴν νοσοτροφίαν· εἴργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη τῶν πολιτικῶν, συνήλασεν εἰς τὸν τῆς σοφίας ἔρωτα. Τίς δὲ οὐκ ἂν νοῦν ἔχων συνηύξατο καὶ Ἀλκιβιάδῃ νόσον, καὶ Κριτίᾳ, καὶ Παυσανίᾳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, καὶ ἄλλοις; Ἀλκιβιάδῃ μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ, ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβριστὴς γένηται, καὶ ποτὲ μὲν φιλολάκων, ποτὲ δὲ βοιωτιάζῃ τὸν τρόπον, καὶ αὖ πάλιν θετταλίζῃ, καὶ τοῖς Μη-

δων καὶ Περσῶν ἀρέσκηται, ἐν Φαρναβάζου μενος· τυραννικώτατος δὲ καὶ φονικώτατος ὁ τίας γενόμενος, καὶ τὴν πατρίδα ἐλύπησε πολλὰ αὐτὸς μισούμενος τὸν βίον κατέστρεψε.

Καὶ Στράτων δὲ ὁ Κοῤῥάγου εἰς δέον ἔοι σῆσαι· εὖ γὰρ γένους ἥκων, εὖ δὲ καὶ πλούτοι ἐγυμνάζετο. Καμὼν δὲ τὸν σπλῆνα, καὶ θερα δεηθεὶς τῆς ἐκ τῶν γυμνασίων, τὰ μὲν πρῶτα, ἐς τὸ ὑγιᾶναι, ἐχρῆτο αὐτοῖς· χωρῶν δὲ ἐς τὸ σω τῆς τέχνης, καὶ ἐν ἔργῳ τιθέμενος αὐτὴν, Ὀ πιάσι μὲν ἐνίκησεν ἡμέρᾳ μιᾷ πάλην, καὶ πα τιον, καὶ τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ.

Δημοκράτης ὁ παλαιστὴς, καὶ αὐτὸς νο τοὺς πόδας, παριὼν εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ στὰς σταδίῳ, περιγράφων ἑαυτῷ κύκλον, προσέταττ ἀντιπαλαισταῖς ἔξω τῆς γραμμῆς αὐτὸν προέ οἱ δὲ ἡττῶντο ἀδυνατοῦντες· ὁ δὲ, εὖ διαβὰς στάσει καὶ ἐγκρατῶς, στεφανούμενος ἀπήει.

XVI. Παλαιῶν τινων ἰδιότητες.

Ἐὰν προσέχῃ τις Καλλίᾳ, φιλοπότην αὐτ γάσεται ὁ Καλλίας· ἐὰν Ἰσμηνίᾳ, αὐλητήν· ἐ να, ἐὰν Ἀλκιβιάδῃ· ὀψοποιὸν, ἐὰν Κρωβύλῳ νὸν εἰπεῖν, ἐὰν Δημοσθένει· στρατηγικὸν, ἐὰν ωινώνδᾳ· μεγαλόφρονα, ἐὰν Ἀγησιλάῳ καὶ χρη ἐὰν Φωκίωνι· καὶ δίκαιον, ἐὰν Ἀριστείδῃ· κα φὸν, ἐὰν Σωκράτει.

XVII. *Πυθαγόρου θαυμάσια καὶ δόξαι.*

Ἐδίδασκε Πυθαγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι κρειττόνων γεγένηται σπερμάτων, ἢ κατὰ τὴν φύσιν τὴν θνητήν· τῆς γὰρ αὐτῆς ἡμέρας ὤφθη καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐν Μεταποντίῳ, φησὶ, καὶ ἐν Κρότωνι. Καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν. Καὶ Μυλλίαν δὲ τὸν Κροτωνιάτην ὑπέμνησεν, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου ἐστὶν ὁ Φρύξ. Καὶ τὸν ἀετὸν δὲ τὸν λευκὸν κατέψησεν ὑπομείναντα αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Κώσα τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων προσεῤῥήθη, τοῦ ποταμοῦ εἰπόντος αὐτῷ, Χαῖρε Πυθαγόρα.

Ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς Μαλάχης φύλλον. Ἔλεγεν, ὅτι πάντων σοφώτατον ὁ Ἀριθμός· δεύτερος δὲ, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. Καὶ τὸν σεισμὸν ἐγενεαλόγει οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ σύνοδον τῶν τεθνεώτων. Ἡ δὲ Ἶρις, ἔφασκεν, ὡς αὐγὴ τοῦ ἡλίου ἐστί. Καὶ ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος, φωνὴ τῶν κρειττόνων. Οὐχ οἷόν τε δὲ ἦν διαπορῆσαι ὑπέρ τινος αὐτῷ, ἢ τοῖς λεχθεῖσί τι προσερωτῆσαι, ἀλλ', ὡς χρησμῷ θείῳ, οὕτως οἱ τότε προσεῖχον τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπιστρεφομένου δὲ τὰς πόλεις αὐτοῦ, διέῤῥει λόγος, ὅτι Πυθαγόρας ἀφίκετο οὐ διδάξων, ἀλλ' ἰατρεύσων.

Προσέταττε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρδίας ἀπέχεσθαι, καὶ ἀλεκτρυόνος λευκοῦ, καὶ τῶν θνησειδίων παντὸς μᾶλλον, καὶ μὴ χρῆσθαι βαλανείῳ, μηδὲ βαδίζειν τὰς λεωφόρους· ἄδηλον γὰρ εἰ καθαρεύουσι καὶ αὐτὰ ἐκεῖνα.

XVIII. *Περὶ αἰδοῦς καὶ τιμῆς τοῦ νυσίου πρὸς Πλάτωνα.*

Ὅτε κατῆλθε Πλάτων ἐν Σικελίᾳ κλητὸς, λὰ ἐπὶ πολλοῖς ἐπιστείλαντος τοῦ Διονυσίου, ἀνήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἅρμα ὁ νέος Διονύσιος, τὸς μὲν ἡνιοχῶν, παραιβάτην δὲ ποιησάμενο Ἀρίστωνος, τότε δὴ φασι Συρακούσιον ἄνδρα ρίεντα, καὶ τῶν Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον, ἠσ τῇ ὄψει ταύτῃ, ἐπειπεῖν τὰ ἐξ Ἰλιάδος ἐκεῖνα, ρατρέψαντα ὀλίγον·

. . . . *Μέγα δ' ἔβραχε νος ἄξων*
Βριθοσύνῃ· δεινὸν γὰρ ἄγεν βροτὸν, ἄνδ ὅριστον.

Ὅτι ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος, εἰς Πλάτωνα τοσαύτην ἔσχεν αἰδῶ, ὡς ἐκεῖνο νον εἰσιέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρευνώμενον, κ Δίωνος αὐτὸν ἐπιστάμενος ἑταῖρον εἰς τὰ ἔ εἶναι.

XIX. *Ὅτι παιδείαν ἐτίμησε Φίλιπ καὶ περὶ Ἀριστοτέλους.*

Φίλιππος ὁ Μακεδὼν οὐ μόνον ἐλέγετο τ λέμια εἶναι ἀγαθὸς, καὶ εἰπεῖν δεινὸς, ἀλλὰ καὶ δείαν ἀνδρειότατα ἐτίμα. Ἀριστοτέλει γοῦν, γήσας πλοῦτον ἀνενδεῆ, αἴτιος γέγονε πολλῆ ἄλλης πολυπειρίας, ἀτὰρ οὖν καὶ τῆς γνώσε κατὰ τὰ ζῶα· καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν ὁ τοῦ μάχου διὰ τὴν ἐκ Φιλίππου περιουσίαν ἐκαρπ το. Καὶ Πλάτωνα δὲ ἐτίμησε, καὶ Θεόφραστ

XX. *Περὶ Δημοκρίτου, καὶ τῆς περὶ αὐτοῦ, Θεοφράστου, Ἱπποκράτους, καὶ ἄλλων δόξης.*

Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην λόγος ἔχει τά τε ἄλλα γενέσθαι σοφὸν, καὶ δὴ καὶ ἐπιθυμῆσαι λαθεῖν, ιαὶ ἐν ἔργῳ θέσθαι σφόδρα πάνυ τοῦτο· διὰ ταῦτά τοι καὶ πολλὴν ἐπῄει γῆν. Ἧκεν οὖν καὶ πρὸς τοὺς Χαλδαίους, εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πρὸς τοὺς Μάγους, καὶ τοὺς Σοφιστὰς τῶν Ἰνδῶν. Τὴν παρὰ τοῦ Δαμασίππου τοῦ πατρὸς οὐσίαν εἰς τρία μέρη μηθεῖσαν τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς τρισὶ, τ᾽ ἀργύριον ιόνον λαβὼν ἐφόδιον τῆς ὁδοῦ, τὰ λοιπὰ τοῖς ἀδελροῖς εἴασε. Διὰ ταῦτά τοι καὶ Θεόφραστος αὐτὸν πῄνει, ὅτι περιῄει κρείττονα ἀγερμὸν ἀγείρων Μελάου, καὶ Ὀδυσσέως. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἠλῶντο, ὑτόχρημα Φοινίκων ἐμπόρων μηδὲν διαφέροντες ήματα γὰρ ἤθροιζον, καὶ τοῦ περίπλου ταύτην ον τὴν πρόφασιν.

Ὅτι οἱ Ἀβδηρῖται ἐκάλουν τὸν Δημόκριτον Φιοφίαν, τὸν δὲ Πρωταγόραν, Λόγον. Κατεγέλα άντων ὁ Δημόκριτος, καὶ ἔλεγεν αὐτοὺς μαίνεν· ὅθεν καὶ Γελασῖνον αὐτὸν ἐκάλουν οἱ πολῖ-Λέγουσι δὲ οἱ αὐτοὶ τὸν Ἱπποκράτην περὶ τὴν ην ἔντευξιν ὑπὲρ τοῦ Δημοκρίτου δόξαν λαβεῖν, ινομένου· προϊούσης δὲ αὐτοῖς τῆς συνουσίας, ερβολὴν θαυμάσαι τὸν ἄνδρα. Λέγουσι δὲ, ι ὄντα τὸν Ἱπποκράτην, ἀλλ᾽ οὖν τὴν τοῦ Δηου χάριν, τῇ Ἰάδι φωνῇ συγγράψαι τὰ συγτα.

XXI. Παιδικὰ Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος.

Ὅτι παιδικὰ ἐγένετο, Σωκράτους μὲν Ἀλκιβι δης, Πλάτωνος δὲ Δίων. Ὁ μέν τοι Δίων καὶ ἀπ νητό τι τοῦ ἐραστοῦ.

XXII. Περὶ Ἀθηναίων ἁβροσύνης.

Οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι ἁλουργῆ μὲν ἠμπείχον ἱμάτια, ποικίλους δὲ ἐνέδυνον χιτῶνας· κορύμβο δὲ ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, χρυσο ἐνείροντες αὐταῖς τέττιγας, καὶ κόσμον ἄλλον πρό θειον περιαπτόμενοι χρυσοῦ, προήεσαν. Καὶ ὀκλ δίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε. Δῆλον ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἦν αὐτοῖς, καὶ ἡ λοιπὴ δίαι ἁβροτέρα. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες τὴν ἐν Μαραθῶ μάχην ἐνίκησαν.

XXIII. Περί τινων ἀσώτων.

Ὅτι Περικλέα, καὶ Καλλίαν τὸν Ἱππονίκο καὶ Νικίαν τὸν Περγασῆθεν, τὸ ἀσωτεύεσθαι, ὁ πρὸς ἡδονὴν βίος, εἰς ἀπορίαν περιέστησεν· ἐ γὰρ ἐπέλιπε τὰ χρήματα αὐτούς, οἱ τρεῖς κώνει τελευταίαν πρόποσιν, ἀλλήλοις προπιόντες, ὥσπ οὖν ἐκ συμποσίου ἀνέλυσαν.

XXIV. Πῶς ἂν ἡ φιλία διαμένοι μάλιστα.

Λεωπρέπης ὁ Κεῖος, ὁ τοῦ Σιμωνίδου πατ ἔτυχέ ποτε ἐν παλαίστρᾳ καθήμενος· εἶτα μειρά πρὸς ἀλλήλους οἰκείως διακείμενα ἤρετο τὸν ἄνδ πῶς ἂν αὐτοῖς ἡ φιλία διαμένοι μάλιστα. Ὁ

εἶπεν, Ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς ἐξίστασθε, καὶ μὴ ὁμόσε χωροῦντες τῷ θυμῷ, εἶτα παροξύνητε ἀλλήλους κατ᾽ ἀλλήλων.

XXV. Περὶ Θρασύλλου παραδόξου μανίας.

Θράσυλλος ὁ Αἰξωνεὺς παράδοξον καὶ καινὴν ἐνόσησε μανίαν. Ἀπολιπὼν γὰρ τὸ ἄστυ, καὶ κατελθὼν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐνταῦθα οἰκῶν, τὰ πλοῖα τὰ καταίροντα ἐν αὐτῷ πάντα ἑαυτοῦ ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ ἀπεγράφετο αὐτά, καὶ αὖ πάλιν ἐξέπεμπε, καὶ τοῖς περισωζομένοις, καὶ εἰσιοῦσιν εἰς τὸν λιμένα ὑπερέχαιρε· χρόνους δὲ διετέλεσε πολλοὺς συνοικῶν τῷ ἀῤῥωστήματι τούτῳ. Ἐκ Σικελίας δὲ ἀναχθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῷ ἰάσασθαι· καὶ ἐπαύσατο τῆς νόσου οὕτως. Ἐμέμνητο δὲ πολλάκις τῆς ἐν μανίᾳ διατριβῆς, καὶ ἔλεγε μηδέποτε ἡσθῆναι τοσοῦτον, ὅσον τότε ἥδετο ἐπὶ ταῖς μηδὲν αὐτῷ προσηκούσαις ναυσὶν ἀποσωζομέναις.

XXVI. Περὶ Ἠλέκτρας.

Ξάνθος, ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν (ἐγένετο δὲ οὗτος πρεσβύτερος Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου), λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοὔνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην. Ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῃρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν, καὶ καταγηρῶσαν παρθένον, Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρός, καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρου.

XXVII. Περὶ Παμφάους δώρου, καὶ Διοτίμου.

Ὅτι Παμφάης ὁ Πριηνεὺς Κροίσῳ τῷ Λυδῷ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περιόντος, τριάκοντα μνᾶς ἐδωρήσατο. Παραλαβὼν δὲ τὴν ἀρχὴν, μεστὴν ἅμαξαν ἀργυρίου ἀπέπεμψεν αὐτῷ.

Ὅτι Διογένης, λαβὼν παρὰ Διοτίμου τοῦ Καρυστίου νόμισμα ὀλίγον, ἔφη·

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
Ἄνδρά τε, καὶ οἶκον.

Ἐδόκει δέ πως ὁ Διότιμος μαλθακώτερος εἶναι.

XXVIII. Ὅτι ὁ Φερεκύδης φθειριάσιν ἔπαθε δι' ἀθεότητα.

Φερεκύδης ὁ Σύριος τὸν βίον ἀλγεινότατον ἀνθρώπων κατέστρεψε, τοῦ παντὸς αὐτῷ σώματος ὑπὸ τῶν φθειρῶν ἀναλωθέντος· καὶ γενομένης αἰσχρᾶς αὐτῷ τῆς ὄψεως, τὴν ἐκ τῶν συνήθων ἐξέκλινε συνουσίαν. Ὁπότε δέ τις προσελθὼν ἐπυνθάνετο, ὅπως διάγοι; διὰ τῆς ὀπῆς, τῆς κατὰ τὴν θύραν, διείρας τὸν δάκτυλον, ψιλὸν γεγονότα τῆς σαρκὸς, ἐπέλεγεν, οὕτω διακεῖσθαι καὶ τὸ πᾶν αὐτοῦ σῶμα. Λέγουσι δὲ Δηλίων παῖδες τὸν θεὸν τὸν ἐν Δήλῳ, μηνίσαντα αὐτῷ, τοῦτο ποιῆσαι. Καθήμενον γὰρ ἐν Δήλῳ μετὰ τῶν μαθητῶν, ἄλλα τε πολλά φασι περὶ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας εἰπεῖν, καὶ δὴ καὶ τοῦτο, μηδενὶ τῶν θεῶν θῦσαι, καὶ ὅμως οὐδὲν ἧττον ἡδέως βεβιωκέναι καὶ ἀλύπως, οὐ μεῖον τῶν ἑκατόμβας καταθυόντων. Ὑπὲρ ταύτης οὖν τῆς κουφολογίας βαρυτάτην ζημίαν ἐξέτισεν.

XXIX. *Περὶ Ἀλεξάνδρου γελοῖον.*

Οὐ γὰρ δὴ δύναμαι πείθειν ἐμαυτὸν μὴ γελᾷν ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου· εἴ γε, ἀπείρους ἀκούων εἶναι τινας κόσμους λέγοντος Δημοκρίτου ἐν τοῖς συγγράμμασιν, ὅδε ἠνιᾶτο μηδὲ τοῦ ἑνὸς καὶ κοινοῦ κρατῶν. Πόσον δὲ ἐπ᾽ αὐτῷ Δημόκριτος ἐγέλασεν ἂν αὐτὸς, τί δεῖ καὶ λέγειν, ᾧ ἔργον τοῦτο ἦν;

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

I. *Ὅτι Ταχὼς δι᾽ ἁβροτέραν δίαιταν ἐτελεύτησεν.*

Ταχως ὁ Αἰγύπτιος, ἕως μὲν ἐχρῆτο τῇ ἐπιχωρίῳ διαίτῃ, καὶ εὐτελῶς διεβίω, ὑγιεινότατος ἀνθρώπων διῆγεν· ἐπεὶ δὲ εἰς Πέρσας ἀφίκετο, καὶ εἰς τὴν ἐκείνων τρυφὴν ἐξέπεσε, τὸ ἄηθες τῶν σιτίων οὐκ ἐνεγκὼν, ὑπὸ δυσεντερίας τὸν βίον κατέστρεψε, τῆς τρυφῆς ἀλλαξάμενος θάνατον.

II. *Φερεκύδης πῶς τέθνηκεν.*

Ὅτι Φερεκύδης, Πυθαγόρου διδάσκαλος, ἐμπεσὼν εἰς τὴν ἀῤῥωστίαν, πρῶτον μὲν ἱδροῦ ἱδρῶντα

θερμὸν, ἰξώδη, ὅμοιον ὡς μύξαις, ὕστερον δὲ, θ ριώδη, μετὰ δὲ, ἐφθειρίασε. Καὶ διαλυομένων τ σαρκῶν εἰς τοὺς φθεῖρας, ἐπεγένετο τῆξις, καὶ οὐ τὸν βίον κατήλλαξεν.

III. *Περὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.*

Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους στήλας καλο μένας, πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτό, φησι Βριάρεω κ λεῖσθαι αὐτάς· ἐπεὶ δὲ καθῆρε γῆν καὶ θάλασσ Ἡρακλῆς, καὶ ἀναμφιλόγως εὐεργέτης ἐγένετο τ ἀνθρώπων, τιμῶντες αὐτὸν, τὴν μὲν Βριάρεω μ μην παρ' οὐδὲν ἐποιήσαντο, Ἡρακλείους δὲ προσ γόρευσαν.

IV. *Περὶ φυτῶν τινῶν ἐν Δήλῳ θαλ λόντων.*

Ὅτι ἀναθῆλαι λόγος ἐστὶ Δήλιος φυτὰ ἐν Δ λῳ, ἐλαίαν καὶ φοίνικα, ὧν ἁψαμένην τὴν Λητ εὐθὺς ἀποκυῆσαι, τέως οὐ δυναμένην τοῦτο δρᾶσ

V. *Περὶ Ἐπαμινώνδου ἀκτημοσύνης καὶ μεγαλοφροσύνης.*

Ἐπαμινώνδας ἕνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν ῥ πῶντα· εἴ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, α τὸς ὑπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. Ἐν δὴ τ τοις τῆς περιουσίας ὤν, τοῦ Περσῶν βασιλέως π ψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐ προσήκατο· κ εἴτι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντο μὴ λαβών.

VI. *Περὶ Καλάνου ἑκουσίας τελευτ*

Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπ νέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Ἐ

νετο δὲ τοιοῦτον. Κάλανος ὁ Ἰνδῶν σοφιστὴς, μακρὰ χαίρειν φράσας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Μακεδόσι, καὶ τῷ βίῳ, ὅτε ἐβουλήθη ἀπολῦσαι αὑτὸν ἐκ τῶν τοῦ σώματος δεσμῶν, ἐνένηστο μὲν ἡ πυρὰ ἐν τῷ καλλίστῳ προαστείῳ τῆς Βαβυλῶνος· καὶ ἦν τὰ ξύλα αὖα, καὶ πρὸς εὐωδίαν εὖ μάλα ἐπίλεκτα, κέδρου, καὶ θύου, καὶ κυπαρίττου, καὶ μυρσίνης, καὶ δάφνης. Αὐτὸς δὲ γυμνασάμενος γυμνάσιον τὸ εἰωθὸς (ἦν δὲ αὐτὸ δρόμος), ἀνελθὼν ἐπὶ μέσης τῆς πυρᾶς ἔστη ἐστεφανωμένος καλάμου κόμῃ. Καὶ ὁ μὲν Ἥλιος αὐτὸν προσέβαλλεν· ὁ δὲ αὐτὸν προσεκύνει, καὶ τοῦτο ἦν τὸ σύνθημα εἰς τὸ ἐξάπτειν τὴν πυρὰν τοῖς Μακεδόσι. Καὶ τὸ μὲν ἐδρᾶτο, ὁ δὲ περιληφθεὶς ὑπὸ τῆς φλογὸς, ἀτρέπτως εἱστήκει, καὶ οὐ πρότερον ἀνετράπη, πρὶν ἢ διελύθη. Ἐνταῦθά φασιν ἐκπλαγῆναι καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰπεῖν, ὅτι μείζονας ἀντιπάλους αὐτοῦ Κάλανος κατηγωνίσατο· ὁ μὲν γὰρ πρὸς Πῶρον, καὶ Ταξίλην, καὶ Δαρεῖον διήθλησεν, ὁ δὲ Κάλανος πρὸς τὸν πόνον, καὶ τὸν θάνατον.

VII. Περὶ Ἀναχάρσιδος.

Οἱ μὲν Σκύθαι περὶ τὴν ἑαυτῶν πλανῶνται· Ἀνάχαρσις δὲ, ἅτε ἀνὴρ σοφὸς, καὶ περαιτέρω προήγαγε τὴν πλάνην. Ἧκε γοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Σόλων ἐθαύμασεν αὐτόν.

VIII. Πῶς τινες τὰ σκώμματα ἤνεγκαν.

Τὰ σκώμματα καὶ αἱ λοιδορίαι οὐδὲν μοι δοκεῖ δύνασθαι. Ἐὰν γὰρ στερεᾶς γνώμης λάβωνται, καταλύονται· ἐὰν δὲ ἀγεννοῦς καὶ ταπεινῆς, ἴσχυσα-

καὶ οὐ μόνον ἐλύπησε πολλάκις, ἀλλὰ καὶ ἀπέκτει
Τούτων ἀπόδειξις ἐκεῖνα ἔστω. Σωκράτης μὲν ο
κωμῳδούμενος, ἐγέλα· Πολίαγρος δὲ ἀπήγξατο.

IX. Περὶ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοτέλης ἀσωτευσάμενος τὰ ἐκ τοῦ πατρ
χρήματα, ὥρμησεν ἐπὶ στρατείαν· εἶτα ἀπαλλάττ
κακῶς ἐν τούτῳ, φαρμακοπώλης ἀνεφάνη. Παρει
ρυεὶς δὲ εἰς τὸν Περίπατον, καὶ παρακούων τ
λόγων, ἀμείνων πεφυκὼς πολλῶν, εἶτα ἕξιν περιεβ
λετο, ἣν μετὰ ταῦτα ἐκτήσατο.

X. Νηῶν τινων, καὶ ὁπλιτῶν ἀριθμὸ οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἀπώλεσαν.

Νηΐτην στόλον Ἀθηναῖοι εἰργάζοντο ἑαυτ
ἀεὶ φιλοπόνως. Κατὰ χρόνους δὲ, τὰ μὲν κατο
θοῦντες, τὰ δὲ ἡττώμενοι, ἀπώλεσαν τριήρεις μ
ἐν Αἰγύπτῳ διακοσίας, σὺν τοῖς πληρώμασι· π
Κύπρον δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ἐν Σικελίᾳ τε
σαράκοντα καὶ διακοσίας· ἐν δὲ Ἑλλησπόντῳ δι
κοσίας. Ὁπλῖται δὲ ἀπώλοντο αὐτοῖς ἐν Σικελ
μυριάδες τέσσαρες, χίλιοι δὲ ἐν Χαιρωνείᾳ.

XI. Περὶ Θρᾳκῶν βασιλέως ὠμότητ κατὰ τῶν αὐτοῦ υἱῶν.

Θρᾳκῶν βασιλεὺς (τὸ δὲ ὄνομα λεγέτω ἄλλο
ὅτε ὁ Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, εἰς Ῥ
δόπην τὸ ὄρος ἀπέδρα· τοῖς δὲ ἓξ παισὶν αὐτοῦ σ
εβούλευε μὴ στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Δῆλ
δὲ, ὅτι φιλέλλην ἦν ὁ ἀνήρ. Οἱ δὲ οὐκ ἐπείσθησ
ὑποστρέψαντας δὲ αὐτοὺς πάντας ἐξετύφλωσε,
ποιήσας Ἑλληνικά.

XII. Ὅτι ὁ Δημάδης ἐζημιώθη, ψηφισάμενος θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον.

Οὐ δύναμαι δὲ Ἀθηναίων μὴ οὐ φιλεῖν ταῦτα. Ἐκκλησίας οὔσης Ἀθηναίοις, παρελθὼν ὁ Δημάδης ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαιδέκατον. Τῆς δὲ ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκὼν, ζημίαν ἐτιμήσαντο τῷ Δημάδῃ ταλάντων ἑκατὸν, ὅτι θνητὸν αὐτὸν δὴ τὸν Ἀλέξανδρον ὄντα ἐνέγραψε τοῖς Ὀλυμπίοις.

XIII. Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀγχίστροφοι πρὸς νεωτερισμούς.

Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Βασιλείαν μὲν γὰρ ἤνεγκαν σωφρόνως ἐπὶ Κέκροπος, καὶ Ἐρεχθέως, καὶ Θησέως, καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω. Τυραννίδος ἐπειράθησαν ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν· ἀριστοκρατίᾳ δὲ ἐχρήσαντο μέχρι τῶν τετρακοσίων. Εἶτα ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ᾽ ἕκαστον ἔτος ἦρχον τῆς πόλεως· τελευταῖον δὲ ἐγένετο ἀναρχία περὶ τὴν τῶν Τριάκοντα κατάστασιν. Ταύτην δὲ τὴν οὕτως ἀγχίστροφον μεταβολὴν τοῦ τρόπου εἰ ἐπαινεῖν χρὴ, ἀλλὰ ἔγωγε τοῦτο οὐκ οἶδα.

XIV. Νόμος Ἀττικὸς περὶ σωμάτων ταφῆς, καὶ βοῶν σφαγῆς.

Νόμος καὶ οὗτος Ἀττικός. Ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχῃ σώματι ἀνθρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν αὐτῷ γῆν· θάπτειν δὲ πρὸς δυσμὰς βλέποντας. Καὶ τοῦτο δὲ ἦν φυλαττόμενον παρ᾽ αὐτοῖς. Βοῦν ἀρότην,

καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ, ἢ καὶ σὺ ἁμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θύειν· ὅτι καὶ οὗτος εἴ γεωργὸς καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινω

XV. Δικαστήρια ἐν Ἀθήναις περὶ σφαγέων.

Ὅτι δικαστήρια ἦν Ἀττικὰ, περὶ μὲν τῶ προνοίας ἀποκτεινάντων, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ· πε τῶν ἀκουσίως, ἐπὶ Παλλαδίῳ· περὶ δὲ τῶν κτ μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ, ὅτι δικ ἐπὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ εὐθῦναι.

XVI. Ὅτι παιδίον διὰ ἱεροσυλίαν νατον κατεκρίθη.

Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος στεφάνου πέτ χρυσοῦν ἐκπεσὸν ἀνείλετο παιδίον, οὐ μὴν ἔλα Οἱ οὖν δικασταὶ παίγνια καὶ ἀστραγάλους π θηκαν τῷ παιδὶ, καὶ τὸ πέταλον· ὁ δὲ καὶ α ἐπὶ τὸν χρυσὸν κατηνέχθη. Καὶ διὰ ταῦτα ἀπέ ναν αὐτὸ ὡς θεοσύλην, οὐ δόντες συγγνώμη ἡλικίᾳ ἀλλὰ τιμωρησάμενοι διὰ τὴν πρᾶξιν.

XVII. Περὶ Ἀθηναίων δεισιδαιμον

Ὅτι τοσοῦτον ἦν Ἀθηναίοις δεισιδαιμονία τις πρινίδιον ἐξέκοψεν ἐξ Ἡρῴου, ἀπέκτεινον αι Ἀλλὰ καὶ Ἀτάρβην, ὅτι τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸν στρουθὸν ἀπέκτεινε πατάξας, οὐκ ἀργῶς τοῦτ θηναῖοι παρεῖδον, ἀλλ' ἀπέκτειναν Ἀτάρβην, οὐκ ἔδοσαν οὔτε ἀγνοίας συγγνώμην, οὔτε μα πρεσβύτερα τούτων ἀμφοτέρων τὰ τοῦ θεοῦ σάμενοι. Ἐλέγετο γὰρ ἀκουσίως, οἱ δὲ, μεμ τοῦτο δρᾶσαι.

XVIII. *Περὶ ἐγκύου γυναικὸς θάνατον κατακριθείσης.*

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ἐπεί τινα φαρμακίδα συνέλαβον, καὶ ἔμελλον θανατώσειν, οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπέκτειναν, πρὶν ἢ ἀπεκύησεν· ὅτι γὰρ συνελήφθη, ἔκυε. Τὸ ἀναίτιον οὖν βρέφος ἀναλύοντες τῆς καταδίκης, τὴν αἰτίαν μόνην ἐδικαίωσαν τῷ θανάτῳ.

XIX. *Αἰσχύλος ἀσεβείας κριθεὶς πῶς διεσώθη.*

Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι. Ἑτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμεινίας ὁ νεώτερος ἀδελφὸς, διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον, ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον τῆς χειρός. Ἔτυχε δὲ ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Ἀμεινίας, ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀριστείων ἔτυχεν. Ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πάθος, ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκαν τὸν Αἰσχύλον.

XX. *Περὶ Ταραντίνων νηστείας καὶ Ῥηγίνων.*

Ταραντίνων πολιορκουμένων ὑπὸ Ἀθηναίων, μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ, οἱ Ῥηγῖνοι ἐψηφίσαντο ... ἡμέραν ἐν ταῖς δέκα νηστεύειν, καὶ ἐκείνης τὰς ... ἐκχωρῆσαι Ταραντίνοις. Ἀποστάντων οὖν ...ν, ἐσώθησαν, καὶ μεμνημένοι τοῦ πάθους, ...ν ἄγουσι τὴν καλουμένην Νηστείαν οἱ Ταρ...νοι.

XXI. *Ὅτι ἡ Μήδεια τὰ οἰκεῖα τέκνα οὐκ ἀπέκτεινεν.*

Λέγει τις λόγος, τὴν φήμην τὴν κατὰ τῆς Μηδείας ψευδῆ εἶναι· μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. Τὸ δὲ μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ δρᾶμα, Εὐριπίδην φασὶ διαπλάσαι, δεηθέντων Κορινθίων· καὶ ἐπικρατῆσαι τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετήν. Ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματός, φασι, τῶν παίδων μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ δασμὸν τούτοις ἀποδιδόντες.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

I. *Περί τινων κατ᾽ ἄλλων ὀργῆς, ἀπανθρωπίας, ὕβρεως, ἀδικίας, ἐπάρσεως.*

ἈΘΗΝΑΙΟΙ, κρατήσαντες Χαλκιδέων, κατεκληρούχησαν αὐτῶν τὴν γῆν εἰς δισχιλίους κλήρους, τὴν Ἱππόβοτον καλουμένην χώραν. Τεμένη δὲ ἀνῆκαν τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῷ Λιλάντῳ ὀνομαζομένῳ τόπῳ τὴν

δὲ λοιπὴν ἐμίσθωσαν, κατὰ τὰς στήλας τὰς πρὸς τῇ βασιλείῳ στοᾷ ἑστηκυίας, αἵπερ οὖν τὰ τῶν μισθώσεων ὑπομνήματα εἶχον. Τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα ἔσβεσαν τὸν κατὰ Χαλκιδέων θυμόν.

Λακεδαιμόνιοι, Μεσσηνίων κρατήσαντες, τῶν μὲν γινομένων ἁπάντων ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ τὰ ἡμίση ἐλάμβανον αὐτοί· καὶ τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρας εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους, καὶ μηδὲν σφίσι προσήκοντας, νεκροὺς κλαίειν· τοὺς δὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπέλιπον γεωργεῖν, οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτειναν.

Ἀθηναῖοι δὲ ὕβρισαν καὶ ἐκείνην τὴν ὕβριν· εὐτυχίας γὰρ λαβόμενοι, τὴν εὐπραγίαν σωφρόνως οὐκ ἤνεγκαν. Τὰς γοῦν παρθένους τῶν μετοίκων σκιαδηφορεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς ἠνάγκαζον ταῖς ἑαυτῶν κόραις, τὰς δὲ γυναῖκας ταῖς γυναιξὶ, τοὺς δὲ ἄνδρας σκαφηφορεῖν.

Σικυώνιοι δὲ, Πελλήνην ἑλόντες, τάς τε γυναῖκας τῶν Πελληνέων καὶ τὰς θυγατέρας ἐπ᾽ οἰκήματος ἔστησαν· ἀγριώτατα ταῦτα, ὦ Θεοὶ Ἑλλήνιοι, καὶ οὐδὲ ἐν βαρβάροις καλὰ, κατά γε τὴν ἐμὴν μνείαν.

Ἐπεὶ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐνίκησεν ὁ Φίλιππος, ἐπὶ τῷ πραχθέντι αὐτός τε ἦρτο, καὶ οἱ Μακεδόνες πάντες. Οἱ δὲ Ἕλληνες δεινῶς αὐτὸν κατέπτηξαν, καὶ ἑαυτοὺς κατὰ πόλεις ἐνεχείρισαν αὐτῷ φέροντες. Καὶ τοῦτό γε ἔδρασαν Θηβαῖοι, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Κορίνθιοι, καὶ Ἀχαιοὶ, καὶ Ἠλεῖοι,

καὶ Εὐβοεῖς, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀκτῇ πάντες.
ἐφύλαξε τὰς πρὸς αὐτοὺς ὁμολογίας ὁ Φι
ἀλλ' ἐδουλώσατο πάντας, ἔκδικα καὶ πα
δρῶν.

II. Περὶ ἀνδρείας τοῦ υἱοῦ τ
Ἁρματίδου.

Ὁ Ἁρματίδου τοῦ Θεσπιέως παῖς, παρα
νος σύμμαχος Ἀθηναίοις μετὰ καὶ ἄλλων π
τὰ μὲν πρῶτα ἐμάχετο εὖ καὶ καλῶς· καταν
των δὲ αὐτοῦ τῶν ὅπλων, ψιλαῖς ταῖς χερ
καθωπλισμένους ἀγωνιζόμενος, εὐκλεῶς τ
ἐτελεύτα. Πατρόθεν οὖν τὸν νεανίαν πρ
κυδαίνων αὐτὸν Ὁμηρικῶς. Τὸ δὲ ὄνομα α
τῳ ἐπιμελὲς εἰδέναι, ἀλλαχόθεν εἴσεται.

III. Περὶ Ἰσάδα, ἔτι παιδός

Ὅτι Λακεδαιμόνιοι Ἰσάδαν, ἔτι παῖδ
καὶ μήπω τοῦ νόμου καλοῦντος αὐτὸν εἰς ὅπ
ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκπηδήσας ἠρίστευσεν, ἐσ
σαν μέν, ὅτι δὲ πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλικ
μὴ τὰ ἐπιχώρια ἔχων ὅπλα, ὥρμησεν εἰς
χθρούς, ἐζημίωσαν.

IV. Περὶ τοῦ τὴν Λυσάνδρου θ
τέρα ἐγγυησαμένου.

Ὁ μὲν Λύσανδρος ἐτεθνήκει· ὁ δὲ τὴ
τέρα αὐτοῦ ἔτι ζῶντος ἐγγυησάμενος, ἐπεὶ κα
ἐρήμη πατρὸς ἀπελείπετο, καὶ ὁ Λύσανδρος
τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν ἀνεφάνη πένης ἀ
ἀνεδύετο ὁ ἐγγυησάμενος, καὶ οὐδὲ ἔφασ
σθαι γυναῖκα. Ἐπὶ τούτοις οἱ Ἔφοροι τὸ

ἐζημίωσαν· οὔτε γὰρ Λακωνικὰ ἐφρόνει, οὔτε ἄλλως Ἑλληνικά, φίλου τε ἀποθανόντος ἀμνημονῶν, καὶ τῶν συνθηκῶν τὸν πλοῦτον προτιμῶν.

V. *Περὶ Ἀθηναίων πρέσβεων.*

Ὅτι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς Ἀρκαδίαν ἀποσταλέντας πρεσβευτάς, ἐπεὶ ἑτέραν ὁδὸν ἦλθον, καὶ οὐ τὴν προστεταγμένην, καίτοι κατορθώσαντας, ὅμως ἀπέκτειναν.

VI. *Λακωνικοὶ νόμοι.*

Ἢ γὰρ οὐ καὶ ταῦτα Λακωνικά; Νόμος ἐστὶ τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν παρασχόμενον υἱοὺς τρεῖς, ἀτέλειαν ἔχειν φρουρᾶς, τὸν δὲ πέντε, πασῶν τῶν λειτουργιῶν ἀφεῖσθαι. Γαμεῖν δὲ ἀπροίκους ἔτι. Βάναυσον δὲ εἰδέναι τέχνην ἄνδρα Λακεδαιμόνιον οὐκ ἐξῆν. Φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας, ἀνάγκη ἦν· ἔχειν δὲ τὴν χρόαν καὶ σεμνότητός τι· πρὸς ταύτῃ γε μὴν καὶ τὴν ῥύσιν τοῦ ἐπιγενομένου αἵματος ἐκ τῶν τραυμάτων ἔτι γε μᾶλλον ἐκπλήττειν τοὺς ἀντιπάλους, βαθυτέρας τῆς ὄψεως γινομένης, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον.

Ὅτι οὐκ ἐξῆν ἀνδρὶ Λάκωνι οὐδὲ σκυλεῦσαι τὸν πολέμιον. Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι, καὶ ἀποθανόντες, θαλλοῖς ἀνεδοῦντο, καὶ κλάδοις ἑτέροις, καὶ δι' ἐπαίνων ἤγοντο· οἱ δὲ τελέως ἀριστεύσαντες, καὶ φοινικίδος αὐτοῖς ἐπιβληθείσης, ἐνδόξως ἐθάπτοντο.

VII. *Περὶ σεισμοῦ τῇ Σπάρτῃ ἐπιπεσόντος.*

Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐκ Ταινάρου ἱκέτας

παρασπονδήσαντες ἀνέστησαν καὶ ἀπέκτειναν (ἧς δὲ οἰκέται τῶν Εἱλώτων), κατὰ μῆνιν τοῦ Ποσειδῶνος σεισμὸς ἐπιπεσὼν τῇ Σπάρτῃ, τὴν πόλιν ἀδρειότατα κατέσεισεν, ὡς πέντε μόνας ἀπολειφθῆναι οἰκίας ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως.

VIII. Περὶ Ἀρταξέρξου ἀναιρέσεως.

Ἀρταξέρξην, τὸν καὶ Ὦχον ἐπικληθέντα, ἐπεβούλευσεν αὐτῷ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος, ὃς ἦν Αἰγύπτιος, φασὶν ἀναιρεθέντα καὶ κατακοπέντα τοῖς αἰλούροις παραβληθῆναι· ἐτάφη δέ τις ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀπεδόθη ταῖς βασιλικαῖς θήκαις. Θρυλλίαι μὴν τοῦ Ὤχου καὶ ἄλλαι μὲν λέγονται, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Τῷ δὲ Βαγώᾳ οὐκ ἀπέχρησε τὸ ἀποκτεῖναι τὸν Ὦχον· ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν μηρῶν αὐτοῦ λαβὰς μαχαιρῶν ἐποίησε, τὸ φονικὸν αὐτοῦ ἐκδεικνύμενος διὰ τούτων. Ἐμίσησε δ' αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν Ἆπιν, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, ἀπέκτεινε καὶ οὗτος, ὡς ὁ Καμβύσης πρότερον.

IX. Περὶ θησαυροῦ ὑπὸ Δελφῶν ζητουμένου ἐν Πυθοῖ.

Ἐπεὶ καὶ ἐκ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων ἧκεν εἰς Δελφοὺς λέγουσα δόξα, παλαιόπλουτον εἶναι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος χωρίον, ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐκείνοις,

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ,

τοὺς Δελφοὺς ἐπιχειρῆσαι διασκάπτειν λόγος ἔχει περὶ τὴν ἑστίαν, καὶ τὸν τρίποδα· γενομένων σεισμῶν περὶ τὸ μαντεῖον ἀνδρικῶν, παύσασθαι σωφρονήσαντας.

X. *Νόμος περὶ ἀστῶν παρὰ Περικλέους τεθείς.*

Περικλῆς, στρατηγῶν, Ἀθηναίοις νόμον ἔγραψεν, Ἐὰν μὴ τύχῃ τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀστῶν, τούτῳ μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. Μετῆλθε δὲ ἄρα αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ νόμου νέμεσις. Οἱ γὰρ δύο παῖδες, οἵπερ οὖν ἤστην αὐτῷ, Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον· κατελείφθη δὲ ὁ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις, οἵπερ οὖν οὐ μετέσχον τῆς πολιτείας κατὰ τὸν πατρῷον νόμον.

XI. *Περὶ Γέλωνος τὴν ἀρχὴν ἀποδοῦναι βουλομένου.*

Γέλων ἐν Ἱμέρᾳ νικήσας Καρχηδονίους, πᾶσαν ὑφ᾽ ἑαυτὸν τὴν Σικελίαν ἐποιήσατο. Εἶτα ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν γυμνὸς, ἔφατο ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχήν· οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, καὶ δημοτικωτέρου, ἢ κατὰ τὴν τῶν μονάρχων ἐξουσίαν. Διὰ ταῦτά τοι καὶ ἐν τῷ τῆς Σικελίας Ἥρας ναῷ ἕστηκεν αὐτοῦ εἰκὼν, γυμνὸν αὐτὸν δεικνῦσα, καὶ ὡμολόγει τὴν πρᾶξιν τοῦ Γέλωνος τὸ γράμμα.

XII. *Περὶ Διονυσίου εὐδαιμονίας, καὶ οἵου τέλους αὐτῆς ἔλαχεν.*

Διονύσιος δὲ ὁ δεύτερος τὴν ἀρχὴν εἶχεν εὖ μάλα πεφραγμένην τοῦτον τὸν τρόπον. Ναῦς μὲν ἐκέκτητο οὐκ ἐλάττονας τῶν τετρακοσίων, ἑξήρεις καὶ πεντήρεις· πεζῶν δὲ δύναμιν εἰς δέκα μυριάδας, ἱππεῖς δὲ ἐννεακισχιλίους. Ἡ δὲ πόλις τῶν Συρακουσίων

λιμέσιν ἐκεκόσμητο μεγίστοις, καὶ τεῖχος αὐτῇ πε
ριβέβλητο ὑψηλότατον· σκεύη δὲ εἶχεν ἕτοιμα ναυ
ἄλλαις πεντακοσίαις· τεθησαύριστο δὲ αὐτῇ
σῖτος εἰς ἑκατὸν μεδίμνων μυριάδας. Καὶ ὁπλοθή
νενησμένη ἀσπίσι, καὶ μαχαίραις, καὶ δόρασι,
κνημῖσι περιτταῖς, καὶ θώραξι, καὶ καταπέλταις·
δὲ καταπέλτης εὕρημα ἦν αὐτοῦ Διονυσίου. Ε
δὲ καὶ συμμάχους παμπόλλους. Καὶ τούτοις ἐ
θαῤῥῶν ὁ Διονύσιος ἀδάμαντι δεδεμένην ᾤετο
ἀρχὴν κεκτῆσθαι. Ἀλλ' οὗτός γε πρώτους μὲν ἀ
κτεινε τοὺς ἀδελφούς· εἶδε δὲ καὶ τοὺς υἱοὺς βια
ἀποσφαγέντας, καὶ τὰς θυγατέρας καταισχυνθεῖσ
εἶτα ἀποσφαγείσας γυμνάς. Οὐδεὶς δὲ τῶν ἀπ'
τοῦ ταφῆς τῆς νομιζομένης ἔτυχεν· οἱ μὲν γὰρ ζ
τες κατεκαύθησαν, οἱ δὲ κατατμηθέντες εἰς τὸ
λαγος ἐξεῤῥίφησαν. Τοῦτο δὲ ἀπήντησεν αὐ
Δίωνος τοῦ Ἱππαρίνου ἐπιθεμένου τῇ ἀρχῇ. Αὐ
δὲ ἐν πενίᾳ μυρίᾳ διάγων κατέστρεψε τὸν βίον
ραιός. Λέγει δὲ Θεόπομπος, ὑπὸ τῆς ἀκρατοποσ
τῆς ἄγαν αὐτὸν διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀ
δρὸν βλέπειν· ἀποκαθῆσθαι δὲ ἐν τοῖς κουρεί
καὶ γελωτοποιεῖν. Καὶ ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Ἑλ
δος ἀσχημονῶν διετέλει, βίον διαντλῶν ἀλγεινό
τον. Καὶ ἦν δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν τοῖς ἀνθρώποις
σωφροσύνην, καὶ τρόπου κόσμον ἡ τοῦ Διονυσ
ἐκ τῶν τηλικούτων εἰς οὕτω ταπεινὰ μεταβολή.

XIII. Περὶ τυραννίδων αἳ εἰς ἐγγόνο
ἐν Ἑλλάδι διήρκεσαν.

Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριγονίαν τυραννί

μὴ ἄγον· ἀλλὰ ἢ παραχρῆμα ἐκτρίβον τοὺς τυράννους, πίτυος δίκην, ἢ παίδων ἐξισχῦον. Μνημονεύονται δὲ ὑφ᾽ Ἑλλήνων ἐξ αἰῶνος καὶ εἰς ἐγγόνους διαρκέσαι αἵδε, ἥτε Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἡ τῶν Λευκωνιδῶν περὶ Βόσπορον, καὶ ἡ τῶν Κυψελιδῶν ἐν Κορίνθῳ.

XIV. Περὶ Δαρείου ἐπιβουλευθέντος.

Ἡμερώτατον δὲ Δαρείου τοῦτο τὸ ἔργον ἀκούω τοῦ παιδὸς τοῦ Ὑστάσπου. Ἀρίβαζος ὁ Ὑρκανὸς ἐπεβούλευσεν αὐτῷ, μετὰ καὶ ἄλλων ἀνδρῶν, οὐκ ἀφανῶν τῶν ἐν Πέρσαις· ἦν δὲ ἡ ἐπιβουλὴ ἐν κυνηγεσίῳ. Ἅπερ προμαθὼν ὁ Δαρεῖος οὐκ ἔπτηξεν, ἀλλά, προστάξας αὐτοῖς λαβεῖν τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἵππους, ἐκέλευσεν αὐτοὺς διατείνασθαι τὰ παλτά, καὶ δριμὺ ἐνιδών, Τί οὖν οὐ δρᾶτε τοῦτο, εἶπεν, ἐφ᾽ ὃ καὶ ὡρμήσατε; Οἱ δέ, ἰδόντες ἄτρεπτον ἀνδρὸς βλέμμα, ἀνεστάλησαν τὴν ὁρμήν. Τὸ δέος δὲ αὐτοὺς κατέσχεν οὕτως, ὡς καὶ ἐκβαλεῖν τὰς αἰχμάς, καὶ ἀφαλέσθαι τῶν ἵππων, καὶ προσκυνῆσαι Δαρεῖον, καὶ ἑαυτοὺς παραδοῦναι, ὅ, τι καὶ βούλοιτο πράττειν. Ὁ δὲ διέστησεν ἄλλους ἄλλῃ, καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ τῆς Ἰνδικῆς ὅρια ἀπέπεμψε, τοὺς δὲ ἐπὶ τὰ Σκυθικά. Καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν αὐτῷ πιστοί, διὰ μνήμης ἔχοντες τὴν εὐεργεσίαν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

I. Περὶ Σεμιράμιδος, καὶ πῶς τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε.

Σεμίραμιν τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλοι μὲν ἄλλως ᾄδουσιν· ὡραιοτάτη δὲ ἐγένετο γυναικῶν, εἰ καὶ ἀφελέστερον ἐχρῆτο τῷ κάλλει. Ἀφικομένη δὲ πρὸς τὸν τῶν Ἀσσυρίων βασιλέα κλητὴ, κατὰ κλέος τῆς ὥρας, ὅδε ἐντυχὼν τῇ ἀνθρώπῳ, ἠράσθη αὐτῆς. Ἡ δὲ ᾔτησεν ἐκ τοῦ βασιλέως τὴν βασίλειον στολὴν λαβεῖν δῶρα, καὶ πέντε ἡμερῶν τῆς Ἀσίας ἄρξαι, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δρᾶσαι· καὶ οὐδὲ τῆς αἰτήσεως ἠτύχησεν. Ἐπεὶ δὲ ἐκάθισεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἔγνω διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα, προσέταξε τοῖς δορυφόροις αὐτὸν τὸν βασιλέα κτεῖναι καὶ οὕτω τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε. Λέγει δὲ ταῦτα Δείνων.

II. Περὶ Στράτωνος καὶ Νικοκλέους τρυφῆς.

Στράτων ὁ Σιδώνιος λέγεται τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ ὑπερβαλέσθαι συμπάντας ἀνθρώπους. Καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος παραβάλλει αὐτοῦ τὸν βίον τῇ τῶν Φαιάκων διαίτῃ, ἥνπερ καὶ Ὅμηρος αὐτὸ

τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόνοιαν, ὥσπερ εἴθιστο, ἐξετραγῴδησεν. Τούτῳ γε μὴν οὐχ εἷς παρῆν ᾠδὸς, κατᾴδων αὐτοῦ τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλγων αὐτόν· ἀλλὰ πολλαὶ μὲν παρῆσαν γυναικῶν μουσουργοὶ, καὶ αὐλητρίδες, καὶ ἑταῖραι κάλλει διαπρέπουσαι, καὶ ὀρχηστρίδες. Διεφιλοτιμεῖτο δὲ ἰσχυρῶς καὶ πρὸς Νικοκλέα τὸν Κύπριον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος πρὸς αὐτόν. Ἦν δὲ ἡ ἅμιλλα ὑπὲρ οὐδενὸς σπουδαίου, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν προειρημένων. Καὶ πυνθανόμενοι παρὰ τῶν ἀφικνουμένων τὰ παρ᾽ ἀλλήλοις, εἶτα ἀντεφιλοτιμοῦντο ἑκάτερος ὑπερβαλέσθαι τὸν ἕτερον. Οὐ μὴν εἰς τὰ παντελὲς ἐν τούτοις διεγένοντο· ἀμφότεροι γὰρ βιαίου θανάτου ἔργον ἐγένοντο.

III. Λύπης ἀνασταλτικός τις Ἀριστίππου λόγος.

Ὅτι Ἀρίστιππος ἑταίρων αὐτῷ τινων ὀδυρομένων βαρύτατα, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρὸς αὐτοὺς εἶπε λύπης ἀνασταλτικὰ, καὶ ταῦτα δὲ ἐν προοιμίοις· Ἀλλ᾽ ἔγωγε ἥκω παρ᾽ ὑμᾶς, οὐχ ὡς συλλυπούμενος, ἀλλ᾽ ἵνα παύσω ὑμᾶς λυπουμένους.

IV. Περὶ μύλης ἐπαίνου.

Ὅτι Πιττακὸς πάνυ σφοδρῶς ἐπῄνει τὴν μύλην, τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς ἐκεῖνο ἐπιλέγων, ὅτι ἐν μικρῷ τόπῳ διάφορά ἐστι γυμνάσασθαι. Ἦν δέ τι ᾆσμα ἐπιμύλιον οὕτω καλούμενον.

V. Περὶ τῆς ἐν πολλοῖς αὐτουργίας τοῦ τε Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.

Καὶ Λαέρτης δὲ αὐτουργῶν ὑπὸ τοῦ παιδὸς πεφώραται, καὶ φυτὸν ξύων, καίτοι γηράσκων βα-

θύτατα. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πο εἰδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι·

Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλ
Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα πολλὰ κεάσαι.

Καὶ τὴν σχεδίαν δὲ, οὐ δεηθεὶς ναυπηγῶν, ἀλλ ἑαυτοῦ τὴν ταχίστην εἰργάσατο. Καὶ Ἀχιλλεὺς τρίτος ὢν ἀπὸ τοῦ Διὸς, αὐτὸς διακόπτει τὰ κ δεῖπνον τοῖς παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεσιν ἀφικ νοις εὐτρεπίσαι σπεύδων.

VI. Σκύθου τινὸς ἀπόκρισις περὶ ῥίγους.

Χιόνος ποτὲ πιπτούσης, ἤρετο ὁ βασιλεὺς Σκυθῶν τινα, εἰ ῥιγοῖ, γυμνὸν διακαρτεροῦντα. δὲ αὐτὸν ἀντήρετο, εἰ τὸ μέτωπον ῥιγοῖ; τοῦ δὲ, φήσαντος, Οὐκοῦν, εἶπεν, οὐδὲ ἐγὼ, πᾶς γάρ μι πόν εἰμι.

VII. Περὶ Δημοσθένους ἀγρυπνίας

Ὅτι Πυθέας ἐπέσκωπτεν εἰς Δημοσθένη Δημοσθένους, ἐπιλέγων αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα λυχνίων ἀπόζειν· ὅτι ἐκεῖνος διὰ τῆς νυκτὸς πα ἠγρύπνει φροντίζων, καὶ ἐκμανθάνων, ἃ ἔμε ἐρεῖν ἐλθὼν εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

VIII. Περὶ Ἀλεξάνδρου πένθους ἐπὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος θανάτῳ.

Ὅτε Ἡφαιστίων ἀπέθανεν, Ἀλέξανδρος ὅ αὐτῷ εἰς τὴν πυρὰν ἐνέβαλε, καὶ χρυσὸν καὶ ἄρ ρον τῷ νεκρῷ συνέτηξε, καὶ ἐσθῆτα τὴν μέγα τιμία Πέρσαις. Ἀπέκειρε δὲ καὶ τοὺς πολεμικοὺς, καὶ ἀ θοὺς, καὶ ἑαυτὸν, Ὁμηρικὸν πάθος δρῶν, καὶ μιμοί

νος τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἐκείνου. Βιαιότερον δὲ, καὶ θερμότερον ἐκείνου, ἔδρασεν οὗτος, τὴν τῶν Ἐκβατάνων ἀκρόπολιν περικείρας, καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς ἀφελόμενος. Μέχρι μὲν οὖν τῆς κόμης τῆς ἑαυτοῦ, Ἑλληνικά ἐδόκει μοι δρᾶν· ἐπιχειρήσας δὲ τοῖς τείχεσιν, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπένθει βαρβαρικῶς Ἀλέξανδρος ἤδη, καὶ τὰ κατὰ τὴν στολὴν ἤμειψε, θυμῷ καὶ ἔρωτι ἐπιτρέπων πάντα, καὶ δακρύοις.

Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Διαφέρει δὲ λόγος, Ἡφαιστίωνι μὲν ταῦτα εὐτρεπισθῆναι νεκρῷ, Ἀλέξανδρον δὲ αὐτοῖς ἀποθανόντα χρήσασθαι· μὴ γὰρ φθάσαι τὸ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ τελεσθὲν πένθος, ἐπιλαβεῖν δὲ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον.

IX. Περὶ σώφρονος γυναικός.

Εἶτα οὐκ ἔστι σωφροσύνη μεγάλη (ἐμοὶ μὲν δοκεῖ), εἴγε καὶ ἡ Φωκίωνος γυνὴ τὸ Φωκίωνος ἱμάτιον ἐφόρει, καὶ οὐδὲν ἐδεῖτο οὐ κροκωτοῦ, οὐ ταραντινοῦ, οὐκ ἀναβολῆς, οὐκ ἐγκύκλου, οὐ κεκρυφάλου, οὐ καλύπτρας, οὐ βαπτῶν χιτωνίσκων; ἠμπίσχετο δὲ πρώτη μὲν τῇ σωφροσύνῃ, δευτέροις γε τοῖς παροῦσιν.

Περὶ τῆς τοῦ Σωκράτους γυναικός.

Τῇ Ξανθίππῃ δὲ ὁ Σωκράτης, ἐπεὶ οὐκ ἠβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι, καὶ οὕτως ἐπὶ θέαν τῆς πομπῆς βαδίζειν, ἔφη, Ὁρᾷς, ὡς οὐ θεασομένη, θεωρησομένη δὲ μᾶλλον βαδίζεις;

. Γυναικῶν Ῥωμαίων ὑποδήματα.

Ῥωμαίων δὲ αἱ πολλαὶ γυναῖκες, καὶ τὰ ὑποδήματα αὐτὰ φορεῖν τοῖς ἀνδράσιν, εἰθισμέναι εἰσίν.

XII. *Λυσάνδρου, ἢ Φιλίππου, ἀπόφθε γμα περὶ ἐπιορκίας.*

Δεῖ τοὺς παῖδας τοῖς ἀστραγάλοις ἐξαπατᾶν τοὺς δὲ ἄνδρας τοῖς ὅρκοις. Οἱ μὲν Λυσάνδρου εἶ ναι λέγουσι τὸν λόγον, οἱ δὲ Φιλίππου τοῦ Μακε δόνος. Ὁποτέρου δ' ἂν ᾖ, οὐκ ὀρθῶς λέγεται, κατ γε τὴν ἐμὴν γνώμην. Καὶ ἴσως οὐ παράδοξον, ε μὴ τὰ αὐτὰ ἀρέσκει ἐμοὶ, καὶ Λυσάνδρῳ. Ὁ μὲ γὰρ ἐτυράννει· ἐγὼ δὲ ὡς φρονῶ, δῆλον ἐξ ὧν μ τὸ λεχθὲν ἀρέσκει με.

XIII. *Περὶ καρτερίας Ἀγησιλάου.*

Ἀγησίλαος ὁ Λακεδαιμόνιος, γέρων ἤδη ὤν, ὁ νυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει, τὸν τρίβων περιβαλλόμενος αὐτὸν, καὶ ταῦτα ἑωθινὸς ἐν ὥρ χειμερίῳ. Ἠτιάσατο δέ τις αὐτὸν, ὡς νεανικώτερ τῆς ἡλικίας ἐπιχειροῦντα· ὁ δὲ, Ἀλλ' οἵ γε νέοι, φη σὶ, τῶν πολιτῶν, ὥσπερ οὖν πῶλοι, πρὸς τὸν τέλειο ἀποβλέπουσιν ἐμέ.

XIV. *Περὶ φιλοσόφων στρατηγῶν καὶ πολιτευσαμένων.*

Τί δέ; οὐκ ἦσαν καὶ οἱ φιλόσοφοι τὰ πολέμι ἀγαθοί; Ἐμοὶ μὲν δοκοῦσιν· εἴγε Ἀρχύταν μὲν ε λοντο ἑξάκις στρατηγὸν Ταραντῖνοι, Μέλισσος ἐναυάρχησε, Σωκράτης δὲ ἐστρατεύσατο τρὶς, Πλι των δὲ καὶ αὐτὸς, εἰς Τανάγραν, καὶ εἰς Κόρινθο Τὴν δὲ Ξενοφῶντος στρατείαν καὶ στρατηγίαν πο λοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ᾄδουσι, καὶ αὐτὸς δὲ ὁμολογεῖ ε τοῖς περὶ Κύρου λόγοις. Δίων δὲ ὁ Ἱππαρίνου τι

Διονυσίου τυραννίδα κατέλυσε. Καὶ Ἐπαμινώνδας Βοιωταρχῶν ἐν Λεύκτροις ἐνίκησε Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ἐγένετο. Πολλὰ δὲ καὶ Ζήνων ὑπὲρ Ἀθηναίων ἐπολιτεύσατο πρὸς Ἀντίγονον. Οὐδὲν γὰρ διοίσει, εἴτε τις διὰ γνώμης ὤνησέ τινας, εἴτε δι' ὅπλων.

XV. Πῶς οἱ τῶν Μιτυληναίων σύμμαχοι ἀφιστάμενοι ἐτιμωρήθησαν.

Ἡνίκα τῆς θαλάσσης ἦρξαν Μιτυληναῖοι, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπήρτησαν, γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν, μηδὲ μουσικὴν διδάσκεσθαι· πασῶν κολάσεων ἡγησάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ἀμουσίᾳ καταβιῶναι.

XVI. Περὶ Ῥώμης, Ῥώμου, Ῥωμύλου, καὶ Σερβίας.

Ὅτι Ῥώμη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου ἐκτίσθη, τῶν Ἄρεως καὶ Σερβίας παίδων. Ἦν δὲ αὕτη μία τῶν Αἰνείου ἀπογόνων.

XVII. Περὶ Εὐδόξου εἰς Σικελίαν ἀφικομένου.

Ὅτε εἰς Σικελίαν ἧκεν Εὔδοξος, χάριν αὐτῷ πολλὴν ὁ Διονύσιος τῆς ἀφίξεως ᾔδει. Ὁ δὲ, οὐδέν τι πρὸς ταῦτα θωπεύσας, οὐδὲ ὑποδραμὼν, Ἀφικόμην, εἶπεν, ὡσπερανεὶ πρὸς πανδοκέα ἀγαθὸν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων· ὁμολογήσας, ὅτι μὴ δι' ἐκεῖνον, ἀλλὰ διὰ τοῦτον, ἀφίκετο.

XVIII. *Ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι καρτεροὶ ταῖς βασάνοις, καὶ περὶ Ἰνδῶν γυναικῶν.*

Αἰγυπτίους φασὶ δεινῶς ἐγκαρτερεῖν ταῖς σάνοις, καὶ ὅτι θᾶττον τεθνήξεται ἀνὴρ Αἰγύ στρεβλούμενος, ἢ τἀληθὲς ὁμολογήσει. Παρ δοῖς δὲ αἱ γυναῖκες τὸ αὐτὸ πῦρ ἀποθανοῦσι ἀνδράσιν ὑπομένουσι. Φιλοτιμοῦνται δὲ περὶ του αἱ γυναῖκες τοῦ ἀνδρός· καὶ ἡ κλήρῳ λαχ συγκαίεται.

XIX. *Περὶ Σόλωνος στρατηγήματος τὰ τῶν Μεγαρέων, καὶ πῶς ἔπει ἐκείνων λόγοις ἐκράτησεν.*

Σόλων εἰς τὴν ὑπὲρ Σαλαμῖνος μάχην ἐστ γησε, καὶ δύο νεῶν Μεγαρίδων κρατήσας, μ βασε στρατηγοὺς Ἀττικοὺς εἰς αὐτὰς, καὶ τ πολεμίων ὅπλα τοῖς οἰκείοις περιθεὶς, καὶ μεθ σθεὶς δι' ἀπάτης, πολλοὺς τῶν Μεγαρέων κο ψεν ἀνόπλους. Ἐκράτησε δὲ καὶ τοῖς λόγοις α οὐ λόγων δεινότητι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν ἐλέγχ πλέον ἐνεγκάμενος. Ἀρχαίας γὰρ θήκας ἀν ἀπέδειξε πάντας Ἀθηναίους πρὸς δύσιν κειμ κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθος· τοὺς δὲ Με εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε, τεθαμμένους. Ἔκριναν δ δίκην Λακεδαιμόνιοι.

XX. *Περὶ γέροντος Κείου τὴν τρ βαψαμένου.*

Ἀνὴρ εἰς Λακεδαίμονα ἀφίκετο Κεῖος, ραν ἤδη ὢν, τὰ μὲν ἄλλα ἀλαζὼν, ᾐδεῖτο

τῷ γήρᾳ, καὶ διὰ ταῦτα τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν. Παρελθὼν οὖν ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ὑποφαίνων τὴν κεφαλὴν, ἐκεῖνα εἶπεν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο. Ἀναστὰς οὖν ὁ Ἀρχίδαμος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, Τί δ' ἂν, ἔφη, οὗτος ὑγιὲς εἴποι, ὃς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει· καὶ ἐξέωσε τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα, διαβάλλων τοῦ Κείου τὸν τρόπον, ἐξ ὧν ἑωρᾶτο.

XXI. Περὶ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου ἐπιμελείας, ὑπὲρ τοῦ μανθάνειν ἃ προσῆκε πρὸς τὸ καλῶς ἄρχειν.

Οὐκ ἀπηξίου Καῖσαρ ἐπὶ τὰς Ἀρίστωνος θύρας φοιτᾷν, Πομπήϊος δὲ ἐπὶ τὰς Κρατίππου. Οὐ γὰρ, ἐπεὶ μέγα ἐδύναντο, ὑπερεφρόνουν τῶν τὰ μέγιστα αὐτοὺς ὀνῆσαι δυναμένων· ἀλλ' ἐδέοντο αὐτῶν, καίτοι τοσοῦτοι ὄντες τὴν ἀξίωσιν. Οὐ γὰρ ἄρχειν, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καλῶς ἄρχειν ἐβούλοντο.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Ι. *Περὶ τοῦ Δαιμονίου τοῦ Σωκράτους.*

Ἔλεγε δήπου Σωκράτης περὶ τοῦ Δαιμονίου, τοῦ συνόντος αὐτῷ, πρὸς Θεάγην, καὶ Δημόδοκον, καὶ πρὸς ἄλλους πολλούς· φωνὴν πολλάκις ἔφασκε θείᾳ πομπῇ συγκεκληρωμένην αὐτῷ, ἥπερ ὅταν γένηται, ἀεί μοι, φησὶ, σημαίνει, ὃ μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπὴν, προτρέπει δὲ οὐδέποτε. Καὶ αὖ πάλιν, ἐάν τις μοι, φησὶ, τῶν φίλων ἀνακοινῶται ὑπέρ του, καὶ ἐπιγένηται ἡ φωνὴ ἐκείνη, πάλιν ἀποτρέπει. Καὶ ἐμοὶ μὲν αὕτη συμβουλεύει τοῦτο· ἐγὼ δὲ τῷ συμβουλευομένῳ μοι, καὶ οὐκ ἐῶ πράττειν, ἑπόμενος τῇ θείᾳ προῤῥήσει. Παρείχετο δὲ μάρτυρα Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος· ἀνεκοινώσατο γὰρ αὐτῷ, εἰ μέλλοι ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν, καὶ εὐθὺς, ἀπαρχομένου λέγειν, φωνὴ ἐπεγένετο. Καὶ ὁ Σωκράτης τὸν Χαρμίδην διεκώλυσεν ἔχεσθαι, ὧν εἴχετο, εἰπών. Ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη· οὐ μὴν εἰς δέον ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ σπουδή.

II. Περὶ Ἱππάρχου σοφίας, καὶ σπουδῆς περὶ τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν.

Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου παῖς, πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιστράτου, καὶ σοφώτατος ἦν Ἀθηναίων. Οὗτος καὶ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐκόμισε πρῶτος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς τοῖς Παναθηναίοις αὐτὰ ᾄδειν. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήϊον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν. Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων, ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχε, μεγάλοις δώροις, ὡς τὸ εἰκὸς, πείθων, καὶ μισθοῖς· καὶ γὰρ ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφήσει. Ἔργον δὲ ἦν ἄρα τούτῳ τῷ Ἱππάρχῳ ἡ περὶ τοὺς πεπαιδευμένους σπουδή. Καὶ ἐβούλετο ὑπὸ προσχήματι τῷ ἑαυτοῦ Ἀθηναίους παιδεύεσθαι, καὶ βελτιόνων αὐτῶν ὄντων ἄρχειν ἔσπευδεν· οὐκ ᾤετο γὰρ δεῖν οὐδενὶ φθονεῖν σοφίας, ἅτε ὢν καλὸς καὶ ἀγαθός. Λέγει δὲ Πλάτων ταῦτα, εἰ δὴ ὁ Ἵππαρχος Πλάτωνός τι τῷ ὄντι.

III. Περὶ βοὸς παρ' Ἀθηναίοις σφαγῆς, καὶ Διϊπολίων, καὶ Βουφονίων, ἑορτῶν.

Ὅτι Ἀττικὸν τοῦτο τὸ ἔθος, ὅταν ὁ βοῦς ἀποθάνῃ, τῶν μὲν ἄλλων ἀποψηφίζονται, κρίνοντες τον ἐν τῷ μέρει φόνου· καταγινώσκουσι δὲ τῆς ἱρας, καὶ λέγουσι ταύτην ἀποκτεῖναι αὐτόν. ν ᾗ ταῦτα ἡμέρᾳ δρῶσι, Διϊπόλια τὴν ἑορτὴν σι, καὶ Βουφόνια.

IV. Περὶ Πολιάρχου τρυφῆς.

Πολίαρχόν φασι τὸν Ἀθηναῖον εἰς τοσοῦτ προελθεῖν τρυφῆς, ὥςτε καὶ κύνας, καὶ ἀλεκτρυόν ἐκείνους, οἷς ἔχαιρεν, ἐκκομίζειν ἀποθανόντας δ μοσίᾳ. Καὶ ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν αὐτῶν παρεκάλει το φίλους, καὶ ἐπιστήματα αὐτοῖς ἀναστήσας, ἐπιγρά ματα κατ' αὐτῶν ἐνεκόλαπτεν.

V. Περὶ Νηλέως, καὶ Μέδοντος, καὶ τί ἐν Ἰωνίᾳ δώδεκα πόλεων.

Ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδρου, τῆς βασιλείας ἀμοιρ σας, ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας, διὰ τὸ τὴν Πυθίαν Μ δοντι τὴν ἀρχὴν περιάψαι, εἰς ἀποικίαν στελλόμεν Τῇ Νάξῳ δὲ προσωρμίσθη οὐχ ἑκὼν, ἀλλ' ὑπὸ χ μῶνος βιασθείς· ἀπᾶραι δὲ βουλόμενον, καταπ οντες ἐναντίοι ἄνεμοι διεκώλυον. Ἀποροῦντι δὲ α τῷ ὑπὲρ τῶν ἐνεστώτων, οἱ μάντεις ἔφασαν δεῖν κ θαρθῆναι τὸ στρατόπεδον, ὡς συμπλεόντων πολλ οὐ καθαρῶν τὰς χεῖρας. Προσεποιήσατο δὴ καὶ α τὸς ἀποκτεῖναί τινα παῖδα, καὶ δεῖσθαι καθαρμ καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπεισε τ συνειδότας ἑαυτοῖς. Οὗ γενομένου, καὶ γνωσθ των ἐκείνων, αὐτοὺς μὲν ἀπέλιπεν, οἱ δὲ ᾤκισαν τ Νάξον. Νηλεὺς δὲ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀφίκετο, κ πρῶτον μὲν ᾤκισε Μίλητον, Κᾶρας ἐξελάσας, κ Μυγδόνας, καὶ Λέλεγας, καὶ ἄλλους βαρβάρο ἀφ' ὧν αἱ δώδεκα πόλεις ἐκλήθησαν ἐν Ἰωνίᾳ. Ε δὲ αἵδε· Μίλητος, Ἔφεσος, Ἐρυθραὶ, Κλαζομεν Πριήνη, Λέβεδος, Τέως, Κολοφὼν, Μυοῦς, Φ

κaια, Σάμος, καὶ Χῖος. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ὕστερον ᾤκισε πόλεις ἐν τῇ ἠπείρῳ.

VI. Περὶ ἀγραμματίας καὶ ἀπαιδευσίας τῶν βαρβάρων.

Τῶν ἀρχαίων φασὶ Θρᾳκῶν μηδένα ἐπίστασθαι γράμματα· ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζον αἴσχιστον εἶναι πάντες οἱ τὴν Εὐρώπην οἰκοῦντες βάρβαροι χρῆσθαι γράμμασιν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς λόγος, ἐχρῶντο αὐτοῖς μᾶλλον. Ἔνθεν τοι καὶ τολμῶσι λέγειν μηδὲ τὸν Ὀρφέα σοφὸν γεγονέναι, Θρᾷκα ὄντα, ἀλλ' ἄλλως τοὺς μύθους αὐτοῦ καταψεύσασθαι. Ταῦτα Ἀνδροτίων λέγει, εἴ τῳ πιστὸς ὑπὲρ τῆς ἀγραμματίας καὶ ἀπαιδευσίας Θρᾳκῶν τεκμηριῶσαι.

VII. Περὶ ἑστιωμένων γάμων ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ὅτε Δαρεῖον ἐνίκησεν.

Ἀλέξανδρος, ὅτε Δαρεῖον εἷλε, γάμους εἱστία, αἱ ἑαυτοῦ, καὶ τῶν φίλων. Ἐννενήκοντα δὲ ἦσαν γαμοῦντες, καὶ ἰσάριθμοι τούτοις οἱ θάλαμοι. ν δὲ ὁ ἀνδρών, ὁ ὑποδεχόμενος καὶ ἑστιῶν αὐτούς, ιτοντάκλινος· καὶ ἑκάστη κλίνη ἀργυρόπους ἦν, ὲ αὐτοῦ χρυσόπους. Καὶ κεκόσμηντο πᾶσαι ἁ-ργοῖς καὶ ποικίλοις ἱματίοις ὑφῆς βαρβαρικῆς ντίμου. Συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ ἰδιοξένους, καὶ κατέκλινεν ἀντιπροσώπους ἑαυ- Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ εἱστιῶντο αἵ τε ἄλλαι δυνάμεις, ζαί, καὶ αἱ ναυτικαί, καὶ οἱ ἱππεῖς, καὶ αἱ πρε- ; δὲ εἱστιῶντο, καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Ἕλλη- Καὶ ἐγένετο τὰ δεῖπνα πρὸς σάλπιγγα, τὸ μὲν ικὸν μέλος ᾀδούσης, ὅτε αὐτοὺς ἐχρῆν πα-

ριέναι ἐπὶ τὴν δαῖτα, τὸ δὲ ἀνακλητικὸν, ὅτι
μαινεν ἀπαλλάσσεσθαι. Πέντε δὲ ἡμέρας καὶ
τοὺς γάμους ἔθυεν. Ἀφίκοντο δὲ καὶ μουσο
καὶ ὑποκριταὶ, οἱ μὲν κωμῳδίας, οἱ δὲ τραγῳ
πάμπολλοι. Ἦσαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς θαυμ
ποιοὶ διαπρέποντες, καὶ ἔδοξαν δὲ αὐτοὶ κρ
τῶν ἄλλων τῶν ἀλλαχόθεν.

VIII. Περὶ γραφικῆς τέχνης.

Κόνων ὁ Κλεωναῖος ἐξειργάσατό, φασι,
τέχνην τὴν γραφικὴν, ὑποφυομένην ἔτι, καὶ
χνως ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀπείρως ἐκτελουμ
καὶ τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν οὖ
Διὰ ταῦτά τοι καὶ μισθοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ πρ
ἔλαβεν ἀδροτέρους.

IX. Περὶ τυράννου ὑπὸ τῶν ἑαυτ παιδικῶν φονευθέντος.

Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων τύραννον (οὕτω
καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ οὐ βασιλέα,
παιδικὰ αὐτοῦ, Κρατεύας, ἐρασθεὶς τῆς τυραννι
οὐδὲν ἧττον, ἤπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν ἠρά
ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὁ Κρατεύας Ἀρχέλαον
τύραννός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος. Τρι
ἢ τέσσαρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα κατασχὼν, τὸ
ράκιον, πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ᾽ ἑτέρων
λεύτησεν. Εἴη δ᾽ ἂν πρεπωδέστατον ἐπειπεῖν
τῷ Μακεδονικῷ δράματι τὸ ἔπος ἐκεῖνο·

Τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.

Ὅτι διεψεύσατο αὐτῷ, φασιν, Ἀρχέλαο

θυγατέρων μίαν δώσειν. ὅτε δὴ ἄλλῳ συνῴκισε τ
παῖδα, ὑπεραγανακτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλα

X. Περὶ Σόλωνος, καὶ τῶν αὐτῷ, κα Δράκοντι, γραφέντων νόμων.

Σόλωνα αἱρετὸν Ἀθηναῖοι προείλοντο ἄρχει αὐτοῖς, οὐ γὰρ κληρωτὸν τοῦτον. Ἐπεὶ δὲ ᾑρέθη, τά τε ἄλλα ἐκόσμησε τὴν πόλιν, καὶ δὴ καὶ τοὺς νόμους, τοὺς νῦν ἔτι φυλαττομένους, συνέγραψεν αὐτοῖς. Καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς Δράκοντος· ἐκαλοῦντο δὲ ἐκεῖνοι Θεσμοί. Μόνους δὲ ἐφύλαξαν τοὺς φονικοὺς αὐτοῦ.

XI. Περὶ πραγμάτων μειώσεως καὶ φθορᾶς, καὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

Οὐδὲν ἔτι θαυμάζωμεν, εἰ ἡ τῶν ἀνθρώπων
ύσις, θνητὴ οὖσα, καὶ ἐφήμερος φθείρεσθαι αὐ-
ὺς ἀναγκάζει, ὅπου καὶ τοὺς ποταμοὺς ὁρῶμεν
λείποντας, καὶ τῶν ὀρῶν δὲ τὰ ὑψηλότατα ἀκού-
ν μειούμενα καὶ ἐκεῖνα. Τὴν γοῦν Αἴτνην φασὶν
λέοντες ἐξ ἐλάσσονος ὁρᾶν, ἢ προτοῦ ἐβλέπετο·
δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸν Παρνασσὸν παθεῖν, καὶ
Ὄλυμπον τὸν Πιερικόν. Οἱ δὲ ἔτι μᾶλλον δο-
τες τὴν τῶν ὅλων φύσιν κατεσκέφθαι λέγουσι
ὸν κόσμον διαφθείρεσθαι αὐτόν.

Περὶ Δημοσθένους, Αἰσχίνου, Θεοφράστου, καὶ Δημοχάρους.

αράδοξόν γε, οὐ γάρ; ἀλλ' ἀληθές. Ἐκπε-
Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ, Αἰσχίνης δ' Ἀ-
υ ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακε-
ὶ πάμπολυ περιῆν τῶν πρέσβεων τῷ φρονή-

ματι. Αἰτία δὲ ἦν ἄρα τούτου τῷ Αἰσχίνῃ, ἥτε π
Φίλιππον φιλία, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ δῶρα, καὶ
πρᾴως καὶ ἡδέως ἤκουεν αὐτοῦ ὁ Φίλιππος, μι
χίῳ τῷ βλέμματι προσβλέπων καὶ ὑποφαίνων τὴ
αὐτοῦ εὔνοιαν. Ἅπερ οὖν πάντα ἐφολκὰ ἦν εἰς
παῤῥησίαν τῷ Αἰσχίνῃ, καὶ τὴν τῶν λόγων εὔρο
Οὐ μόνος δὲ τοῦτο ἔπαθε Δημοσθένης ἐν Μακ
νίᾳ, καίτοι δεινότατος ὢν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ Θεόφ
τος ὁ Ἐρέσιος. Ἐξέπεσε γὰρ καὶ οὗτος ἐπὶ τῇ
Ἀρείου πάγου βουλῆς λέγων· καὶ ταύτην ἀπι
γίαν προεφέρετο, ὅτι κατεπλάγη τὸ ἀξίωμα τοῦ ι
εδρίου. Πικρότατα οὖν ἀπήντησε καὶ ἑτοιμότ
πρὸς τοῦτον αὐτοῦ τὸν λόγον ὁ Δημοχάρης, εἰπ
Ὦ Θεόφραστε, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀλλ᾽ οὐχ οἱ δώδ
θεοὶ οἱ δικάζοντες.

XIII. Τίνες οὐκ ἐγέλων.

Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιόν φασι μὴ γελᾶ
ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. Λέγι
δὲ καὶ Ἀριστόξενον τῷ γέλωτι ἀνὰ κράτος πολέμ
γενέσθαι· Ἡράκλειτόν τε, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ
ἔκλαεν.

XIV. Περὶ Διογένους τελευτῆς.

Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὅτε λοιπὸν ἐνόσει ἐπὶ
γάτῳ, ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔῤῥιψε κατά τινος γ
ρίου πρὸς γυμνασίῳ ὄντος, καὶ προσέταξε τῷ πα
στροφύλακι, ἐπειδὰν αἴσθηται ἀποπεπνευκότα
τὸν, ῥῖψαι εἰς τὸν Ἰλισσόν. Οὕτως ἄρα ὀλίγον
λε Διογένει καὶ θανάτου, καὶ ταφῆς.

XV. *Περὶ Φιλίππου ἐν νίκῃ ἐγκρατείας καὶ τίνος ἐβούλετο ἀναμιμνήσκεσθαι.*

Ἐν Χαιρωνείᾳ τοὺς Ἀθηναίους νίκῃ ἐνίκησε Φίλιππος. Ἐπαρθεὶς δὲ τῇ εὐπραγίᾳ, ὅμως λογισμῷ ἐκράτησε, καὶ οὐχ ὕβρισε· καὶ διὰ ταῦτα ᾤετο δεῖν αὐτὸν ὑπομιμνήσκεσθαι ὑπό τινος τῶν παίδων ἕωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐστιν, καὶ προσέταξε τῷ παιδὶ τοῦτο ἔχειν ἔργον. Καὶ οὐ πρότερόν, φασιν, οὔτε αὐτὸς προῄει, οὔτε τις τῶν δεομένων αὐτοῦ παρ' αὐτὸν εἰσῄει, πρὶν τοῦτο αὐτῷ τὸν παῖδα ἑκάστης ἡμέρας ἐκβοῆσαι τρίς· ἔλεγε δὲ αὐτῷ, Φίλιππε, ἄνθρωπος εἶ.

XVI. *Περὶ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου.*

Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, γέρων ἤδη ὤν, ὑπώπτευε Πεισίστρατον τυραννίδι ἐπιθήσεσθαι, ἡνίκα παρῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ᾔτει φρουρὰν ὁ Πεισίστρατος. Ὁρῶν δὲ τοὺς Ἀθηναίους τῶν μὲν αὐτοῦ λόγων ῥαθύμως ἀκούοντας, προσέχοντας δὲ τῷ Πεισιστράτῳ, ἔφη, ὅτι τῶν μὲν ἐστι σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερος. Ὁπόσοι μὲν μὴ γινώσκουσιν, ὅτι, φυλακὴν λαβὼν περὶ τὸ σῶμα, τύραννος ἔσται, ἀλλὰ τούτων μέν ἐστι σοφώτερος· ὅσοι δὲ γινώσκοντες, ὑποσιωπῶσι, τούτων ἀνδρειότερός ἐστιν. Ὁ δὲ λαβὼν τὴν δύναμιν, τύραννος ἦν. Καθεζόμενος δὲ Σόλων πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ παραθέμενος ἔλεγεν, ὅτι ἐξώπλισται, καὶ βοηθεῖ τῇ πατρίδι, ᾗ δύναται, στρατηγὸς διὰ τὴν ἡλικίαν οὐκ ἔτι ὤν, εὔνους δὲ διὰ

τὴν γνώμην. Ὅμως οὖν Πεισίστρατος, εἴτε α
πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, εἰ
μνήμῃ τῶν ἐφ' ἡλικίας (λέγεται γὰρ αὐτῷ π
γενέσθαι), οὐδέν γε ἔδρασε κατὰ Σόλωνα.
οὖν Σόλων ὀλίγον ὕστερον, ὑπέργηρως ὤν, τε
ἐτελεύτησεν, ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ μεγάλην
πὼν δόξαν. Καὶ ἀνέστησαν αὐτῷ χαλκῆν εἰκ
τῇ ἀγορᾷ· ἀλλὰ καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσί
τὰς πύλας πρὸς τῷ τείχει ἐν δεξιᾷ εἰσιόντων
περιῳκοδόμητο αὐτῷ ὁ τάφος.

XVII. Περὶ Σκύθου, Ζαγκλαίων νάρχου.

Ὅτι Σκύθης ὁ Ἰνύκινος, ὁ τῶν Ζαγκλαί
νάρχης, ἀνέβη εἰς Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δ
Καὶ αὐτὸν ἐνόμισε πάντων δικαιότατον ἀνδ
ναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος παρ' αὐτὸν ἀνέβησα
παραιτησάμενος βασιλέα ἀφίκετο εἰς Σικελία
πάλιν ἐκ Σικελίας παρὰ βασιλέα ὀπίσω. Τ
Δημοκήδης ὁ Κροτωνιάτης οὐκ ἐποίησε· ;
τοῦτο Δαρεῖος ὑπὲρ αὐτοῦ φλαύρως ἔλεγεν,
τεῶνα λέγων, καὶ ἄνθρωπον κάκιστον. Ὁ οὖ
θης ἐν Πέρσαις, μέγα ὄλβιος ὤν, γήρᾳ κατ
τὸν βίον.

XVIII. Περὶ Εὐθύμου, καὶ τοῦ ἐ μέσῃ Ἥρωος, καὶ παροιμίας

Εὔθυμος ὁ Λοκρὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πύ
γαθὸς ἦν, ῥώμῃ τε σώματος πεπίστευται
σιώτατος γενέσθαι. Λίθον γὰρ μεγέθει μ

δεικνύουσι Λοκροὶ, ὃν ἐκόμισε, καὶ ἔθηκε πρὸ τῶν θυρῶν. Καὶ τὸν ἐν Τεμέσῃ Ἥρωα, φόρους πραττόμενον παρὰ τῶν προσοίκων ἔπαυσεν. Ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἄβατον ἦν τοῖς πολλοῖς, διηγωνίσατο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠνάγκασεν, ὧνπερ ἐσύλησεν, ἀποτίσαι πλείω. Ἐντεῦθέν τοι καὶ ἐῤῥευσεν ἡ παροιμία, ἡ λέγουσα, ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς τι κερδαινόντων, ὅτι αὐτοῖς ἀφίξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ Ἥρως. Λέγουσι δὲ τὸν αὐτὸν Εὔθυμον, καταβάντα ἐπὶ τὸν Καικινὸν ποταμὸν, ὅς ἐστι πρὸ τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, ἀφανισθῆναι.

XIX. Ἐπιτύμβιον Ἀναξαγόρου, καὶ βωμὸς αὐτοῦ.

Ὅτι τοῦτο ἐπιγέγραπται Ἀναξαγόρᾳ·

Ἐνθάδ' ὁ πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας
Οὐρανίου κόσμου, κεῖται Ἀναξαγόρας.

Ὅτι καὶ βωμὸς αὐτῷ ἵσταται, καὶ ἐπιγέγραπι, οἱ μὲν, Νοῦ, οἱ δὲ, Ἀληθείας.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

I. Ὅτι Ἱέρων καὶ παιδείαν ἠγάπ καὶ εὐεργέτης ἦν, καὶ τοῖς ἀδε φοῖς ἐν ἀγάπῃ συνεβίου.

Ἱέρωνα φασι τὸν Συρακούσιον φιλέλληνα σθαι, καὶ τιμῆσαι παιδείαν ἀνδρειότατα. Κ ἦν προχειρότατος εἰς τὰς εὐεργεσίας λέγουσι· θυμότερον γάρ φασιν αὐτὸν χαρίζεσθαι, ἢ το τοῦντας λαμβάνειν. Ἦν δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀ ότατος. Ἀβασανίστως δὲ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς βίωσε, τρισὶν οὖσι, πάνυ σφόδρα ἀγαπήσα τούς, καὶ ὑπ᾽ αὐτῶν φιληθεὶς ἐν τῷ μέρει. Τ φασὶ, καὶ Σιμωνίδης συνεβίωσε καὶ Πίνδαρος. οὐκ ὤκνησέ γε Σιμωνίδης, βαρὺς ὢν ὑπὸ γ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ἦν μὲν γὰρ καὶ φύσ λάργυρος ὁ Κεῖος· προὔτρεπε δὲ αὐτὸν καὶ πι τοῦ Ἱέρωνος φιλοδωρία, φασιν.

II. Περὶ Ταυροσθένους νίκης.

Ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας αὐθημερὸν δι λη ἡ νίκη τοῦ Ταυροσθένους τῷ πατρὶ αὐτοῦ φάσματός, φασιν. Ἄλλοι δὲ φασι, περιστερα Ταυροσθένην ἐπάγεσθαι, ἀπολιποῦσαν τοὺς ἑ νεοσσούς, ὑγροὺς ἔτι καὶ ἀπτῆνας. Νικήσαι

ἀφεῖναι τὴν πελειάδα, προσάψαντα πορφύραν αὐ-
τὴν δέ, ἐπειγομένην πρὸς τοὺς νεοττούς, ἀπαυθ-
μερίσαι ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν.

III. Περί τινων, καὶ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου τρυφῆς, καὶ ὑπερηφανίας.

Ὅτι διέθρυπτε τοὺς ἑταίρους Ἀλέξανδρος, τρυφᾷν ἐπιχωρῶν αὐτοῖς. Εἴγε καὶ Ἄγνων χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσιν ἐφόρει. Κλεῖτος δέ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἱμάτων, τοὺς δεομένους προσίετο. Περδίκκᾳ δὲ καὶ Κρατερῷ φιλογυμναστοῦσιν ἠκολούθουν διφθέραι σταδιαῖαι τὸ μέγεθος, ὑφ᾽ ὧν περιλαμβάνοντες τόπον εὐμεγέθη ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο. Εἵπετο δὲ αὐτοῖς καὶ πολλὴ κόνις δι᾽ ὑπο ζυγίων, εἰς τὰ γυμνάσια λυσιτελὴς οὖσα. Λεοννάτῳ δὲ καὶ Μενελάῳ φιλοθηροῦσιν αὐλαῖαι σταδίων κατὸν ἠκολούθουν. Αὐτῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ ἡ μὲν σκηνὴ ν κλινῶν ἑκατόν· χρυσοῖ δὲ κίονες πεντήκοντα διειφεσαν αὐτήν, καὶ τὸν ὄροφον αὐτῆς ἀνεῖχον· αὐ; δὲ ὁ ὄροφος διάχρυσος ἦν, καὶ ἐκπεπόνητο ποιυασι πολυτελέσι. Καὶ πρῶτοι μὲν Πέρσαι πενδσιοι, οἱ καλούμενοι Μηλοφόροι, περὶ αὐτὴν ς εἱστήκεσαν, πορφυρᾶς καὶ μηλίνας ἠσθημένοι ἀς· ἐπ᾽ αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδετες καὶ ὑσγινοβαφῆ· πρὸ δὲ τούτων οἱ ἀργυδες, πεντακόσιοι Μακεδόνες. Ἐν μέσῃ δὲ τῇ χρυσοῦς ἐτίθετο δίφρος, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ καθήἈλέξανδρος ἐχρημάτιζε, περιεστώτων αὐτῷ ν τῶν σωματοφυλάκων. Περιῄει δὲ τὴν

σκηνὴν περίβολος, ἔνθα ἦσαν Μακεδόνες χίλιοι, κ Πέρσαι μύριοι. Καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα ῥᾳδίως προσε θεῖν αὐτῷ· πολὺ γὰρ ἦν τὸ ἐξ αὐτοῦ δέος, ἀρθέ τος ὑπὸ φρονήματος καὶ τύχης εἰς τυραννίδα.

IV. Περὶ Πολυκράτους σπουδῆς περ τὸν Ἀνακρέοντα, καὶ ζηλοτυπίας.

Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μούσαις ἦν, καὶ Ἀ νακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήϊον, καὶ διὰ σπουδῆς ἦ καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν. Ο ἐπαινῶ δὲ αὐτοῦ τὴν τρυφήν. Ἀνακρέων ἐπῄνε Σμερδίην θερμότερον, τὰ παιδικὰ Πολυκράτοι Εἶτα ἥσθη τὸ μειράκιον τῷ ἐπαίνῳ, καὶ τὸν Ἀν κρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς εὖ μάλα, ἐρῶντα τῆς ψ χῆς, ἀλλ' οὐ τοῦ σώματος. Μὴ γάρ τις ἡμῖν δι βαλλέτω, πρὸς Θεῶν, τὸν Ποιητὴν τὸν Τήϊον, δ' ἀκόλαστον εἶναι λεγέτω. Ἐζηλοτύπησε δὲ Πολ κράτης, ὅτι τὸν Σμερδίην ἐτίμησε, καὶ ἑώρα τ Ποιητὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀντιφιλούμενον· καὶ ἀπ κειρε τὸν παῖδα ὁ Πολυκράτης, ἐκεῖνον μὲν αἰσχ νων, οἰόμενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα. Ὁ δὲ οὐ προ εποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόν καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ με ράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθία ὁπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν. Τὸ δὲ ᾆσμ τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης Ἀνακρέων ᾀσάτω· ἐμ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ᾄσεται.

V. Περὶ Ἱέρωνος καὶ Θεμιστοκλέους

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα ἥκοντα εἰς Ὀλυμπίαν, Ὀ λυμπίων ἀγομένων, ἵππους ἄγοντα, εἶρξε τῆς ἀγ

ίας εἰπὼν, τὸν μὴ μεταλαβόντα τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων, τῶν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν μὴ δεῖν· καὶ ἐπηνέθη Θεμιστοκλῆς.

VI. Περὶ Περικλέους, καὶ υἱῶν αὐτοῦ λοιμῷ ἀποθανόντων.

Ὅτι Περικλῆς, ἐν τῷ λοιμῷ τοὺς παῖδας ἀποβαλὼν, ἀνδρειότατα τὸν θάνατον αὐτῶν ἤνεγκε, καὶ πάντας Ἀθηναίους εὐθυμότερον ἔπεισε τοὺς τῶν φιλτάτων θανάτους φέρειν.

VII. Περὶ Σωκράτους ἐν πᾶσιν εὐθυμίας.

Ἔλεγεν ἡ Ξανθίππη, ὡς μυρίων μεταβολῶν τὴν πόλιν κατασχουσῶν, ἐν πάσαις ὅμοιον ἦν τὸ Σωκράτους πρόσωπον, καὶ προϊόντος ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ επανιόντος, ἀεὶ θεᾶσθαι· ἥρμοστο γὰρ πρὸς πάντα ἐπιεικῶς, καὶ ἦν ἵλεως ἀεὶ τὴν διάνοιαν, καὶ λύπης ὑπεράνω πάσης, καὶ φόβου κρείττων παντὸς ὤν.

VIII. Ὅτι ἀκόλαστος περὶ γυναῖκας Διονύσιος.

Ὁ νέος Διονύσιος, εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παριὼν (εἴγε ἡ Δωρὶς ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λοκρὶς ἦν), τοὺς οἴκους τῶν μεγίστων τῶν ἐν τῇ πόλει καταλαμβάνων, ῥόδοις, καὶ ἑρπύλλοις, καὶ ἄλλοις ἄνθεσι καταστρωννὺς, τὰς τῶν Λοκρῶν θυγατέρας μετεπέμπετο, καὶ συνῆν αὐταῖς ἀκολαστότερον. Ὑπὲρ δὴ τούτου ἔτισε δίκην· ἐπειδὴ γὰρ αὐτοῦ ἡ τυραννὶς κατελύθη ὑπὸ Δίωνος, ἐνταῦθα οἱ Λοκροὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Διονυσίου καὶ τὰς θυγατέρας κατεπόρνευσαν, καὶ ἀνέδην αὐταῖς ἐνύβριζον πάντες, μά-

λιστα οἱ προσήκοντες ταῖς παρθένοις ταῖς ὑπ
νυσίου διεφθαρμέναις. Ἡνίκα δὲ διακορεῖς
το ὑβρίζοντες, κεντοῦντες αὐτὰς ὑπὸ τοῖς ὄνυ
τῶν χειρῶν βελόναις ἀπέκτειναν. Τὰ δὲ ὀστᾶ
κοψαν ἐν ὅλμοις, καὶ τὰ κρέα τῶν ὀστῶν ἀ
τες ἐπηράσαντο τοῖς μὴ γευσαμένοις αὐτῶν·
τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν, κατεπόντωσαν. Ὁ
Κορίνθῳ, πολλαῖς καὶ ποικίλαις χρησάμενο
μεταβολαῖς, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀπορία
λευταῖον δὲ μητραγυρτῶν, καὶ κρούων τύμπα
καταυλούμενος δὲ, τὸν βίον κατέστρεψεν.

IX. Ὅτι καὶ Δημήτριος ἀκόλασ

Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ᾖρει τὰς πόλει
τῇ ἑαυτοῦ τρυφῇ καταχρώμενος, χίλια μὲν κ
κόσια τάλαντα πρόσοδον ἑαυτῷ περιεποιήσατ
ἕκαστον ἔτος, καὶ ἐκ τούτων ὀλίγα μὲν ἐς τὸ
τόπεδον ἐδαπάνα, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς τὴν ἀκο
τὴν ἑαυτοῦ. Μύροις τε ἐῤῥαίνετο αὐτῷ τὸ δά
καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἔτους ὥραν τὰ ἐνακμάζον
ἀνθῶν πάντα ὑπεσπείρετο αὐτῷ, ἵνα κατ᾽
βαδίζῃ. Ἦν δὲ καὶ πρὸς γυναῖκας ἀκόλαστο
νεανικοῖς ἔρωσιν ἐπεχείρει. Ἔμελε δὲ αὐτῷ
λῷ εἶναι εὐθετίζοντι τὴν τρίχα, καὶ ξανθιζ
καὶ ὑπαλειφομένῳ τὸ πρόσωπον παιδέρωτι.
τοῖς ἄλλοις δὲ ἐχρίετο ἀλείμμασι, προσφιλοτι
νος τῇ ῥᾳθυμίᾳ.

X. Περὶ Πλάτωνος βίου ὀλιγωρ

Ὁ Πλάτων, νοσεροῦ χωρίου λεγομένο
τῆς Ἀκαδημίας, καὶ συμβουλευόντων αὐτῷ

ἰς τὸ Λύκειον μετοικῆσαι, οὐκ ἠξίωσεν, εἰπών, Ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἂν οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τὰ τοῦ Ἄθω μετῴκησα ἂν ὑπὲρ τοῦ μακροβιώτερος γενέσθαι.

XI. Περὶ Παῤῥασίου τοῦ ζωγράφου.

Παῤῥάσιος ὁ ζωγράφος, ὅτι μὲν πορφυρίδα φόρει, καὶ χρυσοῦν στέφανον περιέκειτο, μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐπιγράμματα δὲ ἐπὶ πολλῶν ἰκόνων αὐτοῦ. Ἠγωνίσατο δέ ποτε ἐν Σάμῳ, συνέτυχε δὲ ἀντιπάλῳ οὐ κατὰ πολὺ ἐνδεεστέρῳ αὐτοῦ, ἶτα ἡττήθη. Τὸ δὲ ἐπίγραμμα ἦν αὐτῷ, ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὅπλων τῶν Ἀχιλλέως ἀγωνισάμενος πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. Ἡττηθεὶς δέ, εὖ μάλα ἀστείως ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν συναχθόμενον αὐτῷ τῶν ἑταίρων, ὁ Παῤῥάσιος· ἔφη γὰρ αὐτὸς μὲν ὑπὲρ τῆς ἥττης ὀλίγον φροντίζειν, συνάχθεσθαι δὲ τῷ παιδὶ τοῦ Τελαμῶνος, δεύτερον τοῦτο ὑπὲρ τῶν αὐτῶν ἡττηθέντι. Κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιερπούσας, χρυσοῖς τε ἀνασπάστοις ἐπέσφιγγε τοὺς ἀναγωγέας τῶν βλαυτῶν. Φασὶ δὲ αὐτὸν, μηδὲ ἄκοντα, μηδὲ ἐπιπόνως τὰ ἐν τῇ τέχνῃ χειρουργεῖν, πάνυ δὲ εὐθύμως, καὶ ῥᾳδίως· καὶ γὰρ καὶ ᾖδε, καὶ ὑποκινυρόμενος, τὸν κάματον τὸν ἐκ τῆς ἐπιστήμης ἐπειρᾶτο ἐπελαφρύνειν. Λέγει δὲ ταῦτα Θεόφραστος.

XII. Περὶ Ἐπικουρείων ἐξωσθέντων ὑπὸ Ῥωμαίων καὶ Μεσσηνίων.

Ὅτι Ῥωμαῖοι Ἀλκαῖον καὶ Φιλίσκον, τοὺς Ἐπικουρείους, ἐξέβαλον τῆς πόλεως, ὅτι πολλῶν καὶ ἀ-

τόπων ἡδονῶν εἰσηγηταὶ τοῖς νέοις ἐγένοντο
Μεσσήνιοι δὲ ἐξέωσαν τοὺς Ἐπικουρείους.

XIII. Περὶ Διονυσίου ἀδδηφαγία παχύτητος.

Διονύσιον τὸν Ἡρακλεώτην, Κλεάρχου ράννου υἱὸν, ἀκούω ἐκ τῆς καθ᾽ ἡμέραν ι γίας καὶ τρυφῆς λαθεῖν αὐτὸν ὑπερσαρκήσα καταπιανθέντα. Τὰ ἐπίχειρα γοῦν τοῦ ι σῶμα μεγέθους, καὶ τοῦ περὶ τὰς σάρκα ἐκαρπώσατο δύσπνοιαν. Φάρμακον οὖν αι δε τοῦ πάθους συνέταξαν οἱ ἰατροί, φασι, λεπτὰς κατασκευάσαι μηκίστας, εἶτα ταύτας πλευρῶν καὶ τῆς κοιλίας διωθεῖν, ὅταν ε τύχῃ βαθύτερον ἐμπεσών. Ἦν δὲ ἄρα τοῦτ λὲς ἐκείνοις δρᾷν, ἔστ᾽ ἂν ὅλη διὰ τῆς πεπα καὶ τρόπον τινὰ ἀλλοτρίας αὐτοῦ σαρκὸς δι βελόνη· ἀλλ᾽ ἐκεῖνός γε ἔκειτο λίθου διαφι δέν. Εἰ δὲ ἀφίκετο τὸ βέλος ἔνθα λοιπὸν τὸ σῶμα ἐῤῥωμένον, καὶ ἴδιον, ἀλλ᾽ οὐκ ἐκ τ πιμελῆς ἀλλότριον, τηνικαῦτα καὶ ἐκεῖνος ᾐ καὶ ἠγείρετο ἐκ τοῦ ὕπνου. Τοὺς δὲ χρηματι ποιεῖτο τοῖς βουλομένοις αὐτῷ προσιέναι, κιβι σώματος προβαλλόμενος. Οἱ δὲ οὐδὲ κιβωτό ἀλλὰ πυργίσκον, ἵνα τὰ μὲν λοιπὰ μέρη αὐτ κρύπτοιτο, τὸ δὲ πρόσωπον μόνον ὑπερέχο γηται· πονηρὰν, ὦ Θεοὶ, ταύτην ἐκεῖνος τὴ ἀμπεχόμενος, καὶ θηρίου φρουρὰν μᾶλλοι θρώπου ἐσθῆτα.

XIV. *Περὶ Φιλήτα σώματος λεπτότητος.*

Φιλήταν λέγουσι τὸν Κῶον λεπτότατον γενέσθαι τὸ σῶμα. Ἐπεὶ τοίνυν ἀνατραπῆναι ῥάδιος ἦν ἐκ πάσης προφάσεως, μολίβδου, φασὶ, πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέλματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων, εἴ ποτε σκληροὶ κατέπνεον. Εἰ δὲ ἦν οὕτως ἀδύνατος, ὥστε μὴ ἀντέχειν πνεύματι, πῶς οἷός τε ἦν τοσοῦτον φορτίον ἐπάγεσθαι; Ἐμὲ μὲν οὖν τὸ λεχθὲν οὐ πείθει· ὃ δὲ ἔγνων ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, τοῦτο εἶπον.

XV. *Περὶ Ὁμήρου.*

Ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρους δὲ αὐτοῦ ἔταττον πάντας. Ποιοῦντες δὲ θυσίαν, ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ Ὅμηρον. Λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια. Καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.

XVI. *Περὶ Ἰταλίας, καὶ Μάρου ἱππομιγοῦς ἀνθρώπου.*

Τὴν Ἰταλίαν ᾤκησαν πρῶτοι Αὔσονες, αὐτόχθονες. Πρεσβύτατον δὲ γενέσθαι Μάρην τινὰ καλούμενον, οὗ τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέγουσιν ἀνθρώπῳ ὅμοια, τὰ κατόπισθεν δὲ ἵππου· καὶ αὐτὸ δὲ τοὔνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν ἱππομιγὴς δύναται. Δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινὸν, εἶτα ἐκ τούτου διφυὴς πιστευθῆναι. Μυθολογοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ βιῶναι ἔτη τρία καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν· καὶ ὅτι τρὶς ἀποθανὼν, ἀνεβίω

τρίς. Ἐμοὶ δὲ οὐ πιστὰ δοκοῦσιν. Ὅτι τὴν
λίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη πάμπολλα, καὶ ὅσο
ἄλλην γῆν. Τὸ δὲ αἴτιον, διὰ τὴν τῶν ὡρῶν εἰ
σίαν, καὶ τὴν τῆς χώρας ἀρετήν, καὶ τὸ ἔνυδρο
τῆς, καὶ τὸ πάμφορον, καὶ τὸ εὔβοτον, καὶ ὅτ
ταμοῖς ἐστι κατάῤῥυτος, καὶ ὅτι θάλασσα ἀ
παράκειται αὐτῇ, ὅρμοις πανταχόθεν διειλημ
καὶ καταγωγαῖς ἀφθόνοις, καὶ κατάρσεσιν.
καὶ τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον καὶ πρᾷον ἐπῆρε
λοὺς εἰς τὴν μετοίκησιν. Καὶ ὅτι πόλεις ᾤκησα
Ἰταλίαν πάλαι ἑπτὰ καὶ ἐννενήκοντα καὶ ἑκ
πρὸς ταῖς χιλίαις.

XVII. Περὶ Δημοσθένους τύφο

Κουφότητα ἔοικε κατηγορεῖν οὗτος ὁ λόγο
λέγων περὶ Δημοσθένους, ὅτι ἄρα τύφου αὐτ
πεπλήρουν καὶ οἱ ὑδροφοροῦντες, εἴ ποτε, πα
τος αὐτοῦ, ὑπὲρ αὐτοῦ τι ψιθυρίσαιεν. Ὅς γὰ
ὑπ' ἐκείνων ἐκουφίζετο, καὶ ἐπαιρόμενος ἦν δ
τίς ἦν, εἴ ποτε ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐκροτήθη.

XVIII. Περὶ Θεμιστοκλέους.

Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἴκαζε
δρυσί, λέγων, ὅτι ἐκείνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρ
καὶ δέονται αὐτῶν, ὅταν ὕῃ, στέγην ἐκ τῶν κλ
ποθοῦντες· ὅταν δὲ οὔσης εὐδίας παρίωσι, τίλ
σιν αὐτάς, καὶ περικλῶσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς ἔλεγε
μοί τις ὁδοὺς δύο δείξειε, τὴν μὲν εἰς ᾅδου φε
σαν, τὴν δὲ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἥδιον ἂν τὴν ἑτέρα
θον τὴν εὐθὺ τοῦ ᾅδου.

Ὅτι ὁ Δημοσθένης, καλοῦντος τοῦ Διογένους εἰς καπηλεῖον, οὐκ ἤθελεν εἰσιέναι. 1.

Ἠρίστα ποτὲ Διογένης ἐν καπηλείῳ· εἶτα παριόντα Δημοσθένη ἐκάλει. Τοῦ δὲ μὴ ὑπακούσαντος, Αἰσχύνῃ, ἔφη, Δημόσθενες, παρελθεῖν εἰς καπηλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σου καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνθάδε εἴσεισι, τοὺς δημότας λέγων, καὶ τοὺς καθ' ἕνα· δηλῶν, ὅτι οἱ δημηγόροι καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί.

XX. Περὶ Ἀριστίππου.

Πλέων Ἀρίστιππος, χειμῶνος ἐπιγενομένου, πά-
υ σφόδρα ἐταράττετο. Ἔφη δέ τις τῶν συμπλεόν-
ων, Ὦ Ἀρίστιππε, καὶ σὺ δέδοικας, ὡς οἱ πολλοί;
ὁ δέ, Καὶ μάλα γε εἰκότως· ὑμῖν μὲν γὰρ περὶ κα-
δαίμονός ἐστι βίου ἡ σπουδή, καὶ ὁ νῦν κίνδυνος,
ὶ δὲ περὶ εὐδαίμονος.

XXI. Περὶ Θηραμένους.

Θηραμένης ἔτυχεν ἐν οἰκίᾳ ποτὲ διατρίβων, εἶ-
ἐπεὶ προῆλθεν αὐτῆς, παραχρῆμα ἐκείνη κατη-
ι. Οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι, ἄλλοι ἀλλαχόθεν αὐ-
ιφύντες, συνήδοντο ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ παρα-
Ὁ δὲ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα ἀπεκρίνατο,
ές τίνα με καιρὸν φυλάττεις; καὶ μετ' οὐ
ρόνον ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀνῃρέθη, πιεῖν
καταναγκασθείς.

Τίνες περὶ τὴν Ἰατρικὴν ἐσπουδάκασιν.

νσι τοὺς Πυθαγορείους πάνυ σφόδρα πε-

ρὶ τὴν Ἰατρικὴν σπουδάσαι τέχνην. Καὶ Πλάτων δὲ φροντίδα εἰς αὐτὴν ἔσχε πλείστην, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Νικομάχου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

XXIII. Περὶ Ἀριστοτέλους νοσοῦντος.

Ἀριστοτέλης ἐνόσει ποτέ. Προσέταξε δὲ αὐτῷ ὁ ἰατρὸς πρόσταγμά τι· καὶ ἐκεῖνος, Μήτε ὡς βοηλάτην με, ἔφη, θεράπευε, μήτε ὡς σκαπανέα, ἀλλὰ διδάξας πρότερον τὴν αἰτίαν, οὕτως ἕξεις ἕτοιμον πρὸς τὸ πείθεσθαι· διδάσκων ἐκ τούτων, μηδὲν χωρὶς αἰτίας προσφέρειν.

XXIV. Περὶ Σμινδυρίδου τρυφῆς.

Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐς τοσοῦτον τρυφῆς ἐξώκειλε (καὶ γάρ τοι Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾶν, καὶ τῷ βίῳ διαῤῥεῖν· ὁ δὲ Σμινδυρίδης καὶ πλέον)· φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπεσὼν καὶ κοιμηθεὶς ἐπ᾽ αὐτῶν, ἐξανέστη, λέγων, φλυκταίνας ἐκ τῆς εὐνῆς ἔχειν. Σχολῇ γ᾽ ἂν οὗτος ἐπὶ χαμεύνης κατεκλίθη, ἢ στιβάδος, ἢ πόας ἐν προσάντει πεφυκυίας, ἢ ταύρου δορᾶς, ὡς ὁ Διομήδης, πρεπούσης στρατιώτῃ σκληρῷ καὶ γενναίῳ.

....Ὑπὸ δ᾽ ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο.

XXV. Πῶς ὁ Πεισίστρατος τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις ἐχρῆτο.

Πεισίστρατος, ὅτε τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, μετεπέμπετο τοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀποσχολάζοντας, καὶ ἐπυνθάνετο, τί δήποτε εἴη τὸ αἴτιον τοῦ ἀλύειν αὐτούς. Καὶ ἐπέλεγεν, Εἰ μέν σοι τέθνηκε ζεῦγος, παρ᾽ ἐμοῦ λαβὼν ἄπιθι, καὶ ἐργάζου· εἰ δὲ ἀπορεῖς

σπερμάτων, παρ' ἐμοῦ σοι γενέσθω· δεδιὼς, μὴ ἡ σχολὴ τούτων ἐπιβουλὴν τέκῃ.

XXVI. Περὶ Ζήνωνος, καὶ Ἀντιγόνου.

Ζήνωνα τὸν Κιττιέα δι' αἰδοῦς ἄγαν καὶ σπουδῆς ἦγεν Ἀντίγονος ὁ βασιλεύς. Καί ποτε οὖν ὑπερπλησθεὶς οἴνου ἐπεκώμασε τῷ Ζήνωνι, καὶ φιλῶν αὐτὸν καὶ περιβάλλων, ἅτε ἔξοινος [illegible] ἠξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὀμνὺς καὶ νεανιε[illegible]ενος σὺν ὅρκῳ μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ, Πορευθεὶς ἔμεσον· σεμνῶς ἅμα, καὶ μεγαλοφρόνως τὴν μέθην ἐλέγξας, καὶ φεισάμενος αὐτοῦ, μήποτε διαῤῥαγῇ ὑπὸ πλησμονῆς.

XXVII. Ἀφέλεια τρόπου.

Ἀνδρὶ Λακωνικῷ μὲν, χωριτικῷ δὲ, ἐπέπληξέ τις πενθοῦντι πάνυ σφόδρα ἐκθύμως. Ὁ δὲ ἀπλάστως ἀπεκρίνατο· Τί πάθω; φησίν· οὐ γὰρ ἐγὼ αἴτιος τούτου, ἁ φύσις δέ μου ῥεῖ.

XXVIII. Περὶ Διογένους.

Ἐπῄνει Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου, τὸ λέγον,

Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη,

ἀκούοντος Διογένους. Ὁ δὲ εἶπε, Καὶ μὴν Μεσσήνιοι, καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἐστε οἱ γείτονες.

XXIX. Ὅτι Σωκράτης ἀδεὴς ἦν, καὶ δώρων κατεφρόνει.

Τῆς νυκτὸς ἤδη προηκούσης, ἐπάνεισί ποτε ἀπὸ δείπνου Σωκράτης. Νεανίσκοι γοῦν ἀκόλαστοι προμαθόντες ἐνελόχησαν ἐπανιόντα, δᾷδας ἔχοντες ἡμμένας, καὶ Ἐριννύων πρόσωπα. Ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς,

καὶ ἄλλοις προσπαίζειν διὰ τὴν σχολὴν τὴν χεῖρω. Οὓς ἰδὼν ὁ Σωκράτης οὐ διεταράχθη ἐπιστὰς ἠρώτα, οἷα καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ ἐν Λ ἢ ἐν Ἀκαδημίᾳ.

Ὅτι ἐφιλοτιμήσατο Ἀλκιβιάδης δῶρα πέμψαι Σωκράτει. Τῆς οὖν Ξανθίππης κα γείσης τὰ πεμ[illegible]ντα, καὶ ἀξιούσης λαβεῖν ὅδε ἔφη, Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ φιλοτιμίᾳ τῇ τοῦ βιάδου παραταξώμεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πεμφ ἀντιφιλοτιμησάμενοι. Ἐπεὶ δέ τις ἔφη πρὸς ὅτι μέγα ἐστὶν, ὧν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖ Ἀλλὰ μεῖζόν ἐστι τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν τὴν ἀρχή

XXX. Περὶ τῆς Ἀναξάρχου προμηθ

Ἀνάξαρχος, ὅτε σὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐστρατεύε μῶνος ἐπιγενομένου, προμαθὼν, ὅτι μέλλει ξανδρος ἐν ἀξύλῳ ποιεῖσθαι χωρίῳ τὴν στρ δείαν, εἰς τὸν σταθμὸν, ὅσα εἶχε σκεύη, ταῦτ ψας, ταῖς σκευοφόροις ἐπέθηκε ξύλα. Ἐπε τὸν σταθμὸν ἀφίκοντο, καὶ ἐνέδει ξύλων, Ἀλεξ μὲν αἱ κλῖναι κατεκαίοντο, ἵνα ἑαυτὸν ἀλεαίνα θῇ. Ἐπεὶ δέ τις παρὰ Ἀναξάρχῳ πῦρ εἶναι ἤ ἀφίκετο παρ' αὐτὸν, καὶ ἠλείψατο ἐν τῇ σκη Ἀναξάρχου· καὶ πυθόμενος τὴν προμήθειαν ἐπήνεσε, καὶ ὧν ἐξέῤῥιψε διπλάσιον δέδωκε σκεύη, καὶ ἱμάτια, ὑπὲρ τῆς τοῦ πυρὸς χρείας

XXXI. Περὶ ἀριστεύσαντος ἀθλ πρὸ τοῦ τὸν στέφανον λαβεῖν ἀ θανόντος.

Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης,

πρὸς τοὺς Ἑλλανοδίκας, ἵνα λάβῃ τὸν στέφανον ἐπίληπτος γενόμενος ἀπέθανε, κατενεχθεὶς μετὰ πτώματος.

XXXII. Περὶ Φρύνης ἑταίρας, καὶ Κίμωνος ἵππων ἀγαλμάτων.

Φρύνην τὴν ἑταίραν ἐν Δελφοῖς ἀνέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ κίονος εὖ μάλα ὑψηλοῦ. Οὐκ ἐρῶ δὲ ἁπλῶς τοὺς Ἕλληνας, ὡς ἂν μὴ δοκοίην δι' αἰτίας ἄγειν πάντας, οὓς φιλῶ πάντων μάλιστα, ἀλλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀκρατέστεροι. Τὸ δὲ ἄγαλμα χρυσοῦν ἦν. Καὶ αἱ Κίμωνος δὲ ἵπποι χαλκαῖ, καὶ αὗται Ἀθήνησιν, εἰκασμέναι ὅτι μάλιστα ταῖς Κίμωνος ἵπποις, εἱστήκεσαν.

XXXIII. Μειρακίου ἀπόκρισις, ἐρωτηθέντος ὑπὸ τοῦ πατρός, τί ἄρα μάθοι.

Μειράκιον Ἐρετρικὸν Ζήνωνι προσεφοίτησε λείονα χρόνον. Ἐπανελθόντα δὲ ἤρετο ὁ πατήρ, ἄρα μάθοι σοφόν. Ὁ δὲ ἔφη, δείξειν. Χαλεπή- ντος δὲ τοῦ πατρὸς, καὶ πληγὰς ἐντείναντος, τὴν χίαν ἀγαγὼν, καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο ἔφη με- θηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατρός.

XXIV. Περὶ τῶν πολυτελῶς ἠσθημένων.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν, καὶ θεασάμενος πανηγύρει Ῥοδιακούς τινας νεανίσκους πολυ- ἠσθημένους, γελάσας ἔφη, Τῦφος τοῦτό ἐστι. περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις ἐν ἐξωμίσι φαύλαις πώσαις, Ἄλλος, εἶπεν, οὗτος τῦφος.

XXXV. Περὶ Ἀντισθένους μεγαλοφροσύνης ἐπὶ διεῤῥωγότι ἱματίῳ.

Ὁ δὲ Σωκράτης, ἰδὼν τὸν Ἀντισθένη τὸ διεῤῥωγὸς ἱματίου μέρος ἀεὶ ποιοῦντα φανερὸν, Οὐ παύσῃ, ἔφη, ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν;

XXXVI. Περὶ Ἀντιγόνου, καὶ ψάλτου.

Ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπεδείκνυτο. Τοῦ δὲ πολλάκις λέγοντος, Τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, εἶτα πάλιν, Τὴν μέσην, ὅδε ἀγανακτήσας, ἔφη, Μὴ γένοιτό σοι οὕτω κακῶς, ὦ βασιλεῦ, ὡς ἐμοῦ ταῦτα ἀκριβοῦν μᾶλλον.

XXXVII. Πῶς ὁ Ἀνάξαρχος Ἀλέξανδρον, ἑαυτὸν ἐκθεοῦντα, ἐγέλασεν.

Ἀνάξαρχος, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐδαιμονικὸς, κατεγέλα Ἀλεξάνδρου, ἑαυτὸν ἐκθεοῦντος. Ἐπεὶ δὲ ἐνόσησέ ποτε Ἀλέξανδρος, εἶτα προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἰατρὸς ῥόφημα σκευασθῆναι, γελάσας ὁ Ἀνάξαρχος, Τοῦ μέν τοι Θεοῦ ἡμῶν, εἶπεν, ἐν τρυβλίου ῥοφήματι αἱ ἐλπίδες κεῖνται.

XXXVIII. Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῆς τοῦ Πάριδος λύρας.

Ὁ μὲν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἴλιον ἦλθεν. Ἀνασκοποῦντι δὲ αὐτῷ φιλοπόνως, τῶν τις Τρώων προσελθὼν τὴν λύραν ἐδείκνυεν Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ ἔφη, Προτιμησαίμην ἂν μᾶλλον ἰδεῖν τὴν Ἀχιλλέως. Ὑπέρευγε τοῦτο Ἀλέξανδρος· ἐπόθει γὰρ κτῆμα ἀγαθοῦ στρατιώτου, ᾧ συνῆδεν ἐκεῖνος τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κλέα. Τοῦ δὲ Πάριδος τί ἄρα ᾖσεν ἡ λύρα,

εἰ μὴ μέλη μοιχικὰ, καὶ οἷα αἱρεῖν γυναῖκας καὶ θέλγειν;

XXXIX. Περὶ γελοίων καὶ παραδόξων ἐρώτων.

Πῶς δὲ οὐκ ἂν φαίη τις γελοίους ἅμα, καὶ παραδόξους τούσδε τοὺς ἔρωτας; Τὸν μὲν Ξέρξου, ὅτι πλατάνου ἠράσθη. Νεανίσκος δὲ Ἀθήνησι τῶν εὖ γεγονότων πρὸς τῷ πρυτανείῳ ἀνδριάντος ἑστῶτος τῆς Ἀγαθῆς Τύχης θερμότατα ἠράσθη. Κατεφίλει γοῦν τὸν ἀνδριάντα περιβάλλων, εἶτα ἐκμανεὶς καὶ οἰστρηθεὶς ὑπὸ τοῦ πόθου, παρελθὼν εἰς τὴν βουλὴν, καὶ λιτανεύσας, ἕτοιμος ἦν πλείστων χρημάτων τὸ ἄγαλμα πρίασθαι. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔπειθεν, ἀναδήσας πολλαῖς ταινίαις, καὶ στεφανώσας τὸ ἄγαλμα, καὶ θύσας, καὶ κόσμον αὐτῷ περιβαλὼν πολυτελῆ, εἶτα ἑαυτὸν ἀπέκτεινε, μυρία προσκλαύσας. Γλαύκης δὲ τῆς κιθαρῳδοῦ οἱ μέν φασιν ἐρασθῆναι κύνα, οἱ δὲ κριὸν, οἱ δὲ χῆνα. Καὶ ἐν Σόλοις δὲ τῆς Κιλικίας, παιδὸς, Ξενοφῶντος, ἠράσθη κύων. Ἄλλου δὲ ὡραίου μειρακίου ἐν Σπάρτῃ κολοιός.

XL. Περὶ κυβερνητῶν τῶν Καρχηδονίων νεῶν.

Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσῆγον εἰς τὴν ναῦν, ἄτοπον λέγοντες εἶναι, δύο μὲν πηδάλια ἔχειν. τὸν δὲ λυσιτελέστατον τοῖς ἐμπλέουσι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς νεὼς, ἔρημον εἶναι καὶ μόνον διαδόχου καὶ κοινωνοῦ.

XLI. Περὶ Παυσανίου καὶ Σιμ

Ἔν τινι, φασι, συνδείπνῳ παρῆν Σι
Κεῖος, καὶ Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος.
ξεν οὖν ὁ Παυσανίας τῷ Σιμωνίδῃ σοφόν
ὁ δὲ γελάσας, ὁ Κεῖος, Μέμνησο, εἶπεν,
ὤν. Τοῦτο παραχρῆμα μὲν ἐξεφαύλισε Π
καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδ
τοῦ Μηδίζειν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπ
Βασιλέα ξενίᾳ, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου
ρόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῳ
πάλαιε τῷ λιμῷ, καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκε
πων ἀλγεινότατα, ἀλλὰ τηνικαῦτα ἐμνήσθ
μωνίδου, καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρίς, Ὦ ξένε
τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀ
δὲν αὐτὸν ᾤμην εἶναι.

XLII. Περὶ Ἀρταξέρξου, καὶ Δα

Ἀρταξέρξου ἀποκτείναντος τὸν πρεσβύτ
Δαρεῖον, ἐπιβουλεύοντα, ὁ δεύτερος, ἄξιο
πατρός, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἑαυτὸ
βασιλείων ἀπέκτεινεν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

I. *Περὶ Φερενίκης Ὀλύμπια θεασαμένης.*

ΦΕΡΕΝΙΚΗ τὸν υἱὸν ἦγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. ωλυόντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα εάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο, πατέρα ε Ὀλυμπιονίκην ἔχειν, καὶ τρεῖς ἀδελφούς, καὶ ὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστήν· καὶ ἐξενίκησε ὸν δῆμον, καὶ τὸν εἴργοντα νόμον τῆς θέας γυναῖκας, καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

II. *Περὶ Εὐβάτου σωφροσύνης.*

Εὐβάταν τὸν Κυρηναῖον ἰδοῦσα Λαῒς ἠράσθη ὐτοῦ θερμότατα, καὶ περὶ γάμου λόγους προσήνεγκεν. Ὁ δέ, φοβηθεὶς τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπιβουλήν, πέσχετο ταῦτα δράσειν· οὐ μὴν ὡμίλησεν αὐτῇ ὁ ὐβάτας, σωφρόνως διαβιώσας. Ἡ δὲ ὑπόσχεσις ὐτοῦ μετὰ τὴν ἀγωνίαν ἦν. Νικήσας οὖν, ἵνα μὴ ξῃ διαφθείρας τὰς ὁμολογίας τὰς πρὸς τὴν ἄνρωπον, εἰκόνα γραψάμενος τῆς Λαΐδος, εἰς τὴν υρήνην ἐκόμισε, λέγων ἄγειν Λαΐδα, καὶ μὴ παραῆναι τὰς συνθήκας. Ἀνθ' ὧν ἡ νόμῳ γημαμένη

αὐτῷ παμμέγιστον ἀνδριάντα ἐν Κυρήνῃ ἀνέστησεν, αὐτὸν ἀμειβομένη τῆς σωφροσύνης.

III. Περὶ ζώων τινῶν ἰδιότητος.

Τὰ τῶν περδίκων νεόττια, ἐπειδὰν τάχιστα τοὺς πόδας ἔξω ποιήσῃ τοῦ λέμματος, ἐντεῦθεν ἤδη δρομικώτατά εἰσι. Τὰ δὲ τῶν νηττῶν νεόττια, ὅταν ἴδῃ φῶς, παραχρῆμα ἐξ ὠδίνων νήχεται. Καὶ οἱ τῶν λεόντων δὲ σκύμνοι καταγράφουσι τοῖς ὄνυξι τὰς μήτρας τῶν μητέρων, πρὸς φῶς ἐπειγόμενοι.

IV. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου ταχυεργίας.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου τρὶς τετρακόσια στάδια ἐφεξῆς μεθ᾽ ὅπλων ὁδοιπορήσας, συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις, πρὶν ἀναπαῦσαι τὸ στρατόπεδον, ἐκράτησε τῶν ἐχθρῶν.

V. Περὶ τυράννων, ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου.

Φρύγιος οὗτος λόγος· ἔστι γὰρ Αἰσώπου τοῦ Φρυγός. Τὴν ὗν, ἐάν τις ἅψηται αὐτῆς, βοᾷν, καὶ μάλα γε εἰκότως· οὔτε γὰρ ἔρια ἔχει, οὔτε ἄλλο τι, καὶ ὀνειροπολεῖ εὐθὺς τὸν θάνατον, εἰδυῖα εἰς ὅ, τι τοῖς χρησομένοις λυσιτελεῖ. Ἐοίκασι δὲ τῇ ὑῒ τοῦ Αἰσώπου οἱ τύραννοι, ὑποπτεύοντες, καὶ δεδοικότες πάντα· ἴσασι γὰρ, ὅτι, ὥσπερ οὖν ἡ ὗς, ὀφείλουσι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν πᾶσιν.

VI. Περὶ ἀνδρῶν λεπτῶν.

Ἐκωμῳδοῦντο εἰς λεπτότητα, Σαννυρίων ὁ κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ Μέλιτος ὁ τραγῳδίας ποιητὴς, καὶ Κινησίας κυκλίων χορῶν, καὶ Φιλήτας ποιητὴς ἑξαμέτρων. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὀβολοῦ ὁλκὴν ἑ-

των εὑρέθη, ὥς φασι. Καὶ Πανάρετος δὲ λεπτότατος ἦν· διετέλεσε μέντοι ἄνοσος. Λέγουσι δὲ καὶ Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον γενέσθαι μικρὸν τὸ σῶμα, καὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Ἀλλὰ καὶ Φιλιππίδης, καθ' οὗ λόγος ἐστὶν Ὑπερίδῃ, λεπτότατος ἦν. Ὅθεν καὶ τὸ πάνυ κατισχνῶσθαι τὸ σῶμα, πεφιλιππιδῶσθαί, φασιν, ἔλεγον. Μάρτυς ἡ λέξις.

VII. Περὶ Ἀστρολόγων τινῶν, καὶ μεγάλου ἐνιαυτοῦ.

Οἰνοπίδης, ὁ Χῖος ἀστρολόγος, ἀνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίοις τὸ χαλκοῦν γραμματεῖον, ἐγγράψας ἐν αὐτῷ τὴν ἀστρολογίαν τῶν ἑνὸς δεόντων ἑξήκοντα ἐτῶν, φήσας τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν εἶναι τοῦτον.

Ὅτι Μέτων ὁ Λευκονοιεὺς, ἀστρολόγος, ἀνέστησε στήλας, καὶ τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς κατεγράψατο, καὶ μέγαν ἐνιαυτὸν, ὡς ἔλεγεν, εὗρεν, καὶ ἔφατο αὐτὸν ἑνὸς δέοντα εἴκοσιν ἐτῶν.

VIII. Περὶ εὐεργεσίας.

Ἀριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος ἔλεγε μὴ δεῖν εὐεργεσίαν παρά τινος προσίεσθαι· ἢ γὰρ ἀποδιδόναι πειρώμενον, πράγματα ἂν ἔχειν, ἢ μὴ ἀποδιδόντα, ἀχάριστον φαίνεσθαι.

IX. Ὅτι λίχνος ὁ Φιλόξενος.

Φιλόξενος λίχνος ἦν, καὶ γαστρὸς ἥττων. Λοπάδος οὖν ποτε ἑψομένης ἐν καπηλείῳ, τέως μὲν εὐφραίνετο, καὶ ἑαυτὸν εἱστία τῇ ὀσμῇ. Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ ἐπετείνετο ἡ ὄρεξις, καὶ ἡττᾶτο τῆς φύσεως (κακῆς ὦ οὔσης, ὦ θεοί), τηνικαῦτα οὐκ ἐνεγκὼν, προσ-

ταξε τὸν παῖδα πρίασθαι τὴν λοπάδα.
φατο πωλεῖν αὐτὴν τὸν κάπηλον πολλο
μᾶλλον ἡδίων ἔσται, φησὶν, εἰ πλείονος
Χρὴ δὲ καὶ τῶν τοιούτων μνημονεύειν,
λον αὐτῶν, ἀλλ' ὥστε φεύγειν αὐτά.

X. Περὶ τῶν παλαιῶν ζωγρ

Ὅτε ὑπήρχετο ἡ γραφικὴ τέχνη, καὶ
τινὰ ἐν γάλαξι καὶ σπαργάνοις, οὕτως ἄ
εἴκαζον τὰ ζῶα, ὥστε ἐπιγράφειν αὐτοῖ
φέας, τοῦτο Βοῦς, ἐκεῖνο Ἵππος, τοῦτο Δ

XI. Περὶ Διογένους ἀλγοῦντ
ὦμον.

Ἤλγει τὸν ὦμον Διογένης, ἢ τρωθεὶ
ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει σ
γεῖν, τῶν τις ἀχθομένων αὐτῷ κατεκερτό
Τί οὖν οὐκ ἀποθνήσκεις, ὦ Διόγενες, κ
ἀπαλλάττεις κακῶν; Ὁ δὲ εἶπε, Τοὺς
δεῖ πράττειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ δεῖ λέγειν,
ζῆν προσήκει, ὧν καὶ αὐτὸς ὡμολόγει ε
μὲν οὖν, ἔφη, οὐκ εἰδότι τά τε λεκτέα κ
κτέα, ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἐστιν· ἐμὲ δὲ τ
μονα ἐκείνων, πρέπει ζῆν.

XII. Ἀρχύτου ἀπόφθεγμα πε
θρώπων.

Ἀρχύτας ἔλεγεν, Ὥσπερ ἔργον ἐστὶν εὑ
ἄκανθαν μὴ ἔχοντα, οὕτω καὶ ἄνθρωπον,
μένον τι δολερὸν, καὶ ἀκανθῶδες.

XIII. Ὅτι Ἀρχίλοχος ἑαυτοῦ κα

Αἰτιᾶται Κριτίας Ἀρχίλοχον, ὅτι κά

εἶπεν. Εἰ γὰρ μή, φησιν, ἐκεῖνος τοιαύτην δό- ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξήνεγκεν, οὐκ ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε ὅτι Ἐνιποῦς υἱὸς ἦν τῆς ἴλης, οὔθ' ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν, ἀπορίαν, ἦλθεν εἰς Θάσον, οὔθ' ὅτι ἐλθὼν τοῖς αὖθα ἐχθρὸς ἐγένετο, οὐδὲ μὴν ὅτι ὁμοίως τοὺς ους καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ἔλεγε. Πρὸς δὲ τού- ς, ἦ δ' ὅς, οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν, ᾔδειμεν ἄν, εἰ μὴ ' αὐτοῦ μαθόντες, οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὑβρι- ς, καί, τὸ ἔτι τούτων αἴσχιστον, ὅτι τὴν ἀσπίδα βαλεν. Οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν ὁ Ἀρχίλοχος μάρτυς τῷ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπών, καὶ τοιαύτην ἑαυ- φήμην. Ταῦτα οὐκ ἐγὼ Ἀρχίλοχον αἰτιῶμαι, ὰ Κριτίας.

XIV. Περὶ ἀργίας.

Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἀργία ἀδελφὴ τῆς Ἐ- θερίας ἐστί. Καὶ μαρτύριον ἔλεγεν, ἀνδρειοτά- ς καὶ ἐλευθεριωτάτους Ἰνδούς, καὶ Πέρσας, ἀμ- τέρους δὲ πρὸς χρηματισμὸν ἀργοτάτους εἶναι· ύγας δὲ καὶ Λυδούς, ἐργαστικωτέρους, δου- ειν δέ.

Ϛ. Περὶ τῶν μνηστευσαμένων τὰς τοῦ Ἀριστείδου καὶ τοῦ Λυσάνδρου θυγατέρας.

Τὰς Ἀριστείδου θυγατέρας, ἔτι αὐτοῦ περιόν- , ἐμνηστεύοντο οἱ τῶν Ἑλλήνων δοκοῦντες δια- ειν. Ἔβλεπον δὲ ἄρα οὐκ εἰς τὸν βίον Ἀριστεί- , οὐδὲ ἐθαύμαζον αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην· ἐπεὶ των γε εἰ ἦσαν ζηλωταί, κἂν μετὰ ταῦτα ἐπέμει-

ναν τῇ μνηστείᾳ. Νῦν δὲ ὁ μὲν ἀπέθανεν, οἱ δὲ οὐδὲν ἡγήσαντο εἶναι πρᾶγμα κοινὸν πρὸς τὰς κόρας. Ἀποθανὼν γὰρ ἐγνώσθη ὁ παῖς Λυσιμάχου, ὅτι πένης ἦν· ὅπερ καὶ ἀνέστειλεν ἐκείνους τοὺς κακοδαίμονας ἐνδόξου τε ἅμα καὶ σεμνοτάτου γάμου, παρ' ἐμοὶ κριτῇ. Παραπλήσιον δὲ καὶ ἐπὶ Λυσάνδρου· μαθόντες γὰρ αὐτὸν εἶναι πένητα, τὸν γάμον ἀπέδρασαν.

XVI Περὶ Ἀντισθένους καὶ Διογένους.

Ἐπεὶ ὁ Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν, οἱ δὲ οὐδὲν αὐτῷ προσεῖχον, τέλος ἀγανακτήσας, οὐδένα προσίετο. Καὶ Διογένην οὖν ἤλαυνεν ἀπὸ τῆς συνουσίας αὐτοῦ. Ἐπεὶ δὲ ἦν λιπαρέστερος ὁ Διογένης, καὶ ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἤδη καὶ τῇ βακτηρίᾳ καθίξεσθαι αὐτοῦ ἠπείλει· καί ποτε καὶ ἔπαισε κατὰ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δὲ οὐκ ἀπηλλάττετο, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐνέκειτο φιλοπόνως, ἀκούειν αὐτοῦ διψῶν, καὶ ἔλεγε, Σὺ μὲν παῖε, εἰ βούλει, ἐγὼ δὲ ὑποθήσω τὴν κεφαλήν· καὶ οὐκ ἂν οὕτως ἐξεύροις βακτηρίαν σκληρὰν, ὥστε με ἀπελάσαι τῶν διατριβῶν τῶν σῶν. Ὁ δὲ ὑπερησπάσατο αὐτόν.

XVII. Περὶ τῶν πλουτησάντων ἐκ τῶν κοινῶν.

Λέγει Κριτίας Θεμιστοκλέα τὸν Νεοκλέους, πρὶν ἢ ἄρξασθαι πολιτεύεσθαι, τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν· ἐπεὶ δὲ τῶν κοινῶν προέστη, εἶτα ἔφυγε, καὶ ἐδημεύθη αὐτοῦ ἡ οὐσία, κατεφωράθη ἑκατὸν ταλάντων πλείω οὐσίαν ἔχων. Ὁμοίως δὲ καὶ Κλέωνα πρὸ τοῦ παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινά,

ιηδὲν τῶν οἰκείων ἐλεύθερον εἶναι· μετὰ δὲ, πεντή-
ιοντα ταλάντων τὸν οἶκον ἀπέλιπε.

XVIII. Περὶ Συρακουσίου Δάφνιδος, καὶ βουκολικῶν μελῶν.

Δάφνιν τὸν βουκόλον λέγουσιν, οἱ μὲν, ἐρώμε-
ον Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ, υἱόν· τὸ δὲ ὄνομα ἐκ τοῦ συμ-
'άντος σχεῖν· γενέσθαι μὲν αὐτὸν ἐκ Νύμφης, τε-
θέντα δὲ, ἐκτεθῆναι ἐν δάφνῃ. Τὰς δ' ὑπ' αὐτοῦ
ουκολουμένας βοῦς φασιν ἀδελφὰς γεγονέναι τῶν
Ἡλίου, ὧν Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται. Βουκο-
ῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ
Ἰύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι, καὶ νέῳ, καὶ
ρῶτον ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη
ττὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥς πού φησι καὶ
Ὅμηρος. Συνθήκας δὲ ἐποίησε, μηδεμιᾷ ἄλλῃ πλη-
ιάσαι αὐτὸν, καὶ ἐπηπείλησεν, ὅτι πεπρωμένον
ττὶν αὐτὸν στερηθῆναι τῆς ὄψεως, ἐὰν παραβῇ·
κὶ εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Χρό-
ῳ δὲ ὕστερον, βασιλέως θυγατρὸς ἐρασθείσης αὐ-
οῦ, οἰνωθεὶς ἔλυσε τὴν ὁμολογίαν, καὶ ἐπλησίασε
ῇ κόρῃ. Ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον
ἤσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος τὸ κατὰ τοὺς
φθαλμοὺς αὐτοῦ. Καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμε-
αῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ὑπάρξασθαι.

XIX. Περὶ τοῦ καταπιόντος τοὺς ἰδίους ὀδόντας.

Εὐρυδάμας ὁ Κυρηναῖος πυγμῇ ἐνίκησεν, ἐκ-
ουσθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοὺς ὀδόντας,
ιταπιὼν δὲ αὐτοὺς, ἵνα μὴ αἴσθηται ὁ ἀντίπαλος.

XX. Περὶ Ἀγησιλάου.

Ὅτι ὁ Πέρσης ἐπέστειλε πρὸς Ἀγησ
λον αὐτὸν ἔχειν. Ἀνταπέστειλε δὲ Ἀγη
οὐ δυνατὸν φίλον αὐτὸν Ἀγησιλάου ἰδί
δὲ εἴη Λακεδαιμονίοις κοινῇ φίλος, δῆλ
αὐτοῦ ἔσται. Ἐφ' ἅπασι γὰρ καὶ
θμεῖσθαι.

XXI. Περὶ Πλάτωνος.

Ὅτι τὸν Πλάτωνα ἡ Περικτιόνη ἔφ
ἀγκάλαις· θύοντι δὲ τῷ Ἀρίστωνι ἐν Ὑ
Μούσαις, ἢ ταῖς Νύμφαις, οἱ μὲν πρὸς
γίαν ἦσαν, ἡ δὲ κατέκλινε Πλάτωνα
σίον μυῤῥίναις, δασείαις οὔσαις, καὶ πυκ
θεύδοντι δὲ ἑσμὸς μελισσῶν Ὑμηττίου
τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι, ὑπῇδο
Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμεναι ἐντ

XXII. Περὶ Διωξίππου

Ὅτι Διώξιππος, παρόντος Ἀλεξάνδρ
κεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, Κόῤῥαγον τὸν
ὁπλίτην μονομαχήσας, καὶ ἐκκρούσας α
στὸν, καὶ ἁρπάσας τὸν ἄνδρα σὺν τῇ
ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ κειμένου,
ραν, ἣν ὑπέζωστο, ὑφαρπάσας, ἀπέκτειν
την. Ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου.
γνοὺς, ὡς μισηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ
ἀπέθανεν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Ι. Περὶ Ὀρικάδμου, καὶ τοῦ παλαίειν.

Ὅτι Ὀρίκαδμος πάλης ἐγένετο νομοθέτης, καθ' ἑαυτὸν ἐπινοήσας τὸν Σικελὸν τρόπον καλούμενον παλαίειν.

ΙΙ. Περὶ Ὀροιβαντίου ἐπῶν, καὶ Δάρητος, καὶ Μελισάνδρου.

Ὅτι ἦν Ὀροιβαντίου Τροιζηνίου ἔπη πρὸ Ὁμήρου, ὥς φασιν οἱ Τροιζήνιοι λόγοι. Καὶ τὸν Φρύγα δὲ Δάρητα, οὗ Φρυγίαν Ἰλιάδα ἔτι καὶ νῦν ἀποσωζομένην οἶδα, πρὸ Ὁμήρου καὶ τοῦτον γενέσθαι λέγουσι. Μελίσανδρος ὁ Μιλήσιος Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχην ἔγραψεν.

ΙΙΙ. Περὶ Ἰκκοῦ, καὶ πάλης.

Ὅτι Ἰκκὸς ὁ Ταραντῖνος πάλης ὑπήρξατο, σωφρονέστερον τὸν τῆς ἀθλήσεως χρόνον διαζήσας, καὶ κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιώσας, καὶ Ἀφροδίτης ἀμαθὴς διατελέσας.

ΙV. Περὶ Ἀγαθοκλέους φαλακρώματος.

Ἀγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικελίας Τύραννον γελοιότατα τὴν κεφαλὴν ἀσχημονεῖν. Ψιλουμένης γὰρ αὐτῆς, κατὰ μικρὰ ὑποῤῥεουσῶν αὐτῷ τῶν τριχῶν,

ὅδε αἰδούμενος προκάλυμμα κόμης ἐποι
ρίνης στέφανον· καὶ ἦν πρόβλημα τῆς
Ἤιδεσαν μέν τοι τὸ φαλάκρωμα Συρακ
τὴν εἰς αὐτὸν τῶν τριχῶν ἐπιβουλὴν οι
ἐσιώπων δὲ, διὰ τὸ τῶν τολμημάτων αὐτ
βημάτων ἐμμανές.

V. Περὶ τινων ἀδίκως θεοι
καταχριθέντων.

Ἔθυόν τινες ἐν Δελφοῖς. Τούτοις ἐ
τες Δελφοὶ εἰς τὰ κανᾶ, ἔνθα ἦν αὐτοῖς
νωτός, καὶ τὰ πόπανα, ἐνέβαλον τῶν ἱ
των λάθρα. Λαβόντες οὖν αὐτοὺς ὡς θ
πήγαγον ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ κατεκρήμ
τὸν Δελφικὸν νόμον.

VI. Περὶ μοιχοῦ.

Συνέβη τινὰ μοιχὸν ἁλῶναι ἐν Θεσ
ἤγετο διὰ τῆς ἀγορᾶς δεδεμένος. Ἀφείλο
τὸν οἱ ἑταῖροι. Ἐξήφθη οὖν στάσις, κ
γενέσθαι φόνους πολλούς.

VII. Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Ἀλκ

Ἔλεγεν Ἐτεοκλῆς ὁ Λάκων δύο Λυσ
Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομεῖναι. Καὶ Ἀρχ
Ἀθηναῖος ἔλεγε δύο Ἀλκιβιάδας τὴν τῶν
Οὕτως ἄρα αὐτῶν καὶ οἱ ἕτεροι ἦσαν ἀρ

VIII. Περὶ Ἱππάρχου τελε

Ἵππαρχος ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἁρμοδίου
γείτονος, ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς
νοῦν τῇ θεῷ, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιχώ

εἴασε τὴν ἀδελφὴν τὴν Ἁρμοδίου, καὶ ἴσως ἀξίαν οὖσαν.

IX. *Περί τινων ἀρίστων πενήτων, καὶ δῶρα μὴ προσηκαμένων.*

Οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι πενίᾳ διέζων παρὰ πάντα τὸν βίον. Ἐπαινείτωσαν οὖν πλοῦτόν τινες ἔτι, μετὰ τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους, οἷς ἡ πενία παρὰ πάντα τὸν βίον συνεκληρώθη. Εἰσὶ δὲ οὗτοι, οἷον Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, ἀνὴρ πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορθώσας, καὶ τοὺς φόρους δὲ τοῖς Ἕλλησι τάξας. Ἀλλ' οὗτός γε ὁ τοιοῦτος οὔτε ἐντάφια ἑαυτῷ κατέλιπεν ἱκανά.

Καὶ Φωκίων δὲ πένης ἦν. Ἀλεξάνδρου δὲ πέμψαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν, ἠρώτα, Διὰ τίνα αἰτίαν μοι δίδωσιν; Ὡς δ' εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται Ἀθηναίων καλὸν καὶ ἀγαθὸν, Οὐκοῦν, ἔφη, ἐασάτω με τοιοῦτον εἶναι.

Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ ὁ Πολύμνιδος πένης ἦν. Ἰάσονος δὲ αὐτῷ πέμψαντος πεντήκοντα χρυσοῦς, ὅδε, Ἀδίκων, ἔφη, ἄρχεις χειρῶν. Δανεισάμενος δὲ παρά τινος τῶν πολιτῶν πεντήκοντα δραχμὰς, ἐφόδιον, εἰς Πελοπόννησον ἐνέβαλε. Πυθόμενος δὲ τὸν ὑπασπιστὴν αὐτοῦ χρήματα εἰληφέναι παρά τινος τῶν αἰχμαλώτων, Ἐμοὶ μὲν, εἶπεν, ἀπόδος τὴν ἀσπίδα, σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσεις· οὐ γὰρ ἔτι κινδυνεύειν ἐθελήσεις, πλούσιος γενόμενος.

Πελοπίδας δὲ, ἐπιτιμώντων αὐτῷ τῶν φίλων, ὅτι χρημάτων ἀμελεῖ, πράγματος εἰς τὸν βίον λυσι-

τελοῦς, Νὴ τὸν Δία, εἶπε, λυσιτελὲς, ἀλλὰ
δει τούτῳ, δείξας χωλόν τινα καὶ ἀνάπηρον.

Ὅτι Σκηπίων, τέσσαρα καὶ πεντήκοντα
σας, οὐδὲν οὔτε ἐπρίατο, οὔτε ἀπέδοτο· οι
ὀλίγων ἐδεῖτο. Ἀσπίδα δὲ αὐτῷ τινος ἐπι
εὖ κεκοσμημένην, εἶπεν, Ἀλλὰ τόν γε Ῥωμ
δρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχ
οὐκ ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

Ὅτι Ἐφιάλτης ὁ Σοφωνίδου πενέστατο
κα δὲ τάλαντα διδόντων αὐτῷ τῶν ἑταίρων
προσήκατο, εἰπὼν, Ταῦτά με ἀναγκάσει αἰ
ὑμᾶς, καταχαρίσασθαί τι τῶν δικαίων, μὴ
νον δὲ, μηδὲ χαριζόμενον ὑμῖν, ἀχάριστον ἐ

X. Περὶ Ζωΐλου.

Ζωΐλος ὁ Ἀμφιπολίτης, ὁ καὶ εἰς Ὅμη
ψας, καὶ εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς ἄλλους, Ι
τους μὲν ἀκουστὴς ἐγένετο· οὗτος δὲ ὁ Πο
καὶ τὴν κατηγορίαν ἔγραψε τὴν κατὰ Σω
Ἐκαλεῖτο δὲ Ζωΐλος οὗτος, Κύων ῥητορικό
τοιοῦτος· τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο, κε
ἐν χρῷ τὴν κεφαλὴν, καὶ θοιμάτιον ὑπὲρ
ἦν. Ἦρα δὲ ἀγορεύειν κακῶς, καὶ ἀπεχθ
πολλοῖς σχολὴν εἶχε, καὶ ψογερὸς ἦν ὁ κακ
Ἤρετο οὖν αὐτόν τις τῶν πεπαιδευμένων, δ
κῶς λέγει πάντας· ὁ δὲ, Ποιῆσαι γὰρ κα
λόμενος, οὐ δύναμαι.

XI. Περὶ Διονυσίου τοῦ Σικ

Ὅτι Διονύσιος ὁ Σικελὸς περὶ τὴν

ἐσπούδασε καὶ αὐτὸς, καὶ ἰᾶτο, καὶ ἔτεμνε, καὶ ἔκαε, καὶ τὰ λοιπά.

XII. Περὶ πλακοῦντος Σωκράτει ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος.

Πλακοῦντα ὁ Ἀλκιβιάδης μέγαν, καὶ ἐσκευασμένον κάλλιστα, διέπεμψε Σωκράτει. Ὡς οὖν ὑπὸ ἐρωμένου ἐραστῇ πεμφθὲν δῶρον ἐκκαυστικὸν τὸν πλακοῦντα, διαγανακτήσασα κατὰ τὸν αὑτῆς τρόπον ἡ Ξανθίππη, ῥίψασα ἐκ τοῦ κανοῦ, κατεπάτησε. Γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, Οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. Εἰ δέ τις οἴεται περὶ μικρῶν με λέγειν, λέγοντα ταῦτα, οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ ἐκ τούτων ὁ σπουδαῖος δοκιμάζεται ὑπερφρονῶν αὐτῶν, ἅπερ οὖν οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἶναι κόσμον τραπέζης, καὶ δαιτὸς ἀναθήματα.

XIII. Περὶ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὀξυδερκοῦς ἀνδρός.

Ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺ γενέσθαι ἐν Σικελίᾳ, ὥστε αὐτὸν, ἐκ τοῦ Λιλυβαίου εἰς Καρχηδόνα τείναντα τὸν ὀφθαλμὸν, μηδὲν τὰς ὄψεις σφάλλεσθαι. Καὶ ἀποδεῖξαι λέγουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν τῶν ἀναγομένων ἐκ Καρχηδόνος· καὶ οὐκ ἐψεύσατο οὐδεμίαν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

I. Περὶ Ἀσπασίας.

ἈΣΠΑΣΙΑ ἡ Ἑρμοτίμου θυγάτηρ, ἡ Φωκαΐς, ἐτράφη μὲν ἐν ὀρφανίᾳ, τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσιν· ἐκ δὴ τούτων ἐν πενίᾳ μὲν ἐτράφη ἡ Ἀσπασία, σωφρόνως μέν τοι, καὶ καρτερῶς. Ὄνειρος δὲ αὐτῇ συνεχῶς ἐπεφοίτα, καὶ ἐμαντεύετο αὐτῇ χρηστὸν, τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαινιττόμενος, ὅτι καλῷ καὶ ἀγαθῷ συνέσται ἀνδρί. Παῖς δ' ἔτι οὖσα, γίνεται αὐτῇ κατὰ τοῦ προσώπου φῦμα ὑπ' αὐτὸ τὸ γένειον, καὶ ἦν ἰδεῖν μοχθηρὸν, καὶ ἐλύπει τόν τε πατέρα, καὶ τὴν παῖδα. Δείκνυσι γοῦν αὐτὴν ὁ πατὴρ ἰατρῷ· ὁ δὲ ὑπέσχετο ἰάσασθαι, εἰ λάβοι τρεῖς στατῆρας. Ὁ δὲ ἔφατο μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἰατρὸς, μηδὲ αὐτὸς εὐπορεῖν φαρμάκου, φησίν. Καὶ ἠνιᾶτο, ὥσπερ εἰκὸς, ἐπὶ τούτοις ἡ Ἀσπασία· καὶ ἀπελθοῦσα ἔξω ἔκλαεν, ἔχουσα ἐν τοῖς γόνασι κάτοπτρον, καὶ ὁρῶσα ἑαυτὴν ἐν αὐτῷ, σφόδρα ἤλγει. Ἀδείπνῳ δὲ οὔσῃ ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀφίκετό οἱ εὖ μάλα εὔκαιρος ὕπνος, καὶ ἅμα τῷ ὕπνῳ περιστερὰ παραγίνεται, καὶ γενομένη γυνὴ, Θάῤῥει, εἶπε, καὶ μακρὰ χαίρειν εἰποῦσα ἰατροῖς τε αὐτοῖς,

καὶ φαρμάκοις, σὺ δὲ τῶν τῆς Ἀφροδίτης στεφάνων τῶν ῥοδίνων, ὅσοι ἂν ὦσιν ἤδη αὗοι, τρίβουσα, ἐπίπαττε τῷ φύματι. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς, καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη· καὶ ἡ Ἀσπασία καλλίστη τῶν συμπαρθένων ἦν αὖθις, παρὰ τῆς καλλίστης τῶν Θεῶν τὴν ὥραν ἀπολαβοῦσα. Καὶ χαρίτων μὲν ἀφθονίαν εἶχεν, ὡς οὐκ ἄλλη παρθένος τῶν τότε. Ἦν δὲ καὶ τὴν κόμην ξανθὴ, καὶ οὔλη τὰς τρίχας ἠρέμα· ὀφθαλμοὺς δὲ εἶχε μεγίστους, ὀλίγον δὲ ἦν καὶ ἐπίγρυπος, τὰ δὲ ὦτα εἶχε βραχύτερα. Ἦν δὲ αὐτῇ καὶ δέρμα ἁπαλόν. Ἐῴκει δὲ ἡ χροιὰ ἡ κατὰ τοῦ προσώπου ῥόδοις. Διὰ ταῦτά τοι οἱ Φωκαεῖς, ἔτι παιδίον οὖσαν, ἐκάλουν Μιλτώ. Ὑπέφαινε δὲ καὶ τὰ χείλη ἐρυθρὰ, καὶ οἱ ὀδόντες λευκότεροι χιόνος ἦσαν. Ἦν δὲ καὶ τὰ σφυρὰ ἀγαθὴ, καὶ οἵας Ὅμηρος λέγει τὰς ὡραιοτάτας γυναῖκας, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν, καλλισφύρους ὀνομάζων. Φώνημα δὲ εἶχεν ἡδὺ, καὶ ἁπαλόν· εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Πολυπραγμοσύνης δ' ἁπάσης γυναικείας, καὶ περιεργίας ἀπήλλακτο. Ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος φιλεῖ χορηγεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα· πενομένη δὲ ἐκείνη καὶ τρεφομένη ὑπὸ πατρὶ, καὶ αὐτῷ πένητι, περίεργον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν, εἰς τὸ εἶδος ἠράνιζεν. Ἀφίκετο δέ ποτε παρὰ Κῦρον τὸν Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος ἡ Ἀσπασία, τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξου, οὐχ ἑκοῦσα, οὐδὲ ἑκόντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς ἀποπέμψαντος, ἀλλὰ γὰρ πρὸς βίαν, οἷαι πολλάκις ἀπήντησαν, ἢ πόλεων ἁλουσῶν, ἢ τυράννων βιασαμένων, ἢ σατραπῶν πολ-

λάκις. Εἷς οὖν τῶν Κύρου σατραπῶν μετ
λων παρθένων ἀνήγαγεν αὐτὴν πρὸς Κῦρ
τάχιστα τῶν ἄλλων παλλακίδων προετιμήθ
ἤθους ἀφέλειαν, καὶ τοῦ τρόπου τὸ αἰδῆ
ὅτι ἀπεριέργως καλὴ ἦν. Συνεμάχετο δ
ὑπερφιλεῖσθαι, καὶ ὅτι σύνεσιν εἶχε· πολλ
καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπειγόντων ἐχρήσατο αὐτῇ
Κῦρος, καὶ πεισθεὶς οὐ μετέγνω. Ὡς δ
πρῶτον πρὸς Κῦρον ἡ Ἀσπασία, ἔτυχε μὲ
πνου ὤν, καὶ πίνειν ἔμελλε κατὰ τὸν τ
Περσικόν· μετὰ γὰρ τὸ ἐμπλησθῆναι τ
Πέρσαι τῷ τε οἴνῳ, καὶ ταῖς προπόσεσιν
ἀποσχολάζουσιν, οἱονεὶ πρὸς τὸν πότον
ἀντίπαλον, ἀποδυόμενοι. Μεσοῦντος οὖ
του, τέσσαρες παρθένοι παράγονται τῷ
ληνικαί, ἐν δὲ ταῖς καὶ ἡ Φωκαῒς Ἀσπασία
δὲ κάλλιστα διεσκευασμέναι. Αἱ μὲν γὰρ
τῶν οἰκείων γυναικῶν, αἳ ἔτυχον αὐταῖ
θοῦσαι, διαπεπλεγμέναι τε ἦσαν τὰς κ
διαπεποικιλμέναι τὰ πρόσωπα ἐντρίψεσι
μάκοις. Ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῶν τροφέων
ναι, ὅπως τε ὑποδραμεῖν χρὴ τὸν Κῦρον,
τρόπον θωπεῦσαι, καὶ προσιόντα μὴ ἀπ
ναι, καὶ ἁπτομένου μὴ δυσχερᾶναι, καὶ
ὑπομεῖναι· ἑταιρικὰ εὖ μάλα μαθήματι
δάγματα, καὶ γυναικῶν καπηλικῶς τῷ κάλ
νων ἔργα. Ἔσπευδον οὖν ἄλλη ἄλλην ὑπε
τῷ κάλλει. Ἡ δὲ Ἀσπασία, οὔτε ἐνδῦναι
χιτῶνα ἐβούλετο, οὔτε περίβλημα περιβαλέ

κίλον ἠξίου, οὔτε λούσασθαι ὑπέμενεν, ἀνευφημήσασα δὲ Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους, καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς, καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα, καὶ κατηρᾶτο ἑαυτῇ καὶ τῷ πατρὶ, δουλείαν σαφῆ καὶ ὡμολογημένην ὑπομένειν πιστεύουσα τὴν ἔξω τῆς συνηθείας περὶ τὸ σῶμα στολήν τε ἅμα, καὶ περίεργον κατασκευήν. Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδυ, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὅτι οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Αἱ μὲν οὖν ἄλλαι παρελθοῦσαι ἀντέβλεπον τῷ Κύρῳ, καὶ ὑπεμειδίων, καὶ φαιδρότητα προσεποιοῦντο. Ἡ γε μὴν Ἀσπασία ἑώρα κάτω, καὶ ἐρυθημάτων εὖ μάλα φλογωδῶν ἐνεπίμπλατο αὐτῆς τὸ πρόσωπον, καὶ πεπλήρωντο οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύων, καὶ ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν. Ἐπεὶ δὲ ἐκέλευσε πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀνθρώπους καθίσαι, αἱ μὲν ἐπείσθησαν καὶ πάνυ εὐκόλως· ἡ δὲ Φωκαῒς τῷ προστάγματι οὐδὲν προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀγαγὼν Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Ἁπτομένου δὲ τοῦ Κύρου, καὶ διασκοποῦντος τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐταῖς, καὶ τὰς παρειὰς, καὶ τοὺς δακτύλους, αἱ μὲν ἠνείχοντο, ἡ δὲ οὐχ ὑπέμενεν. Ἄκρᾳ γὰρ τῇ χειρὶ μόνον τοῦ Κύρου προσαψαμένου, ἐξεβόησέ τε, καὶ ἔφατο αὐτὸν οἰμώξεσθαι, τοιαῦτα δρῶντα. Ὑπερήσθη τούτοις ὁ Κῦρος. Ἐπανισταμένης τε αὐτῆς καὶ πειρωμένης φεύγειν, ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη τὴν εὐγένειαν οὐ Περσικῶς ὁ τοῦ Δαρείου. Ἀλλὰ καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὸν ἀγοραστὴν, Ταύτην μόνην, ἔφη, ἐλευθέραν, καὶ

ἀδιάφθορον ἤγαγες· αἱ δὲ λοιπαὶ καπη
σι, καὶ τοῦ εἴδους, ἔτι καὶ τοῦ τρόπου μ
δὴ τούτων ὁ Κῦρος πλέον ταύτην ἠγάπ
ὡμίλησέ ποτε ἀνθρώποις. Χρόνῳ δ' ὕσ
ηράσθη μὲν ταύτης ὁ Κῦρος, ἀντηρᾶτ
ἐκείνης· καὶ ἐς τοσοῦτον ἀμφοῖν ἡ φιλίο
ὡς ἐγγὺς ἰσοτιμίας εἶναι, καὶ μὴ ἀπάδ
κοῦ γάμου ὁμονοίας τε καὶ σωφροσύνη
οὖν τοῦ εἰς Ἀσπασίαν ἔρωτος καὶ εἰς
κλέος, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. Πε
καὶ ἡ Πελοπόννησος τῶν ὑπὲρ Κύρου τε
λόγων. Ἀλλὰ καὶ εἰς Βασιλέα τὸν μέγαν
ξα. Πεπίστευτο γὰρ δὴ, ὅτι γυναικὸς
αὐτὴν οὐκ ἠξίου πειραθῆναι Κῦρος. Ἐκ
εἰσῄει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη τῶν ἀρχαί
των, περιστερᾶς τε ἐκείνης, καὶ τῶν ἐξ α
καὶ ὅσα προεῖπεν ἡ Θεός· καὶ ἐπίστει
ἀρχῆς μελεδωνὸν αὐτῆς γεγονέναι, καὶ
φροδίτῃ τελεστήρια, καὶ χαριστήρια.
οὖν εἴδωλον χρυσοῦν ἀρκούντως μεγέθοι
τῇ κατεσκεύασεν. Ἐνενοεῖτο δὲ τὸ ἄγ
Ἀφροδίτης εἶναι, καὶ πελειάδα αὐτῇ π
θοκόλλητον· καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν θυ
οὗτο, καὶ εὐφημίαις. Ἀπέπεμψε δὲ καὶ
τῷ πατρὶ δῶρα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ π
τὸν ἀπέφηνε. Σωφροσύνῃ τε διέζη, ὡς
δες γυναῖκες λέγουσι, καὶ αἱ Περσίδες.
μίσθη ποτὲ Κύρῳ ἐκ Θετταλίας, πέμ
ὅρμον Σκόπα τοῦ νεωτέρου· τῷ δὲ Σκ

στο ἐκ Σικελίας τὸ δῶρον. Ἐδόκει δὲ ὁ ὅρμος θαυμαστῇ τινι τέχνῃ καὶ ποικιλίᾳ ἐξειργάσθαι. Πάντων οὖν, οἷς ἔδειξεν αὐτὸν ὁ Κῦρος, θαυμαζόντων, ὑπερησθεὶς τῷ κειμηλίῳ, παραχρῆμα εἰς Ἀσπασίας ἀφίκετο, μεσούσης ἡμέρας, καὶ καταλαβὼν αὐτὴν καθεύδουσαν, ὑποδὺς ὑπὸ θοιμάτιον, καὶ παρακλιθεὶς ἠρέμα, ἀψοφητὶ ἔμενεν αὐτὸς μὲν ἀτρεμῶν· ἐκείνη δὲ ἐκάθευδεν. Ἐπεὶ δὲ διυπνίσθη, καὶ ἐθεάσατο τὸν Κῦρον, περιπλακεῖσα αὐτῷ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἐφιλοφρονεῖτο αὐτόν. Ὁ δὲ, ἐξελὼν ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸν ὅρμον, ἔδειξεν, ἐπειπὼν, ὅτι ἄξιός ἐστιν οὗτος ἢ θυγατρὸς βασιλέως, ἢ μητρός. Τῆς δὲ ὁμολογούσης, Ἰδοὺ δίδωμί σοι τοίνυν, φησὶν, αὐτὸν ἔχειν κτῆμα· καί μοι, ὡς ἔχεις, περιθεμένη, δεῖξον τὸν τράχηλον. Ἡ δὲ οὐχ ἡττήθη τοῦ δώρου, ἀλλ' εὖ μάλα σοφῶς, καὶ πεπαιδευμένως ἀπεκρίνατο. Καὶ πῶς, ἔφη, τολμήσω Παρυσάτιδος δῶρον ἄξιον, τῆς τεκούσης σε, περιθέσθαι αὐτή; ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἀπόπεμψον ἐκείνῃ, Κῦρε, ἐγὼ δέ σοι καὶ ἄνευ τούτου παρέξω καλὸν τὸν τράχηλον. Ἀσπασία μὲν οὖν μεγαλοφρόνως, καὶ ὑπὲρ τὰς γυναῖκας βασιλικῶς, τὰ ἐναντία ἔδρασεν, ἤπερ εἰώθασι γυναῖκες δρᾶν· φιλόκοσμοι γάρ εἰσι δεινῶς. Ὁ δὲ Κῦρος, ἡσθεὶς τῇ ἀποκρίσει, τὴν μὲν Ἀσπασίαν κατεφίλησεν, αὐτὰ δὲ ἕκαστα καὶ τῶν πραχθέντων, καὶ τῶν λεχθέντων, εἰς ἐπιστολὴν ἐγγράψας, ἀπέπεμψε πρὸς τὴν μητέρα σὺν τῷ ὅρμῳ. Καὶ ἡ Παρύσατις, λαβοῦσα τὸ δῶρον, οὐδὲν ἔλαττον ἥσθη τοῖς ἐπεσταλμένοις, ἢ τῷ χρυσῷ· καὶ ὑπὲρ τούτων

ἠμείψατο τὴν Ἀσπασίαν μεγάλοις δώροι
λικοῖς. Ηὔφρανε γὰρ αὐτὴν μάλιστα
καίτοι πάνυ σφόδρα εὐδοκιμοῦσα παρ
αὐτῆς ἡ Ἀσπασία, ὅμως, ἐν τῷ φιλεῖσ
Κύρου ἐβούλετο τῆς Κῦρον τεκούσης
Ἐπήνεσε μὲν οὖν Ἀσπασία τὰ δῶρα, οἰ
αὐτῶν δεῖσθαι· ἐπεὶ καὶ χρήματα ἥκει
τῶν δώρων πάμπολλα. Ἀπέστειλε δὲ Κ
σα, Πολλοὺς ἀνθρώπων τρέφοντί σοι
ταῦτα λυσιτελῆ· ἐμοὶ δὲ σὺ ἀρκεῖς φιλο
κόσμος μοι εἶναι. Καὶ ἐκ τούτων οὖν,
τὸν Κῦρον ἐξέπληξε, καὶ ἀναμφιλόγως
ἦδε ἡ γυνή, καὶ διὰ τὸ κάλλος τὸ τοῦ σ
ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆ
ἀνῃρέθη Κῦρος ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν
ἑάλω τὸ στρατόπεδον τοῦ Κύρου, μετὰ
λων λαφύρων καὶ αὐτὴ ἑάλω, οὐκ εἰκῆ
χεν ἐμπεσοῦσα εἰς τοὺς πολεμίους, ἀλλ'
αὐτὴν σὺν πολλῇ τῇ φροντίδι ὁ βασιλε
ξης· ᾔδει γὰρ αὐτῆς τὸ κλέος, καὶ τὴν ἀ
δὲ αὐτὴν ἤγαγον δεδεμένην, ἠγανάκτε
μὲν τοῦτο δράσαντας εἰς δεσμωτήριον ἐνέ
έταξε δὲ αὐτῇ δοθῆναι κόσμον πολυτελῆ.
κουσα, καὶ ποτνιωμένη, καὶ δακρύουσα
λοῖς ἐβιάσθη τὴν ἐκ βασιλέως στολὴν ἐ
θρήνει γὰρ ἰσχυρῶς τὸν Κῦρον. Ἐνδῦσ
καλλίστη γυναικῶν· καὶ παραχρῆμα ὁ
ἐφλέγετο, καὶ κατετήκετο, καὶ πρώτην γε
κῶν ἦγε, καὶ εἰς ὑπερβολὴν ἐτίμα, δι' ἐ

αὐτῇ χαρίζεσθαι, θαῤῥῶν, ὅτι Κύρου μὲν ἀναπείσει ἐπιλαθέσθαι αὐτὴν, διδάξει δ' αὐτὸν φιλεῖν οὐδὲν ἐκείνου ἧττον. Καὶ ἔτυχε μὲν τῆς ἐλπίδος, ὀψὲ δὲ καὶ βραδέως. Δεινὴ γὰρ ἡ εἰς Κῦρον εὔνοια ἐντακεῖσα τῇ Ἀσπασίᾳ δυσέκνιπτον ὥσπερ μάλιστα τὸ φίλτρον ἐνείργαστο αὐτῇ. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Τηριδάτης ὁ εὐνοῦχος ἀποθνήσκει, κάλλιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ὡραιότατος γενόμενος. Κατέστρεψε δὲ οὗτος ἄρα τὸν βίον μειρακιούμενος, καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων. Ἐλέγετο δὲ αὐτοῦ ἐρᾷν ὁ βασιλεὺς ἀνδρειότατα. Ἐκ δὴ τούτων ἐπένθει βαρύτατα, καὶ δριμύτατα ἤλγει, καὶ δημοσίᾳ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πένθος ἦν, χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο. Ἐτόλμα τε οὐδεὶς αὐτῷ προσελθεῖν, οὐδὲ παραμυθήσασθαι· καὶ γὰρ ἐπίστευον ἀνιάτως αὐτὸν ἔχειν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι πάθει. Τριῶν [illegible] ἡμερῶν διελθουσῶν, στολὴν ἀναλαβοῦσα ἡ Ἀ[illegible]τασία πενθικὴν, ἀπιόντος τοῦ βασιλέως ἐπὶ λου[illegible]ὸν, ἔστη δακρύουσα, καὶ ὁρῶσα εἰς γῆν. Ὁ δὲ [illegible]ν αὐτὴν ἐξεπλάγη, καὶ ἤρετο τὴν αἰτίαν τῆς ἀφί[illegible]ς. Καὶ ἐκείνη φησὶ, Λυπούμενόν σε, βασιλεῦ, ἀλγοῦντα ἀφῖγμαι παραμυθήσασθαι, εἴ σοι [illegible]ομένῳ ἐστίν· εἰ δὲ χαλεπαίνεις, ἀπαλλάττομαι [illegible]ω. Ὑπερήσθη τῇ κηδεμονίᾳ ὁ Πέρσης, καὶ ἐταξεν εἰς τὸν θάλαμον ἀνελθοῦσαν ἀναμεῖναι [illegible]· ἡ δὲ ἔδρασε ταῦτα. Ἐπεὶ δὲ ἐπανῆλθε, τὴν [illegible]νούχου στολὴν ἐπὶ τῇ μελαίνῃ περιῆψε τῇ Ἀ[illegible]· καί πως ἔπρεψεν αὐτῇ καὶ τὰ τοῦ μειρα[illegible] καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ τῆς ὥρας αὐτῇ πρὸς τὸν

ἐραστὴν ἐξέλαμψεν. Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ ἔχει ἐκεῖνος, ἠξίωσεν αὐτὴν ἔςτ᾽ ἂν ἀπο πένθους αὐτῷ ἡ ἀκμὴ, οὕτως ἐσταλμι παριέναι αὐτήν. Καὶ ἐκείνη χαριζομένη τῷ καὶ μόνη τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, οὐ νον, φασὶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ βασιλε τῶν συγγενῶν, παρεμυθήσατο Ἀρταξέ ἐκ τῆς λύπης ἰάσατο πάθος, εἴξανι λέως τῇ κηδεμονίᾳ, καὶ τῇ παραμυθι συνετῶς.

II. Περὶ Μουσῶν.

Οὐδεὶς οὔτε πλάστης, οὔτε γραφε θυγατέρων τὰ εἴδη παρέστησεν ἡμῖ Ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν Μοι ρηνικόν τε ἅμα, καὶ πρᾷον εἶναι.

III. Περὶ Ἐπαμινώνδου, καὶ του, καὶ Ἰολαΐδου.

Ἐπαμινώνδας, ὅτε ἐτρώθη ἐν Μ ρίαν, εἰς τὴν σκηνὴν κομισθεὶς ἔτι ἔμπ τον ἐκάλει, ἵνα ἀποδείξῃ στρατηγόν· τεθνᾶναι τὸν ἄνδρα. Εἶτα Ἰολαΐδαν κ χέος ἠξίου. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἐλέχ συνεβούλευσε διαλύσασθαι πρὸς τοὶ καὶ φιλίαν θέσθαι, ὡς μηκέτι στρατ λειμμένου ἐν Θήβαις.

IV. Περὶ Σεσώστριδο

Φασὶν Αἰγύπτιοι Σέσωστριν πα νόμιμα ἐκμουσωθῆναι.

V. Περὶ Λαΐδος.

Ὅτι Λαῒς ἡ ἑταίρα, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἀξίνη ἐκαλεῖτο. Ἤλεγχε δὲ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τὴν τοῦ ἤθους ἀγριότητα.

VI. Περὶ Μαρίου καὶ Κάτωνος πατέρων.

Ὅτι γελᾷν ἔξεστιν ἐπὶ τοῖς μεγάλως φρονοῦσι διὰ τοὺς πατέρας, εἴγε ἐν Ῥωμαίοις μὲν Μαρίου τὸν πατέρα οὐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζομεν, διὰ τὰ ἔργα· Κάτωνος δὲ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ αὐτοῦ τὸν πατέρα ἀναζητεῖν χρή.

VII. Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαιστίωνος.

Ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλλέως τάφον ἐστεφάνωσε, καὶ Ἡφαιστίων τὸν τοῦ Πατρόκλου, αἰνιττόμενος, ὅτι καὶ αὐτὸς ἦν ἐρώμενος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὥσπερ Ἀχιλλέως ὁ Πάτροκλος.

VIII. Περὶ Κλεομένους ἐπιβουλῆς κατὰ τοῦ Ἀρχωνίδου.

Κλεομένης ὁ Λάκων, τῶν ἑταίρων τῶν αὐτοῦ προσλαβὼν Ἀρχωνίδην, κοινωνὸν ἐποιεῖτο τῶν πραττομένων. Ἐπώμνυεν οὖν, εἰ κατάσχοι, πάντα σὺν τῇ τούτου κεφαλῇ πράττειν. Κατασχὼν οὖν τὴν ἀρχήν, ἀποκτείνας τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἀποκρίνας τὴν κεφαλήν, καὶ μέλιτι ἐν σκεύει ἐμβαλὼν, ὁπότε ἔμελλέ τι πράττειν, τῷ ἀγγείῳ προσκύψας, ἔλεγεν ἃ ἔπραττε· λέγων, μὴ παρασπονδεῖν, μηδὲ ἐπιορκεῖν, βουλεύεσθαι δὲ μετὰ τῆς Ἀρχωνίδου κεφαλῆς.

IX. Πῶς Τιμησίας ἑκὼν ἀπῆ πατρίδος.

Τιμησίας ὁ Κλαζομένιος καλῶς ἐξη Κλαζομενίων· ἦν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδ μὴν εἴωθε κατισχύειν τῶν τοιούτων φύ τοῦ Τιμησίου κατεκράτει. Καὶ τὰ μὲν γον ἔμελε φθονουμένῳ αὐτῷ· τῆς δὲ πα νο αὐτὸν ἐξελάσαι φασί. Παρήει διὰ δι οἱ δὲ παῖδες ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ διδασκ ζον. Γίνεται δὲ δύο παίδων ὑπὲρ γραμ μία· καὶ ὁ εἷς ἐπώμοσεν, Οὕτω ἐγὼ Τ ἐγκέφαλον ἐξαράξαιμι. Τοῦτο ἐκεῖνος ἀ ὑπολαβὼν ἀκρατῶς ἔχειν φθόνου, καὶ τῶν πολιτῶν μεμισῆσθαι, εἴγε καὶ οἱ π μισοῦσι, μήτι γοῦν οἱ ἄνδρες, ἀπῆλθ πατρίδος.

X. Ὅτι πρῶτοι ἔκοψαν Αἰγ νόμισμα.

Αἰγινῆταί ποτε ἐδυνήθησαν τὰ μέγι Ἕλλησιν, εὐφορίαν τινὰ χρόνων καὶ ει χόντες· δύναμιν γὰρ ναυτικὴν ἔσχον, κ γιστοι. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγα το, καὶ διὰ ταῦτα καὶ τῶν ἀριστείων Καὶ πρῶτοι νόμισμα ἔκοψαν τὸ καὶ ἐξ θὲν νόμισμα Αἰγιναῖον.

XI. Περὶ Παλλαντίου λόφου, ρετοῦ ναοῦ, καὶ βωμο

Ὅτι Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Παλ ρετοῦ καὶ ναὸν καὶ βωμὸν ἱδρύσαντο.

Περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ συλληφθέντος μοιχοῦ.

Ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐν Γορτύνῃ μοιχὸς ἁλοὺς ἤγετο τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐστεφανοῦτο ἐρίῳ ἐλεγχθεὶς. Τὸ τεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ, ὅτι ἄνανδρός ἐστι, γύννις, καὶ εἰς γυναῖκας καλός. Καὶ εἰσεπράσ- δημοσίᾳ εἰς στατῆρας πεντήκοντα, καὶ ἄτιμό- ς ἦν, καὶ οὐδενός οἱ μετῆν τῶν κοινῶν.

.. Πῶς ἡ Γνάθαινα ἑταίρα κατεσί- γασε λάλον.

Ἀφίκετο ἐξ Ἑλλησπόντου παρὰ τὴν ἑταίραν τὴν κὴν, Γνάθαιναν, ἐραστὴς, κατὰ κλέος αὐτῆς. ιὰ πότον οὖν πολὺς ἦν λαλῶν, καὶ ἐδόκει φορτι- Ὑπολαβοῦσα οὖν ἡ Γνάθαινα, Εἶτα οὐ σὺ οι λέγεις, εἶπεν, ἥκειν ἐξ Ἑλλησπόντου; Τοῦ ἱμολογήσαντος, Καὶ πῶς, εἶπεν, οὐκ ἔγνως τῶν πόλεων τὴν πρώτην; Τοῦ δὲ, εἰπόντος, Καὶ ᾽στιν; ἥδε ἀπεκρίνατο, Σίγειον· καὶ ἐμμελῶς τοῦ ὀνόματος κατεσίγασεν αὐτόν.

XIV. Περί τινων τὸ σῶμα ὡραίων.

Ἐρασμιώτατον καὶ ὡραιότατόν φασιν, Ἑλλή- μὲν γενέσθαι Ἀλκιβιάδην, Ῥωμαίων δὲ Σκηπί- . Καὶ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν λέγουσιν ; ἀμφισβητῆσαι. Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Φιλίππου αγμόνως ὡραῖον λέγουσι γενέσθαι. Τὴν μὲν κόμην ἀναπεφύρθαι αὐτῷ, ξανθὴν δὲ εἶναι ναφύεσθαι δέ τι ἐκ τοῦ εἴδους φοβερὸν τῷ Ἀλε-

ξάνδρῳ λέγουσιν. Ὁ δὲ Ὅμηρος ὅταν τοὺς καλοὺς θέλῃ ἐλέγξαι, δένδροις αὐτοὺς παραβάλλει·

. . . . Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

XV. Περὶ ἀρίστων τινῶν τοῖς παιδίοις τερπομένων.

Τὸν Ἡρακλῆ λέγουσι τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύειν ταῖς παιδιαῖς. Ἔπαιζε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. Τοῦτό τοι καὶ ὁ Εὐριπίδης ἡμῖν ὑπαινίττεται, ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον Θεὸν λέγοντα·

Παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

Λέγει δὲ τοῦτο, παιδίον κατέχων. Καὶ Σωκράτης δὲ κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παίζων μετὰ Λαμπροκλέους, ἔτι νηπίου. Ἀγησίλαος δέ, κάλαμον περιβάς, ἵππευε μετὰ τοῦ υἱοῦ, παιδὸς ὄντος· καὶ πρὸς τὸν γελάσαντα εἶπε, Νῦν μὲν σιώπα, ὅταν δὲ γένῃ πατὴρ αὐτός, τότε ἐξαγορεύσεις [πρὸς τοὺς πατέρας]. Ἀλλὰ καὶ Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτρίβων παίζων· μάλιστα δὲ ἐφίλει τέρπεσθαι αὐτοῖς ἐν τοῖς συμποσίοις.

XVI. Τίσι δι' ἀρετὴν ἀπήχθετο ὁ Ἀλέξανδρος.

Ὅτι ἀπήχθετο Περδίκκᾳ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦν πολεμικός· Λυσιμάχῳ δέ, ἐπεὶ στρατηγεῖν ἀγαθός· Σελεύκῳ δέ, ὅτι ἀνδρεῖος ἦν. Ἀντιγόνου δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὸ φιλότιμον. Ἀττάλου δὲ τῷ ἡγεμονικῷ ἤχθετο. Πτολεμαίου δὲ τῷ δεξιῷ.

XVII. *Περὶ Δημητρίου εἰς ἑταίρας οἰκίαν φοιτῶντος.*

Ὅτι Δημήτριος, τοσούτων ἐθνῶν ἡγεμονεύων, ἐφοίτα εἰς Λαμίας τῆς ἑταίρας σὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ φορῶν τὸ διάδημα. Αἴσχιστον μὲν οὖν ἦν αὐτῷ, καὶ οἴκαδε μεταπέμψασθαι τὴν ἄνθρωπον· ὁ δὲ παρ' ἐκείνην ἐφοίτα φιλοφρόνως. Ἀλλ' ἔγωγε Θεόδωρον ἂν τὸν αὐλητὴν προτιμήσαιμι τοῦ Δημητρίου· ἐπεὶ τὸν Θεόδωρον μετεπέμπετο ἡ Λάμια, ὁ δὲ ὑπερεῖδε τὴν κλῆσιν.

XVIII. *Ὅτι Φάων ὡραῖος ἦν.*

Τὸν Φάωνα, κάλλιστον ἀνθρώπων ὄντα, ἡ Ἀφροδίτη ἐν θριδακίναις ἔκρυψε. Λόγος δὲ ἕτερος, ὅτι ἦν πορθμεὺς, καὶ εἶχε τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. Ἀφίκετο δέ ποτε ἡ Ἀφροδίτη διαπλεῦσαι βουλομένη· ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, οὐκ εἰδὼς ὅς τις ἦν, καὶ σὺν πολλῇ φροντίδι ἤγαγεν, ὅποι ποτὲ ἐβούλετο. Ἀνθ' ὧν ἡ Θεὸς ἔδωκεν ἀλάβαστρον αὐτῷ, καὶ εἶχεν αὐτὴ μύρον, ᾧ χριόμενος ὁ Φάων ἐγένετο ἀνθρώπων κάλλιστος· καὶ ἤρων γε αἱ γυναῖκες αὐτοῦ αἱ Μιτυληναίων. Τά γε μὴν τελευταῖα ἀπεσφάγη, μοιχεύων ἁλούς.

XIX. *Περὶ Σαπφοῦς.*

Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ, τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Πυνθάνομαι δὲ, ὅτι καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφὼ, ἑταίρα, οὐ ποιήτρια.

XX. *Περὶ ἀηδόνος, καὶ χελιδόνος.*

Λέγει Ἡσίοδος, τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀ-

μελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. Τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν, καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλεκέναι τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. Τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ πάθος, τὸ ἐν Θρᾴκῃ κατατολμηθὲν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο τὸ ἄθεσμον.

XXI. Περὶ Λακεδαιμονίων γυναικῶν.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀλλ' αὐταί γε ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν, τά τε ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὄπισθεν. Καὶ, εἰ ἦν πλείω τὰ ἐναντία, αἵδε γαυρούμεναι, καὶ σεμνὸν ἅμα καὶ βλοσυρὸν ὁρῶσαι, τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρῴας ἔφερον ταφάς. Εἰ δὲ ἑτέρως εἶχον τῶν τραυμάτων, ἐνταῦθα αἰδούμεναι, καὶ θρηνοῦσαι, καὶ, ὡς ἔνι μάλιστα, λαθεῖν σπεύδουσαι, ἀπηλλάττοντο, καταλιποῦσαι τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι, ἢ λάθρα εἰς τὰ οἰκεῖα ἠρία ἐκόμιζον αὐτούς.

XXII. Περὶ Τιτόρμου ἰσχύος, καὶ Μίλωνος, καὶ παροιμίας τινός.

Τιτόρμῳ φασὶ τῷ βουκόλῳ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα, μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν Τίτορμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. Ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε, μηδὲν μέγα ἰσχύειν. Καταβὰς δὲ εἰς τὸν Εὔηνον, καὶ θοἰμάτιον ἀποδὺς, λίθον λαμβάνει μέγιστον, καὶ πρῶτον μὲν ἕλκει αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν, εἶτα ἀπωθεῖ, καὶ δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα, καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφε

ρεν, ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτὼ, καὶ ἔῤῥιψεν. Ὁ δὲ Κροτωνιάτης Μίλων μόλις τὸν λίθον ἐκίνησεν. Εἶτα δεύτερος ἆθλος τοῦ Τιτόρμου. Ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθε, καὶ στὰς ἐν μέσῳ, τὸν μέγιστον ταῦρον, ἄγριον ὄντα, λαμβάνει τοῦ ποδός· καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύνατο. Παριόντα δὲ ἕτερον, τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς, ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος δὲ ὁ Μίλων, εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας, ἔφατο, Ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; Ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

XXIII. Περὶ Κελτῶν εὐτολμίας.

Ἀνθρώπων ἐγὼ ἀκούω φιλοκινδυνοτάτους εἶναι τοὺς Κελτούς. Τῶν ᾀσμάτων οὖν ὑποθέσεις ποιοῦνται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς. Καὶ μάχονται δὲ ἐστεφανωμένοι, ἀλλὰ καὶ τρόπαια ἐγείρουσιν, ἅμα τε ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις σεμνυμνόμενοι, καὶ ὑπομνήματα αὐτῶν τῆς ἀρετῆς ἀπολείποντες Ἑλληνικῶς. Οὕτως δὲ αἰσχρὸν νομίζουσι τὸ φεύγειν, ὡς μηδὲ ἐκ τῶν οἰκιῶν κατολισθαινουσῶν καὶ ἐμπιπτουσῶν πολλάκις ἀποδιδράσκειν, ἀλλὰ μηδὲ πιμπραμένων αὐτῶν, περιλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ πυρός. Πολλοὶ δὲ καὶ ἐπικλύζουσαν τὴν θάλασσαν ὑπομένουσιν. Εἰσὶ δὲ καὶ οἳ ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, καὶ τὴν φορὰν αὐτῶν εἰσδέχονται, γυμνὰ τὰ ξίφη καὶ τὰ δόρατα προσείοντες, ὥσπεροῦν ἢ φοβῆσαι δυνάμενοι, ἢ τρῶσαι.

XXIV. Περὶ Σμινδυρίδου ἁβροδιαίτης καὶ ἀδδηφαγίας.

Σμινδυρίδην τὸν Συβαρίτην λέγουσιν ἐπὶ τοσοῦτον τρυφῆς ἐξοκεῖλαι, ὡς εἰς Σικυῶνα αὐτὸν ἀφικέσθαι, μνηστῆρα Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους, καὶ ἐπάγεσθαι χιλίους μὲν μαγείρους, τοσούτους δὲ ὀρνιθευτάς, καὶ ἁλιεῖς χιλίους.

XXV. Πολλοὶ τῶν ἀρίστων τίνων ὤναντο καὶ ἀπήλαυσαν.

Ὤναντο ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀλκίνου, καὶ Ἀχιλλεὺς Χείρωνος, καὶ Πάτροκλος Ἀχιλλέως, καὶ Ἀγαμέμνων Νέστορος, καὶ Τηλέμαχος Μενελάου, καὶ Ἕκτωρ Πολυδάμαντος, ἐν οἷς αὐτῷ προσεῖχε, καὶ οἱ Τρῶες Ἀντήνορος. Καὶ οἱ Πυθαγόρειοι μὲν ὁμιληταί, Πυθαγόρου ὤναντο· οἱ Δημοκρίτειοι δέ, συγγενόμενοι Δημοκρίτῳ, πολλῶν ἀπήλαυσαν. Σωκράτει δὲ εἰ προσεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, πάντα ἂν ἐγένοντο εὐδαίμονες, [εἰ ἐφιλοσόφουν]. Καὶ Ἱέρων δὲ ὁ Δεινομένους Σιμωνίδου τοῦ Κείου ἀπήλαυσε, καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος, καὶ Ξενοφῶντος Πρόξενος, καὶ Ἀντίγονος Ζήνωνος. Ἵνα δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων οὐδὲν ἧττον, ἥπερ καὶ οἱ Ἕλληνες προσήκουσι, μεμνήσωμαι (διαφέρει δέ μοι καὶ τούτων, εἴγε Ῥωμαῖός εἰμι), καὶ Λεύκολλος Ἀντιόχου τι ὤνατο τοῦ Ἀσκαλωνίτου, καὶ Μαικήνας Ἀρείου, καὶ Κικέρων Ἀπολλωνίου, καὶ ὁ Σεβαστὸς Ἀθηνοδώρου. Πλάτων δέ, ἐμοῦ καίτοι σοφώτερος ὤν, λέγει, ὅτι καὶ Ζεὺς εἶχε σύμβουλον· τίνα δέ, καὶ ὅπως, παρ' ἐκείνου μανθάνωμεν.

XXVI. Περὶ οἰνοφλύγων τινῶν.

Ποτίστατοι γεγόνασιν ἄνθρωποι, ὥσπερ φασὶ, ναγόρας ὁ Ῥόδιος, ὃν ἐκάλουν Ἀμφορέα, καὶ Ἡ-κλείδης ὁ πύκτης, καὶ Πρωτέας ὁ Λανίκης μὲν ις, Ἀλεξάνδρου δὲ τοῦ βασιλέως σύντροφος. Καὶ τὸς δὲ Ἀλέξανδρος λέγεται πλεῖστον πιεῖν ἀν-ώπων.

XVII. Ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἥμερος ἦν τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις.

Ἡμερώτατά φασι τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι ς ἑαυτοῦ πολεμίοις· πρῶτον γὰρ τῶν ἐξ αἰῶνος ρους ὑποσπόνδους ἀποδοῦναι ταφησομένους, θότων τῶν τότε ὀλιγωρεῖν τῶν ἀνῃρημένων, ὶ ἀπολείπειν αὐτοὺς κυνῶν δεῖπνον εἶναι. Καὶ ιηρος,

. . . . Ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν·

;

. . . . Κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.

XXVIII. Περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Λεωκορίου.

Λεωκόριον Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο τὸ τέμενος τῶν ὼ θυγατέρων, Πραξιθέας, καὶ Θεόπης, καὶ Εὐ-ύλης. Ταύτας δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηνῶν ιρεθῆναι λόγος ἔχει, ἐπιδόντος αὐτὰς τοῦ Λεὼ τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ἔλεγε γὰρ μὴ ἂν ως σωθῆναι τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἐκείναι σφαγια-ῖεν.

XXIX. *Τί εἶπεν ὁ Πλάτων περὶ Ἀκραγαντίνων πολυτελείας.*

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἰδὼν Ἀκραγαντίνους, καὶ οἰκοδομοῦντας πολυτελῶς, καὶ ὁμοίως δειπνοῦντας, εἶπεν, ὅτι ἄρα οἱ Ἀκραγαντῖνοι οἰκοδομοῦσι μὲν, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι, δειπνοῦσι δὲ, ὡς ἀεὶ τεθνηξόμενοι. Λέγει δὲ Τίμαιος καὶ ὅτι ἀργυραῖς ληκύθοις καὶ στλεγγίσιν ἐχρῶντο, καὶ ἐλεφαντίνας κλίνας εἶχον ὅλας.

XXX. *Περὶ Ταραντίνων οἰνοφλυγίας, καὶ Κυρηναίων τρυφῆς.*

Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὥστε Πλάτωνα παρεκάλουν, ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης. Τὸν δὲ ἀπαξιῶσαί φασι διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥαθυμίαν αὐτῶν. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ Εὔπολις ἐν τῷ Μαρικᾷ, Ὅστις αὐτῶν εὐτελέστατος, σφραγῖδας εἶχε δέκα μνῶν. Παρῆν δὲ θαυμάζεσθαι καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους.

XXXI. *Περὶ διαφόρων οἴνων Ἑλληνικῶν.*

Φέρε οἴνων Ἑλληνικῶν, διὰ σπουδῆς ἰόντων ἐν τοῖς πάλαι, ὀνόματα καταλέξω ὑμῖν. Πράμνειόν τινα ἐκάλουν· ἱερὸν δ' ἦν ἄρα τοῦτο τῆς Δημήτρας· καὶ Χῖος οἶνος, ἐκ τῆς νήσου, καὶ Θάσιος ἄλλος, καὶ Λέσβιος· καὶ ἐπὶ τούτοις Γλυκύς τις ἐκαλεῖτο, πρέπων τῷ ὀνόματι τὴν γεῦσιν· καὶ Κρὴς ἄλλος. Καὶ ἐν Συρακούσαις Πόλιος· ἐκλήθη δὲ

ἀπό τινος ἐγχωρίου βασιλέως. Ἔπινον δὲ καὶ Κῷον οἶνον, καὶ οὕτως αὐτὸν ἐκάλουν· καὶ Ῥόδιον, κατα τὰ αὐτὰ ὀνομάζοντες. Τί δὲ, οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ἕλλησι τρυφῆς ἀπόδειξις; μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερηγάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν· καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος Μυῤῥίνης. Μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής.

XXXII. Περὶ Πυθαγόρου, Ἐμπεδοκλέους, Ἱππίου, καὶ Γοργίου ἐνδύματος, καὶ ὑποδήματος.

Πυθαγόρας ὁ Σάμιος λευκὴν ἐσθῆτα ἠσθητο, καὶ ἐφόρει στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἀναξυρίδας. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ἁλουργεῖ ἐχρήσατο, καὶ ὑποδήμασι χαλκοῖς. Ἱππίαν δὲ, καὶ Γοργίαν, ἐν πορφυραῖς ἐσθῆσι προϊέναι διαῤῥεῖ λόγος.

XXXIII. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι τὴν τοῦ ἰατροῦ τοῦ Πύῤῥου ἐπιβουλὴν οὐ προσήκαντο.

Κινέας ὁ Πύῤῥου ἰατρός, φασι, πρὸς τὴν βουλὴν τῶν Ῥωμαίων ἔγραψε δι' ἀποῤῥήτων, καὶ ᾔτει χρήματα, καὶ ὑπισχνεῖτο ἀποκτενεῖν φαρμάκοις τὸν Πύῤῥον. Οἱ δὲ οὐ προσήκαντο τὴν ὑπόσχεσιν· δι' ἀρετῆς γὰρ ἴσασι Ῥωμαῖοι ἀγαθοὶ εἶναι, οὐ μὴν διὰ τέχνης, καὶ πανουργίας, καὶ ἐπιβουλῆς, καταγωνίσασθαι τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Πύῤῥῳ τὴν γνώμην τοῦ Κινέου ἐξέφαναν.

XXXIV. Περὶ Παυσανίου καὶ Ἀπελλοῦ ἐρώτων.

Ἔρωτες ἡμῖν τῶν ἀρχαίων πολλοὶ μὲν καὶ ἀλ-

λοι εἰς μνήμην ἐδόθησαν, καὶ οὗτος δὲ οὐχ ἥκιστα. Παυσανίας μὲν γὰρ ἤρα τῆς αὐτοῦ γυναικός. Ἀπελλῆς δὲ καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς, ἧπερ ὄνομα ἦν Παγκάστη, τὸ δὲ γένος Λαρισσαία ἦν. Ταύτῃ καὶ πρώτῃ, φασὶν, ὁ Ἀλέξανδρος ὡμίλησεν.

XXXV. *Περὶ Περιάνδρων, Μιλτιαδῶν, Σιβυλλῶν, Βακίδων.*

Ὅτι δύο Περίανδροι, ὁ μὲν σοφὸς ἦν, ὁ δὲ τύραννος. Καὶ Μιλτιάδαι τρεῖς, ὁ τὴν Χεῤῥόννησον κτίσας, καὶ ὁ Κυψέλλου, καὶ ὁ Κίμωνος. Σίβυλλαι τέσσαρες, ἡ Ἐρυθραία, ἡ Σαμία, ἡ Αἰγυπτία, ἡ Σαρδιανή. Οἱ δέ φασι καὶ ἑτέρας ἕξ, ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα, ὧν εἶναι καὶ τὴν Κυμαίαν, καὶ τὴν Ἰουδαίαν. Βάκιδες τρεῖς, ὁ μὲν Ἐλεώνιος, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς.

XXXVI. *Περὶ ἀριθμοῦ Νιόβης παίδων.*

Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις. Ὅμηρος μὲν ἓξ λέγει, καὶ τοσαύτας κόρας. Λάσος δὲ δὶς ἑπτὰ λέγει. Ἡσίοδος δὲ ἐννέα καὶ δέκα, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέψευσται αὐτοῦ. Ἀλκμὰν δέκα φησί. Μίμνερμος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσούτους.

XXXVII. *Περὶ Ἀλεξάνδρου ἐν ἀπορίᾳ τροφῶν γενομένου, καὶ πῶς τινες κῶμαι διὰ τὸν καπνὸν ἑάλωσαν.*

Ἀλέξανδρος, ὅτε Βῆσσον ἐδίωκεν, ἐν ἀπορίᾳ γενόμενος τροφῶν, αὐτός τε ἥψατο τῶν καμήλων, καὶ ὑποζυγίων ἄλλων, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Τῶν τε ξύλων

ιλιπόντων, ὠμὰ τὰ κρέα ἤσθιον. Ἐπε- αὐτοῖς τὸ σίλφιον πολὺ ὄν, ὥστε τὰς σάρ- ιπέττειν.

)ὲ τῇ Βακτριανῇ οἱ στρατιῶται τὰς κώμας ανον, ὅτι οἰκοῦνται ἐκ τοῦ καπνοῦ συνιέν- ὴν χιόνα ἀφαιροῦντες τῶν θυρῶν.

I. Περὶ ἵππων τῶν Σακῶν, καὶ τινων ἐθῶν αὐτῶν.

ἰακῶν ἵπποι, ἐὰν ἀποβάλῃ τις τὸν δεσπό- ἀναβῆναι αὐτὸν παρέστηκεν. Ἐὰν δέ τις ιύληται παρθένον, μονομαχεῖ τῇ παιδί. ήσασα μὲν, αἰχμάλωτον ἄγεται, καὶ κρατεῖ αὶ ἄρχει· ἐὰν δὲ νικηθῇ, ἄρχεται. Μονο- δὲ ἄχρι νίκης, οὐ μέχρι θανάτου. Πεν-)ὲ οἱ Σάκαι, εἰς οἴκους τινὰς ὑπάντρους ικίους ἀποκρύπτονται.

X. Περὶ Περδίκκου εὐτολμίας καὶ λεαίνης.

)ίκκας ὁ Μακεδὼν, ὁ συστρατευσάμενος ῳ, οὕτως ἄρα ἦν εὔτολμος, ὥς ποτε εἰς παρελθεῖν, ἔνθα εἶχεν εὐνὴν λέαινα, μό- τὴν μὲν λέαιναν οὐ κατέλαβε, τοὺς γε μὴν αὐτῆς κομίζων προῆλθε, καὶ ἔδοξεν ἐπὶ υμάζεσθαι ὁ Περδίκκας. Πεπίστευται δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀλκιμώτατόν τε καὶ ατον εἶναι θηρίον ἡ λέαινα, ἀλλὰ καὶ πα- αρβάροις. Φασὶ γοῦν καὶ Σεμίραμιν τὴν , οὐκ, εἴ ποτε εἷλε λέοντα, ἢ πάρδαλιν κατ-

ἔκτανεν, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' εἰ λε
ἐγκρατὴς ἐγένετο, μέγα ἐφρόνει.

XL. Περὶ τῶν τῷ Ξέρξῃ ἑπομένω ἐφοδίων.

Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πο
λείας καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ οὖν καὶ
ἠκολούθει τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. Ἐπεὶ δ' ἔν τινι
μῳ τόπῳ ἐδίψησεν, οὐδέπω τῆς θεραπείας ἥκο
ἐκηρύχθη τῷ στρατοπέδῳ, εἴ τις ἔχει ὕδωρ ἐ
Χοάσπου, ἵνα δῷ βασιλεῖ πιεῖν. Καὶ εὑρέθ
βραχὺ καὶ σεσηπὸς ἔχων. Ἔπιεν οὖν τοῦτο ὁ
ξης, καὶ εὐεργέτην τὸν δόντα ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἀ
το τῇ δίψῃ, εἰ μὴ ἐκεῖνος εὑρέθη.

XLI. Περὶ Πρωτογένους τοῦ ζωγρά

Πρωτογένης ὁ ζωγράφος τὸν Ἰάλυσόν, φ
ἑπτὰ ἔτεσι διαζωγραφῶν ἐξετέλεσεν· ὃν Απ
ἰδὼν, τὸ μὲν πρῶτον ἔστη ἄφωνος, ἐκπλαγεὶς ἐ
παραδόξῳ θέᾳ· εἶτα ἐπιδὼν ἔφη, Καὶ ὁ πόνο
γας, καὶ ὁ τεχνίτης· ἀπολείπεταί γε μὴν τῆς χει
γίας ἡ χάρις, ἧς ὁ ἀνὴρ εἰ τύχοι, ὁ πόνος α
τοῦ οὐρανοῦ ψαύσει.

XLII. Περὶ τινων ἀνθρώπων ὑπὸ
ρίων τραφέντων.

Κῦρον τὸν Μανδάνης ἔθρεψέ, φασι, κύων.
λεφον δὲ, τὸν Αὔγης καὶ Ἡρακλέους, ἔλαφος.
λίαν δὲ, τὸν Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς, ἵππος·
καὶ τὸν Ἀλόπης. Ἀλέξανδρον τὸν Πριάμου ὑπ
κτου φασὶ τραφῆναι· Αἴγισθον δὲ, τὸν Θυ
καὶ Πελοπίας, ὑπὸ αἰγός.

XLIII. Τίνες ἐξ ἀσήμων περιφανεῖς γεγόνασι.

Δαρεῖον ἀκούω τὸν Ὑστάσπου φαρετροφόρον ὕρου γενέσθαι. Ὁ δὲ τελευταῖος Δαρεῖος, ὁ ὑπὸ ἐξάνδρου νικηθεὶς, δοῦλος ἦν. Ἀρχέλαος δὲ, ὁ ἀκεδόνων βασιλεὺς, δούλης υἱὸς ἦν τῆς Σιμίχης. ενέλαος, ὁ Φιλίππου πάππος, εἰς τοὺς νόθους έλει. Ὁ δὲ τούτου υἱὸς, Ἀμύντας, ὑπηρέτης Ἀερό-ιυ καὶ δοῦλος ἐπεπίστευτο. Περσεὺς δὲ, ὃν κα-ῖλε Παῦλος ὁ Ῥωμαῖος, Ἀργεῖος μὲν γένος ἦν; ἀ-ξου δὲ τινος υἱός. Εὐμένης δὲ πατρὸς ἀπόρου καὶ μβαύλου πεπίστευται γενέσθαι. Ἀντίγονος ὁ ιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμος, καὶ ἐκ τούτου Κύ-ωψ προσαγορευθεὶς, αὐτουργὸς ἦν. Πολυσπέρ-ν δὲ ἐλῄστευε. Θεμιστοκλῆς δὲ, ὁ τοὺς βαρβάρους ταναυμαχήσας, καὶ μόνος συνιεὶς τὰς τῶν Θεῶν τοῖς χρησμοῖς φωνὰς, Θρᾴττης υἱὸς ἦν, καὶ ἐκα-ιτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονον. Φωκίων δὲ, ὁ ηστὸς ἐπικληθεὶς, πατρὸς μὲν δοίδυκας ἐργαζο-νου ἦν. Δημήτριον δὲ τὸν Φαληρέα οἰκότριβα νέσθαι λέγουσιν ἐκ τῆς οἰκίας Τιμοθέου, καὶ Κό-νος. Ὑπερβόλου δὲ, καὶ Κλεοφῶντος, καὶ Δημά-υ, καίτοι προστατῶν γενομένων τοῦ δήμου τῶν ηναίων, οὐδεὶς ἂν εἴποι ῥᾳδίως τοὺς πατέρας. ιλλικρατίδας γε μὴν, καὶ Γύλιππος, καὶ Λύσαν-ος, ἐν Λακεδαίμονι Μόθακες ἐκαλοῦντο. Ὄνομα ἦν ἄρα τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων δούλοις, οὓς συν-πεμπον τοῖς υἱοῖς οἱ πατέρες συναγωνιουμένους τοῖς γυμνασίοις. Ὁ δὲ συγχωρήσας τοῦτο Λυ-

κοῦργος, τοῖς ἐμμείνασι τῇ τῶν παίδων ἀ
τείας λακωνικῆς μεταλαγχάνει. Καὶ Ἐπ
δὲ πατρὸς ἦν ἀφανοῦς. Κλέων δὲ, ὁ Σικ
ραννος, καταποντιστὴς ἦν.

XLIV. Περὶ τῶν ἐν λιθοτομί Σικελίας πολὺν χρόνον δια ψάντων.

Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς
ἦσαν, σταδίου μῆκος, τὸ εὖρος δύο πλέθ
δὲ ἐν αὐταῖς τοῦ χρόνου τοσοῦτον διατρί
θρωποι, ὡς καὶ γεγαμηκέναι ἐκεῖ, καὶ
σαι. Καί τινες τῶν παίδων ἐκείνων, μ
πόλιν ἰδόντες, ὅτε εἰς Συρακούσας ἦλθον
ἵππους ὑπεζευγμένους, καὶ βόας ἐλαύν
φευγον βοῶντες· οὕτως ἄρα ἐξεπλάγησα
κάλλιστον τῶν ἐκεῖ ἐπώνυμον ἦν Φιλ
ποιητοῦ, ἐν ᾧ, φασι, διατρίβων τὸν Κύ
γάσατο, τῶν ἑαυτοῦ μελῶν τὸ κάλλιστον
δὲν θέμενος τὴν ἐκ Διονυσίου τιμωρίαν,
δίκην, ἀλλ᾽ ἐν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μουσου
λόξενος.

XVI. Περὶ Μίδου, Πλάτωνο Πινδάρου, νηπίων.

Φρύγιοι καὶ ταῦτα ᾄδουσι λόγοι.
Φρυγὸς, ἔτι νηπίου, καθεύδοντος, μύρμ
πειν εἰς τὸ στόμα, καὶ πάνυ φιλοπόνως
γως εἰσφέρειν τοὺς πυρούς. Πλάτωνος
εἰς τὸ στόμα κηρίον ἐργάζεσθαι. Καὶ

τῆς πατρῴας οἰκίας ἐκτεθέντι, μέλιτται τροφοὶ ἐγένοντο, ὑπὲρ τοῦ γάλακτος παρατιθεῖσαι μέλι.

XLVI. Περὶ σημείου μοναρχίαν τῷ Διονυσίῳ δηλώσαντος.

Διονύσιον δὲ τὸν Ἑρμοκράτους λέγουσι ποταμὸν διαβαίνειν· ἔφερε δὲ αὐτὸν ἵππος. Καὶ ὁ μὲν ἵππος κατὰ τοῦ τέλματος ὠλίσθανεν· ὁ δὲ ἀποπηδήσας, τῆς ὄχθης ἐλάβετο, καὶ ἀπῄει, ὡς οὐκ ἔτι τὸν ἵππον ὄντα αὐτοῦ ἀπολιπών. Ὁ δὲ ἠκολούθησε, καὶ χρεμετίσας ὑπέστρεψεν αὐτόν. Καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, καὶ ἔμελλεν ἀναβαίνειν· καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ περιπίπτει μελιττῶν πλῆθος. Ἔφασαν οὖν οἱ Γαλεῶται πρὸς τὸν Διονύσιον, ἐρόμενον ὑπὲρ τούτων, ὅτι ταῦτα μοναρχίαν δηλοῖ.

XLVII. Περὶ Ἀριστομάχης, Δίωνος γυναικός.

Διονύσιος ἐλαύνει τῆς Σικελίας Δίωνα, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ Ἀρήτην, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ παῖδα ἐφύλαττεν. Ὕστερον δὲ τὴν γυναῖκα ἄκουσαν δορυφόρῳ αὐτοῦ πάντων μάλιστα θεραπευτῇ, Πολυκράτει, γυναῖκα δίδωσι· Συρακούσιος δὲ τὸ γένος ἦν. Δίων δὲ παραλαβὼν Συρακούσας, ἀποδράντος εἰς Λοκροὺς Διονυσίου, ἐνταῦθα ἡ μὲν Ἀριστομάχη, ἡ τοῦ Δίωνος ἀδελφὴ, προσεῖπεν αὐτόν. Ἡ δὲ Ἀρήτη εἵπετο δι' αἰδοῦς ἐγκαλυπτομένη, καὶ οὐ τολμῶσα προσειπεῖν ὡς ἄνδρα, ἐπεὶ βιασθεῖσα τὸν θεσμὸν τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνῆς οὐ διεφύλαξεν. Ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπελογήσατο ἡ Ἀριστομάχη, τήν ἐκ τοῦ Διονυ-

σίου ἀνάγκην καταλέξασα, ὁ Δίων προσηγάγετο τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν παῖδα, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπεμψεν.

XLVIII. Περὶ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων.

Ὅτι Ἰνδοὶ τῇ παρὰ σφίσιν ἐπιχωρίῳ φωνῇ τὰ Ὁμήρου μεταγράψαντες ᾄδουσιν οὐ μόνοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Περσῶν Βασιλεῖς· εἴ τι χρὴ πιστεύειν τοῖς ὑπὲρ τούτων ἱστοροῦσι.

XLIX. Ὅτι ἀμνησίκακος ὁ Φωκίων.

Φωκίων ὁ τοῦ Φώκου, πολλάκις στρατηγήσας, κατεγνώσθη θανάτῳ, καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἔμελλε πιεῖσθαι τὸ κώνειον. Ἐπεὶ δὲ ὤρεξεν ὁ δήμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤροντο, εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, Ἐπισκήπτω αὐτῷ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακεῖν ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας, ἣν νῦν πίνω. Ὅστις δὲ οὐκ ἐπαινεῖ καὶ ὑπερθαυμάζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἐννοεῖν οὐδέν.

L. Περὶ Λακεδαιμονίων μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας ἐχόντων.

Λακεδαιμόνιοι μουσικῆς ἀπείρως εἶχον· ἔμελε γὰρ αὐτοῖς γυμνασίων, καὶ ὅπλων. Εἰ δέ ποτε ἐδεήθησαν τῆς ἐκ Μουσῶν ἐπικουρίας, ἢ νοσήσαντες ἢ παραφρονήσαντες, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον δημοσίᾳ παθόντες, μετεπέμποντο ξένους ἄνδρας, οἷον ἰατρούς, ἢ [καθαρτάς], κατὰ πυθόχρηστον. Μετεπέμψαντό γε μὴν Τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ τὸν Κυδωνιάτην Νυμφαῖον, καὶ Ἀλκμᾶνα (Λυδὸς γὰρ ἦν). Καὶ Θουκυδίδης δὲ ὁμολογεῖ, ὅτι μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας εἶχον, ἐν

ς λέγει περὶ Βρασί[illegible]. Λέγει γοῦν, ὅτι ἦν δύνατος εἰπεῖν, ὡς Λακεδαιμόνιος, οἷον, ὡς ἀκ ιώτης.

L. Περὶ τοῦ τύφου Μενεκράτους, καὶ πῶς ὁ Φίλιππος ἐγέλασεν αὐτόν.

Μενεκράτης ὁ ἰατρὸς εἰς τοσοῦτον προῆλθε τύου, ὥστε ἑαυτὸν ὀνομάζειν Δία. Ἀπέστειλε δέ ποτε ιστολὴν Φιλίππῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ τοιαύ-ην, Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν. Ἀν-γραψε δὲ καὶ ὁ Φίλιππος, Φίλιππος Μενεκράτει γιαίνειν. Συμβουλεύω σοι προσάγειν σεαυτὸν ἐπὶ ῖς κατὰ Ἀντίκυραν τόποις. Ἠνίττετο δὲ ἄρα διὰ ύτων, ὅτι παραφρονεῖ ὁ ἀνήρ. Εἱστία ποτὲ με-αλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος, καὶ δὴ καὶ τοῦτον ἐπὶ θοί-ην ἐκάλεσε, καὶ ἰδίᾳ κλίνην αὐτῷ ἐκέλευσε παρε-κευάσθαι, καὶ κατακλιθέντι θυμιατήριον παρέθη-, καὶ ἐθυμιᾶτο αὐτῷ· οἱ δὲ λοιποὶ εἱστιῶντο, καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. Ὁ τοίνυν Μενεκράτης ὲ μὲν πρῶτα ἐνεκαρτέρει, καὶ ἔχαιρε τῇ τιμῇ· ἐπεὶ ὲ κατὰ μικρὸν ὁ λιμὸς περιῆλθεν αὐτόν, καὶ ἠλέγ-ετο, ὅτι ἦν ἄνθρωπος, καὶ ταῦτα εὐήθης, ἐξανα-τὰς ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ ἔλεγεν ὑβρίσθαι, ἐμμελῶς άνυ τοῦ Φιλίππου τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ ἐκκαλύ-αντος.

LII. Τίσι τὰς Ἀθήνας εἴκασεν ὁ Ἰσοκράτης.

Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων όλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. Καὶ γὰρ ἐκεί-ας, τοὺς ἁλισκομένους ὑπὸ τῆς ὥρας αὐτῶν βούλε-

σθαι συνεῖναι αὐταῖς· ὅμως δὲ μηδένα εὐτελῶς οὕτως αὑτοῦ πέρι φρονεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἂν συνοικῆσαί τινι αὐτῶν. Καὶ οὖν καὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐνεπιδημῆσαι μὲν εἶναι ἡδίστην, καὶ κατά γε τοῦτο πασῶν τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα διαφέρειν· ἐνοικῆσαι δὲ ἀσφαλῆ μηκέτι εἶναι. Ἠνίττετο δὲ διὰ τούτων τοὺς ἐπιχωριάζοντας αὐτῇ συκοφάντας, καὶ τὰς ἐκ τῶν δημαγωγούντων ἐπιβουλάς.

LIII. Περὶ τῶν μεγίστων πολέμων προφάσεων.

Ἐμὲ δὲ οὐ λέληθεν, ὅτι τῶν μεγίστων πολέμων αἱ ἀρχαὶ δοκοῦσί πως εὐκαταφρόνητοι γεγονέναι. Τὸν μὲν γὰρ Περσικὸν ἐκ τῆς Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου πρὸς Ἀθηναίους διαφορᾶς τὴν ἀρχὴν λαβεῖν φασι. Τόν γε μὴν Πελοποννήσιον διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον. Τὸν δὲ Ἱερὸν καλούμενον ἐκ τῆς εἰσπράξεως τῶν δικῶν τῶν Ἀμφικτυόνων. Τὸν δὲ κατὰ Χαιρώνειαν, φιλονεικησάντων Ἀθηναίων πρὸς Φίλιππον, καὶ λαβεῖν οὐ θελησάντων.

LIV. Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης Ἀλέξανδρον ὀργιζόμενον πραῧναι ἐπείρασεν.

Ἀλέξανδρον Ἀριστοτέλης ὀργιζόμενον πραῧναι βουλόμενος, καὶ παῦσαι χαλεπαίνοντα πολλοῖς, ταυτὶ πρὸς αὐτὸν γέγραφεν, Ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ οὐ πρὸς ἥσσους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κρείττονας γίγνεται. σοὶ δὲ οὐδεὶς ἴσος.

Ἀριστοτέλης τὰ δέοντα συμβουλεύων Ἀλεξάνδρῳ, πολλοῖς ὠφέλιμος γέγονεν, ἐξ ὧν καὶ τὴν πατρίδα κατῴκισε κατεσκαμμένην ὑπὸ Φιλίππου.

ρὶ τῶν παρὰ Λίβυσιν ὑπὸ τῶν
άντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν
ταῖς μάχαις, ἀποθανόντων.

; ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ
άχαις, ἀποθανόντας οἱ Λίβυες θάπτουσι
ις, καὶ ὕμνους τινὰς ᾄδουσιν. Ἔστι δὲ τοῖς
ὑποθήκη ἐκείνη· ἀγαθοὺς ἄνδρας εἶναι
ς ἀντιπάλους γενομένους θηρίῳ τοσούτῳ.
γὰρ καὶ τὸ ἐνδόξως ἀποθανεῖν ἐντάφιον
θαπτομένῳ.

, Τί ἔλεγεν ὁ Διογένης περὶ
Μεγαρέων.

ένης ὁ Σινωπεὺς ἔλεγε πολλά, τὴν ἀμα-
ὶ τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν Μεγαρέων διαβάλ-
ὅτι ἐβούλετο Μεγαρέως ἀνδρὸς κριὸς εἶναι
ἢ υἱός. Ἠνίττετο δὲ, ὅτι τῶν θρεμμά-
ῦνται πρόνοιαν οἱ Μεγαρεῖς, τῶν παίδων

Περὶ τεράτων ταῖς Θηβαίοις προ-
νομένων, Ἀλεξάνδρου ἐπ' αὐ-
τοὺς τὴν δύναμιν ἄγοντος.

ια Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου ἐπὶ τὰς Θήβας
ύναμιν, οἱ μὲν Θεοὶ σημεῖα αὐτοῖς, καὶ
πέστελλον, προσημαίνοντες τὰς περὶ αὐτῶν
ἔπω τύχας· οἱ δὲ, ὡς ᾤοντο ἐν Ἰλλυριοῖς
ον τεθνᾶναι, πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐ-
ρίπτουν. Ἡ μὲν γὰρ ἐν Ὀγχηστῷ λίμνη
ἦχον ἀνέδωκε, καὶ ταύρου μυκήματι ἐῴκει.
ὶ τὸν Ἰσμηνόν, καὶ αὐτὰ τὰ τείχη, ῥέουσα

κρήνη, καλουμένη Δίρκη, καθαρῷ καὶ ἤδεῖ ῥι ὕδατι παρὰ πάντα τὸν πρόσθεν χρόνον, ἄφνι παρ' ἐλπίδα αἵματος ἀνεπλήσθη. Μακεδόσι δι στευον Θηβαῖοι ἀπειλεῖν τὸ δαιμόνιον. Ἐν κατὰ πόλιν ναῷ τῆς Δήμητρος ἀράχνη κατὰ προσώπου τοῦ ἀγάλματος ἐξύφαινε τὴν ἑαυτ χνην, καὶ τὸν ἱστὸν ὃν εἴωθεν ἐργάζεσθαι. τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς καλουμένης Ἀλαλκομενηΐδος, μα αὐτομάτως κατεφλέχθη, πυρὸς μὴ προσα τος, καὶ ἄλλα πολλά.

LVIII. Περὶ Διωξίππου.

Διώξιππος Ὀλυμπιονίκης ἀθλητὴς, ὁ Ἀθη εἰσήλαυνεν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν νόμον ἀθλητῶν. Συνέῤῥει τοίνυν τὰ πλήθη, καὶ ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεῶντο αὐτόν· τοῖς καὶ γυνὴ κάλλει διαπρέπουσα ἀπήντησε τῇ Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Διώξιππος, παραχρῆμα ἡτ τοῦ κάλλους, καὶ διετέλεσεν ἀποβλέπων τὴν ἄν πον, καὶ ἐπιστρεφόμενος, καὶ εἰς πολλὰς τὸ π πον ἀλλάττων χροιάς. Ἐκ δὴ τούτων πολλοῖς νετο κατάφωρος μὴ ἀργῶς ἰδὼν τὴν ἄνθρωπον. λιστα δὲ αὐτοῦ τὸ πάθος κατέγνω [χρυσοῦν πτρον Κορινθιουργὲς ἐπιπράσκετο] Διογένης νωπεὺς, καὶ πρὸς τοὺς πλησίον, Ὁρᾶτε, εἶπε ἀθλητὴν ὑμῶν τὸν μέγαν ὑπὸ παιδίσκης ἐκτ λιζόμενον.

LIX. Περὶ ἀληθείας καὶ εὐεργεσί

Πυθαγόρας ἔλεγε δύο ταῦτα ἐκ τῶν θεῶν ἀνθρώποις δεδόσθαι κάλλιστα, τό τε ἀληθ

ὐεργετεῖν· καὶ προστίθει, ὅτι καὶ ἔοικε
ν ἔργοις ἑκάτερον.

Ιερὶ Διονυσίου, καὶ Φιλίππου.

϶υσία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίῳ τῷ δευτέρῳ, τπῳ τῷ Ἀμύντου. Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰ- ἄλλοι λόγοι ἐπέῤῥευσαν, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖ- ὁ Φίλιππος τὸν Διονύσιον, πῶς τοσαύτην ἱ πατρὸς λαβὼν ἀρχὴν, εἶτα οὐ διεσώσατο Ο δὲ ἀπεκρίνατο οὐκ ἔξω μέλους, Ὅτι τὰ μοι κατέλιπεν ὁ πατὴρ, τὴν δὲ τύχην, ἡ τήσατο καὶ διεφύλαξεν, οὐκ ἔτι.

. Περὶ Βοῤῥᾶ ἀνέμου τιμῆς.

ρίοις ἐπέπλει Διονύσιος, καὶ τριακοσίας αὐτοὺς ναῦς ὁπλιτῶν πεπληρωμένας. Βοῤ- ντιπνεύσας τὰ σκάφη συνέτριψε, καὶ τὴν αὐτοῦ τὴν ναυτικὴν ἠφάνισεν. Ἐκ δὴ τού- ούριοι τῷ Βοῤῥᾷ ἔθυσαν, καὶ ἐψηφίσαντο ἄνεμον πολίτην, καὶ οἰκίαν αὐτῷ καὶ κλῆ- λήρωσαν, καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπετέλουν Οὔκουν Ἀθηναῖοι μόνοι κηδεστὴν αὐτὸν ἐ- ἀλλὰ καὶ Θούριοι εὐεργέτην αὐτὸν ἐπέγρα- ινσανίας δέ φησιν, ὅτι καὶ Μεγαλοπολῖται.

Νόμος Περσικὸς περὶ τῶν συμβουλευόντων τῷ βασιλεῖ.

ος καὶ οὗτος Περσικός. Ἐάν τις μέλλῃ τι ῤῥητοτέρων, καὶ τῶν ἀμφιλόγων, συμβου- ισιλεῖ, ἐπὶ πλίνθου χρυσῆς ἕστηκε. Καὶ παραινεῖν τὰ δέοντα, τὴν πλίνθον λαβὼν συμβουλῆς μισθὸν, ἀπέρχεται· μαστιγοῦ-

ται δὲ ὅμως, ὅτι ἀντεῖπε βασιλεῖ. Ἀνδρὶ δὲ ἐλευθέρῳ, κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, οὐκ ἀνταξίαν ἀντικρίνειν δεῖ ὑπὲρ τοῦ μισθοῦ τὴν ὕβριν.

LXIII. Περὶ Ἀρχεδίκης ἑταίρας.

Ἀρχεδίκης τις ἠράσθη τῆς ἐν Ναυκράτει ἑταίρας. Ἡ δὲ ἦν ὑπερήφανος, καὶ δεινῶς φορτική, καὶ ἁδροὺς ᾔτει μισθοὺς, καὶ λαβοῦσα πρὸς ὀλίγον ἂν ὡμίλησε τῷ δόντι, εἶτα ἀπέκλινεν. Ἐρασθεὶς οὖν ὁ νεανίσκος αὐτῆς, καὶ τυχεῖν μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο, καὶ παραχρῆμα ἐπαύσατο τῆς ἐπιθυμίας.

LXIV. Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου νεκροῦ.

Ὁ μὲν Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι τὸν βίον καταστρέψας, νεκρὸς ἔκειτο, ὁ τοῦ Διὸς εἶναι λέγων. Καὶ στασιαζόντων περὶ τῆς βασιλείας τῶν περὶ αὐτὸν, ταφῆς ἄμοιρος ἦν, ἧς μεταλαγχάνουσι καὶ οἱ σφόδρα πένητες, τῆς φύσεως τῆς κοινῆς ἀπαιτούσης τὸν μηκέτι ζῶντα κατακρύψαι. Ἀλλ' οὗτός γε τριάκοντα ἡμέρας κατελέλειπτο ἀκηδὴς, ἕως Ἀρίστανδρος ὁ Τελμισσεὺς, θεόληπτος γενόμενος, ἢ ἔκ τινος ἄλλης συντυχίας κατασχεθεὶς, ἦλθεν εἰς μέσους τοὺς Μακεδόνας, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔφη, πάντων τῶν ἐξ αἰῶνος βασιλέων εὐδαιμονέστατον Ἀλέξανδρον γεγονέναι, καὶ ζῶντα, καὶ ἀποθανόντα· λέγειν ἄρα τοὺς θεοὺς πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄρα ἡ ὑποδεξαμένη γῆ τὸ σῶμα, ἐν ᾧ τὸ πρότερον ᾤκησεν ἡ ἐκείνου ψυχὴ, πανευδαίμων τε ἔσται, καὶ ἀπόρθητος δι' αἰῶνος. Ταῦτα μαθόντες πολλὴν εἰσεφέροντο φιλονεικίαν, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῖ

σιλείαν τὸ ἀγώγιμον τοῦτο ἄγειν ἐπιθυμῶν, ἵνα μήλιον ἔχῃ, βασιλείας ἀσφαλοῦς καὶ ἀκλινοῦς ὅ-ρον. Πτολεμαῖος δὲ, εἴ τι χρὴ πιστεύειν, τὸ σῶμα ιλεψε, καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πό-, τὴν κατ' Αἴγυπτον, ἐκόμισε. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κεδόνες τὴν ἡσυχίαν ἦγον, Περδίκκας δὲ αὐτὸν ικειν ἐπεχείρησεν. Οὐ τοσοῦτον δὲ ἔμελε τούτῳ εἰς Ἀλέξανδρον πολυωρίας, καὶ τῆς εἰς τὸν νε-ἱν ὁσίας, ὅσον τὰ προλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀριστάν-ιυ ἀνέφλεγεν αὐτὸν καὶ ἐξῆπτεν. Ἐπεὶ δὲ κατέ-λε τὸν Πτολεμαῖον, ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ μάχη καρτε-πάνυ σφόδρα ἐγένετο, ἀδελφὴ τρόπον τινὰ τῆς ὲρ τοῦ εἰδώλου τοῦ ἐν Τροίᾳ, ὅπερ Ὅμηρος ᾄδει, ων ὑπὲρ Αἰνείου τὸν Ἀπόλλωνα εἰς μέσους ἐμβα-ν τοὺς ἥρωας. Ἀνέστειλε δὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ Περ-κα ὁ Πτολεμαῖος. Εἴδωλον γὰρ ποιησάμενος ὅ-ον Ἀλεξάνδρῳ, κατεκόσμησεν ἐσθῆτι βασιλικῇ, ἐνταφίοις ἀξιοζήλοις. Εἶτα τοῦτο ἀναπαύσας μίαν τῶν Περσικῶν ἁμαξῶν, τὸ ἐπ' αὐτῆς κατε-ύασε φέρετρον μεγαλοπρεπῶς ἀργύρῳ, καὶ χρυ-καὶ ἐλέφαντι· καὶ τὸ μὲν ὄντως Ἀλεξάνδρου σῶ-λιτῶς, καὶ ὡς ἔτυχε, προὔπεμψε κρυπταῖς ὁδοῖς ἀτρίπτοις. Ὁ δὲ Περδίκκας καταλαβὼν τὸ τοῦ ροῦ φάσμα, καὶ τὴν διασκευασθεῖσαν ἁρμάμα-, ἀνεστάλη τοῦ δρόμου, οἰόμενος ἔχειν τὸ ἆθλον· ὶ δὲ ἔμαθεν ἀπατηθεὶς, ἡνίκα διώκειν οὐκ εἶχε.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ.

I. Περὶ Ἀταλάντης.

Λόγος οὗτος Ἀρκαδικὸς ὑπὲρ τῆς Ἰασίωνος Ἀταλάντης. Ταύτην ὁ πατὴρ γενομένην ἐξέθηκεν· ἔλεγε γὰρ οὐ θυγατέρων, ἀλλ' ἀῤῥένων, δεῖσθαι. Ὁ δὲ ἐκθεῖναι λαβὼν, οὐκ ἀπέκτεινεν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ Παρθένιον ὄρος, ἔθηκε πηγῆς πλησίον· καὶ ἦν ἐνταῦθα ὕπαντρος πέτρα, καὶ ἐπέκειτο συνηρεφὴς δρυμών. Καὶ τοῦ μὲν βρέφους κατεψήφιστο θάνατος· οὐ μὴν ὑπὸ τῆς τύχης προὐδόθη. Ὀλίγῳ γὰρ ὕστερον, ὑπὸ κυνηγετῶν ἀφῃρημένη τὰ ἑαυτῆς βρέφη, ἄρκτος ἧκε, σφριγώντων αὐτῇ τῶν μαζῶν, καὶ βαρυνομένων ὑπὸ τοῦ γάλακτος. Εἶτα κατά τινα θείαν πομπὴν ἡσθεῖσα τῷ βρέφει, ἐθήλασεν αὐτό· καὶ ἅμα τὸ θηρίον ἐκουφίσθη τῆς ὀδύνης, καὶ ὤρεξε τροφὴν τῷ βρέφει. Καὶ οὖν καὶ αὖθις ἐπαντλοῦσα τοῦ γάλακτος, καὶ ἐποχετεύουσα, ἐπεὶ τῶν ἑαυτῆς μήτηρ οὐκ ἔμεινε, τῆς μηδὲν οἱ προσηκούσης τροφὸς ἐγένετο. Ταύτην οἱ κυνηγέται παρεφύλαττον, οἱ καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπιβουλεύσαντες τῷ θηρίῳ εἰς τὰ ἔκγονα αὐτῆς. Καὶ αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρωμένων κατασκεψάμενοι, ἀπελθούσης κατὰ συνήθειαν κατὰ

γε ἄγραν καὶ νομὴν τῆς ἄρκτου, τὴν Ἀταλάντην ὑφείλοντο, καλουμένην τοῦτο οὐδέπω· αὐτοὶ γὰρ ἔθεντο αὐτῇ τὸ ὄνομα. Καὶ ἐτρέφετο αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ. Κατὰ μικρὸν δὲ αὐτῇ τὰ τοῦ σώματος μετὰ τῆς ἡλικίας ἀνέτρεχε· καὶ ἤρα παρθενίας, καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν ὁμιλίας ἔφευγε, καὶ ἐρημίαν ἐπόθει, καταλαβοῦσα τῶν ὀρῶν τῶν Ἀρκαδικῶν τὰ ὑψηλότατα, ἔνθα ἦν καὶ αὐλὼν κατάῤῥυτος, καὶ μεγάλαι δρῦς, ἔτι δὲ καὶ πεῦκαι, καὶ βαθεῖα ἡ ἐκ τούτων σκιά. Τί γὰρ ἡμᾶς λυπεῖ καὶ ἄντρον Ἀταλάντης ἀκοῦσαι, ὡς τὸ τῆς Καλυψοῦς, τὸ ἐν Ὁμήρῳ; Καὶ ἦν ἐν κοίλῃ τῇ φάραγγι σπήλαιον ἓν, καὶ βαθὺ πάνυ, κατὰ πρόσωπον δὲ βαθεῖ κρημνῷ ὠχύρωτο. Κιττοὶ δὲ αὐτὸ περιεῖρπον, καὶ ἐνεπλέκοντο ἐν κιττοὶ μαλακοῖς δένδροις, καὶ δι᾽ αὐτῶν ἀνεῖρπον. Κρόκοι τε ἦσαν περὶ τὸν τόπον, ἐν μαλακῇ φυόμενοι καὶ βαθείᾳ τῇ πόᾳ. Συνανέτελλε δὲ αὐτοῖς καὶ Ὑάκινθος, καὶ ἄλλη πολλὴ χροιὰ ἀνθέων, οὐ μόνον ἐς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυναμένων, ἀλλὰ καὶ ὀσμαὶ ἐξ αὐτῶν τὸν ἀέρα τὸν κύκλῳ κατελάμβανον· καὶ παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἑστιᾶσθαι. Δάφναι τε ἦσαν πολλαὶ, φυτοῦ διὰ τέλους ἀκμάζοντος ἡδεῖαι προσιδεῖν κόμαι· καὶ ἄμπελοι δὲ πάνυ σφόδρα εὐθηνούντων βοτρύων, πρὸ τοῦ ἄντρου τεθηλυῖαι, τὸ φιλεργὸν τῆς Ἀταλάντης ἐπεδείκνυντο. Ὕδατά τε διατελῆ καὶ εἰσρέοντα, καὶ καθαρὰ ἰδεῖν, καὶ ψυχρὰ, ὅσον τε ἁψαμένῳ τεκμήρασθαι, καὶ καταγνῶναι πιόντι, χύδην καὶ ἀφθόνως ἐπέῤῥει· τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ εἰς

ἀρδείαν τοῖς δένδροις τοῖς προειρημένοις ἦν ἐπιτήδεια, συνεχῶς ἐπιῤῥέοντα, καὶ εἰς τὸ ἔμβιον αὐτοῖς συμμαχόμενα. Ἦν οὖν τὸ χωρίον χαρίτων ἀνάμεστον, καὶ σεμνότατόν τε ἅμα καὶ σώφρονα παρθενῶνα ἐδείκνυεν. Ἦν δὲ ἄρα τῇ Ἀταλάντῃ στρωμνὴ μὲν αἱ δοραὶ τῶν τεθηραμένων, τροφὴ δὲ τὰ τούτων κρέα, ποτόν τε τὸ ὕδωρ. Στολὴν δὲ ἤσθητο ἀπράγμονα, καὶ τοιαύτην, οἵαν μὴ ἀποδεῖν τῆς Ἀρτέμιδος· ἔλεγε γὰρ ζηλοῦν αὐτὴν καὶ ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τῷ παρθένον εἶναι διὰ τέλους ἐθέλειν. Ἐπεφύκει δὲ ὠκίστη τοὺς πόδας, καὶ οὐκ ἂν αὐτὴν διέφυγεν, οὔτε θηρίον, οὔτε ἐπιβουλεύων αὐτῇ ἄνθρωπος· φυγεῖν δ' ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβεν. Ἤρων δὲ αὐτῆς οὐχ' ὅσοι μόνον αὐτὴν εἶδον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐκ φήμης ἠρᾶτο. Φέρε δὲ, καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψωμεν· λυπεῖ δὲ οὐδὲν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τούτων προσγένοιτ' ἂν λόγων τε ἐμπειρία, καὶ τέχνη. Μέγεθος μὲν γὰρ, ἔτι παῖς οὖσα, ὑπὲρ τὰς τελείας ἦν γυναῖκας, καλὴ δὲ ἦν, ὡς οὐκ ἄλλη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων τῶν τότε. Ἀῤῥενωπὸν δὲ καὶ γοργὸν ἔβλεπε, τοῦτο μὲν καὶ ἐκ τῆς θηρείου τροφῆς, ἐπεὶ καὶ θυμοειδὴς ἦν, ἤδη δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γυμνασίων. Κορικὸν τε καὶ ῥαδινὸν οὐδὲν εἶχεν· οὐ γὰρ ἐκ θαλάμου προήει, οὐδὲ ἦν τῶν ὑπὸ μητράσι καὶ τίτθαις τρεφομένων. Τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε· καὶ μάλα γε εἰκότως, ἅτε ἐν τοῖς κυνηγεσίοις, καὶ περὶ αὐτὰ τὰ γυμνάσια τὸ πᾶν σῶμα ἐκπονοῦσα. Ξανθὴ δὲ ἦν αὐτῆς ἡ κόμη,

πολυπραγμοσύνη γυναικεία, καὶ βαφαῖς ραρμάκοις, ἀλλ' ἦν φύσεως ἔργον ἡ χροιά. το δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἡλίων αὐτῇ τὸ πρόσω- ἐρυθήματι ἐῴκει ἄντικρυς. Τί δὲ οὕτως ν γένοιτο ἄνθος, ὥσπερ οὖν καλὸν ἦν τὸ ν αἰδεῖσθαι πεπαιδευμένης παρθένου; Δύο κπληκτικὰ, κάλλος ἄμαχον, καὶ σὺν τούτῳ ν ἐδύνατο. Οὐδεὶς ἂν ἰδὼν αὐτὴν ἠράσθη ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐτόλμησεν ἀντι- ὴν ἀρχήν· τοσαύτη μετὰ τῆς ὥρας κατέ- αἴγλη τοὺς ὁρῶντας. Δεινὴ δὲ ἦν ἐντυχεῖν α, καὶ τῷ σπανίῳ. Οὐ γὰρ ἂν αὐτήν τις ιὐδεὶς εἶδεν· ἀλλ' ἀδοκήτως, καὶ ἀπροού- ρηνε, διώκουσα θηρίον, ἢ ἀμυνομένη τινὰ, τὴρ, καὶ διάττουσα ἐξέλαμπεν ἀστραπῆς α ἀπέκρυπτεν αὐτὴν διαθέουσα ἢ δρυμὸν, ἤ τι ἄλλο τῶν ἐν ὄρει δάσος. Καὶ οἵ πο- όμορον καὶ γειτνιῶσαν οἰκοῦντες, μεσού- υκτὸς, ἐρασταὶ θρασεῖς καὶ κωμασταὶ βα- ἐπεκώμασαν δύο τῶν Κενταύρων, Ὑλαῖός ῖκος. Ἦν δὲ ἄρα ὁ κῶμος αὐτῶν, οὔτε αὐ- οὔτε αὐτὰ δήπου τὰ τῶν μειρακίων τῶν ιν. Ἀλλὰ πεῦκαι μὲν ἦσαν καὶ ταύτας ἐξά- αὶ ἀναφλέξαντες, ἐκ τῆς πρώτης τοῦ πυρὸς ς ἐξέπληξαν ἂν καὶ δῆμον, μήτι γοῦν μίαν . Κλάδους δὲ πιτύων νεοδρεπεῖς ἀποκλά- ῖτα τούτοις λύγους διαπλέξαντες, εἰργάζον- ους. Συνεχῶς δὲ καὶ θαμινὰ ἐπικροτοῦν- λοις διὰ τῶν ὀρῶν, συνεκκαίοντες καὶ τὰ

δένδρα, ἐπὶ τὴν παῖδα ἔσπευδον, κακοὶ μ
σὺν ὕβρει καὶ οἴστρῳ τὰ ἕδνα τῶν γάμων
λοῦντες. Τὴν δὲ οὐκ ἔλαθεν ἡ ἐπιβουλή.
δὲ ἐκ τοῦ ἄντρου τὸ πῦρ, καὶ γνωρίσασα
ποτε ἄρα ἦσαν οἱ κωμασταὶ, μηδὲν δια
μηδὲ ὑπὸ τῆς ὄψεως καταπτήξασα, τὸ μὲ
κύκλωσεν, ἀφῆκε δὲ τὸ βέλος, καὶ ἔτυχε το
μάλα εὐκαίρως. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο· ἐπῄει
τερος, οὐκ ἔτι κωμαστικῶς, ἀλλ' ἤδη π
ἐκείνῳ μὲν ἐπαμῦναι θέλων, ἑαυτοῦ δὲ ἐμπ
ὀργήν. Ἀπήντησε δὲ ἄρα καὶ τούτῳ τιμα
κόρης ὀϊστὸς ὁ ἕτερος. Καὶ ὑπὲρ τῆς Ἰα
ταλάντης τοσαῦτα.

II. *Πῶς ὁ Μακαρεὺς ὑπὲρ τῆς ἀπηνείας ὑπὸ τῶν Θεῶν ἐτιμω*

Μιτυληναῖος ἀνὴρ, Μακαρεὺς ὄνομ
τοῦ Διονύσου, ὅσα μὲν οὗτος ἰδεῖν, πρᾷ
ἐπιεικής, ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ
Ξένου δὲ ἥκοντος παρ' αὐτὸν, καὶ δόντος
ρακαταθήκην χρυσίου πλῆθος, ἐν τῷ μυχῷ
κτόρου, τὴν γῆν διασκάψας, ὁ Μακαρεὺς
τὸ χρυσίον. Χρόνῳ δὲ ἀφικόμενος ὁ ξένος
σίον ἀπῄτει. Ὁ δὲ, εἰσαγαγὼν ἔνδον, ὡ
σων, κατέσφαξε, καὶ τὸ χρυσίον ἀνώρυξεν
τοῦ δὲ τὸν ξένον κατέθηκε· καὶ ᾤετο, ὡ
ἀνθρώπους, λανθάνειν οὕτω καὶ τὸν Θεό
οὐκ ἀπήντησε ταῦτα ταύτῃ· πόθεν; Ὀ
ὀλίγου διεληλυθότος, αἱ μὲν τοῦ Θεοῦ τ
ἀφίκοντο· ὁ δὲ ἔθυε μεγαλοπρεπῶς. Καὶ

ρὶ τὴν βακχείαν εἶχεν, οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ, δύο ὄντες, ἔνδον ἀπελείφθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ μιμούμενοι τὴν τοῦ πατρὸς ἱερουργίαν, τῷ βωμῷ τῷ πατρῴῳ προσῆλθον, ἔτι καιομένων τῶν ἐμπύρων· καὶ ὁ μὲν νεώτερος παρέσχε τὸν τράχηλον, ὁ δὲ πρεσβύτερος, ἠμελημένην εὑρὼν σφαγίδα, τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινεν, ὡς ἱερεῖον. Οἱ δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν ἰδόντες, ἀνεβόησαν. Ἀκούσασα δὲ ἡ μήτηρ τῆς βοῆς ἐξεπήδησε, καὶ θεασαμένη τὸν μὲν νεκρὸν, τὸν δὲ κατέχοντα ἔτι τὴν σφαγίδα ᾑμαγμένην, σχίζαν ἁρπάσασα τῶν ἐκ τοῦ βωμοῦ ἡμίκαυτον, ταύτῃ τὸν παῖδα ἀπέκτεινεν. Ἧκε δὲ ἀγγελία πρὸς τὸν Μακαρέα, καὶ ἀπολιπὼν τὴν τελετὴν, ὡς εἶχε, σὺν ὀργῇ καὶ θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ θύρσῳ, ᾧ κατεῖχε, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔκτεινεν. Ἔκπυστα οὖν ἐγένοντο τὰ τολμηθέντα εἰς πάντας. Καὶ συλληφθεὶς ὁ Μακαρεὺς, καὶ στρεβλούμενος, ὡμολόγησεν ὅσα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασεν· ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι τὴν ψυχὴν ἀπέῤῥηξεν. Ὁ δὲ παρανόμως σφαγεὶς διὰ τιμῆς ἦλθε δημοσίᾳ, καὶ ἐτάφη, τοῦ Θεοῦ προστάξαντος. Ἔτισεν οὖν ὁ Μακαρεὺς οὐ μεμπτὴν τὴν δίκην, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικὸν, σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, καὶ τῇ τῆς γυναικὸς, καὶ οὖν καὶ τῇ τῶν παίδων προσέτι.

III. Περὶ Βήλου μνήματος, καὶ κακοῦ τῷ Ξέρξῃ σημείου ἐν τούτῳ προφαινομένου.

Ξέρξης ὁ Δαρείου παῖς, τοῦ Βήλου τοῦ ἀρχαίου διασκάψας τὸ μνῆμα, πύελον ὑελίνην εὗρεν, ἔνθα

ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Οὐ μὴ
ἡ πύελος, ἐνέδει δὲ ἀπὸ τοῦ χείλους ι
ἴσως. Παρέκειτο δὲ τῇ πυέλῳ καὶ σ
ἔνθα ἐγέγραπτο, Τῷ ἀνοίξαντι τὸ μι
ἀναπληρώσαντι τὴν πύελον, οὐκ ἔστιν
ναγνοὺς δὲ ὁ Ξέρξης ἔδεισε, καὶ προσέ
ἔλαιον τὴν ταχίστην· οὐ μὴν πεπλήρωι
λιν προσέταξεν ἐπιχέαι. αὔξησιν δὲ οἰ
ἕως ἀπεῖπε μάτην ἀναλίσκων τὸ ἐπιχει
τακλείσας δὲ ὀπίσω τὸν τάφον, ἀπη
νῶν. Οὐ διεψεύσατο δὲ ἡ στήλη ὅσα
θροίσας γὰρ ἑβδομήκοντα μυριάδας ἐτ
νας, κακῶς ἀπήλλαξεν· εἶτα ἐπανελθ
ἀνθρώπων ἀπέθανεν, ἀποσφαγεὶς νὺκ
νῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

IV. *Περὶ Εὐριπίδου ἐν ἑ*
μεθυσθέντος.

Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἑστίασιν πα
λυτελῆ τοῖς ἑταίροις. Προϊόντος δὲ τ
ρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πω
εἰς μέθην· εἶτα συγκλιθέντα αὐτῷ Ἀ
τῆς τραγῳδίας ποιητὴν, περιλαβὼν κο
σαράκοντα ἐτῶν που γεγονότα. Τοῦ
πυθομένου, εἰ καὶ νῦν ἔτι ἐρώμενος ε
ναι, ἀπεκρίνατο· Ναὶ μὰ Δία· οὐ γὰρ
τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετ

V. *Τίς πρῶτον ἠράσθη γ*
παιδικῶν.

Ἐρασθῆναι πρῶτον γενναίων παι

ἁρπάσαντα Χρύσιππον τὸν Πέλοπος. Καὶ του τοῖς Θηβαίοις ἓν τῶν καλῶν ἐδόκει τὸ κίων ἐρᾷν.

ερὶ Ἀρκαδικοῦ, Θασίων, καὶ Ἀχαϊκοῦ, οἴνων ἰδιοτήτων.

Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ἀκούω πεφυκέναι ἀμ-ἐξ ὧν γίνεται οἶνος, ὃς τοῦ λογισμοῦ παρά-ιὶ ἔκφρονας τοὺς Ἀρκάδας ποιεῖ, τὰς δὲ γυ-τεκνοποιοὺς τίθησιν.

ι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἴνων γίνεσθαι, μὲν ἕτερον πινόμενον, εἰς ὕπνον κατάγειν ι βαθὺν, καὶ διὰ ταῦτα ἡδύν· τὸν δὲ ἕτερον ον εἶναι τοῦ βίου, καὶ ἀγρυπνίαν ἐμποιεῖν, ἴσθαι παρέχειν.

δὲ Ἀχαΐᾳ περὶ Κερυνίαν οἶνος γίνεται, ὃς νλομέναις γυναιξὶν ἀμβλῶσαι συμμάχεται.

Περὶ Θηβῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἁλουσῶν, καὶ περὶ Πινδάρου.

ε εἷλε τὴν Θηβαίων πόλιν Ἀλέξανδρος, ἀπέ-ὺς ἐλευθέρους πάντας, πλὴν ἱερέων. Ἀφῆκε ράσεως καὶ τοὺς τοῦ πατρὸς ξένους (ὡμήρευσε ὁ αὐτοῖς ὁ Φίλιππος, ἔτι παῖς ὤν), καὶ τοὺς ς δὲ τούτων ἀφῆκεν. Ἐτίμησε δὲ καὶ τοὺς ἐγ-οὺς τοῦ Πινδάρου, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ μό-εν ἑστάναι. Ἐφόνευσε δὲ τῶν Θηβαίων εἰς ίους, αἰχμάλωτοι δὲ ἐλήφθησαν τρισμύριοι.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Λαμίας.

σανδρον τὸν Λακεδαιμόνιον, ἐν τῇ Ἰωνίᾳ ντα, τὰ Λυκούργου φασὶ νόμιμα ῥίψαντα,

ἐπίπονα ὄντα, διατεθρύφθαι τὸν βίον. γοῦν ἡ Ἀττικὴ ἑταίρα εἶπεν, Οἱ ἐκ τῆς Ἑλλ οντες, ἐν Ἐφέσῳ γεγόνασιν ἀλώπεκες.

IX. Περὶ Διονυσίου δύο γυναῖ μιᾷ ἡμέρᾳ ἀγαγόντος.

Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο γυναῖκας ἠγάγετο σιος, Δωρίδα τὴν Λοκρίδα, καὶ Ἀριστομ Ἱππαρίνου, Δίωνος δὲ ἀδελφήν· καὶ παρ᾽ ἑ ἀνεπαύετο ἐν τῷ μέρει. Καὶ ἡ μὲν ἠκολούθ τευομένῳ, ἡ δὲ ἐπανιόντα ὑπεδέχετο.

X. Περὶ Περσῶν καταδουλώσεω Ἰσοκράτους.

Λόγος τις εἰς ἐμὲ ἀφίκετο, λέγων αἴτι κράτην γενέσθαι τὸν ῥήτορα τοῖς Πέρσαις κ λώσεως, ἧς ἐδουλώσαντο αὐτοὺς Μακεδόνε γὰρ πανηγυρικοῦ λόγου, ὃν Ἰσοκράτης τοῖς ἐπεδείξατο, εἰς Μακεδονίαν ἐλθοῦσα ἡ φήμ τον μὲν Φίλιππον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἀνέστησε θανόντος δὲ ἐκείνου, Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸ πατρῴων κληρονόμον, τὴν ὁρμὴν τὴν τοῦ που διαδέξασθαι παρεσκεύασε.

XI. Πῶς ὁ Μέτων ἐῤῥύσατο ἑαυτ ἐξόδου, καὶ περὶ Ὀδυσσέως μα

Μέτων ὁ ἀστρονόμος, μελλόντων ἐπὶ τ λίαν πλεῖν τῶν Ἀθηναίων ἤδη τῶν στρατι καὶ αὐτὸς εἷς ἦν τοῦ καταλόγου. Σαφῶς δὲ μενος τὰς μελλούσας τύχας, τὸν πλοῦν ἐφυλάτ διώς, καὶ σπεύδων τῆς ἐξόδου ἑαυτὸν ῥύσασθ δὲ οὐδὲν ἔπραττεν, ὑπεκρίνατο μανίαν· καὶ τ

ἄλλα ἔδρασε, πιστώσασθαι τὴν τῆς νόσου δόξαν
.όμενος, ἐν δὲ τοῖς καὶ τὴν συνοικίαν τὴν αὐ-
κατέπρησεν· ἐγειτνία δὲ αὕτη τῇ Ποικίλῃ. Καὶ
ιύτου ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ Ἄρχοντες. Καί μοι δο-
ἱ Μέτων ἄμεινον ὑποκρίνασθαι τὴν μανίαν τοῦ
σσέως τοῦ Ἰθακησίου· ἐκεῖνον μὲν γὰρ ὁ Πα-
ίδης κατεφώρασε, τοῦτον δὲ Ἀθηναίων οὐδεὶς.

.II. Περὶ Πτολεμαίου εὐεργεσίας.

Πτολεμαῖόν φασι τὸν Λάγου, καταπλουτίζοντα
φίλους αὐτοῦ, ὑπερχαίρειν. Ἔλεγε δὲ ἄμεινον
ι πλουτίζειν, ἢ πλουτεῖν.

ΙΙ. Περὶ Ὁμήρου ἐπῶν καὶ ποιήσεως.

Ὅτι τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ᾖδον
αλαιοί. Οἷον ἔλεγον, Τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην, καὶ
ωνίαν τινὰ, καὶ Ἀριστείαν Ἀγαμέμ[illegible], καὶ Νεῶν
λογον, καὶ Πατρόκλειαν, καὶ Λύτρα, καὶ Ἐπὶ
ρόκλῳ ἆθλα, καὶ Ὁρκίων ἀφάνισιν. Ταῦτα
ι τῆς Ἰλιάδος. Ὑπὲρ δὲ τῆς ἑτέρας· Τὰ ἐν Πύ-
καὶ Τὰ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Καλυψοῦς ἄντρον,
Τὰ περὶ τὴν σχεδίαν, Ἀλκίνου ἀπολόγους, Κυ-
τίαν, καὶ Νεκυίαν, καὶ Τὰ τῆς Κίρκης, Νίπτρα,
ιστήρων φόνον, Τὰ ἐν ἀγρῷ, Τὰ ἐν Λαέρτου.
: δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶ-
εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὁμήρου ποίησιν.
δὲ ἀγώγιμον τοῦτο ἐξ Ἰωνίας, ἡνίκα ἀπεδήμη-
ήγαγεν. Ὕστερον δὲ Πεισίστρατος συναγαγὼν,
ρηνε τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν.

XIV. Περὶ ἀνοήτων τινῶν ἄγαν.

Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν οἱ τῆς

κωμῳδίας ποιηταὶ, τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακ
Πολύδωρόν τινα, καὶ ἄλλον, Κοικυλίωνα
ὥσπερ τὰ κύματα ἠρίθμει ὑπὸ τῆς ἄγαν μαν
γος δέ τις, καὶ Σαννυρίωνα τοιοῦτον γενέσθ
τῇ ληκύθῳ τὴν κλίμακα ἐζήτει. Καὶ Κόρο
καὶ Μελιτίδην, καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασὶ

XV. Περὶ Ἀπολλωνιατῶν, καὶ τ
τῶν χώρας, καὶ περὶ Ἐπιδάμν

Ἀπολλωνιάται πόλιν οἰκοῦσι γείτονα
μνου ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Καὶ ἐν τοῖς πλη
τῆς χωρίοις ἄσφαλτός ἐστιν ὀρυκτὴ, καὶ πι
αὐτὸν ἐκ τῆς γῆς ἀνατέλλουσα τρόπον, ὃν
πλεῖσται πηγαὶ τῶν ὑδάτων. Οὐ πόῤῥω δ
Ἀθάνατον δείκνυται πῦρ. Ὁ δὲ καιόμενος
φος ὀλίγος, [illegible] οὐκ εἰς μέγα διήκει, καὶ ἐ
βολον οὐ πολὺν, ὄζει δὲ θείου καὶ στυπτηρί
περὶ αὐτὸν ἐστι δένδρα εὐθαλῆ, καὶ πόι
καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ
τὴν τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τιθηλυῖαι
Καίεται δὲ τὸ πῦρ καὶ νύκτα καὶ μεθ' ἡμέρ
διέλιπεν οὐδέποτε, ὡς Ἀπολλωνιάται λέγουσ
τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἰλλυριοὺς συμβάντος

Ὅτι Ἀπολλωνιάται ξενηλασίας ἐποίουν κ
Λακεδαιμόνιον νόμον· Ἐπιδάμνιοι δὲ ἐ
παρεῖχον τῷ βουλομένῳ.

XVI. Παροιμία, καὶ περὶ Φρυνί

Πτήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλεκτρυών·
μία ἐπὶ τῶν κακῶς τι πασχόντων. Ὑποκρι
γὰρ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τὴν Μιλήτου

ἱ Ἀθηναῖοι δακρύσαντες ἐξέβαλον δεδοικότα καὶ ποπτήσσοντα.

XVII. Περὶ Διονυσίου.

Διονύσιος, ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, τραγῳδίαν ἐν ἠσπάζετο, καὶ ἐπῄνει, καὶ οὖν καὶ δράματα ἐξεόνησε τραγικά· ἀλλοτρίως δὲ πρὸς τὴν κωμῳδίαν ιέκειτο, ὅτι οὐκ ἦν φιλόγελως.

XVIII. Περὶ τῶν ὑπὸ Κλεομένους ῥηθέντων ὑπὲρ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

Ἔλεγεν ὁ Κλεομένης Λακωνικῶς καὶ κατὰ τὸν τιχώριον τρόπον, τὸν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι οιητὴν, ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοντα· τὸν δὲ Ἡσίοδον, ῶν Εἱλώτων, λέγοντα ὡς χρὴ γεωργεῖν.

XIX. Περὶ τινος ἡδέως ἀποθνήσκοντος, ὅπως ἂν ἴδοι τινὰς τῶν τεθνεώτων.

Ἀνὴρ Μεγαλοπολίτης ἐξ Ἀρκαδίας, Κερκιδᾶς νομα, ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκείους, ἀθυουμένους, ἡδέως ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν· δι' ἐλπίδος ὰρ ἔχειν συγγενέσθαι, τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρᾳ, ῶν δὲ ἱστορικῶν Ἑκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμῳ, τῶν δὲ ποιητῶν Ὁμήρῳ. Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς γος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν.

XX. Περὶ Φρυγίου ἁρμονίας.

Ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγὸς ἐὰν προσυλῇ τις τὴν ἁρμονίαν Φρύγιον, ἡ δορὰ κινεῖται· ὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ, καὶ ἔοικε κωφῇ.

XXI. Περὶ Ὁμήρου ναοῦ καὶ ἀγάλματος.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, κατασκευάσας Ὁμή-

ρῳ νεὼν, αὐτὸν μὲν καλὸν καλῶς ἐκάθισε· κύκλῳ δὲ τὰς πόλεις περιέστησε τοῦ ἀγάλματος, ὅσαι ἀντιποιοῦνται τοῦ Ὁμήρου. Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους.

XXII. Περὶ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου.

Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Εὐνόμου παῖς, δικαίους βουληθεὶς ἀποφῆναι Λακεδαιμονίους, ὑπὲρ τούτου γε οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσατο. Ἀπήντησε γὰρ αὐτῷ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆναι ὑπὸ Ἀλκάνδρου, ὡς μέν τινές φασιν, ἐξ ἐπιβουλῆς λίθῳ βληθεὶς, ὡς δὲ ἄλλος διαφοιτᾷ λόγος, βακτηρίᾳ παθὼν τὸ πάθος. Λέγεται δὲ ὁ λόγος πρὸς τοὺς ἄλλα θελήσαντας, ἄλλων δὲ τυχόντας. Λέγει δὲ Ἔφορος αὐτὸν, λιμῷ διακαρτερήσαντα, ἐν φυγῇ ἀποθανεῖν.

XXIII. Περί τινων ὑπ᾽ ἰδίων νόμων βλαβέντων.

Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, Μὴ ἐλαύνειν τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐπὶ ζευγῶν, ἢ τῇ δρώσῃ τοῦτο ἐπηρτῆσθαι ζημίαν, ἥν γε ᾤετο τάξας ἀποχρῶσαν. Πρώτη τῷ ψηφίσματι ἠπείθησεν ἡ τούτου γυνὴ, καὶ τὴν ζημίαν ἐξέτισε καταδικασθεῖσα.

Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, Μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἐξ ἀμφοῖν γέγονεν ἀστοῖν. Εἶτα ἀποβαλὼν τοὺς γνησίους παῖδας, ἐπὶ τῷ νόθῳ Περικλεῖ κατελέλειπτο. Δῆλα δὲ, ὅτι καὶ Περικλῆς ἐβούλετο μὲν ἕτερα, ἔτυχε δὲ ἑτέρων.

Κλεισθένης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ δεῖν ἐξοστρακί-

σθαι πρῶτος εἰσηγησάμενος, αὐτὸς ἔτυχε τῆς κακοδίκης πρῶτος.

Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης προσέταξε, Τὸν οιχὸν ἁλόντα ἐκκόπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀ ιίνυν μηδὲ προσεδόκησε, ταῦτα ὁ Δαίμων αὐτῷ αρὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπήγαγεν· ὁ γὰρ ιι παῖς ἁλοὺς ἐπὶ μοιχείᾳ, εἶτα ἔμελλε πείσεσθαι ὲ ἐκ τοῦ πατρῴου νόμου. Ἐνταῦθα, ἵνα μὴ διαθαρῇ τὸ ἅπαξ κεκυρωμένον, ὑπέμεινεν αὐτὸς ὁ σηγησάμενος, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τῶν τοῦ παιδὸς ὀθαλμῶν ἀντιδοῦναι τὸν ἑαυτοῦ, ἵνα μὴ ὁ νεανίος τυφλωθῇ τελέως.

XIV. *Περὶ Πινδάρου ἐν ἀγωνίᾳ Κορίννης ἡττηθέντος.*

Πίνδαρος ὁ ποιητὴς, ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις, μαθέσι περιπεσὼν ἀκροαταῖς, ἡττήθη Κορίννης εντάκις. Ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πίνδαρος, σῦν ἐκάλει τὴν Κόριννα.

XV. *Πῶς ὁ Διογένης, ἐν ἀπορίᾳ πάντων γενόμενος, παρεμυθήσατο ἑαυτόν.*

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἔρημος ἦν, καὶ μόνος ἀέῤῥιπτο· καὶ οὔτέ τινα δι' ἀπορίαν ὑπεδέχετο, ὄτέ τις αὐτὸν ἐξένιζε, τὸν ἄνδρα ἐκτρεπόμενος ὰ τὸ τοῦ τρόπου ἐλεγκτικὸν, καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ ραττόμενα καὶ λεγόμενα δυσάρεστος. Ἠθύμει οὖν Διογένης, καὶ φύλλων ἄκρα ἤσθιε· ταῦτα γὰρ οἱ ρῆν. Τοῖς δὲ ἀποπίπτουσι τοῦ ἄρτου θρύμμασι ῦς ἐχρῆτο ἐπισιτῶν. Ὁ οὖν Διογένης φιλοπόνως

κατεσκέψατο τὸ πραττόμενον, καὶ μειδιάσας, καὶ ἑαυτοῦ γενόμενος φαιδρότερός τε καὶ ἵλεως, εἶπεν, Ὁ μὲν μῦς οὗτος τῆς Ἀθηναίων πολυτελείας δεῖται οὐδὲν, σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, ἄχθῃ, φασὶν, ὅτι μὴ συνδειπνεῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐπόρισεν ἑαυτῷ εὔκαιρον εὐθυμίαν.

XXVI. Περὶ Σωκράτους σώματος.

Ὅτι τὸ Σωκράτους σῶμα πεπίστευτο κόσμιον, καὶ σωφροσύνης ἐγκρατὲς γεγονέναι καὶ ταύτῃ. Ἐνόσουν Ἀθηναῖοι πανδημεὶ, καὶ οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανατίως εἶχον· Σωκράτης δὲ μόνος οὐκ ἐνόσησε τὴν ἀρχήν. Ὁ τοίνυν τοιούτῳ συνὼν σώματι, τίνα ἡγούμεθα εἶχε ψυχήν;

XXVII. Περὶ τοῦ οἰκέτου τοῦ Διογένους ὑπὸ κυνῶν διασπασθέντος.

Διογένης ἡνίκα ἀπέλιπε τὴν πατρίδα, εἷς αὐτῷ τῶν οἰκετῶν ἠκολούθει, ὄνομα Μάνης, ὃς οὐ φέρων τὴν μετ' αὐτοῦ διατριβὴν ἀπέδρα. Προτρεπόντων δέ τινων ζητεῖν αὐτὸν, ἔφη, Οὐκ αἰσχρὸν, Μάνην μὲν μὴ δεῖσθαι Διογένους, Διογένην δὲ Μάνους; Οὗτος δὲ ὁ οἰκέτης, εἰς Δελφοὺς ἀλώμενος, ὑπὸ κυνῶν διεσπάσθη, τῷ ὀνόματι τοῦ δεσπότου δίκας ἐκτίσας, ἀνθ' ὧν ἀπέδρασεν.

XXVIII. Περὶ ἐλπίδος.

Ἔλεγεν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνείρους εἶναι.

IX. *Περὶ Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τεθνηκότι καὶ ἀτάφῳ δυσχεραινούσης.*

Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου πυθομένη, ὅτι πολὺν ιον ὁ παῖς αὐτῆς ἄταφος μένει, βαρὺ ἀναστένα, καὶ θρηνοῦσα εὖ μάλα λιγέως, Ὦ τέκνον, εἶ, ἀλλὰ σὺ μὲν οὐρανοῦ μετασχεῖν βουλόμενος, τοῦτο σπεύδων, νῦν οὐδὲ τῶν κοινῶν δήπου, καὶ ν πᾶσιν ἀνθρώποις, μετασχεῖν ἔχεις, γῆς τε ἅμα ταφῆς· καὶ τὰς ἑαυτῆς τύχας οἰκτείρασα, καὶ οῦ παιδὸς τετυφωμένον ἐλέγξασα.

XXX. *Ὅτι Ξενοκράτης φιλοικτίρμων ἦν.*

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἑταῖρος Πλάτωτά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων, καὶ οὐ μόνον φιθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων ἠλέει. οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ, διωκόμενος ίως στρουθὸς ὑπὸ ἱέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐκατέπτη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν, καὶ ύλαξεν ἀποκρύψας, ἔστ' ἂν ὁ διώκων ἀπῆλθεν. εἰ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἁπλώσας κόλπον, ἀφῆκε τὸν ὄρνιν, ἐπειπὼν, Ὅτι μὴ ἐξέε τὸν ἱκέτην.

XI. *Πῶς ὁ Σωκράτης ἑταίρας τινὸς ἀλαζονείαν ἤλεγξεν.*

Φησὶ Ξενοφῶν, ὅτι Θεοδότῃ τῇ ἑταίρᾳ εἰς λόγ ἀφῖκτο Σωκράτης, καλλίστῃ γυναικὶ οὔσῃ ά καὶ τῇ Καλλιστοῖ ἦλθεν εἰς λόγους, ἣ ἔλεγεν, ὁ μὲν, ὦ Σωφρονίσκου, κρείττων εἰμὶ σου· σὺ

μὲν γὰρ οὐδένα τῶν ἐμῶν δύνῃ ἀποσπᾶσαι, ἐγὼ δὲ, ἐὰν βούλωμαι, τοὺς σοὺς πάντας. Ὁ δὲ, Καὶ μάλα γε εἰκότως· σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κατάντη αὐτοὺς πάντας ἄγεις, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἥκειν βιάζομαι· ὀρθία δὲ ἡ ἄνοδός ἐστι, καὶ ἀήθης τοῖς πολλοῖς.

XXXII. Περὶ Ῥοδώπιδος ἑταίρας τύχης.

Ῥοδῶπίν φασιν Αἰγυπτίαν ἑταίραν γενέσθαι ὡραιοτάτην. Καί ποτε αὐτῆς λουομένης, ἡ τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀδόκητα φιλοῦσα ἐργάζεσθαι τύχη προὐξένησεν αὐτῇ, οὐ τῆς γνώμης, ἀλλὰ τοῦ κάλλους ἄξια. Λουομένης γὰρ, καὶ τῶν θεραπαινίδων τὴν ἐσθῆτα φυλαττουσῶν, ἀετὸς καταπτὰς, τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων ἁρπάσας, ἀπιὼν ᾤχετο· καὶ ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν, δικάζοντος Ψαμμιτίχου, καὶ εἰς τὸν κόλπον ἐνέβαλε τὸ ὑπόδημα. Ὁ δὲ Ψαμμίτιχος, θαυμάσας τοῦ ὑποδήματος τὸν ῥυθμὸν, καὶ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ τὴν χάριν, καὶ τὸ πραχθὲν ὑπὸ τοῦ ὄρνιθος, προσέταξεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον ἀναζητεῖσθαι τὴν ἄνθρωπον, ἧς τὸ ὑπόδημά ἐστι· καὶ εὑρὼν γαμετὴν ἠγάγετο.

XXXIII. Περὶ Διονυσίου.

Ὅτι τὸν Λέοντα ὁ Διονύσιος, μετὰ τὴν πρόσταξιν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀνευρὼν, εἰς τρὶς τοῖς δορυφόροις ἐκέλευσεν ἀπάγειν, καὶ μετέγνω τρὶς, καὶ καθ' ἑκάστην μεταπομπὴν, κατεφίλει κλαίων, καὶ καταρώμενος ἑαυτοῦ, ὅτι ποτὲ ἔλαβε τὸ ξίφος. Τελευτῶν ἥττηται τῷ φόβῳ, καὶ προσέταξεν ἀποσφαγῆναι, εἰπὼν, Ὅτι οὐκ ἔστιν, ὦ Λέον, σοι ζῆν

XXIV. *Περὶ ἐλάφου ἐν νόσῳ φυσικῆς θεραπείας.*

Λέγουσι φυσικοὶ ἄνδρες τὸν ἔλαφον, καθάρως δεόμενον, σέλινα ἐσθίειν· φαλαγγίων δὲ κνήιασιν ἐχόμενον, καρκίνους.

XXV. *Περὶ Εὐρυδίκης Φιλίππου θυγατρὸς τελευτῆς.*

᾿Ολυμπιὰς τῇ Φιλίππου θυγατρὶ Εὐρυδίκῃ (ἣν ἄρα ἐξ ᾿Ιλλυρίδος γυναικὸς τῷ Φιλίππῳ γενομέ-) προσέπεμψε κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ ξίφος. ῾Η αἱρεῖται τὸν βρόχον.

[X]XXVI. *Περὶ Γέλωνος, καὶ τῶν αὐτῷ ἐπιβουλευόντων.*

Γέλων, ὁ τῶν Συρακουσίων τύραννος, τὴν τῆς χῆς κατάστασιν πρᾳότατα εἶχε. Στασιώδεις δέ νες ἐπεβούλευον αὐτῷ· ἃ πυθόμενος ὁ Γέλων, εἰς κλησίαν συγκαλέσας τοὺς Συρακουσίους, εἰσῆλν ὡπλισμένος ὁ Γέλων, καὶ διεξελθὼν, ὅσα ἀγαθὰ τοῖς εἰργάσατο, καὶ τὴν ἐπιβουλὴν ἐξεκάλυψε, ὶ ἀπεδύσατο τὴν πανοπλίαν, εἰπὼν πρὸς πάντας, οὐ τοίνυν ὑμῖν ἐν χιτωνίσκῳ γυμνὸς τῶν ὅπλων ρέστηκα, καὶ δίδωμι χρῆσθαι, ὅ, τι βούλεσθε. ιὶ ἐθαύμασαν αὐτοῦ τὴν γνώμην οἱ Συρακούσιοι· δὲ καὶ τοὺς ἐπιβουλεύοντας παρέδοσαν αὐτῷ κοσαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκαν. ῾Ο δὲ καὶ τούτους ιαε τῷ δήμῳ τιμωρήσασθαι. Καὶ εἰκόνα αὐτοῦ Συρακούσιοι ἔστησαν ἐν ἀζώστῳ χιτῶνι· καὶ ἦν ὑπο τῆς δημαγωγίας αὐτοῦ ὑπόμνημα, καὶ

τοῖς εἰς τὸν μετὰ ταῦτα αἰῶνα μέλλουσιν ἄρχειν δίδαγμα.

XXXVII. Περὶ Ἀλκιβιάδου.

Ἰσχυρῶς Ὅμηρον ἐθαύμαζεν Ἀλκιβιάδης· καὶ ποτε διδασκαλείῳ παίδων προσελθὼν, ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ᾔτει. Τοῦ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου φήσαντος, ἐντρίψας αὐτῷ κόνδυλον εὖ μάλα στερεὸν, παρῆλθεν, ἐνδειξάμενος, ὅτι ἐκεῖνος ἀπαίδευτός ἐστι, καὶ τοιούτους ἀποφαίνει τοὺς παῖδας.

Οὗτος, ἐπὶ κρίσιν καλούμενος θανατικὴν ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οὐχ ὑπήκουσεν, εἰπὼν, Εὔηθες τὸν ἔχοντα δίκην, ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐνὸν φυγεῖν. Εἰπόντος δέ τινος, Οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι τὴν περὶ σοῦ κρίσιν; ὁ δὲ εἶπεν, Οὐδὲ τῇ μητρίδι· δέδοικα γὰρ μὴ ἀγνοήσασα, καὶ σφαλεῖσα τοῦ ἀληθοῦς, εἶτα τὴν μέλαιναν ἐμβάλῃ ἀντὶ τῆς λευκῆς ψῆφον. Πυθόμενος οὖν, ὅτι θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Δείξομεν οὖν, εἶπεν, ὅτι ζῶμεν· καὶ ὁρμήσας πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, τὸν Δεκελεικὸν ἐξῆψε πόλεμον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους.

Ἔλεγε δὲ μηδὲν παράδοξον ποιεῖν Λακεδαιμονίους, ἀδεῶς ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθνήσκοντας· τὴν γὰρ ἐκ τῶν νόμων ταλαιπωρίαν ἀποδιδράσκοντας, θάνατον ὑπὲρ τῶν πόνων, ὧν ἔχουσι, προθύμως ἀλλάττεσθαι.

Εἰώθει δέ, φασιν, ἐπιλέγειν ταῖς ἑαυτοῦ πράξεσιν, ὅτι τὸν τῶν Διοσκούρων ζῇ βίον, παρ' ἡμέραν τεθνηκώς τε, καὶ ἀναβιούς· εὐημερήσας γὰρ ἐν τῷ

δήμῳ ἴσος Θεοῖς νομίζεσθαι, κακῶς δὲ ἀπαλλάξας, τῶν νεκρῶν μηδὲ ὀλίγον διαφέρειν.

XXXVIII. Περὶ Ἐφιάλτου.

Ἐφιάλτης, στρατηγοῦ ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινος πενίαν, Τὸ δὲ ἕτερον, ἔφη, διὰ τί οὐ λέγεις, ὅτι δίκαιός εἰμι.

XXXIX. Περὶ Θεμιστοκλέους.

Στρεπτῷ κειμένῳ ἐπὶ τῆς γῆς χρυσῷ Περσικῷ ὁ Θεμιστοκλῆς παρεστὼς, [τῷ] παιδὶ εἶπεν, Οὐκ ἀναιρήσεις, ὦ παῖ, τὸ εὕρεμα τόδε; δείξας τὸν στρεπτόν· οὐ γάρ σὺ Θεμιστοκλῆς εἶ δήπου.

Ὅτι ἠτίμασαν αὐτόν ποτε Ἀθηναῖοι, εἶτα ἐπὶ τὴν ἀρχὴν αὖθις παρεκάλουν. Ὁ δὲ, Οὐκ ἐπαινῶ τοὺς τοιαύτους ἄνδρας, οἵ τινες τὴν αὐτὴν ἀμίδα καὶ οἰνοχόην ἔχουσι.

Πρὸς Εὐρυβιάδην τὸν Λακεδαιμόνιον ἔλεγέ τι ὑπεναντίον, καὶ [ὃς] ἀνέτεινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Ὁ δὲ, Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ. Ἤιδει δὲ ὅτι, ἃ μέλλει λέγειν, τῷ κοινῷ λυσιτελεῖ.

XL. Περὶ Φωκίωνος.

Ὀδυρομένων τῶν μετὰ Φωκίωνος μελλόντων ἀποθνήσκειν, εἶπεν ὁ Φωκίων, Εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, Θούδιππε, μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκων;

XLI. Περὶ Ἐπαμινώνδου.

Ἐπαμινώνδας ἔφευγε δίκην θανάτου, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Λακωνικῆς, ὡς ἐπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ τέσσαρας μῆνας παρὰ τὸν νόμον. Τοὺς μὲν οὖν συνάρχοντας ἐκέλευσεν εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν ἀναφέρειν, ὡς βιασθέντας ἄκοντας. Αὐτὸς δὲ, παρελθὼν εἰς

τὸ δικαστήριον, οὐκ ἔφη βελτίονας ἔχειν τοὺς λόγους· εἰ δὲ μὴ, ἠξίου ἀποκτείνειν πιγράψαι μέν τοι τῇ στήλῃ, ὅτι μὴ βοι Θηβαίους ἠνάγκασεν Ἐπαμινώνδας, τὴν με νικὴν πυρπολῆσαι, πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς οὖσαν· οἰκίσαι δὲ Μεσσήνην δι' ἐτῶν τριάκι διακοσίων· συντάξαι δὲ καὶ συναγαγεῖν εἰς Ἀρκάδας· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς Ἕλλησι τὴν ι μίαν. Καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν αἰδεσθέντες οἱ δικ Ἐπανελθόντα δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, ταῖον κυνίδιον ἔσαινε. Διὸ πρὸς τοὺς παρόντ πε, Τοῦτο μὲν ἀποδίδωσιν εὐεργεσίας μοι λ Θηβαῖοι δὲ, πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ εὖ παθόντες, νάν με θανάτου.

XLII. Περὶ Τιμοθέου, καὶ Θεμιστ κλέους.

Ὅτι Τιμόθεος, ὁ στρατηγὸς Ἀθηναίων, ι στεύετο εὐτυχὴς εἶναι· καὶ ἔλεγον τὴν τύχην αἰτ εἶναι, Τιμόθεον δὲ οὐδενὸς, κωμῳδοῦντες ἐπὶ σκηνῆς. Καὶ οἱ ζωγράφοι δὲ καθεύδοντα ἐποί αὐτόν· εἶτα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀπηώρητο ἑστῶσ Τύχη, ἕλκουσα εἰς κύρτον τὰς πόλεις.

Πυνθανομένου Θεμιστοκλέους τινὸς, Κατι μάλιστα ἥσθη ἐν τῷ βίῳ; Ὅδε ἀπεκρίνατο, θέατρον ἰδεῖν Ὀλυμπιάσιν ἐπιστρεφόμενον εἰς ι εἰς τὸ στάδιον παριόντα.

XLIII. Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστ δου φιλονεικίας.

Τοὺς αὐτοὺς ἐπιτρόπους ἔσχε Θεμιστοκλῆς,

Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, καὶ διὰ ταῦτά τοι καὶ συνετράφησαν, καὶ συνεπαιδεύθησαν κοινῷ διδασκάλῳ. Ἐστασιαζέτην δὲ ὅμως καὶ ἔτι παῖδες ὄντες· καὶ παρέμεινεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ εἰς ἔσχατον γῆρας.

XLIV. Περὶ Διονυσίου ἀπηνείας.

Ὅτι Διονύσιος τὴν μητέρα διέφθειρε φαρμάκοις· Λεπτίνην δὲ τὸν ἀδελφὸν, σῶσαι δυνάμενος, ἐν τῇ ναυμαχίᾳ περιεῖδεν ἀπολλύμενον.

XLV. Περὶ δράκοντος εὐεργεσίας ἀναμνησθέντος.

Πόλις ἐστὶ τῆς Ἀχαΐας αἱ Πάτραι. Παῖς παρ' αὐτοῖς δράκοντα μικρὸν ἐπρίατο, καὶ ἔτρεφε μετὰ πολλῆς τῆς κομιδῆς. Αὐξηθέντος δὲ αὐτοῦ ἐλάλει πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἀκούοντα, καὶ ἤθυρε μετ' αὐτοῦ, καὶ συνεκάθευδεν αὐτῷ. Εἰς μέγιστον δὲ μέγεθος ἐλθὼν ὁ δράκων, ὑπὸ τῶν πολιτῶν εἰς ἐρημίαν ἀπελύθη. Ὕστερον δὲ ὁ παῖς, νεανίας γενόμενος, ἀπό τινος θέας ἐπανιὼν, λησταῖς περιπεσὼν σὺν τῶν συνηλίκων, βοῆς γενομένης, ἰδοὺ ὁ δράκων καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινεν, τὸν δὲ περιεσώσατο.

ΑΙΛΙΑΝΟ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙ

I. *Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε δοξίαν.*

Ἀριστοτέλης ὁ Νικομάχου, ὢν καὶ εἶναι δοκῶν, ἐπεί τις αὐτ ψηφισθείσας αὐτῷ ἐν Δελφοῖς τιμ πρὸς Ἀντίπατρον περὶ τούτων, φη ἐν Δελφοῖς ψηφισθέντων μοι, καὶ ὧ οὕτως ἔχω, ὡς μήτε μοι σφόδρα μέλ μήτε μοι μηδὲν μέλειν. Οὐκ ἂν ταῦτα, οὐδ' ἂν καταγνοίην ἔγωγε στοτέλους· ἀλλ' εὖ φρονῶν ᾤετο, ἀρχήν τινα μὴ λαβεῖν, ἢ λαβόντα ἀ μὲν γὰρ οὐδὲν μέγα, τὸ μὴ τυχεῖν· τὸ τυχόντα, εἶτα ἀποστερηθῆναι.

II. *Περὶ Ἀγησιλάου, καὶ ρων ἐπιορκούντα*

Ὅτι τοὺς παραβάντας ὅρκοις ἐπῄνεσεν Ἀγησίλαος, ὅτι τοὺς Θεοὺς ποιησάμενοι ταῖς ἐπιορκίαις, αὐτῷ μάχους κατεπράξαντο.

III. *Περὶ ἀσωτίας.*

ιμόθεος πρὸς Ἀριστοφῶντα, ἄσωτον ὄντα, ατακαθικόμενος αὐτοῦ, εἶπεν, Ὦι ἱκανὸν οὐ- λλὰ τούτῳ γε αἰσχρὸν οὐδέν.

Περὶ Ἀριστείδου ὑπὸ γαλῆς δηχθέντος, καὶ ἀποθνήσκοντος.

'τι Ἀριστείδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς ἰς, καὶ ἀποθνήσκων, εἶπεν, Ὅτι πολὺ ἂν ἥ- ν αὐτῷ δηχθέντι ὑπὸ λέοντος, ἢ παρδάλεως, ινεῖν, εἴπερ οὖν ἔδει τινὸς τῷ θανάτῳ προφά- ἢ ὑπὸ θηρίου τοιούτου· τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ , ἐκεῖνος τοῦ δήγματος πολλῷ βαρύτερον φέ- τὸν θάνατον αὐτόν.

Τίσιν ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀρχάς.

'ὐ μόνοις τοῖς ἀστοῖς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, πρὸς χάς, καὶ τὰς στρατηγίας ἐπιτηδείοις, ἀλλὰ αὶ ξένους προῃροῦντο, καὶ τὰ κοινὰ αὐτοῖς ιζον, εἴπερ οὖν αὐτοὺς ἀγαθοὺς ὄντας κατέ- ν, καὶ ἐπιτηδείους εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἀπολλό- τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις στρατηγὸν εἵλοντο, ὄντα, καὶ Ἡρακλείδην, τὸν Κλαζομένιον· ἐν- ενοι γάρ, ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσὶν, εἶτα οὐκ ἐδο- 'άξιοι τοῦ Ἀθηναίων ἄρχειν εἶναι. Καὶ ὑπὲρ ὕτων ἐπαινεῖν χρὴ τὴν πόλιν, μὴ καταχαρι- ν τἀληθὲς τοῖς πολίταις, ἀλλὰ νέμουσαν καὶ ἵνει μὲν μὴ προσήκουσι, δι' ἀρετὴν δὲ ἀξίοις ἧαι.

VI. Ἀριστίππου γνώμη περὶ εὐθυμίας.

Πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένως ἐῴκει λέγειν ὁ Ἀρίστιππος, παρεγγυῶν, μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν· εὐθυμίας γὰρ δεῖγμα τὸ τοιοῦτο, καὶ ἵλεω διανοίας ἀπόδειξις. Προσέταττε δὲ ἐφ' ἡμέρᾳ τὴν γνώμην ἔχειν, καὶ αὖ πάλιν τῆς ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρει, καθ' ὃ ἕκαστος ἢ πράττει τι, ἢ ἐννοεῖ. Μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ προσδοκώμενον· τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι, τὸ δὲ ἄδηλον εἶναι, εἴπερ ἔσται.

VII. Νόμος Λακωνικὸς περὶ τῆς τῶν σωμάτων χρόας, καὶ εὐφυΐας, καὶ τῶν ὑπερσαρκούντων.

Λακεδαιμόνιος οὗτος ὁ νόμος. Ὁ δὲ νόμος ἐκεῖνα λέγει. Μηδένα Λακεδαιμονίων ἀνανδρότερον ὁρᾶσθαι τὴν χρόαν, ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος ἔχειν ὑπὲρ τὰ γυμνάσια· ἐδόκει γὰρ τὸ μὲν ἀργίαν ὁμολογεῖν, τὸ δὲ οὐχ' ὁμολογεῖν ἄνδρα. Προσεγέγραπτο δὲ τῷ νόμῳ, καὶ διὰ δέκα ἡμερῶν πάντως τοῖς Ἐφόροις τοὺς ἐφήβους παρίστασθαι γυμνοὺς δημοσίᾳ. Καὶ εἰ μὲν ἦσαν εὐπαγεῖς, καὶ ἐῤῥωμένοι, καὶ ἐκ τῶν γυμνασίων οἱονεὶ διαγλυφέντες, καὶ διατορευθέντες, ἐπῃνοῦντο· εἰ δέ τι χαῦνον ἦν αὐτοῖς τῶν μελῶν, ἢ ὑγρότερον, ὑποιδούσης καὶ ὑπαναφυομένης διὰ τὴν ῥαθυμίαν πιμελῆς, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἐπαίοντο, καὶ ἐδικαιοῦντο. Ἐτίθεντο δὲ καὶ φροντίδα οἱ Ἔφοροι καθ' ἑκάστην πολυπραγμονεῖν τὰ περὶ τὴν στολὴν, εἰ ἕκαστα αὐτῆς μὴ ἀπολείπε-

κόσμου τοῦ δέρντος. Ἔδει δὲ ὀψοποιοὺς ἐν ἵμονι εἶναι κρέως μόνου· ὁ δὲ παρὰ τοῦτο ενος, ἐξηλαύνετο τῆς Σπάρτης, ὡς τὰ τῶν ων καθάρσια. Οἱ αὐτοὶ Ναυκλείδην τὸν άδου, ὑπερσαρκοῦντα τῷ σώματι, καὶ ὑπέρ- ιὰ τρυφὴν γενόμενον, ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῶν ον κατήγαγον, καὶ ἠπείλησαν αὐτῷ φυγῆς ησιν, ἐὰν μὴ τὸν βίον, ὃν ἐβίου τότε, ὑπαί- α, καὶ Ἰωνικὸν μᾶλλον, ἢ Λακωνικὸν, τοῦ μεθαρμόσηται· φέρειν γὰρ αὐτοῦ τὸ εἶδος, τοῦ σώματος διάθεσιν, αἰσχύνην, καὶ τῇ μονι, καὶ τοῖς νόμοις.

Πῶς ὁ Πολύκλειτος καὶ Ἱππόμα- τὴν τῶν πολλῶν ἄγνοιαν ἐξή- λεγξαν.

ι εἰκόνας εἰργάσατο Πολύκλειτος κατὰ τὸ ὴν μὲν τοῖς ὄχλοις χαριζόμενος, τὴν δὲ κατὰ ον τῆς τέχνης. Ἐχαρίζετο δὲ τοῖς πολλοῖς πον τοῦτον· καθ᾽ ἕκαστον τῶν εἰσιόντων ι τι, καὶ μετεμόρφου, πειθόμενος τῇ ἑκά- ηγήσει. Προὔθηκεν οὖν ἀμφοτέρας· καὶ ὸ πάντων ἐθαυμάζετο, ἡ δὲ ἑτέρα ἐγελᾶτο. ὸν οὖν ἔφη ὁ Πολύκλειτος, Ἀλλὰ ταύτην ψέγετε, ὑμεῖς ἐποιήσατε, ταύτην δὲ, ἣν τε, ἐγώ.

όμαχος ὁ αὐλητὴς, ἐπεὶ αὐτῷ μαθητὴς αὐ- ρτε μὲν κατὰ τὸ αὔλημα, ἐπῃνέθη δὲ ὑπὸ όντων, καθίκετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ, καὶ ἔφη ὔλησας· οὐ γὰρ ἂν οὗτοί σε ἐπῄνουν.

IX. *Περὶ Ξενοκράτους καρτερία*

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὑπὸ τοῦ Ι. νος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, οὐδέποτε ἠγαι φασὶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν παροξύνοντα αὐτὸ τούτου, ἵνα τι ἀποκρίνηται τῷ Πλάτωνι, ὁ πάνυ ἐμφρόνως κατασιγάζων τὸν ἄνδρα ἔφατι λὰ τοῦτο ἐμοὶ συμφέρει.

X. *Πῶς ὁ Φωκίων ἀντέσκωψεν εἰς Δημάδην.*

Προείλοντο τοῦ Φωκίωνος Ἀθηναῖοι τὶ μάδην στρατηγεῖν. Ὁ δὲ, προτιμηθεὶς, κα φρονῶν, προσελθὼν τῷ Φωκίωνι, Χρῆσόν μοι τὴν ῥυπαρὰν χλαμύδα, ἣν εἰώθεις φορεῖν πα στρατηγίαν. Καὶ ὃς, Οὐδέποτε, εἶπεν, οὐδει παροῦ σὺ ἀπορήσεις, ἔςτ᾽ ἂν ᾖς τοιοῦτος.

XI. *Πῶς δεῖ εἶναι τὸν ἄρχοντα εἰς ἀρχομένους.*

Φιλίππος πρὸς Ἀλέξανδρον ἔφη ποτὲ, φρόντιζε, ἀλλὰ μὴ ἔσο λοιμὸς, καὶ μὴ μεγάλη ἀλλὰ εἰρήνη καὶ ὑγεία· λέγων, τὸ μὲν βιαίως καὶ πικρῶς, καὶ αἱρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολλύειν ἐ λοιμοῦ εἶναι, Τὸ δὲ ὑγείας προνοεῖσθαι καὶ ρίας τῶν ἀρχομένων, εἰρήνης ταῦτα ἀγαθά.

XII. *Τί ἔπραττεν ὁ Περσῶν βασι ὁδοιπορῶν.*

Ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν, ἵνα λύῃ, φιλύριον εἶχε, καὶ μαχαίριον, ἵνα ξέῃ καὶ τοῦτο εἰργάζοντο αἱ βασιλέως χεῖρες. Ι γὰρ οὐκ εἶχεν οὐ βιβλίον, οὐ διάνοιαν, ἵν᾽ ἢ

ἰν τι καὶ σεμνὸν ἀναγινώσκῃ, ἢ γενναῖόν τι καὶ ου ἄξιον βουλεύηται.

II. Περὶ τῶν Ἀγάθωνος τραγῳδιῶν.

Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ θων. Ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, λετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, ν, Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν θωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. Οὕτως ἐκό- πὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳ- ταῦτ' εἶναι.

Ι. Περὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρῳδοῦ.

Στρατόνικον τὸν κιθαρῳδὸν ὑπεδέξατό τις ἀμ- ιφῶς. Ὁ δὲ ὑπερήσθη τῇ κλήσει· καὶ γὰρ ἔτυ- οὐκ ἔχων καταγωγὴν, ἅτε εἰς ξένην ἀφικόμενος. ρησπάζετο γοῦν τὸν ἄνδρα διὰ τὸ πρόχειρον τῆς ωνίας τῆς κατὰ τὴν στέγην. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἄλλον ν εἰσιόντα, καὶ ἄλλον, καὶ τρόπον τινὰ ἄκλει- ' αὐτοῦ τὴν οἰκίαν πᾶσι τοῖς καταλύειν προῃρη- ιις, ἐνταῦθα ὁ Στρατόνικος ἔφη πρὸς τὸν ἀκόλου- , Ἀπίωμεν ἐντεῦθεν, ὦ παῖ· ἐοίκαμεν γὰρ ἀντὶ στερᾶς ἔχειν φάτταν, ὑπὲρ οἰκίας εὑρόντες παν- ιον.

V. Περὶ τῶν τοῦ Σωκράτους λόγων.

Λόγος τις διεφοίτα, λέγων, τοὺς Σωκράτους λό- ; ἐοικέναι τοῖς Παύσωνος γράμμασι. Καὶ γὰρ καὶ Παύσωνα τὸν ζωγράφον, ἐκλαβόντα παρά ς γράψαι ἵππον καλινδούμενον, τόνδε γράψαι ·οντα. Ἀγανακτοῦντος οὖν τοῦ τὸ πινάκιον ἐκ- τος ὡς παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος, ἀπο-

κρίνασθαι τὸν ζωγράφον, Ὅτι στρέψον τὸ πινάκιον, καὶ ὁ καλινδούμενος ἔστω σοι τρέχων. Καὶ τον Σωκράτην μὴ σαφῶς διαλέγεσθαι· εἰ γοῦν τις αὐτοὺς στρέψει, ὀρθότατα ἔχειν. Οὐκ ἐβούλετο δὲ ἄρα ἀπεχθάνεσθαι τούτοις, πρὸς οὓς διελέγετο, καὶ διὰ τοῦτο αἰνιγματώδεις αὐτοὺς παρείχετο καὶ πλαγίους.

XVI. Περὶ Ἱππονίκου φιλοτιμίας.

Ἱππόνικος ὁ Καλλίου ἐβούλετο ἀνδριάντα ἀναστῆσαι τῇ πατρίδι ἀνάθημα. Ἐπεὶ δέ τις συνεβούλευσε παρὰ Πολυκλείτῳ κατασκευάσαι τὸ ἄγαλμα, οὐκ ἔφη προσέξειν τοιούτῳ ἀναθήματι, οὗ δὴν δόξαν οὐχ ὁ ἀναθεὶς, ἀλλ' ὁ ποιήσας ἕξει. Δῆλον γὰρ, ὡς οἱ ὁρῶντες τὴν τέχνην ἔμελλον τὸν Πολύκλειτον, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον, ἄγασθαι.

XVII. Περὶ Ἀρχελάου, καὶ περὶ Ζεύξιδος γραφῶν.

Σωκράτης ἔλεγεν Ἀρχέλαον εἰς τὴν οἰκίαν τετρακοσίας μνᾶς ἀναλῶσαι, Ζεῦξιν μισθωσάμενον τὸν Ἡρακλεώτην, ἵνα αὐτὴν καταγράφοι, εἰς ἑαυτὸν δὲ οὐδέν. Διὸ πόῤῥωθεν μὲν ἀφικνεῖσθαι σὺν σπουδῇ πολλῇ τοὺς βουλομένους θεάσασθαι τὴν οἰκίαν· δι' αὐτὸν δὲ Ἀρχέλαον μηδένα εἰς Μακεδόνας στέλλεσθαι, ἐὰν μή τινα ἀναπείσῃ χρήμασι, καὶ δελεάσῃ, ὑφ' ὧν οὐκ ἂν αἱρεθῆναι τὸν σπουδαῖον.

XVIII. Πῶς ὀργιζόμενός τις τὸν οἰκέτην τιμωρῆσαι ἐβούλετο.

Ἀνὴρ Χῖος, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, Ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω.

λίῳ γὰρ ᾤετο πικροτέραν, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τι-
ίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενον ὑπὸ τῆς ἀ-
ος ὀπτᾶσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλῃ παραδοθέντα.

IX. Περὶ Ἀρχύτου σωφροσύνης ἐν λόγοις.

Ἀρχύτας τά τε ἄλλα ἦν σώφρων, καὶ οὖν καὶ ἄκοσμα ἐφυλάττετο τῶν ὀνομάτων. Ἐπεὶ δέ ποτε ἐζετό τι εἰπεῖν τῶν ἀπρεπῶν, οὐκ ἐξενικήθη, ἀλλ' πησε μὲν αὐτὸ, ἐπέγραψε δὲ κατὰ τοῦ τοίχου, ας μὲν, ὃ εἰπεῖν ἐβιάζετο, οὐ μὴν βιασθεὶς ῖν.

X. Περὶ τινος φληνάφου ἱστορίας.

Συβαρίτης ἀνὴρ παιδαγωγὸς (καὶ γὰρ οὖν με-
ῶν ἄλλων Συβαριτῶν καὶ αὐτοὶ ἐτρύφων), τοῦ δὸς, ὃν ἦγε διὰ τῆς ὁδοῦ, ἰσχάδι περιτυχόντος, καὶ λομένου, ἐπέπληξεν αὐτῷ ἰσχυρότατα· γελοιότατα ιὐτὸς τὸ εὕρημα παρὰ τοῦ παιδὸς ἁρπάσας κατέ-
γεν. Ὅτε τοῦτο ἀνελεξάμην ἐν ἱστορίαις Συβαριτι-
;, ἐγέλασα, ἔδωκα δὲ αὐτὸ εἰς μνήμην, μὴ βασκή-
διὰ φιλανθρωπίαν γελάσαι καὶ ἄλλον.

XXI. Περὶ Συάγρου ποιητοῦ.

Ὅτι Σύαγρός τις ἐγένετο ποιητὴς μετ' Ὀρφέα Μουσαῖον, ὃς λέγεται τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον τος ᾆσαι, μεγίστης οὗτος ὑποθέσεως λαβόμενος, ἐπιτολμήσας ταύτῃ.

II. Περὶ τυράννου κωλύσαντος τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους διαλέγεσθαι ἀλλήλοις.

Ὅτι Τρύζος τις τύραννος, βουλόμενος ἐξελεῖν

τὰς συνωμοσίας, καὶ τὰς κατ᾽ αὐτοῦ ἐπιβουλὰς, ἔταξε τοῖς ἐπιχωρίοις, μηδένα μηδενὶ διαλέγεσθαι, μήτε κοινῇ, μήτε ἰδίᾳ. Καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα ἀμήχανον καὶ χαλεπόν. Ἐσοφίσαντο οὖν τὸ τοῦ τυράννου πρόσταγμα, καὶ ἀλλήλοις ἔνευον, καὶ ἐχειρονόμουν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐνεώρων δριμὺ, καὶ αὖ πάλιν γαληναῖον καὶ [βλέμμα] φαιδρόν· καὶ ἐπὶ τοῖς σκυθρωποῖς καὶ ἀνηκέστοις ἕκαστος αὐτῶν συνωφρυωμένος ἦν δῆλος, τὸ τῆς ψυχῆς πάθος ἐκ τοῦ προσώπου τῷ πλησίον διαδεικνύς. Ἐλύπει τὸν τύραννον καὶ ταῦτα, καὶ ἐπίστευε τέξεσθαί τι αὐτῷ πάντως κακὸν καὶ τὴν σιωπὴν, διὰ τὸ τῶν σχημάτων ποικίλον. Ἀλλ᾽ οὖν ἐκεῖνος καὶ τοῦτο κατέπαυσε. Τούτων τις οὖν ἀχθόμενος τῇ ἀμηχανίᾳ, καὶ δυσφορῶν, καὶ τὴν μοναρχίαν καταλῦσαι διψῶν, ἀφίκετο εἰς τὴν ἀγορὰν, εἶτα ἔκλαε στὰς πολλοῖς ἅμα καὶ θαλεροῖς τοῖς δακρύοις. Περιέστησαν οὖν αὐτὸν, καὶ περιῆλθον τὸ πλῆθος, καὶ ὀδυρμῷ κἀκεῖνοι συνείχοντο. Ἧκεν ἀγγελία παρὰ τὸν τύραννον, ὡς οὐδεὶς αὐτῶν χρῆται νεύματι οὐκ ἔτι, δάκρυα δὲ αὐτοῖς ἐπιχωριάζει. Ὁ δὲ, ἐπειγόμενος καὶ τοῦτο παῦσαι, μὴ μόνον τῆς γλώττης καταγινώσκων δουλείαν, μηδὲ μόνον τῶν νευμάτων, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκ φύσεως ἀποκλείων ἐλευθερίαν, ᾗ ποδῶν εἶχεν, ἀφίκετο σὺν τοῖς δορυφόροις, ἵνα ἀναστείλῃ τὰ δάκρυα. Οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν ἰδόντες αὐτὸν, καὶ τὰ ὅπλα τῶν δορυφόρων ἁρπάσαντες, τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

. Περὶ Κλεινίου καὶ Ἀχιλλέως, μουκῇ τὴν ὀργὴν ἀναστέλλειν φιλούντων.

λεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον, Πυειος δὲ τὴν σοφίαν. Οὗτος εἴ ποτε εἰς ὀργὴν ϑη, καὶ εἶχεν αἰσϑητικῶς ἑαυτοῦ εἰς ϑυμὸν ένου, παραχρῆμα, πρὶν ἢ ἀνάπλεως αὐτῷ ἡ ιαὶ ἐπίδηλος γένηται, ὅπως διάκειται, τὴν λύμοσάμενος, ἐκιϑάριζε. Πρὸς δὲ τοὺς πυνϑαυς τὴν αἰτίαν ἀπεκρίνετο ἐμμελῶς, Ὅτι πραΰ- Δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεὺς, ὁ ιάρᾳ προσᾴδων, καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ lους εἰς μνήμην ἑαυτῷ ἄγων, τὴν μῆνιν κα:ιν. Μουσικὸς γὰρ ὢν, τὴν κιϑάραν πρώτην λαφύρων ἔλαβε.

. Περὶ τινων χρημάτων κρειττόὑπὲρ τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν τοὺς δανειστὰς ἀποκτεινάντων.

ρημάτων κατεφρόνησαν, καὶ μεγαλοφροσύνην αντο, ὁρῶντες ἐν πενίᾳ τοὺς πολίτας ὄντας, ὗντες αὐτοὶ, ἐν μὲν Κορίνϑῳ Θεοκλῆς, καὶ νίδης, ἐν δὲ Μιτυλήνῃ Πρᾶξις. Καὶ οὖν καὶ συνεβούλευον ἐπικουφίσαι τῆς πενίας τὴν ν τοῖς ἀπορουμένοις. Ἐπεὶ δ' οὐκ ἔπειϑον, ιτοί γε τὰ ἑαυτῶν ἀφῆκαν χρέα, καὶ ὤναντο ἀργύριον, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ψυχήν. Οἱ γὰρ ϑέντες, ἐπιϑέμενοι τοῖς δανείσασι, προβαλόῆς ὀργῆς τὰ ὅπλα, καὶ εὐλογωτάτην χρείαν

τὴν ἄμαχον καὶ τὴν ἐκ τῶν ἐπειγόντων ἀνάγκην, ἀπέκτειναν τοὺς δανειστάς.

XXV. Πῶς τις ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ ὁμόνοιαν καθέξεσθαι.

Ἐστασίασάν ποτε πρὸς ἀλλήλους οἱ Χῖοι, ἀνδρειότατα νοσήσαντες νόσον ταύτην βαρυτάτην. Ἀνὴρ οὖν ἐν αὐτοῖς, πολιτικὸς τὴν φύσιν, πρὸς τοὺς σπουδάζοντας τῶν ἑταίρων πάντας ἐκβάλλειν τοὺς ἐναντίους, Μηδαμῶς, ἔφη· ἀλλ' ἐπεὶ κεκρατήκαμεν, ὑπολιπώμεθά τινας, ἵνα μὴ τοῦ χρόνου προϊόντος, οὐκ ἔχοντες ἀντιπάλους, ἡμῖν αὐτοῖς ἀρξώμεθα πολεμεῖν. Καὶ εἰπὼν ἔπεισε· καὶ γὰρ ἔδοξε καλῶς λέγειν, ἐπεὶ οὕτως ἔλεγεν.

XXVI. Περὶ Ἀνταγόρου Ἀρκεσίλαον λοιδορήσαντος.

Ἀρκεσίλαον, τὸν ἐξ Ἀκαδημίας, Ἀνταγόρας ὁ ποιητὴς ἐλοιδορεῖτο, προσφθαρεὶς αὐτῷ, καὶ ταῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ὁ δὲ σφόδρα μεγαλοφρόνως, ἔνθα ἑώρα μάλιστα συνεστῶτας πολλοὺς, ἐνταῦθα ἐπορεύετο διαλεγόμενος, ἵνα ὁ λοιδορῶν ἐν πλείοσιν ἀσχημονῇ. Οἱ γοῦν ἀκούοντες ἀπεστρέφοντο, καὶ μανίαν ἐπεκάλουν τῷ Ἀνταγόρᾳ.

XXVII. Περὶ Ἀγησιλάου.

Ἐγὼ δὲ ἐπαινῶ μάλιστα ἐκείνους, ὅσοι τὰ ὑποφυόμενα τῶν κακῶν φθείροντες ἀεὶ, ταῦτα ἐκκόπτουσι, πρὶν ἢ δυνάμεώς τινος ἐπιλαβέσθαι. Ἀγησίλαος οὖν συνεβούλευσεν, ἀκρίτως ἀποκτείνειν τοὺς συνιόντας νύκτωρ ὑπὸ τὴν τῶν Θηβαίων εἰσβολὴν

XXVIII. Περὶ Πυθέου ῥήτορος.

Ὠνείδισέ τις τῷ ῥήτορι Πυθέᾳ, ὅτι κακός ἐ- Ὁ δὲ οὐκ ἠρνήσατο· τὸ γὰρ συνειδὸς οὐκ επεν αὐτῷ. Ἀπεκρίνατο δὲ ἐκεῖνο, Ἐλάχιστον ν τῶν πεπολιτευμένων Ἀθήνησι γενέσθαι κα- μέγα φρονῶν, δῆλον, ὅτι μὴ διὰ τέλους ... τοι- , καὶ ἡγούμενος μὴ ἀδικεῖν, ἐπεὶ μὴ τοῖς πονη- οις παρεβάλλετο. Εὔηθες δὲ τοῦτο τοῦ Πυ- οὐ γὰρ μόνον ὁ ἀδικήσας, κακός, ἀλλὰ καὶ ὁ σας ἀδικῆσαι, παρά γε ἐμοὶ κριτῇ.

XIX. Ὅτι Λύσανδρος χρήματα εἰς Σπάρτην ἐκόμισεν.

Οτι Λύσανδρος ἐκόμισεν εἰς Λακεδαίμονα χρή- , καὶ ἐδίδαξε τοὺς Λακεδαιμονίους παρανομεῖν πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, τὸ κελεῦον, Ἄβατον εἶ- ρυσῷ καὶ ἀργύρῳ τὴν Σπάρτην. Τῶν οὖν ούντων τινὲς διεκώλυον, φρόνημα ἔτι κεκτημέ- ακωνικόν, καὶ Λυκούργου, καὶ τοῦ Πυθίου . - Οἱ δὲ προσιέμενοι, διεβλήθησαν· καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ἀρετὴ κατὰ μικρὸν ὑπέληξεν.

XX. Πῶς ὁ Ἄννων ἐκθεοῦν ἑαυτὸν ἐβούλετο.

Ἄννων ὁ Καρχηδόνιος ὑπὸ τρυφῆς ἐν τοῖς ἀν- ων ὅροις οὐκ ἠξίου διαμένειν, ἀλλ' ἐπενόει φή- πέρ ἑαυτοῦ κατασπείρεσθαι κρείττονας, ἢ κα- ν φύσιν, ἥνπερ οὖν ἔλαχεν. Ὄρνιθας γὰρ τῶν ν παμπόλλους πριάμενος, ἔτρεφεν ἐν σκότῳ ς, ἓν διδάσκων μάθημα λέγειν, Θεός ἐστιν ν. Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι μίαν φωνὴν ταύτην ἀκού-

οντες, ἐγκρατεῖς ταύτης ἐγένοντο, ἄλλον ἄλλοσε διαφῆκεν, οἰόμενος διαῤῥεῦσαι τῶν ὀρνίθων τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μέλος. Οἱ δὲ, τὸ πτερὸν ἀπολύσαντες ἅπαξ, καὶ ἐλευθερίας λαβόμενοι, καὶ ἐς ἤθη τὰ σύντροφα αὐτοῖς ἐλθόντες, τὰ οἰκεῖα ᾖδον, καὶ τὰ τῶν ὀρνίθων ἐμουσούργουν, μακρὰ χαίρειν εἰπόντες Ἄννωνι, καὶ μαθήμασι τοῖς ἐν τῇ δουλείᾳ.

XXXI. Περὶ Πτολεμαίου Τρύφωνος ἐπικαλουμένου.

Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων (τοῦτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλουν ἐκ τοῦ βίου), γυναικὸς ὡραίας ἐντυχεῖν αὐτῷ βουλομένης, ὅδε ἔφη, Ἀπηγόρευσε μοι ἡ ἀδελφὴ παρὰ γυναικὸς καλῆς λόγον δέξασθαι. Ἡ δὲ ἀτρέστως πάνυ καὶ ἐμμελῶς, Παρὰ καλοῦ λάβοις ἄρ'; εἶπε. Καὶ ἐκεῖνος ἀκούσας ἐπήνεσε.

XXXII. Περὶ Τιμανδρίδου οὐκ ἐπαινέσαντος πλουτεῖν τὸν υἱόν.

Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ, Τιμανδρίδας ὄνομα, ἀποδημήσας, τὸν υἱὸν ἀπέλιπε μελεδωνὸν τῆς οἰκίας. Εἶτα ἐπανελθὼν χρόνῳ ὕστερον, καὶ εὑρὼν τὴν οὐσίαν ποιήσαντα ἧς ἀπέλιπε πλείω, ἔφη πολλοὺς ἀδικεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ Θεούς τε, καὶ οἰκείους, καὶ ξένους· τὰ γὰρ περιττὰ τούτων εἰς ἐκείνους ἀναλίσκεσθαι ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων. Τὸ δὲ ζῶντα μὲν φαίνεσθαι πένητα, τελευτήσαντα δὲ καταφωραθῆναι πλούσιον, ἀλλὰ τοῦτο τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶν αἴσχιστον.

XXXIII. Περὶ Πλάτωνος, καὶ Διογένους.

Διελέγετο ὑπέρ τινων ὁ Πλάτων, παρὼν δ' ὁ

ιογένης ὀλίγον αὐτῷ προσεῖχεν. Ἠγανάκτησεν οὖν
τὶ τούτοις ὁ Ἀρίστωνος, καὶ ἔφη, Ἐπάκουσον τῶν
γων, Κύον. Καὶ ὅς, οὐδὲν διαταραχθεὶς, Ἀλλ'
ὼ, εἶπεν, οὐκ ἐπανῆλθον ἐκεῖσε, ὅθεν ἐπράθην,
σπερ οἱ κύνες, αἰνιττόμενος αὐτοῦ τὴν εἰς Σικελίαν
δόν. Εἰώθει δέ, φασιν, ὁ Πλάτων περὶ Διογένους
γειν, ὅτι μαινόμενος οὗτος Σωκράτης ἐστίν.

XXIV. Παρὰ τίνος ἔμαθον τὰ νόμιμα οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ περὶ τῶν ἐκείνων δικαστῶν.

Αἰγύπτιοί φασι παρ' Ἑρμοῦ τα νόμιμα ἐκμουσωθῆναι. Οὕτω δὲ καὶ ἕκαστοι τὰ παρ' ἑαυτοῖς σεμνύνειν προήρηνται. Δικασταὶ δὲ τὸ ἀρχαῖον παρ' ἰγυπτίοις οἱ ἱερεῖς ἦσαν. Ἦν δὲ τούτων ἄρχων ὁ ρεσβύτατος, καὶ ἐδίκαζεν ἅπαντας. Ἔδει δὲ αὐτὸν αι δικαιότατον ἀνθρώπων, καὶ ἀφειδέστατον. γε δὲ καὶ ἄγαλμα περὶ τὸν αὐχένα ἐκ σαπφείρου ου, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ ἄγαλμα Ἀλήθεια. Ἐγὼ δὲ ιυν, μὴ λίθου πεποιημένην, καὶ εἰκασμένην, τὴν θειαν περιφέρειν τὸν δικαστὴν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ υχῇ ἔχειν αὐτήν.

XXXV. Περὶ Λαΐδος.

Ὅτι Λαῒς καὶ Ἀξίνη ἐκαλεῖτο. Ἤλεγχε δὲ αὐτῆς ώνυμον τοῦτο τὴν τοῦ ἤθους ἀγριότητα, καὶ λὺ ἐπράττετο, καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τῶν ξένων, ταλλαττομένων θᾶττον.

VI. Ὅτι γελοῖοι οἱ διὰ τοὺς πατέρας μέγα φρονοῦντες.

λᾶν δὲ ἔξεστιν ἐπὶ τοῖς μέγα φρονοῦσι διὰ

τοὺς πατέρας, καὶ τοὺς ἄνω τοῦ γένους, εἴγε Μαρίου μὲν τὸν πατέρα οὐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζομεν διὰ τὰ ἔργα· καὶ Κάτωνα δὲ, καὶ Σέρβιον, καὶ Ὀστίλιον, καὶ Ῥωμύλον.

XXXVII. Περὶ ἀγαλμάτων, καὶ εἰκόνων.

Φιλῶ δὲ μηδὲ τὰ ἀγάλματα, ὅσα ἡμῖν ἡ πλαστικὴ δείκνυσι, μηδὲ τὰς εἰκόνας, ἀργῶς ὁρᾷν· ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν καὶ ἐν τούτοις. Καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναταί τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτῃ, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Τῶν Μουσῶν οὐδεὶς οὐδέποτε, οὔτε γραφικὸς ἀνὴρ, οὔτε πλαστικὸς, οἷός τε ἐγένετο ψευδίστατα, καὶ κίβδηλα, καὶ ἀλλότρια τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἴδη παραστῆσαι ἡμῖν· ἢ τίς οὕτως μανικῶς ἐμάνη δημιουργὸς, ὥστε ὡπλισμένας ἡμῖν ἐργάσασθαι; Ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν Μούσαις βίον εἰρηνικόν τε ἅμα καὶ πρᾷον εἶναι, καὶ ἄξιον ἐκείνων.

XXXVIII. Περὶ Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου.

Ἐπαμινώνδου τοῦ Θηβαίου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα καλὰ οἶδα, ἐν δὲ τοῖς καὶ τόδε. Ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι τῆς ἀγορᾶς ἡμέρᾳ, πρὶν ἢ φίλον τοῖς ἀρχαίοις τινὰ προσπορίσαι νεώτερον.

XXXIX. Πῶς ὁ Ἀνταλκίδας ἤλεγξε δῶρον μύρῳ βεβαμμένον αὐτῷ πεμφθέν.

Ὁ Περσῶν βασιλεὺς (βούλομαι γάρ τι ὑμῖν καὶ φαιδρὸν εἰπεῖν), στέφανον εἰς μύρον βάψας δι-

πλεκτο δὲ ῥόδων ὁ στέφανος), ἔπεμψεν Ἀνταλκί-
, πρεσβεύοντι ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ,
χομαι μὲν, ἔφη, τὸ δῶρον, καὶ ἐπαινῶ τὴν φιλο-
οσύνην, ἀπώλεσας δὲ τὴν ὀσμὴν τῶν ῥόδων, καὶ
ν τῆς φύσεως εὐωδίαν, διὰ τὴν ἐκ τῆς τέχνης κι-
ηλίαν.

L. Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίων τυράννου ὠμότητος.

Ἀλέξανδρος, ὁ Φεραίων τύραννος, ἐν τοῖς μά-
ιτα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. Θεοδώρου δὲ τοῦ τῆς
αγῳδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην
όδρα ἐμπαθῶς, ὅδε εἰς δάκρυα ἐξέπεσεν, εἶτα ἐξ-
ίστη τοῦ θεάτρου. Ἀπολογούμενος δὲ ἔλεγε τῷ
οδώρῳ, ὡς οὐ καταφρονήσας, οὐδὲ ἀτιμάσας αὐ-
ῴχετο, ἀλλ' αἰδούμενος, εἰ τὰ μὲν ὑποκριτῶν
ἡ οἷός τε ἦν ἐλεεῖν, τὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ πολι-
οὐχί.

LI. Περὶ Ἀπολλοδώρου μανίας διὰ τὸν οἶνον.

Ὅτι Ἀπολλόδωρος, πλεῖστον ἀνθρώπων πίνων
, οὐκ ἀπεκρύπτετο τὸ ἑαυτοῦ κακὸν, οὐδὲ ἐ-
το περιαμπέχειν τὴν μέθην, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς
ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ οἴνου ὑπαναφλεγόμενος καὶ
τόμενος, ἐγίνετο φονικώτερος, πρὸς τῇ φύσει
τόμα ἔχων ἐνδόσιμον.

XLII. Ξενοκράτους γνώμη.

οκράτης, ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος, ἔλεγε μηδὲν
, ἢ τοὺς πόδας, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰς ἀλ-
ίαν τιθέναι· ἐν ταὐτῷ γὰρ ἁμαρτάνειν

τόν τε εἰς ἃ μὴ δεῖ χωρία βλέποντα, κ
δεῖ τόπους παριόντα.

XLIII. Περὶ Πτολεμαίου, κ
νίκης.

Ὁ μὲν Πτολεμαῖός, φασιν (ὁπόσ
ἐᾶν δεῖ), καθῆστο ἐπὶ κύβοις, καὶ πι
λει· εἶτά τις αὐτῷ παρεστὼς ἀνεγίνωι
γνωσμένων τὰ ὀνόματα, καὶ τὰς κατι
προσεπέλεγεν, ἵνα ἐκεῖνος παρασημήνη
ους θανάτου. Βερενίκη δὲ ἡ γαμετὴ α
σα τὸ βιβλίον παρὰ τοῦ παιδὸς, εἶτα ο
ναγνωσθῆναι τὸ πᾶν οὐκ ἔτι, φήσασα
δρα προσέχοντα τὴν διάνοιαν, ὑπὲρ ἀ
χῆς διαλογίζεσθαι, καὶ μὴ πρὸς παιδ
οὐ γὰρ ὁμοίαν εἶναι πτῶσιν τὴν τῶν κ
τῶν σωμάτων. Πρὸς ταῦτα ὁ Πτολεμο
οὐδέποτε κυβεύων μετὰ ταῦτα ὑπὲρ ἀ
σεως ἤκουσεν.

XLIV. Λακωνικὸς νόμος πε
γυρίας.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐπρίατο χω
νον, εἶτα ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἤχθη, καὶ ἐζ
δὲ αἴτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ἐπι
κερδαίνειν ὀξύτατα ἥρα. Ἦν δὲ Λακι
τοῖς μάλιστα ἀνδρικὸν καὶ τοῦτο, μι
πολεμίους παρατετάχθαι, ἀλλὰ καὶ π

XLV. Περί τινων γυναικῶν
ἀξίων.

Γυναῖκας τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦ

ην; Ἄλκηστιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου· Ῥωμαίων, ορνηλίαν, καὶ Πορκίαν, καὶ Κεστιλίαν. Ἐδυνάμην δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλας, ἀλλ' οὐ βούλομαι τῶν μὲν λλήνων εἰπεῖν ὀλίγας, ἐπικλῦσαι δὲ τοῖς τῶν Ῥωμαίων ὀνόμασιν, ὡς ἂν μή μέ τις δοκοίη χαρίζεσθαι αυτῷ διὰ τὴν πατρίδα.

LVI. Περὶ Μαγνήτων παρατάξεως μετὰ τῶν Ἐφεσίων.

Οἱ Μαιάνδρῳ παροικοῦντες Μάγνητες, Ἐφεσοις πολεμοῦντες, ἕκαστος τῶν ἱππέων ἦγεν αὐτῷ στρατιώτην, θηρατὴν κύνα, καὶ ἀκοντιστὴν οἰκέν. Ἡνίκα δὲ ἔδει συμμίξαι, ἐνταῦθα οἱ μὲν κύνες οπηδῶντες ἐτάραττον τὴν παρεμβολὴν, φοβεροί καὶ ἄγριοι, καὶ ἐντυχεῖν ἀμείλικτοι ὄντες· οἱ δὲ έται, προπηδῶντες τῶν δεσποτῶν, ἠκόντιζον. Ἦν ἶρα, ἐπὶ τῇ φθανούσῃ διὰ τοὺς κύνας ἀταξίᾳ, τὰ παρὰ τῶν οἰκετῶν δρώμενα ἐνεργῆ. Εἶτα ἐκ ου ἐπῄεσαν αὐτοί.

VII. Περὶ Ζεύξιδος Ἑλένης εἰκόνος, καὶ Νικοστράτου ζωγράφου.

Οτι Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης ἔγραψε τὴν Ἑλένην. ιτρατος οὖν ὁ ζωγράφος ἐξεπλήττετο τὴν εἰκόι. τεθηπὼς τὸ γράμμα δῆλος ἦν. Ἤρετο οὖν τὸν προσελθὼν, τί δὴ παθὼν οὕτω θαυμάζοι νην; ὁ δὲ, Οὐκ ἄν με ἠρώτησας, εἶπεν, εἰ οὺς ὀφθαλμοὺς ἐκέκτησο. Ἐγὼ δ' ἂν φαίην αὶ ἐπὶ τῶν λόγων, ἀλλ' εἴ τις ἔχοι πεπαιδευα, ὥσπερ οὖν οἱ χειρουργοὶ τεχνικὰ ὄμματα.

XLVIII. *Τίνας ὁ Ἀλέξανδρος ἰ πτευεν.*

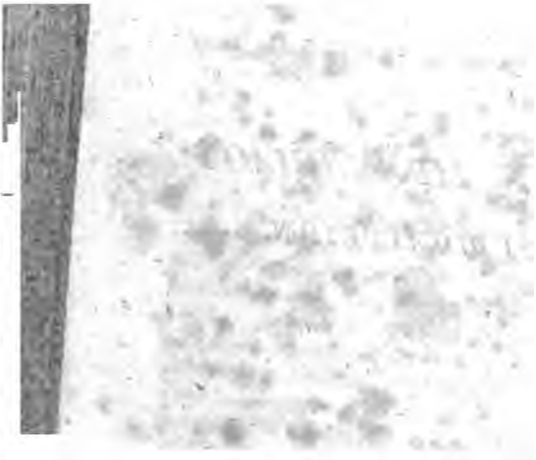
Ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Πτολεμαίου τὸ δεξ ρᾶτο, Ἀῤῥίου δὲ ἐδεδίει τὸ ἄτακτον, τό γε τεροποιὸν Πύθωνος.

XLIX. *Διὰ τί ὁ Φίλιππος τοὺς κιμωτάτων υἱοὺς περὶ τὴν ἑα θεραπείαν εἶχεν.*

Ὅτι Φίλιππος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ δοκι τοὺς υἱεῖς παραλαμβάνων, περὶ τὴν ἑαυτοῦ θ εἶχεν, οὔτι που, φασὶν, ἐνυβρίζων αὐτοῖς, αὐ λίζων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων, καρτερικοὺς αὐτ νῶν, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὸ τὰ δέοντα πράτ φαίνων. Πρὸς δὲ τοὺς τρυφῶντας αὐτῶν, ἐπιταττόμενα ῥᾳθύμως ἔχοντας, διέκειτό, λεμίως. Ἀφθόνητον γοῦν ἐμαστίγωσεν, ὅτ ξιν ἐκλιπὼν ἐξετράπετο τῆς ὁδοῦ διψήσας, ρῆλθεν εἰς πανδοκέως. Καὶ Ἀρχέδαμον ἀ ὅτι, προστάξαντος αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅπλοις ἑαυτὸν, ὅδε ἀπεδύσατο· ἤλπισε γὰρ διὰ κείας καὶ ὑποδρομῆς χειρώσασθαι τὸν βασι ἀνὴρ ἥττων τοῦ κερδαίνειν ὤν.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

ϛ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

I. ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

ΗΝΑΙΟΙ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐχρῶντο βασιλείᾳ. ικήσαντος δὲ Ἴωνος αὐτοῖς, τότε πρῶτον Ἴω-ιλήθησαν. Πανδίων δὲ, βασιλεύσας μετ' Ἐρε-, διένειμε τὴν ἀρχὴν τοῖς υἱοῖς.

Καὶ διετέλουν οὗτοι στασιάζοντες. Θησεὺς δὲ ιξε καὶ συνεβίβασε τούτους ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ Οὗτος ἐλθὼν εἰς Σκῦρον ἐτελεύτησεν, ὠσθεὶς πετρῶν ὑπὸ Λυκομήδους, φοβηθέντος, μὴ ερίσηται τὴν νῆσον· Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον περὶ [η]δικὰ μετεκόμισαν αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ.

Ἀπὸ δὲ Κοδριδῶν οὐκέτι βασιλεῖς ᾑροῦντο, διὰ κεῖν τρυφᾷν, καὶ μαλακοὺς γεγονέναι. Ἱππο- δὲ, εἷς τῶν Κοδριδῶν, βουλόμενος ἀπώσασθαι ιαβολὴν, λαβὼν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Λειμώνῃ μοι- ἐκεῖνον μὲν ἀνεῖλεν, ὑποζεύξας τῷ ἅρματι, τὴν πῳ συνέκλεισεν, ἕως ἀπώλετο.

Τοὺς μετὰ Κύλωνος, διὰ τὴν τυραννίδα ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς θεοῦ πεφευγότας, οἱ περὶ Μεγακλέα ἀπέκτειναν.

Καὶ τοὺς δράσαντας ὡς ἐναγεῖς ἤλαυνον.

Σόλων νομοθέτης Ἀθηναίων, χρεῶν ἀποκοπὴν ἐποίησε, τὴν σεισάχθειαν λεγομένην· ὡς δὲ διώχλουν αὐτῷ τινες περὶ τῶν νόμων, ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον.

Πεισίστρατος, τριάκοντα τρία ἔτη τυραννήσας, γηράσας ἀπέθανεν. Ἵππαρχος ὁ υἱὸς Πεισιστράτου παιδιώδης ἦν, καὶ ἐρωτικὸς, καὶ φιλόμουσος· Θεσσαλὸς δὲ νεώτερος καὶ θρασύς. Τοῦτον τυραννοῦντα μὴ δυνηθέντες ἀνελεῖν, Ἵππαρχον ἀπέκτειναν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἱππίας δὲ πικρότερον ἐτυράννει.

Καὶ τὸν περὶ ὀστρακισμοῦ νόμον εἰσηγήσαντο, ὃς ἐτέθη διὰ τοὺς τυραννιῶντας. Καὶ ἄλλοι τε ὠστρακίσθησαν, καὶ Ξάνθιππος καὶ Ἀριστείδης.

Ἐφιάλτης τοὺς ἰδίους ἀγροὺς ὀπωρίζειν παρεῖχε τοῖς βουλομένοις, ἐξ ὧν πολλοὺς ἐδείπνιζε.

Κλέων παραλαβὼν διέφθειρε τὸ πολίτευμα, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ μετ' αὐτὸν, οἳ πάντας ἀνομίας ἀνέπλησαν, καὶ ἀνεῖλον οὐκ ἐλάττους χιλίων πεντακοσίων. Τούτων δὲ καταλυθέντων, Θρασύβουλος καὶ Ῥίνων προέστησαν, ὃς ἦν ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός.

Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ πολλὰ ἐδύναντο, καὶ τῶν ὁδῶν ἐπεμελοῦντο, ὅπως μή τινες ἀνοικοδομῶσιν αὐτὰς, ἢ δρυφάκτους ὑπερτείνωσιν.

Ὁμοίως δὲ καθιστᾶσι καὶ τοὺς ἕνδεκα, τοὺς

ἐπιμελησομένους τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐννέα ἄρχοντες· ὧν θεσμοθέται [ἕξ], καὶ οἱ δοκιμασθέντες ὀμνύουσι, δικαίως ἄρξειν, καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι, ἢ ἀνδρίαντα χρυσοῦν ἀναθήσειν. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ κατὰ τὰς θυσίας διοικεῖ· [ὁ δὲ πολέμαρχος ταῦτά τε] καὶ τὰ πολεμικά.

II. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

Τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν τινὲς Λυκούργῳ προσάπτουσι πᾶσαν.

Ὁ δὲ Ἀλκμὰν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυὴς δὲ ὢν ἠλευθερώθη, καὶ ποιητὴς ἀπέβη.

Λυκοῦργος ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησε.

Καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν, παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεωφύλου λαβὼν, πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. Καταλαβὼν δὲ πολλὴν ἀνομίαν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τὸν Χάριλλον τυραννικῶς ἄρχοντα μετέστησε, καὶ κοινὸν ἀγαθὸν τὰς ἐκεχειρίας κατέστησε. Λέγεται δὲ καὶ τὴν κρυπτὴν εἰσηγήσασθαι, καθ᾽ ἣν ἔτι καὶ νῦν ἐξιόντες ἡμέρας κρύπτονται· τὰς δὲ νύκτας μεθ᾽ ὅπλων ἐκρήττονται, καὶ ἀναιροῦσι τῶν Εἱλώτων ὅσους ἂν ἐπιτήδειον ᾖ.

Καθιστᾶσι δὲ καὶ Ἐφόρους, καὶ μέγιστον οὗτοι δύνανται· οὐδενὶ γὰρ ὑπανίστανται, πλὴν Βασιλεῖ καὶ Ἐφόρῳ. Ὅταν δὲ τελευτήσῃ Βασιλεὺς, τρεῖς ἡμέρας οὐδὲν πωλεῖται, καὶ ἀχύροις ἡ ἀγορὰ καταπάσσεται.

Λακεδαιμόνιοι τὸν Λέσβιον ᾠδὸν ἐτίμησαν· τούτου γὰρ ἀκούειν ὁ θεὸς χρησμῳδουμένοις ἐκέλευε.

Πωλεῖν δὲ γῆν Λακεδαιμονίοις αἰσχρὸν νενόμ

σται· τῆς [γὰρ] ἀρχαίας μοίρας ἀνανέμεσθαι οὐδὲν ἔξεστι.

Τῶν ἐν Λακεδαίμονι γυναικῶν κόσμος ἀφῄρηται, οὐδὲ κομᾶν ἔξεστιν, οὐδὲ χρυσοφορεῖν. Τρέφουσι δὲ τὰ τέκνα, ὥστε μηδέποτε πληροῦν, ἵνα ἐθίζωνται δύνασθαι πεινῆν. Ἐθίζουσι δὲ αὐτοὺς καὶ κλέπτειν, καὶ τὸν ἁλόντα κολάζουσι πληγαῖς, ἵν' ἐκ τούτου πονεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν δύνωνται ἐν τοῖς πολέμοις. Μελετῶσι δὲ ἐκ παίδων εὐθὺς βραχυλογεῖν, εἶτα ἐμμελῶς καὶ σκώπτειν καὶ σκώπτεσθαι. Εὐτελεῖς δὲ ταφαὶ, καὶ ἴσαι πᾶσίν εἰσι. Πέττει δ' ἐν αὐτοῖς σῖτον οὐδείς· οὐδὲ γὰρ ἄλευρα κομίζουσι, σιτοῦνται δὲ ἄλφιτα.

Ὅτι τοὺς Εἵλωτας κατεδουλώσαντό ποτε Λακεδαιμόνιοι· Θετταλοὶ δὲ τοὺς Πενέστας.

Ὅτι, ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίοις ἐπολέμουν, αἱ γυναῖκες, ἀπόντων τούτων, παῖδάς τινας ἐγέννησαν, οὓς ἐν ὑποψίαις εἶχον οἱ πατέρες, ὡς οὐκ ὄντας αὐτῶν, καὶ Παρθενίας ἐκάλουν· οἱ δ' ἠγανάκτουν.

III. ΚΡΗΤΩΝ.

Τὴν Κρητικὴν πολιτείαν λέγεται πρῶτος καταστῆσαι Μίνως, πρακτικός τε ἅμα καὶ νομοθέτης σπουδαῖος γενόμενος, ἐποιεῖτο δὲ δι' ἐννάτου ἔτους τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. Ὅτι δὲ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἡ Κρητικὴ, ἐμφαίνει καὶ Ὅμηρος, λέγων τὰς πόλεις αὐτῶν εὖ ναιεταώσας· καὶ Ἀρχίλοχος, ἐν οἷς ἐπισκώπτων τινά φησιν,

. . . Νόμους δὲ Κρητικοὺς διδάσκεται.

Οἱ παῖδες οἱ ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται, ἐνὶ

ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος [χρώμενοι]. Ἀθροίζονται δὲ Ἀγέλαι τούτων, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἄρχων γίνεται, ὃν καλοῦσιν Ἀγελάτην· καὶ ἀθροίζει αὐτοὺς, ὅπου θέλει, καὶ ἐπὶ θήραν ἐξάγει. Καὶ τὰ πολλὰ κοιμῶνται μετ' ἀλλήλων. Ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε καὶ ξύλοις, καὶ ὅταν συμβάλλωνται, αὐλοῦσί τινες αὐτοῖς καὶ κιθαρίζουσι. Καὶ πρὸς ἀνδρίαν καὶ καρτερίαν ἐθίζονται. Γράμματα δὲ μόνον παιδεύονται, καὶ ταῦτα μετρίως. Ταῖς δὲ πρὸς τοὺς ἄῤῥενας ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις ἐοίκασι πρῶτοι κεχρῆσθαι, καὶ οὐκ αἰσχρὸν παρ' αὐτοῖς τοῦτο. Ὅταν δὲ κρατήσωσιν, ἀπάγουσιν εἰς ὄρος, ἢ τοὺς ἑαυτῶν χώρους, κἀκεῖ ἑστιῶνται ἡμέρας ἑξήκοντα (πλείους γὰρ οὐκ ἔξεστι)· καὶ δίδωσιν ὁ φιλήτωρ ἐσθῆτα, καὶ ἄλλα δῶρα, καὶ βοῦν. Διαιτῶνται δὲ Κρῆτες πάντες καθήμενοι θρόνοις. Ἄρχονται δὲ τῶν παρατιθεμένων ἀπὸ τῶν ξένων. Μετὰ δὲ τοὺς ξένους τῷ Ἄρχοντι διδόασι τέσσαρας μοίρας· μίαν μὲν, ἣν καὶ τοῖς ἄλλοις, δευτέραν δὲ ἀρχικὴν, τρίτην δὲ τοῦ οἴκου, τετάρτην δὲ τῶν σκευῶν. Καθόλου δὲ πολλὴ φιλανθρωπία τοῖς ξένοις ἐστὶν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς προεδρίαν καλοῦνται.

IV. ΚΥΡΗΝΑΙΩΝ.

Κυρήνην ᾤκισε Βάττος, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Ἀριστοτέλης· τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης, ὄνομα τοῦτο ἔσχηκεν. Οὗτος ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς φωνῆς πευσόμενος· ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος. Τοῦ δὲ θεοῦ κελεύοντος κτίζειν Λιβύην, τὸ μὲν πρῶτον ὁρμήσας ἠδυνάτησε. . . .

Φερετίμη δὲ, ἡ μήτηρ Ἀρκεσιλάου, ἐβασίλευσε, χαλεπὴ καὶ περίεργος. Πολεμοῦσα γοῦν πρὸς Βαρκαίους, λαβοῦσα δὲ τὴν Βάρκην, τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεσκολόπισε, τῶν δὲ γυναικῶν τοὺς μαστοὺς ἐξέτεμε· μετ' οὐ πολὺ δὲ ζῶσα κατεσάπη.

Βάττος δὲ ἐβασίλευσεν ὁ καλὸς, ἕβδομος ὢν ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος, λευκὸς κόραξ ἐφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπόν. Δημοκρατίας δὲ γενομένης, Βάττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε· καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβόντες κατεπόντωσαν.

Νόμος δὲ ἦν τοὺς πολυδίκους καὶ κακοπράγμονας ὑπὸ τῶν Ἐφόρων προάγεσθαι, καὶ ζημιοῦν τούτους, καὶ ἀτίμους ποιεῖν.

V. ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ.

Κόρινθος Ἔφυρα πρότερον ἐκαλεῖτο μέχρι Κορίνθου, ἀφ' οὗ τοὔνομα ἔσχεν. Ἐβασίλευσε δὲ καὶ Βάκχις ὁ τρίτος, χωλὸς καὶ εὐτελὴς τὴν ὄψιν, καλῶς δὲ ἄρχων καὶ πολιτικῶς· ᾧ θυγατέρες μὲν τρεῖς, υἱοὶ δὲ ἑπτὰ, οἳ τὸ γένος οὕτως ηὔξησαν, ὥστε Βακχιάδας ἀντὶ Ἡρακλειδῶν καλεῖσθαι τοὺς ἀπ' αὐτῶν. Περίανδρος δὲ πρῶτος μετέστησε τὴν ἀρχὴν, δορυφόρους ἔχων, καὶ οὐκ ἐπιτρέπων ἐν ἄστει ζῆν, ἔτι δὲ δούλων κτῆσιν καὶ τρυφὴν ὅλως περιαιρῶν. Μέτριος δὲ ἦν ἐν ἄλλοις, τῷ τε μηδένα τέλος πράσσεσθαι, ἀρκεῖσθαί τε τοῖς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῷ μήτε ἄδικος, μήτε ὑβριστικὸς εἶναι. Μισοπόνηρος δὲ [ὢν], τὰς προαγωγοὺς πάσας κα-

ντισε. Βουλὴν δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατέστησεν, οἳ ἐφίεσαν δαπανᾷν πλέον ἢ κατὰ τὰς προσόδους.

VI. ΗΛΕΙΩΝ.

Πανταλέων ἐβασίλευσεν ἐν τούτοις, ὑβριστὴς χαλεπός. Οὗτος πρέσβεις πρὸς αὐτὸν ἐλθόντας λὼν ἠνάγκασε καταφαγεῖν τοὺς ὄρχεις.

VII. ΤΕΝΕΔΙΩΝ.

Τένεδος ἡ νῆσος τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Λεύκοφρυς εἶτο, χρόνῳ δὲ ὕστερον, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, Τέν- διενεχθεὶς πρὸς τὸν πατέρα, συνῴκισεν αὐτήν. ται δὲ, καταψευσαμένης αὐτοῦ τῆς μητρυιᾶς, μαρτυρήσαντος αὐλητοῦ τινος βιάζεσθαι ταύ- εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Κύκνου, ἰς θάλασσαν ῥιφεὶς, διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆ- διὰ δὲ τὸ καταψεύσασθαι τὸν αὐλητὴν, οὐ νό- ν εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητὴν εἰσιέναι.

Ὅτι Ἀμαυρὸς, χωλὸς τοὺς πόδας, ἐβασίλευσε ς.

Νόμον δέ τινά φασι τὸν βασιλέα Τέννην δια- ναι· εἴτις λάβοι μοιχὸν, ἀποκτείνειν τοῦτον πε- . Ἁλόντος δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ λαβόν- ρομένου τὸν βασιλέα, τί χρὴ ποιεῖν, ἀποκρίνα- , Τῷ νόμῳ χρῆσθαι. Καὶ διὰ τοῦτο τοῦ νομί- ος αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς κεχάρακται, ἐπὶ ρα δὲ ἐξ ἑνὸς αὐχένος πρόσωπον ἀνδρὸς καὶ ικός. Καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτό- τὸ, Ἀποκεκόφθαι Τενεδίῳ πελέκει.

VIII. ΠΑΡΙΩΝ.

τὴν νῆσον ᾤκισε Πάρος, ἐξ Ἀρκαδίας

χον τὸν ποιητὴν Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε, ασιν εἰπεῖν τὴν Πυθίαν, Ἔξιθι νηοῦ. εἰπεῖν, Ἀλλὰ καθαρός εἰμι, ἄναξ· ἐν χειρόνόμῳ ἔκτεινα.

IX. ΚΕΙΩΝ.

κλεῖτο μὲν Ὑδροῦσσα ἡ νῆσος. Λέγονται δὲ νύμφαι πρότερον αὐτήν· φοβήσαντος δ' λέοντος, εἰς Κάρυστον διαβῆναι. Διὸ καὶ ἀ-ιον τῆς Κέω Λέων καλεῖται. Κέως δ' ἐκ Ναυ-υ διαβὰς ᾤκισε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνό-.

ρισταῖον δὲ φασι μαθεῖν παρὰ νυμφῶν τὴ ροβάτων καὶ βοῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ Βρ ὴν μελιττουργίαν, φθορᾶς οὔσης φυτῶν κ διὰ τὸ μὴ πνεῖν ἐτησίας.

ριστείδης ἐπεμελεῖτο γυναικῶν εὐκοσμίας. Ι λαιὸν ὕδωρ ἔπινον οἱ παῖδες, καὶ αἱ κόραι ἱμου.

Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ ἐπὶ τοῖς τελευτῶσιν οὐδέν ος ἐν ἀνδράσι περὶ ἐσθῆτα ἢ κουράν· μητ τελευτήσαντος, ἐνιαυτός. Οὔσης δὲ ὑγ ήσου, καὶ εὐγήρων τῶν ἀνθρώπων, μάλι υναικῶν, οὐ περιμένουσι γεραιοὶ τελευτ ὶν ἀσθενῆσαι, ἢ πηρωθῆναί τι, οἱ μὲν δὲ κωνείῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσι.

X. ΣΑΜΙΩΝ.

μον τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς, ἐρήμην οὖσαν, λέγεται ν πλῆθος θηρίων, μεγάλην φωνὴν ἀφιέντων· ντο δὲ τὰ θηρία Νηΐδες, ἡ δὲ νῆσος Παρθεερον δὲ Δρυοῦσσα.

ασίλευσεν αὐτῶν Ἀγκαῖος, ἀφ' οὗ, Πολλὰ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, παροιμία

τι ἐν τοῖς Σαμίοις ἐφάνη λευκὴ χελιδὼν οὐκ πέρδικος.

ρεκύδης ὁ Σύριος, ὑπὸ φθειρῶν καταβρων Σάμῳ ἐτελεύτησεν, ὅτε καὶ ἐλθόντι Πυτὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς ἔδειξε περιεψι-

ωπος δὲ ὁ λογοποιὸς εὐδοκίμει τότε. Ἦν δὲ γένος, ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δοῦλος.

ν δὲ πολιτείαν τῶν Σαμίων Συλοσῶν ἠρήἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Ἕκητι Συλοσῶντος ίη.

ι. Θεαγένης τῶν Σαμίων τὶς, εὐφυὴς μὲν, ἄσωτος καὶ πονηρὸς, φεύγων τὴν πατρίτρίβων δὲ Ἀθήνησι παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ τὸ αὐτοῦ διαφθείρων, συνεργὸν αὐτὸν λαβὼν, οὺς Ἀθηναίους δισχιλίους εἰς Σάμον ἀποοἱ δὲ, ἐλθόντες πάντας ἐξέβαλον.

XI. ΚΥΜΑΙΩΝ.

εφάνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξεφύτευσε αίων χώραν. Λυδοὶ δὲ χαλεπῶς δεσποζόμε-

νοι πρός τινος, πυθόμενοι ἐν Κύμῃ εἶναί τινα, ἔπεμψαν εἰς βασιλείαν καλοῦντες· οὗτος δὲ ἐτύγχανεν ἐν ἁμαξοπηγοῦ δουλεύων. Δόντες οὖν οἱ Λυδοὶ λύτρα τούτῳ παρέλαβον αὐτόν. Τῶν δὲ ἐν Κύμῃ τὶς, ἐκδεδωκὼς ἅμαξαν αὐτῷ, κατεῖχεν αὐτόν· παρακαλούντων δὲ πολλῶν μὴ κωλύειν, οὐκ εἶα, προσεπικερτομῶν, καὶ λέγων περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Λυδῶν βασιλέως εἰργασμένην ἔχειν ἅμαξαν.

Ἑρμοδίκην, γυναῖκα τοῦ Φρυγῶν βασιλέως Μίδου, φασὶ κάλλει διαφέρειν, ἀλλὰ καὶ σοφὴν εἶναι, καὶ τεχνικὴν, καὶ πρώτην 'νόμισμα κόψαι Κυμαίοις.

Ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας. Διὸ καὶ ὀλίγα ἀπώλλυντο· πάντες γὰρ ὁμοίως ἐτήρουν. Καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν,

Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.

Κῦρος δὲ, καταλύσας τὴν πολιτείαν, μοναρχεῖσθαι αὐτοὺς ἐποίησεν.

Φείδων, ἀνὴρ δόκιμος, πλείοσι μετέδωκε τῆς πολιτείας, νόμον θεὶς, ἕκαστον ἐπάναγκες τρέφειν ἵππον. Προμηθεὺς δέ τις, ἀνὴρ δραστήριος καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν, χιλίοις παρέδωκε τὴν πολιτείαν.

XII. ΕΡΕΤΡΙΕΩΝ.

Διαγόρᾳ εἰς Σπάρτην πορευομένῳ, καὶ ἐν Κορίνθῳ τελευτήσαντι, Ἐρετριεῖς εἰκόνα ἔστησαν.

XIII. ΠΕΠΑΡΗΘΙΩΝ.

Αὕτη ἡ νῆσος εὔοινός ἐστι καὶ εὔδενδρος, καὶ σῖτον φέρει.

XIV. *ΛΕΠΡΕΑΤΩΝ.*

ιρεῖς, οὓς ἂν λάβωσι μοιχούς, περιάγουσι ἐρας τὴν πόλιν δεδεμένους, καὶ ἀτιμοῦσι · τὴν δὲ γυναῖκα ἕνδεκα ἐπ' ἀγορᾶς ἄζω- χιτῶνι διαφανεῖ ἱστᾶσι, καὶ ἀτιμοῦσι.

XV. *ΛΥΚΙΩΝ.*

ιιοι διῆγον λῃστεύοντες. Νόμοις οὐ χρῶν- ἔθεσι, καὶ ἐκ παλαιοῦ γυναικοκρατοῦνται. ι δὲ τοὺς ψευδομάρτυρας, καὶ τὰς οὐσίας ημεύουσι.

XVI. *ΤΥΡΡΗΝΩΝ.*

οι τέχνας ἔχουσι πλείστας. Πάντες δὲ ὑπὸ ἱματίῳ μετὰ τῶν γυναικῶν κατάκεινται, ῶσί τινες. Καὶ τοὺς καταλύοντας ξένους . Ὅταν δέ τις ὀφείλων χρέος μὴ ἀποδιδῷ, ουθοῦσιν οἱ παῖδες, ἔχοντες κενὸν θυλά- υσωπίαν.

XVII. *ΜΟΛΟΤΤΩΝ.*

οττοὶ, τῆς Ἀρτέμιδος συλήσαντες τὸ ἱερὸν, οάνου χρυσοῦν ἀφελόμενοι στέφανον, θυ- ιαν ἀντ' αὐτοῦ. Τῶν δὲ Κεφαλλήνων ἀλ- ντων, τοῦτον ἀπέβαλεν ἡ θεὸς, καὶ χαμαὶ ὑρέθη. Κεφαλλῆνες δὲ ἀπὸ τοῦ Κεφάλου ν.

XVIII. *ΦΑΣΙΑΝΩΝ.*

ν ὡς τὸ ἐξ ἀρχῆς Ἡνίοχοι κατῴκουν, φῦ- ωποφάγον, καὶ ἐκδέρον τοὺς ἀνθρώπους ιλήσιοι. Φιλόξενοι δέ εἰσιν, ὥστε τοὺς

ναυαγοὺς ἐφοδιάζειν, καὶ τρεῖς
πολύειν.

XIX. ΑΜΟΡΓΙ

Ἀμοργὸς οἶνον φέρει πολὺν,
ὀπώραν.

XX. ΛΕΥΚΑΝ.

Λευκανοὶ φιλόξενοι καὶ δίκ
δὲ τούτων Λαμίσκος, ὃς εἶχε λύ
κτύλον τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ μεγάλ

XXI. ΣΑΜΟΘΡ

Ἡ Σαμοθράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρ
κανία, διὰ τὸ λευκὴ εἶναι· ὕστερ
τασχόντων, Θρακία. Τούτων δὲ
ρον ἔτεσιν ἑπτακοσίοις, Σάμιοι
ἐκπεσόντες τῆς οἰκείας, καὶ Σαμ

XXII. ΜΑΓΝΗ

Οὗτοι δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημ
θησαν· ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχός φησ
Κλαίω θαλασσῶν, οὐ τὰ Μαγ
Ἱπποτρόφοι δ' εἰσὶν, ὃν τρόπον
πεδιάδα χώραν ἔχοντες.

Φάμις ἄρχων ἦν, καὶ τούτο
ροσύλους συνέλαβον θύοντας.
Αἴσωπον γενέσθαι· καὶ γὰρ ἐκ
διεφθάρη, φιάλης χρυσῆς φωραθ
μασιν αὐτοῦ.

XXIII. ΑΘΑΜΑ

Ἐν τῇ Ἀθαμάνων χώρᾳ γε
ναῖκες, νέμουσι δὲ οἱ ἄνδρες.

XXIV. *ΚΥΘΗΡΙΩΝ.*

*Κυθήριοι ὄψῳ τυρῷ χρῶνται, καὶ σύκοις· φέ-
άρ ἡ νῆσος πολλά, καὶ μέλι καὶ οἶνον. Φιλάρ-
ι δὲ εἰσι καὶ φιλόπονοι.*

XXV. *ΡΗΓΙΝΩΝ.*

*Ῥήγιον ᾤκισαν Χαλκιδεῖς οἱ ἀπ' Εὐρίπου διὰ
ν ἀναστάντες· παρέλαβον δὲ καὶ ἐκ Πελοπον-
υ τοὺς Μεσσηνίους, τοὺς ἐν Μακίστῳ τυχόντας
τὴν ὕβριν τῶν Σπαρτιάδων παρθένων. Καὶ
κισαν πρῶτον περὶ τὸν Ἰοκάστου τάφον, ἑνὸς
Αἰόλου παίδων, ὅν φασιν ἀποθανεῖν πληγέντα
δράκοντος. Καὶ χρησμὸν ἔλαβον, Ὅπου ἂν ἡ
ια τὸ ἄῤῥεν· καὶ ἰδόντες πρίνῳ περιπεφυκυῖαν
λον, τοῦτον εἶναι τὸν τόπον συνῆκαν. Τὸ δὲ
ον, ἐν ᾧ τὴν πόλιν ᾤκισαν, Ῥήγιον ἐκαλεῖτο
τινος ἐγχωρίου ἥρωος. Πολιτείαν δὲ κατεστή-
ο ἀριστοκρατικήν· χίλιοι γὰρ πάντα διοικοῦ-
αἱρετοὶ ἀπὸ τιμημάτων. Νόμοις δὲ ἐχρῶντο
Χαρώνδου τοῦ Καταναίου. Ἐτυράννησε δὲ
ἰν Ἀναξίλας Μεσσήνιος· καί, νικήσας Ὀλύμπια
νοις, εἱστίασε τοὺς Ἕλληνας· καί τις αὐτὸν ἐπέ-
γεν εἰπών, Οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις;
ίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης,
αἱρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.
ν δὲ καὶ ἄλλοι δυναστευτικοὶ παρὰ τοῖς Ῥη-
ς.*

XXVI. *ΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝ.*

*Κορκυραῖοι Διομήδην ἐπεκαλέσαντο, καὶ τὸν
αὐτοῖς δράκοντα ἀπέκτεινεν·* οἷς καὶ συνεμά-

χησε στόλῳ πολλῷ, εἰς Ἰαπυγίαν ἐλθὼν :
σαν πρὸς τοὺς Βρεντησίους, καὶ τιμῶν ἐτυ

XXVII. ΘΡΑΚΩΝ.

Γαμεῖ ἕκαστος τρεῖς καὶ τέσσαρας, ι
καὶ τριάκοντα· καὶ ὡς θεραπαίναις χρῶντ
ἐκ περιόδου σύνεισιν αὐταῖς, καὶ λούει κ
νεῖ. Καὶ πλεῖσται μετὰ τὴν χρῆσιν χαμαὶ
ται. Κἂν δυσχεραίνῃ τις, οἱ γονεῖς ἀποδι
λαβον, ἀπεκομίσαντο τὴν θυγατέρα· τιμὴν
βάνοντες συνάπτουσιν αὐτάς. Καὶ ἀπο
τοῦ ἀνδρὸς, ὥσπερ τἄλλα, οὕτω καὶ τὰς
κληρονομοῦσι.

XXXIII. ΜΙΝΩΩΝ.

Μινώαν τὴν ἐν Σικελίᾳ, Μακάραν ἐκάλ
τερον. Ἔπειτα Μίνως, ἀκούων Δαίδαλον
μετὰ στόλου παραγεγονέναι, ἀναβὰς ἐπὶ
κον ποταμὸν, τῆς πόλεως ταύτης ἐκυρίευσε
κήσας τοὺς βαρβάρους, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ προσ
αὐτὴν, νόμους κρητικοὺς θεὶς αὐτῇ.

XXIX. ΛΟΚΡΩΝ.

Ἐγένετο Λοκρὸς Ξενόκριτος, τυφλὸς ἐ
ποιητής, καὶ Ἐράσιππος.

Παρ᾽ αὐτοῖς ὀδύρεσθαι οὐκ ἔστιν ἐπὶ
λευτήσασιν, ἀλλ᾽ ἐπειδὰν ἐκκομίσωσιν, εὐ
Καπηλεῖον οὐκ ἔστι μεταβολικὸν ἐν αὐτοῖς
γεωργὸς πωλεῖ τὰ ἴδια.

Ἐὰν ἁλῷ τις κλέπτων, τοὺς ὀφθαλμοὺ
τεται. Ζαλεύκου υἱὸς ἑάλω, καὶ, τῶν Λ

τὸν ἀφιέντων, οὐχ ὑπέμεινεν, αὐτοῦ δὲ ἕνα καὶ τοῦ υἱοῦ ἕνα ἐξεῖλεν.

Πολέμαρχος ἐπιορκήσας, τὸν τῶν Κορινθίων ἀπέφυγε στόλον. Καὶ μυθολογοῦσιν, ὅτε καθεύδοι νύκτωρ, τὰς γαλᾶς δάκνειν αὐτὸν, καὶ τέλος διαποροῦντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.

XXX. *ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ.*

Κατῴκισαν δὲ καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ, ἐξαναστάντες ἐξ Ἐλυμνίου, ὡς μὲν μυθολογοῦσιν, ὑπὸ μυῶν, οἳ τά τ' ἄλλα κατήσθιον αὐτῶν καὶ τὸν σίδηρον. Νόμος δὲ ἦν Χαλκιδεῦσι μὴ ἄρξαι, μηδὲ πρεσβεῦσαι, νεώτερον ἐτῶν πεντήκοντα.

XXXI. *ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΩΝ.*

Ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησε, καὶ χαλεπὸς ἦν, καὶ ἑορτὰς πλέον δυοῖν οὐκ ἐπέτρεπεν, οὐδ' ἐν πόλει διαιτᾶσθαι πλέον ἡμερῶν δέκα τοῦ μηνός. Τάς τε κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι, αὐτὸς ἐγίνωσκεν. Ἀντήνωρ δὲ, λαβὼν ξιφίδιον, καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος εἰς τὴν κοίτην ἀπέκτεινε· καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐτίμησε, καὶ ἡγεμόνα κατέστησε· καὶ ἡ κόρη, ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσῄει, ἐπικλεὴς ἐγένετο.

Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐκ Τυῤῥηνίας Ὅμηρος παραβαλεῖν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Ἰθάκην, ὅτε τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγεται διαφθαρῆναι νοσήσας.

XXXII. *ΡΟΔΟΣ.*

Ῥόδον τὴν νῆσον τὸ παλαιὸν κεκρύφθαι λέγουσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἀναφανῆναι δὲ ὕστερον ἐπ

ῥανθεῖσαν. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὀφιοῦσσα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων ὄφεων.

XXXIII. *ΕΦΕΣΟΣ.*

Ἔφεσον κληθῆναί φασιν ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἡρακλέα ταῖς Ἀμαζόσιν ἐφεῖναι τὰ ἀπὸ Μυκάλης ἕως Πιτάνης.

XXXIV. *ΦΩΚΕΑ.*

Φώκεαν οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου ἡγεμόνος ὠνόμασαν, οἱ δὲ, ὅτι φώκην εἰς τὸ ξηρὸν εἶδον ἐκβαίνουσαν.

XXXV. *ΚΡΟΤΩΝ.*

Κρότωνα ἐξ ἀρχῆς Κρότων ᾤκισεν.

XXXVI. *ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ.*

Ἀκραγαντίνων Φάλαρις ἐτυράννησε, παρανομίᾳ πάντας ὑπερβάλλων· οὐ γὰρ μόνον ἐφόνευε πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαις παρανόμοις ἐχρήσατο. Καὶ τοὺς μὲν εἰς λέβητας ζέοντας, τοὺς δὲ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἀπέστελλε, τοὺς δὲ καὶ εἰς χαλκοῦν ταῦρον ἐμβαλὼν κατέκαιεν. Ὅνπερ ὁ δῆμος ἐτιμωρήσατο· ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς φίλους. Μεθ' ὃν Ἀλκμάνης παρέλαβε τὰ πράγματα· καὶ μετὰ τοῦτον Ἄλκανδρος προέστη, ἀνὴρ ἐπιεικής. Καὶ εὐθένησαν οὕτως, ὡς περιπόρφυρα ἔχειν ἱμάτια.

XXXVII. *ΙΘΑΚΗΣΙΩΝ.*

Κεφάλῳ, μαντευσαμένῳ περὶ παίδων, ὁ θεὸς εἶπεν, ᾧ ἂν ἐντύχῃ θήλει πρῶτον συγγενέσθαι. Τὸν δὲ περιτυχεῖν ἄρκῳ· καὶ πλησιάσαντος γενέσθαι γυναῖκα, ἐξ ἧς Ἀρκείσιον φερωνύμως ὠνομασθῆναι λέγεται.

Πορθμεὺς, Παρίας ὄνομα, λῃστὰς διεπόρθμευ-
ε, πρεσβύτην αἰχμάλωτον, καὶ πίτταν· καὶ ὠνεῖ-
ται ταῦτα παρὰ τῶν λῃστῶν, δεηθέντος τοῦ πρεσ-
βύτου. Ἦν δὲ ἐν τῇ πίττῃ κεκρυμμένον χρυσίον.
Πλουτήσας οὖν θῦσαι λέγεται τῷ πρεσβύτῃ βοῦν·
ὅ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν, Οὐδεὶς πώποτε εὐερ-
γέτῃ βοῦν ἔθυσεν, ἀλλ' ἢ Παρίας.

XXXVIII. ΑΦΥΤΑΙΩΝ.

Δικαίως καὶ σωφρόνως βιοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων
οὐ θιγγάνουσιν, ἀνεῳγμένων τῶν θυρῶν. Φασὶ δέ
ποτε ξένον πριάμενον οἶνον μὴ ἀναλαβεῖν, ἐπείξαν-
τος αὐτὸν τοῦ πλοῦ, καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν ἐν τῇ ἀ-
ποστάσει οὐδενὶ παραδόντα, ὕστερον δὲ, κατὰ ἄλλην
ἐμπορίαν ἐλθόντα, εὑρεῖν τοῦτον ἄθικτον.

XXXIX ΙΑΣΕΩΝ.

Τούτοις οὐκ ἐξῆν ἐν γάμοις πλείους ἑστιᾶν δέ-
κα, καὶ γυναικῶν ἴσων, οὐδὲ γάμον ποιεῖν πλέον
ἡμερῶν δύο. Ἐπεσκόπουν δὲ καὶ τοὺς ὀρφανοὺς,
πῶς παιδεύονται, καὶ τὰς οὐσίας αὐτοῖς ἀπεδίδο-
σαν εἴκοσι ἐτῶν γινομένοις.

XL. ΙΚΑΡΟΣ.

Ἴκαρος ἡ νῆσος Ἰχθυοῦσσα ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ
πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ γινομένων ἰχθύων· πρὸς ἣν
Ἴκαρος παρέβαλεν, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα ἔσχεν. Ὁ
δὲ μῦθος πτεροῖς αὐτὸν ἀπὸ Κρήτης φησὶν ἐλθεῖν·
οἱ δὲ, ἀποδράντα μετὰ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τριήρων,
διὰ τὸ δεῖξαι τὴν εἰς Λαβύρινθον εἴσοδον τῷ
Θησεῖ.

XLI. ΑΡΓΙΛΟΣ.

Ἄργιλον τὸν μῦν καλοῦσι Θρᾷκες· (τος, πόλιν κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν, καὶ Ἄ νόμασαν.

XLII. ΘΕΣΠΙΕΩΝ.

Παρὰ Θεσπιεῦσιν αἰσχρὸν ἦν τέχνη καὶ περὶ γεωργίαν διατρίβειν· καὶ διὰ το τες οἱ πλείους ἦσαν, καὶ Θηβαίοις, οὖσι (πολλὰ ὤφειλον.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.

'Κ ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

ΟΤΙ Σαρδανάπαλος Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν, ἀπὸ ε Νίνου καὶ Σεμιράμεως τὴν βασιλείαν παραδεξάμενος, οἴκησιν ἔχων ἐν Νίνῳ, ἔνδον τὸ σύμπαν ἐν οἷς βασιλείοις διατρίβων, ὅπλων μὲν οὐχ ἁπτόμενος, οὐδ' ἐπὶ θήραν ἐξιὼν, ὥσπερ οἱ πάλαι βασιλεῖς, γχριόμενος δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πογραφόμενος, πρός τε τὰς παλλακίδας ἁμιλλώμενος περὶ κάλλους καὶ ἐμπλοκῆς, τό τε σύμπαν γυναικείῳ ἤθει χρώμενος. Κατὰ δὲ τὰ πρότερον συντεταγμένα, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτῷ παρῆσαν οἵ τε ἐκ ῶν ἄλλων ἐθνῶν Σατράπαι, ἄγοντες τάς τε εἰρηνας δυνάμεις, καὶ δὴ Ἀρβάκης ὁ Μήδων ὕπαρχος, νὴρ τόν τε βίον σώφρων, καὶ πραγμάτων, εἰ δή ς ἄλλος, ἔμπειρος, τετριμμένος τε ἐν κυνηγεσίοις ιὶ πολέμοις, καὶ πολλὰ μὲν πάλαι γενναῖα ἐξειργαμένος, πλείω δ' ἔτι καὶ μείζω τότε διανοούμενος. ῟τος ἀκηκοὼς τόν τε βίον καὶ τὰ ἤθη, οἷς χρῆται βασιλεὺς, εἰς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα,

ὅτι ἀπορίᾳ γενναίου ἀνδρὸς οὗτος σίας κράτη· καὶ βουλὴν συντίθεται ἀρχῆς.

Ὅτι ἐπὶ Ἀρταίου τοῦ βασιλέως Μ δόχου Σαρδαναπάλου τοῦ Ἀσσυρίω ἐν Μήδοις τότε κατά τε ἀνδρείαν κ μώτατος Παρσώνδης, παρά τε βα παινούμενος καὶ ἐν Πέρσαις, ὅθεν ἡ εὐβουλίᾳ καὶ κάλλει σώματος. Δεινὸ αἱρεῖν, ἐν σταδίᾳ τε μάχῃ καὶ ἀπὸ ἱ που μάχεσθαι. Οὗτος ὁρῶν Νάνα λώνιον διαπρεπεῖ κόσμῳ χρώμενον καὶ ἐλλόβια ἔχοντα, καὶ κατεξυρημέν ναικώδη τε καὶ ἄναλκιν, ἔπειθεν σθαι αὐτὸν τὴν ἀρχὴν καὶ ἑαυτῷ δο νων σφόδρα τὸν ἄνθρωπον. Ὁ δὲ τὰ συγκείμενα ὑπ' Ἀρβάκεω ἀδικε νιον. Ἐπεὶ δὲ δὶς καὶ τρὶς ὁ Παρ Ἀρταίῳ, καὶ ταὐτὸν ἤκουσεν, ἡσύχα Νάναρον ἔλαθεν. Αἰσθόμενος δ' ἐ μην τἀνδρὸς, μεγάλα δῶρα τοῖς ἐ καπήλοις, εἴ τις αὐτῷ Παρσώνδην ἕπονται δ' οὗτοι πολλοὶ τῷ βασιλέω ποτε κατὰ δαίμονα κυνηγετῶν ὁ Π νει πόῤῥω ἀπὸ τοῦ βασιλέως εἴς τι Βαβυλῶνος. Τοὺς δὲ θεράποντας ὕλην τρέψας, ἐκέλευσε βοῇ τε καὶ ἀλ ὡς δὴ τὰ θηρία σοβήσων εἰς τὰ πεδί

; ἀγρίους, πολλοὺς δ' ἐλάφους αἱρεῖ. Τέλος
·ον ἄγριον διώκων, ἐπὶ πλεῖστον ἀποσπᾶται
ιυτοῦ, καὶ μόνος ἐλαύνων ἧκεν εἰς τὴν Βαβυ-
ν, ἔνθα ἦσαν οἱ κάπηλοι ἀγορὰς εὐτρεπίζοντες
:σιλεῖ· οὓς θεασάμενος ὑπὸ δίψους πιεῖν ᾔτει.
ἴσμενοι ἰδόντες Παρσώνδην, προσίασιν αὐτῷ,
:' ἐνέχεον, καὶ,τὸν ἵππον δεξάμενοι, ἄριστᾶν ἐκέ-
ν. Ὁ δὲ, οἷα πανημέριος θηρῶν, οὐκ ἀηδῶς
εν, ἐκέλευσέ τε ἀποπέμψαι βασιλεῖ τὸν ὄνον,
τέλαβε, καὶ τοῖς ἀνὰ τὸν δρυμὸν οἰκέταις φρά-
νθα εἴη. Οἱ δὲ, πάντα ποιήσειν ὑποσχόμενοι,
λίνουσι τὸν Παρσώνδην. καὶ δαῖτα παρέθε-
αντοίαν, οἶνόν τε ἥδιστον πίνειν ἐπέχεον, ἀ-
ττερον ἐπίτηδες, ὡς μεθυσθείη. Καὶ ἐπεὶ ἅ-
χεν, ὁ μὲν ᾔτει τὸν ἵππον, ὡς ἀπίοι ἐπὶ τὸ βα-
: στράτευμα· οἱ δὲ γυναῖκας εὐπρεπεῖς παρα-
τες, ἐδείκνυόν τε αὐτῷ καὶ ἐκέλευον κοιμη-
αὐτόθι, καὶ εἰς νύκτα χρησάμενον αὐταῖς,
ἀπιέναι. Ὁ δὲ, εὐπρεπεῖς γυναῖκας ὁρῶν,
τε καὶ ηὐλίσατο. Καὶ τὰ μὲν διὰ τὴν συνου-
τὰ δὲ διὰ τὸν κόπον, ὕπνος αὐτὸν ἔλαβεν. Οἱ
χστήσαντες τὴν παρακοιμωμένην γυναῖκα, πολ-
α ἐπιπεσόντες, συνέδησαν τὸν ἄνθρωπον, καὶ
ἴναρον ἐκόμισαν. Ὁ δ', ὡς εἶδεν αὐτὸν (ἤδη
νηψεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ἵνα ἦν κακοῦ),
Ἆρα, ὦ Παρσώνδη, κακόν τι ὑπ' ἐμοῦ πάλαι
;, ἢ αὐτὸς, ἢ τῶν σῶν τις; Ὁ δὲ οὐκ ἔφη. Τί
ἰσεσθαι προσεδόκησας; Οὐκ ἔγωγε, εἶπεν. Τί
ὀτὸς ἀδικίας ἦρξας εἰς ἐμὲ, ἀνδρόγυνόν τε κα-

λῶν, καὶ βασιλείαν τὴν ἐμὴν αἰτῶν παρὰ
ὡς δῆτα οὐδενὸς ἄξιον αὐτὸς γενναῖος ὢν
δὲ χάρις Ἀρταίῳ οὐ πεισθέντι τὴν ὑπ' Ἀρ
δομένην ἡμῖν ἀρχὴν ἀφελέσθαι. Διὰ τί δὴ
ἐποίεις, ὦ κακὴ κεφαλή; Ὁ δέ, οὐδὲν ὑπ
σας, εἶπεν, Ὤιμην αὐτὸς ἀξιώτερος εἶναι
γέρας ἔχειν, ἀνδρειότερός τε ὢν καὶ ὠφε
βασιλεῖ ἢ σὺ ὁ κατεξυρημένος τε καὶ καθ
σμένος τὼ ὀφθαλμώ, ψιμιθίῳ δὲ τὸ χρῶμ
φόμενος. Καὶ ὅς, Εἶτ' οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη,
λικοῦτος ὑπὸ τοῦ χείρονος συνειλημμένος,
γαστρὸς ἥττων καὶ αἰδοίων ἐγένου; Ἀλλ'
ἔφη, θήσω γυναικῶν ἁπαλώτερον καὶ λευκό
χροιὰν οὐ πολλοῦ χρόνου. Καὶ ἐπώμοσε τ
λον καὶ τὴν Μύλιττα· οὕτως γὰρ τὴν Ἀ
καλοῦσι Βαβυλώνιοι. Καὶ ἅμα καλέσας τ
χον, τὸν τὰς μουσουργοὺς πεπιστευμένον,
ἔφη, ἄπαγε, καὶ ξυρήσας τὸ ὅλον σῶμα, κ
σας πλὴν κεφαλῆς, δὶς τῆς ἡμέρας λοῦε,
ἀπὸ λ[illegible]ίθου, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογ
καὶ τὰς κόμας ἐμπλεκέσθω, ὥσπερ αἱ γυνα
θανέτω δὲ ᾄδειν καὶ κιθαρίζειν καὶ ψάλλ
μοι μετὰ τῶν μουσουργῶν λειτουργῇ, γυνο
ωμένος, μεθ' ὧν καὶ δίαιταν ἕξει, λεῖος ὢν
καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν αὐτὴν καὶ τὴν τέχ
Ταῦτα εἰπόντος, ὁ εὐνοῦχος παραδεξάμ
Παρσώνδην, κατεξύρησέ τε ὅλον πλὴν κεφ
τὰ προσταχθέντα ἐδίδασκε, καὶ ἐσκιατραφ
ἑκάστης ἡμέρας δὶς, καὶ λεαίνων, ὑμὸ

ποιῶν ταῖς γυναιξὶν, ὥσπερ ὁ δεσπότης προσέταξε. Καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου γίνεται ἄνθρωπός τε λευκὸς καὶ ἁπαλὸς καὶ γυναικώδης, ᾖδέ τε καὶ ἐκιθάριζε πολὺ κάλλιον τῶν μουσουργῶν· οὐδείς τε ἂν ἰδὼν αὐτὸν λειτουργοῦντα ἐν συμποσίῳ Ναν άρῳ, οὐχὶ γυναῖκα ὑπέλαβε, καὶ πολύ γε ἐκείνων εὐπρεπέστερον, μεθ᾽ ὧν ἑκάστοτε ἐλειτούργει. Βασιλεὺς δὲ ὁ Μήδων Ἀρταῖος, ἐπειδὴ πάντη μαστεύων Παρσώνδην ἐξέκαμε, καὶ δῶρα προτείνων, εἴ τις αὐτὸν ἀνεύροι ἢ ζῶντα ἢ τεθνεῶτα, ὑπέλαβέ που ἐν κυνηγεσίῳ ὑπὸ λέοντος, ἢ ἄλλου του θηρίου, καταβεβρῶσθαι, καὶ μεγάλως ἐπ᾽ αὐτῷ ἠνιᾶτο, ἅτε ἀνδρειοτάτῳ ὄντι. Ὡς δ᾽ ἑπτὰ ἔτη ἐγένετο αὐτῷ τοιαύτην δίαιταν ἔχοντι ἐν Βαβυλῶνι, τῶν εὐνούχων τινὰ ὁ Νάναρος μαστιγοῖ τε χαλεπῶς, καὶ τὸ σῶμα αἰκίζεται. Καὶ αὐτὸν ὁ Παρσώνδης, μεγάλαις ἐλπίσιν ἐπάρας, ἀναπείθει παρὰ τὸν Ἀρταῖον εἰς Μήδους ἀποδράναι, καὶ πάντα φράσαι τὰ περὶ αὐτὸν βασιλεῖ, ὡς ζῇ τε, καὶ λελώβηται, μετὰ μουσουργῶν δίαιταν ἔχων, Παρσώνδης ὁ σὸς φίλος ἐκεῖνος ὁ πολεμιστήριος. Καὶ ἐπειδὴ ταῦτ᾽ ἔφρασεν ὁ εὐνοῦχος βασιλεῖ, ἥσθη τε ἅμα, καὶ μέγα στενάξας εἶπε, Φεῦ λώβης ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, πῶς ἠνέσχετο ὁ Παρσώνδης, ὃν ἐγὼ οἶδα, θηλυνόμενος τὸ σῶμα ὑπὸ ἐχθροῦ; Καὶ ἅμα πέμπει τινὰ τῶν πιστοτάτων ἄγγαρον παρὰ τὸν Βαβυλώνιον (οὕτω γὰρ ἐκάλουν τοὺς βασιλέως ἀγγέλους). Ὁ δὲ Νάναρος ἀφικομένῳ τῷ ἀγγάρῳ, καὶ ἀπαιτοῦντι Παρσώνδην, ἔξαρνος γενόμενος, οὐδαμοῦ ἔφη ἐκεῖνον ἑωρακέναι, ἐξ ὅτου ἀφανὴς ἐγένετο. Ὡς

δὲ ταῦτα ἤκουσεν Ἀρταῖος, ἕτερον ἔπεμψεν ἄγγαρ
πολὺ μεῖζω τοῦ προτέρου καὶ δυνατώτερον· ἐ
στειλέ τε ἐν διφθέρᾳ, ῥίψαντα τὴν Βαβυλωνίαν
πάτην, ὀπίσω ἀποπέμπειν τὸν ἄνδρα παρ' ἑαυτ
ὃν ταῖς μουσουργοῖς τε καὶ εὐνούχοις παρέδωκεν,
ὅτι τὴν κεφαλὴν αὐτὸς οὐχ ἕξει. Ταῦτα ἔγρα
καὶ ἅμα ἐκέλευσε τῷ ἀνδρὶ, εἰ μὴ παραδῷ Νάνα
τὸν Παρσώνδην, λαβόμενον τῆς ζώνης ἄγειν αὐτ
ἐπὶ θανάτῳ. Ἀφικομένου δὲ τοῦ δευτέρου ἀγγάρ
εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ταῦτα ἀπαγγείλαντος, ὁ Νάν
ρος, δείσας περὶ τῆς ψυχῆς, παραδώσειν τε ὑπέσχ
το τὸν ἄνθρωπον, καὶ προσέτι, ἀπολογούμενος·
ἀγγάρῳ, πείσειν ἔφη βασιλέα, ὡς δικαίως μετῆλθ
ἄνδρα ἄρξαντα μεγάλης ἀδικίας εἰς ἑαυτόν· πεπο
θέναι γὰρ ἂν αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου χαλεπώτερα, εἰ
βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπερέσχε τὴν δεξιά
Ἐκ τούτου ἐπὶ πότον ἐτράπετο καὶ συνουσίαν,
στιῶν τὸν ἄγγαρον. Καὶ, τοῦ δείπνου παρακειμ
νου, εἰσεληλύθεσαν αἱ μουσουργοὶ, ἑκατὸν καὶ πε
τήκοντα γυναῖκες, μεθ' ὧν ἦν καὶ Παρσώνδης. Κ
αἱ μὲν ἐκιθάριζον, αἱ δ' ηὔλουν, αἱ δὲ ἔψαλλον,
πάσαις δὲ διέπρεπε μάλιστα Παρσώνδης καὶ κάλλ
καὶ τέχνῃ, γυνὴ καὶ αὐτὸς νομιζόμενος. Καὶ, ἐπ
δὴ δείπνου ἅδην εἶχον, ἤρετο ὁ Νάναρος τὸν ἄγγ
ρον, ἥτις αὐτῷ δοκεῖ πασῶν προφέρειν εὐμορφίᾳ
καὶ εὐμουσίᾳ. Ὁ δ', οὐδὲν μελλήσας, ἔφη ἐκείν
Παρσώνδην δεικνύς. Καὶ ὁ Νάναρος, κροτήσας
...ε, ἐγέλα ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ εἶπε, Ταύτ
ἄρα καὶ βούλει ἔχων εἰς νύκτα ἀναπαύεσθαι;

υ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀλλ' οὐ δώσω, εἶπεν ὁ Νά-
Τί οὖν, ἔφη ὁ ἄγγαρος, ἐμοῦ πυνθάνῃ; Μι-
διαλιπὼν, Οὗτός ἐστιν, ἔφη, Παρσώνδης,
κεις. Ἀπιστοῦντος δ' ἐκείνου, ὤμοσε. Καὶ
ος, Θαῦμά μ' ἔχει, ἔφη, ὅπως ζῆν ὑπέμεινε
όμενος ἀνὴρ ἄλκιμος, καὶ οὐ διεχρήσατο
εἰ μὴ καὶ ἄλλους ἐδύνατο· πῶς δὲ ταῦτ' ἀ-
ὁ δεσπότης ἀκούσας; Ὁ δὲ Νάναρος εἶπεν,
δίως αὐτὸν ἀναδιδάξω, ὡς οὐδὲν ἀδικῶ. Τό-
ἡ τοιαῦτα διελέγοντο, καὶ ἐκοιμήθησαν. Τῇ
ραίᾳ ἐνθεὶς ὁ Βαβυλώνιος εἰς ἁρμάμαξαν
δην ἀποπέμπεται σὺν τῷ ἀγγάρῳ. Ἐπεὶ δ'
Σοῦσα, ἔνθα ἦν ὁ βασιλεὺς, δείκνυσιν αὐ-
ναρος τὸν ἄνδρα. Καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ
ἐν ἀγνοίᾳ γενόμενος, ἐπειδὴ ἑώρα ἀντ' ἀν-
ναῖκα γεγονότα, Ὦ ταλαίπωρε, ἔφη, πῶς
ς ὧδε λωβηθῆναι, καὶ οὐ πρότερον ἀπέθα-
δὲ ἀπεκρίνατο, Ἥ τοι ἀνάγκη, ὦ δέσποτα,
λέγεται κρείττων ὑπάρχειν. Ἐγὼ δὲ ἔτλην
ιῶνδε παθημάτων ζῶν, ἵνα ἅμα μέν σε ἐγ-
μοι θεωρῆσαι, ἔπειτα δὲ Νάναρον τιμωρή-
διά σοῦ, ἅπερ ἐμοὶ οὐκ ἂν ὑπῆρξε τετελευ-
ἀλλὰ μή με, ἔφη, δέσποτα, ψεύσῃ τῆς ἐτέ-
δος, ἀλλά μοι τὴν δίκην ἀπόδος παρὰ ἀνδρὸς
Καὶ ὁ Ἀρταῖος ὑπέσχετο, ἐπειδὰν εἰς Βα-
ἀφίκηται. Οὐ πολλοῦ δὲ χρόνου ὅ, τε Παρ-
ἀπέλαβε τὴν ἀνδρείαν φύσιν, καὶ ὁ βασιλεὺς
εἰς Βαβυλῶνα· κατεβοᾶτό τε ὁσημέραι ἐπὶ
ὅπως τιμωρήσεται τὸν Νάναρον. Καὶ ὃς

ἧκε παρὰ βασιλέα, καὶ ἔφη δ
τερος γὰρ ἐκεῖνος, οὐθὲν κακ
λεν, ἔφη, παρά σοι, ὥς με κ
Βαβυλῶνος ἀρχὴν αὐτῷ δοίης.
καιότερα Παρσώνδην αἰτεῖσ
σαυτῷ δικάζειν, μηδὲ τοιαύ
ἀλλὰ ἐμοὶ ἐπιτρέπειν τὴν κρίσ
κάτην ἐξοίσω ἡμέραν τό σοι π
ρος, ταῦτα ἀκούσας, ἐν δε
Μιτραφέρνην καταφεύγει, ὃς
νατώτατος, καὶ ὑπισχνεῖτο ο
δέκα, καὶ φιάλας χρυσᾶς δέκα
σίας, καὶ ἀργυροῦ νομίσματο
ἄλλας ἐσθῆτας πολυτελεῖς, β
τάλαντα ἑκατὸν, καὶ φιάλας χ
ρᾶς δὲ τριακοσίας, ἀργυροῦ
χίλια, ἐσθῆτάς τε παμπληθεῖ
λὰ δῶρα, εἰ τὴν ψυχὴν αὐ
Βαβυλῶνος βασιλείαν παρὰ
νοῦχος ᾤχετο παρὰ βασιλέα
ἅτε ὢν τιμῆς τῆς πρώτης, εἶτ
του ἄξιος ὁ ἀνήρ· οὐ γὰρ κτε
ὑβρισθεὶς καὶ δεινὰ παθὼν
καὶ θανάτου εἴη ἄξιος, ἐμοὶ,
τὴν χάριν ταύτην καὶ τὴν π
Δώσει δὲ ὁ ἀνὴρ σοὶ μὲν τῷ
τε καὶ ἄργυρον, Παρσώνδη ἐ
ἑκατὸν τάλαντα ἀργυρίου. Ι
σιλεὺς, καὶ τοῦτο τὸ τέλος ἐκ

ἐν προσεκύνησε· Παρσώνδης δὲ, κινῶν τὴν κε-
λὴν, Ὄλοιτο, ἔφη, ὁ πρῶτος χρυσὸν ἐξευρὼν εἰς
ϑρώπων γένος· διὰ τοῦτο γὰρ ἐγὼ νῦν γέλως γέ-
'α ἀνδρὶ Βαβυλωνίῳ. Καὶ ὁ εὐνοῦχος, αἰσθό-
'ος αὐτὸν βαρέως φέροντα, Ὦ 'γαθὲ, ἔφη, παῦ-
ὀργιζόμενος, καί μοι πείθου, φίλος τε γίνου
νάρῳ· ταῦτα γὰρ δεσπότης βούλεται. Ὁ δὲ
ιρσώνδης καιρὸν ἐτήρει ἀμύνασθαι, εἰ δύναιτο,
τε εὐνοῦχον καὶ Νάναρον, καὶ εὗρε, καὶ ἠμύ-
το.

Ὅτι ὁ Στρυαγγαῖος, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Μαρ-
ρεω τοῦ Σακῶν βασιλέως, εἴχετο ἔρωτι Ζαριναίας
ἤ πάλαι· κἀκείνη δὲ αὐτοῦ. Καὶ ἐπεὶ πλησίον
ειαι ὁ ἀνὴρ Ῥωξανάκης τῆς πόλεως, ἔνθα Σάκαις
βασίλειον ἦν, ὑπήντησεν αὐτῷ Ζαριναία, καὶ
ισαμένη σὺν πολλῇ χαρᾷ ἐδεξιοῦτό τε αὐτὸν, καὶ
λησε πάντων ὁρώντων, εἴς τε τὸ ἅρμα αὐτοῦ με-
έβη, καὶ διαλεγόμενοι ἧκον εἰς τὸ βασίλειον. Ὑ-
δέχεται δὲ ἡ Ζαριναία καὶ τὴν ἑπομένην αὐτῷ
ατιὰν λαμπρότατα. Ἐκ τούτου εἰς τὴν αὐτοῦ
ιαγωγὴν Στρυαγγαῖος ἀπελύετο, ὑποστενάζων
τὸν Ζαριναίας ἔρωτα. Οὐ καρτερῶν δὲ κοινοῦ-
τῷ πιστοτάτῳ τῶν εὐνούχων, οἳ συνείποντο. Ὁ
οἷα δὴ θαῤῥύνας αὐτὸν, παρῄνει τὴν πολλὴν ἀ-
μίαν ῥίψαντα, αὐτῇ εἰπεῖν Ζαριναίᾳ. Καὶ ὃς,
σθεὶς, ἀναπηδήσας ᾤχετο παρ' αὐτήν· ἀσμένως
ἐκείνης παραδεξαμένης αὐτὸν, πολλὰ διαμελλή-
καὶ στενάξας, καὶ μεταβαλὼν τὸ χρῶμα, ἐτόλμη-

σιν ὅμως, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν, ὡς δι' ἔρω σφοδροῦ καιόμενος τῷ πόθῳ αὐτῆς. Ἡ δὲ, μάλα ἀναινομένη, καὶ ἑαυτῇ ἔφη τὸ πρᾶγμ σχὲς εἶναι καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ αἶσχ βλαβερώτερον, γυναῖκα ἔχοντι Ῥοιταίαν τὴ Βάρα θυγατέρα, ἣν ἀκούειν πολὺ καλλίω κα εἶναι καὶ ἄλλων πολλῶν γυναικῶν. Δεῖν οὖ μὴ πρὸς πολεμίους μόνον ἀνδρίζεσθαι, ἀ πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἐπειδάν τι προσπέσῃ τῇ καὶ μὴ βραχείας τέρψεως χάριν, ἣν καὶ ἐκ π δων οἷόν τ' ἔχειν, τὸν πολὺν ἀνιᾶσθαι χρό αἴσθοιτο Ῥοιταία. Τοῦτ' οὖν μεθέντι ἔφη αἰτεῖσθαι· οὐδενὸς γὰρ ἀτυχήσειν παρ' Ὁ μὲν δὴ, τοιαῦτα εἰπούσης, ἐπὶ πολὺ ἤσι αὖθις δ' ἀσπασάμενος αὐτὴν ἀπέρχεται, καὶ ονι ἀθυμίᾳ ἦν, πρός τε τὸν εὐνοῦχον ὠδύρει λος δὲ γράψας εἰς διφθέραν ἐξώρκωσε τὸν εὐ ἐπειδὰν αὐτὸν διαχρήσηται, μηδὲν προειπε τὴν διφθέραν ἀποδοῦναι Ζαριναίᾳ. Ἐγέγρα „Στρυαγγαῖος Ζαριναίᾳ λέγει τάδε, Ἐγώ μ „σωσά τε, καὶ τῶν νῦν παρόντων ἀγαθῶν αἴ „γονα· σὺ δέ με ἀπέκτεινας, καὶ πάντων ἀ „πεποίηκας. Εἰ μὲν οὖν σοι ταῦτα πέπρα „καλῶς, σύ τε πάντων τύχοις τῶν ἀγαθῶν, „μακαρία· εἰ δὲ ἀδίκως, σύ τε τοῦ αὐτοῦ „ἐμοὶ πεῖραν λάβοις· σὺ γάρ μοι παρῄνεσας „τον γενέσθαι.“ Ταῦτα γράψας ὑπὸ τῷ φαλαίῳ τίθησι, καὶ εἰς ᾅδου ἀπιὼν ἀνδρε ξίφος ᾔτει. Ὁ δὲ εὐνοῦχος . . . . .

(*Λείπουσι δύο σελίδες.*)

*. . . . εἴτε Βελλεροφόντης, εἴτε τὸ θηρίον ἀ-
ι. Κτείνει δ' οὖν τὴν Χίμαιραν ὁ Βελλερο-
καὶ τὴν Λυκίαν ἐλευθεροῖ τῶν φόβων. Ἀ-
δ' αὐτοῦ τὸ γενναῖον Ἀμφιάναξ, τήν τε θυ-
ἔδωκε καὶ τὴν βασιλείαν ἔχειν. Μετὰ δὲ
Σθενεβοίας ἀπαγξαμένης, ἀνάπυστος ὁ ἔρως
, καὶ ἡ Βελλεροφόντου δικαιοσύνη· καὶ ὁ
; αὐτῷ ὑπέχειν δίκας ἕτοιμος ἦν.*

---

*ι οἱ Ἀργοναῦται πλέοντες ἐπὶ Κόλχους, ἐπεὶ
ι ἐν Λήμνῳ ὑπὸ γυναικῶν τότε οἰκουμένῃ,
πύλη ἐβασίλευεν (οἱ δὲ ἄνδρες ἤδη κατέλι-
γυναῖκας ὑπὸ ζηλοτυπίας, ὅτι ταῖς Θρῄσ-
ίγνυντο καταλιμπάνοντες ταύτας), ἔρχεται
υς Ἰάσωνι Ὑψιπύλη· καὶ δῶρα δοῦσα ἔπει-
ῇ συγκοιμηθῆναι, καὶ τοὺς ἄλλους πεῖσαι
παῖς συνευνᾶσθαι, ὡς ἂν ἐγγεννήσειαν παῖ-
ὑτῶν. Ὁ δὲ ἐπείσθη, καὶ συγγίνονται ταῖς
ς οἱ Ἀργοναῦται· καὶ ἡ Ὑψιπύλη παῖδα
ὕνεον. Καὶ μείναντες ὀλίγον χρόνον, πάλιν*

---

*· μετὰ τοὺς γάμους Ἡρακλῆς, εἴτε χολῆς ζε-
ἴτε ἄλλῳ τρόπῳ παραφρονήσας, καὶ μανεὶς,
ιὲν δύω τῶν Ἰφικλέους παίδων· τὸν γὰρ πρε-
ν Ἰόλαον ὁ πατὴρ ἐξήρπασε· κτείνει δὲ τοὺς
ς υἱεῖς, ὧν τὸν νεώτατον, ἐπιμαστίδιον ὄν-
τπάσας βίᾳ τῆς μητρὸς, ὀλίγου ἐδέησε Με-*

γάραν ἀποκτεῖναι ἀντεχομένην τοῦ παιδὸς
καὶ ταύτην ἐῤῥύσατο ἐπελθὼν Ἰφικλῆς.
πολὺ δὲ ταῦτα δράσας, ἔννους ἐγένετο καὶ
νισεν, ἐκλιπεῖν τε διενοεῖτο τὰς Θήβας, ἀχ
ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. Ἰφικλῆς δὲ καὶ Λικύμνι
κάλουν αὐτὸν ἀπενιαυτίσαντα, ὡς νόμος ἐσ
καὶ καθηράμενον ἐπανελθεῖν εἰς Θήβας, κα
Ὡς δ' οὐκ ἔπειθον, καὶ αὐτοὶ συνεξώρμησαν.
δὲ καὶ αὐτὴ συνεξώρμα, τῆς μητρὸς κωλυού
δὲ πατρὸς συνεπαινοῦντος Κρέοντος. Εὐ
δὲ ὁ Σθενέλου τοῦ Περσέως, αἰσθόμενος τ
λαβόντα Ἡρακλέα, μετεπέμπετο αὐτὸν εἰ
θα· ὁ δὲ, εἰς νοῦν βαλόμενος τὸ Ἀμφιτρύ
σθὲν, ὅτι χρεὼν εἴη πείθεσθαι Εὐρυσθεῖ, κ
θις μέγα ἕξειν κλέος, ἐναγόντων ἅμα Λικυμ
Ἀλκμήνης κατὰ τὴν συγγένειαν, ὥρμησεν εἰ
θα μετὰ πάντων. Καὶ ἐπεὶ ἀφίκοντο, Εὐ
Λικυμνίῳ μὲν καὶ Ἰφικλεῖ εὐθέως φίλος ἦν
κλέα δὲ ὑφεωρᾶτο, καὶ οὐδαμῶς ᾠκειοῦτο
ἔταττέ τε αὐτῷ τοὺς πόνους ἐκτελεῖν, ο
ἄθλους καλοῦμεν. Ὁ δὲ ἐπείθετο, τῷ
ἑπόμενος.

Ὅτι Σκάμανδρος ὁ βασιλεύσας πρῶ
Τρώων, Σάμωνι χρησάμενος συνεργῷ, ἐ
Τρῳάδι ἐνῴκισεν· ἀποθανόντος δὲ Σάμω
τὴν μάχην, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Λύδων, μη
νταυτίνωιον, εἰς τὸ Πόλον ἐξέπεμψε διὰ
ἂν ἐκεῖ συγκατοικίσωσιν ὅπη βούληται. Ὡ

ἠν ὁδὸν βιασάμενος αὐτὴν ᾔσχυνεν. Ἡ δὲ, τὸ
ς ἔχουσα τὸ τοῦ ἀνδρὸς, αὑτὴν διεχρήσατο. Αἰ-
μενοι δὲ οἱ Κρῆτες τὸν κήρυκα κατέλευσαν, ἔν-
ἱ χῶρος Ἀναιδείας ὠνομάσθη.

Ὅτι Μόξος ὁ Λυδὸς, πολλὰ καὶ καλὰ ἐργασά-
ς, καὶ τὸν Μήλην τῆς τυραννίδος καθελὼν, τοῖς
οῖς παρεκελεύσατο τὴν δεκάτην ἀποδοῦναι, κα-
ηὔξατο, τοῖς θεοῖς. Οἱ δὲ ἐπείθοντο, καὶ ἀπα-
ιοῦντες τὰ κτήματα ἐξῄρουν τὴν δεκάτην ἀπάν-
καὶ κατέθυον. Ἐκ τούτου μέγιστος αὐχμὸς
ιλαμβάνει Λυδίαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ μαν-
ν κατέφευγον. Πολλὰς δὲ στρατείας λέγεται
οιῆσθαι οὗτος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἦν αὐτοῦ κλέος μέγι-
ἐν Λυδοῖς ἐπί τε ἀνδρείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ. Ταῦ-
ιὲ πράξας αὖθις ἐπὶ τὴν Κράβον ἐστάλη, καὶ
ὺν χρόνον αὐτὴν πολιορκήσας εἷλε καὶ ἐπόρθη-
τοὺς δὲ ἀνθρώπους εἰς τὴν πλησίον λίμνην ἀγα-
οῖα ἀθέους, ἐπόντωσεν.

Ὅτι Σαλμωνέως θυγάτηρ ἐγένετο, ἥτις ἐρα-
ὶσα τοῦ πατρὸς ὑπ' ἀμηχανίας αὑτὴν διεχρήσα-
πρὶν γάμου κυρῆσαι. Ὁ πατὴρ δὲ αὐτῇ τιμὴν
εν ἀνὰ πᾶν ἔτος πανήγυριν ἄγεσθαι.

Ὅτι Καμβλίτας βασιλεὺς Λυδίας. Τοῦτον λέ-
ι οὕτω γαστρίμαργον σφόδρα γενέσθαι, ὥστε
τὴν αὑτοῦ γυναῖκα ἐπιθύσαντα καταφαγεῖν.
ὅς γε μὴν, ἑαυτὸν δόξας ὑπὸ φαρμακῶν βεβλά-

*φθαι, περιβοήτου τοῦ πράγματος γενομέν
ἔχων, πληθυούσης ἀγορᾶς ἐν μέσῳ στὰς
Ζεῦ, εἰ μὲν ἀπ' ἐμαυτοῦ δέδρακα ταῦτα, ἀ
τίσαιμι ἐν ἐμαυτῷ τὰς δίκας· εἰ δὲ ὑπὸ
διαφθαρεὶς, οἱ ἐμὲ φαρμάξαντες πάθοιεν
εἶπε, καὶ, ὁρώντων πάντων, ἑαυτὸν ἀπέσφ
οἱ μὲν τοῦτον ἐκερτόμουν ὡς γαστρίμαργ
ᾤκτειρον ὡς φρενοβλαβῆ ὑπὸ φαρμακῶν.
ζον δὲ τὸν Ἰάρδανον ταῦτα πεποιηκένα
ἔχθος.*

---

*Ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαο
νος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἕλλησι πρωτεύει
καὶ Ἡσίοδός φησιν ἐν τούτοις,*

*Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακί
Νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δέ περ*

---

*Ὅτι τὸν Ἀμυκλαῖον νομὸν κατὰ τὰς
τῷ προδότῃ Φιλονόμῳ ἐξελόντες οἱ Ἡρακλ
μητον ἀφῆκαν. Ὁ δὲ, αἰσχυνόμενος ἐπὶ
σίᾳ, οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. Οἱ δὲ Ἡρακλεῖδ
σάμενοι καὶ τοῦτον ἐνέμοντο. Ὕστερον
φικομένῳ ἐκ Λήμνου σὺν λαῷ, ὄντινα ἐπὶ
ὁμοίᾳ [συνεπήγετο], πάλιν ἀπέδοσαν. Κ
ἤκουσι διελὼν τὴν γῆν, ᾤκει ἅμα αὐτοῖς
Ἀμυκλῶν.*

---

*Ὅτι Λυκάων ὁ Πελασγοῦ υἱὸς, βασιλ
δων, ἐφύλαττε τὰ τοῦ πατρὸς εἰσηγήματα*

)σύνη. Ἀποστῆσαι δὲ βουλόμενος καὶ αὐτὸς τῆς ἀδικίας τοὺς ἀρχομένους, ἔφη τὸν Δία ἑκάστοτε φοιτᾷν παρ᾽ αὐτὸν, ἀνδρὶ ξένῳ ὁμοιούμενον, εἰς ἔποψιν τῶν δικαίων τε καὶ ἀδίκων. Καὶ ποθ᾽, ὡς αὐτὸς ἔφη, μέλλων ὑποδέχεσθαι τὸν θεὸν, θυσίαν ἐπιτελεῖ. Τῶν δὲ υἱῶν πεντήκοντα, ὥς φασιν, ὄντων ἐκ πολλῶν γυναικῶν, βουλόμενοι γνῶναι οἱ τῇ θυσίᾳ παρόντες, εἰ τῷ ὄντι θεὸν μέλλουσι ξενοδοχεῖν, θύσαντες τινὰ παῖδα, ἐγκατέμιξαν τοῖς τοῦ ἱερείου κρέασιν, ὡς οὐ λήσοντες, εἴπερ ὄντως θεὸς ἔπεισιν. Ὑπὸ δὲ τοῦ δαιμονίου χειμώνων μεγάλων καὶ κεραυνῶν ῥαγέντων, φασὶ τοὺς αὐτόχειρας ἅπαντας τοῦ παιδὸς ἀπολέσθαι.

Ὅτι ὁ Ἱππομένης, ὁ Ἀθηναίων ἄρχων, ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς δι᾽ αἰτίαν τοιάνδε. Ἦν αὐτῷ θυγάτηρ, ἥντινα, τῶν ἀστῶν τινος αἰσχύναντος λάθρα, ὑπ᾽ ὀργῆς καθεῖρξεν εἰς οἴκημα, δήσας σὺν ἵππῳ, καὶ τροφὴν οὐδετέρῳ εἰσέπεμπεν. Πιεσθεὶς οὖν λιμῷ ὁ ἵππος, ἐφορμήσας τῇ παιδὶ, ἀναλώσας τε αὐτὴν, καὶ αὐτὸς ὕστερον ἀπέθανε. Μετὰ ταῦτα ἐπισκαφείσης αὐτοῖς τῆς οἰκήσεως, ἀπ᾽ ἐκείνου ὁ χῶρος ἐκαλεῖτο Ἵππου καὶ Κόρης.

Ὅτι ἡ Ἀκάστου γυνὴ Πηλέως ἐρασθεῖσα, λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰσφέρει· ἀναινομένου δὲ, δείσασα μή μιν κατείπῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθάσασα αὐτὸν προδιαβάλλει πρὸς τὸν ἄνδρα, ὡς συνευνηθῆναί οἱ θέλοντα. Ὁ δὲ λόχον ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ

Καὶ ὃς αἰσθόμενος, εἰς πόλεμον κατέστη
τὸν, ἐπικαλεσάμενος βοηθοὺς τούς τε Τυ
καὶ Ἰάσωνα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλος
διὰ τὸ σύμπλους ἐν τῇ Ἀργοῖ γεγονέναι·
Ἰωλκὸν αἱρεῖ καὶ τὴν Ἀκάστου γυναῖκα σ

Ὅτι Λυκούργῳ τοιάδε ἡ τελευτὴ τοῦ
νετο. Βουλόμενος, ὥς φασι, τὸν θεὸν ἐρέ
τινων ὑπολοίπων νόμων, ὥρκωσε Λακεδα
ἄχρις ἐπάνεισι, μηδένα λῦσαι τῶν κειμένω
σάντων δ', ἐπεὶ χρηστηριαζόμενος ἤκουσε
θεοῦ, ὡς εὐδαίμων ἡ πόλις ἔσοιτο, εἰ το
νόμοις ἐμμένοι, ἔγνω μηκέτι ἐπανελθεῖν, τ
τῆς φυλακῆς ἐκ τοῦ ὅρκου ποιησάμενος.
δὲ εἰς Κρίσαν αὑτὸν διεργάζεται. Λακε
δὲ αἰσθόμενοι, διά τε τὴν προτέραν ἀρετ
τότε κριθεῖσαν περὶ τὸν θάνατον, ναόν τ
τεμένισαν, καὶ βωμὸν ἱδρυσάμενοι θύοι
ρωϊ ἀνὰ πᾶν ἔτος. Περιφανῶς γὰρ δὴ
ταις αἴτιος μόνος ἐγένετο τῆς εἰς ἅπαν
καὶ ἡγεμονίας, οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων π
κειμένοις· οὐ μόνον ὅτι αὐτοῖς νόμους ἔ
στους, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄκοντας προὔτρέψατ
αὐτοὺς τρόπῳ τοιῷδε. Δύω σκύλακας λ
τῆς αὐτῆς μητρὸς ἔτρεφε, χωρὶς δὲ ἀλλήλω
οις ἤθεσι· τὸν μὲν κατ' οἶκον, ὄψα τε
τὴν ἄλλην λιχνείαν, τὸν δὲ ἐν κυνηγεσίοις
ναγκάζων καὶ στιβεύειν ἐν ὄρεσιν. Ὡς δ'
αὐτῶν ὅμοιος ἐγένετο τῇ τροφῇ, Σπαρτ
κλησιάζουσι πρὸς τοὺς περιοίκους πολέμο

ἀμηχανοῦσι, παραγαγὼν ἀμφοτέρους εἰς μέσον, καὶ σὺν αὐτοῖς δόρκους τε καὶ ζωμοὺς καὶ ὄψα ἐσκευασμένα, ἔλεξεν· Ἀλλ' ὅτι μὲν, ὦ Σπαρτιᾶται, τοῦ εὖ τε καὶ κακῶς πράττειν οὐκ ἄλλό ἐστιν αἴτιον πλὴν τὸ ἔθεσι χρῆσθαι φαύλοις ἢ σώφροσι, πάρεστιν ὑμῖν ὁρᾷν. Οἵδε γέ τοι (τοὺς σκύλακας δείξας), τῆς αὐτῆς μητρὸς ὄντες, ἐναντίως δὲ ἀλλήλοις τεθραμμένοι, παρ' αὐτὸ τοῦτο ἀνόμοιοι ἐκβεβήκασιν. Ὁ μὲν γὰρ θηρᾷν μαθὼν, ὁ δὲ λιχνεύειν, οὐδὲν ἀντὶ τοῦδε, εἰ παρείκοι, ποιήσειε. Καὶ ἅμα προσέταξε τῷ κυνουλκῷ μεθεῖναι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὰ ἡτοιμασμένα. Τῶν δὲ ὁ μὲν κατοικίδιος ἐπὶ τοὖψον ὥρμησεν, ὁ δὲ θηράτωρ ἐπὶ τὸν δόρκον, καὶ καταλαβὼν ἐσπάραττε. Καὶ Λυκοῦργος πάλιν, Ταῦτα, ἔφη, νομίσατε, ὦ Σπαρτιᾶται, καὶ εἰς ὑμᾶς τείνειν καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους· ὁποίοις γὰρ ἂν ἔθεσι καὶ νόμοις χρῆσθε, τοιούτους ἀποβαίνειν ἀνάγκη πρός τε πόνους καὶ τρυφήν· πάντα γὰρ ἀνθρώποις μαθητὰ οἱ θεοὶ ἔδοσαν. Ἕπεται δὲ τῷ μὲν πονεῖν ἐθέλειν τὸ ἐλευθέρους εἶναι, καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ κρατεῖν πάντων· τῷ δὲ ἡδυπαθεῖν τό τε δουλεύειν καὶ κακουργεῖν, καὶ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. Ὁ μὲν τοιαῦτα λέγων προὔτρέπετο τοὺς Σπαρτιάτας μεταβαλεῖν τε τὸν καθεστῶτα τρόπον τοῦ βίου, καὶ βελτίοσι νόμοις ἐθισθῆναι. Οἱ δὲ, πεισθέντες, οὐ τῶν περιοίκων μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντων Ἑλλήνων διαφανῶς ἄριστοι ἐγένοντο, ἡγεμόνες τε συνεχῶς, ἐξ ὅτου παρεδέξαντο τοὺς νόμους, ἐπὶ ἔτη πεντακόσια, καὶ οὐ πολλοῦ χρόνου ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως.

Ὅτι Περίανδρος ὁ Κυψέλου υἱὸς, τοῦ Κορινθίων, τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ παι πρεσβεῖον παραλαμβάνει, καὶ ὑπὸ ὠμότ βίας ἐξέτρεψεν αὐτὴν εἰς τυραννίδα, καὶ δο εἶχε τριακοσίους. Ἐκώλυέ τε τοὺς πολίτα κτᾶσθαι, καὶ σχολὴν ἄγειν, ἀεί τινα αὐτοῖς ευρίσκων. Εἰ δέ τις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐκαθέζ μίου, δεδιὼς μή τι βουλεύοιντο κατ' αὐτοῦ ται καὶ ἄλλο αὐτὸν ἔργον ἄνομον ἐργάσασ κρᾷ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ μιγέντα ὑπ' ἔρωτος. τεύετο δὲ συνεχῶς, καὶ ἦν πολεμικός· τ ναυπηγησάμενος ἀμφοτέραις ἐχρῆτο ταῖς θ Φασὶ δέ τινες αὐτὸν καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶ ναι· τὸ δὲ οὐκ ἦν.

Ὅτι Μάγνης ἦν ἀνὴρ Σμυρναῖος, ἰδέαν, εἴ τις καὶ ἄλλος, ποιῆσει τε καὶ μο κιμος. Ἤσκητο δὲ καὶ τὸ σῶμα διαπρεπ ἁλουργῇ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην τρέφω στροφίῳ κεκορυμβωμένην· περιῄει τε τὰς πιδεικνύμενος τὴν ποίησιν. Τούτου δὲ π καὶ ἄλλοι ἤρων, Γύγης δὲ μᾶλλον τι ἐφλέ αὐτὸν εἶχε παιδικά. Γυναῖκάς γε μὴν πάσ νεν, ἔνθα ἐγένετο ὁ Μάγνης, μάλιστα δὲ γνήτων, καὶ συνῆν αὐταῖς. Οἱ δὲ τούτων ο ἀχθόμενοι ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ, πρόφασιν ποι ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσιν ᾖσεν ὁ Μάγνης Λυδῶν ἐν ἱππομαχίᾳ πρὸς Ἀμαζόνας, αὐτῶν δὲ οὐ σθῃ, ἐπαΐξαντες περικατέῤῥηξάν τε τὴν ἐσ

ἐκειραν, καὶ πᾶσαν λώβην προσέθεσαν.
]σε μάλιστα Γύγης, καὶ πολλάκις εἰς τὴν
ῆν ἐνέβαλε. Τέλος δὲ χειροῦται τὴν πό-
θὼν δὲ εἰς Σάρδεις, πανηγύρεις ἐποιή-
πρεπεῖς.

δυάττης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, Ἀλυάττεω
ν τὰ πολέμια γενναῖος, ἄλλως δὲ ἀκόλα-
ὰρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν, γυναῖκα
νδρὸς δοκίμου, καλέσας ἐφ' ἱερὸν, βίᾳ
τὸ λοιπὸν αὐτὴν ἴσχει γυναῖκα. Ὁ δὲ
Μέλανος τοῦ Γύγου γαμβροῦ ἀπόγο-
ασχετῶν δὲ ἐπὶ τούτοις, φεύγων ᾤχετο
νι Σαδυάττης δὲ κἀκεῖθεν αὐτὸν ἐξέω-
πεχώρησεν εἰς Προκόννησον. Σαδυάτ-
ὶν ὕστερον ἔγημεν ἑτέρας δύω γυναῖκας
λφὰς, καὶ ἴσχει παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀτ-
τῆς Ἄδραμυν νόθους· ἐκ δὲ τῆς αὐτοῦ
σιον Ἀλυάττην.
άττης ὁ Σαδυάττεω υἱὸς, βασιλεὺς Λυ-
ν νέος ἦν, ὑβριστὴς ἦν καὶ ἀκόλαστος,
ἄνδρας, σωφρονέστατος καὶ δικαιότα-
μησε δὲ Σμυρναίοις, καὶ εἷλεν αὐτῶν

υάττης ὁ Κροίσου πατὴρ, τοῦ Λυδῶν
Καρίαν στρατεύων, παρήγγειλε τοῖς
ιὸν ἄγειν εἰς Σάρδεις ἐν ἡμέρᾳ τακτῇ,
ρίαν, ὅστις ἦν αὐτοῦ πρεσβύτατος τῶν
γειν ἀποδεδειγμένος, Ἀδραμυττίου καὶ

Θήβης πεδίου. Ὁ δὲ, ὥς φασιν, ὑπὸ ἀ
οἷός τε ἦν, καὶ πως διεβέβλητο πρὸς
Βουλόμενος δὲ ἐν τῷδε τῷ ἔργῳ ἀπολ
αἰτίας, καὶ ἀπορῶν ὁπόθεν μισθώσαι
(μισθωτοῖς γὰρ ἐχρῶντο), ἦλθεν ἐπὶ Σ
ἔμπορον, πλουσιώτατον Λυδῶν ὄντα,
βουλόμενος. Ὁ δὲ αὐτὸν πρῶτον ἀναμ
σε πρὸ τῶν θυρῶν, ἄχρι λούσηται· με
χάνοντι ἀποκρίνεται, ὅτι πολλοὶ παῖ
ἀττῃ, οἷς πᾶσιν εἰ δεήσοι αὐτὸν ἀργύ
οὐκ ἐξαρκέσειν· οὔκουν δοῦναι δεομένῳ.
ἀποτυχόντα τἀνθρώπου, εἰς Ἔφεσον ἀ
τὰ ζήτησιν ἀργυρίου. Καὶ τότε μὲν
Ἀρτέμιδι, εἰ βασιλεύσειε, τὸν οἶκον ἀ
ρώσειν τοῦ ἐμπόρου. Ἦν δέ τις Κροίσ
Ἴων, ὄνομα Παμφάης, υἱὸς Θεοχαρίδο
πόρου. Οὗτος ὁρῶν τὴν Κροίσου σπο
τοῦ πατρὸς χιλίους στατῆρας δοῦναί
χανῇ· τυχὼν δὲ παρ' αὐτοῦ, δίδωσι Κ
ὧν μέγαν τε αὐτὸν Κροῖσος ὕστερον ἐπ
λεὺς γενόμενος, καὶ εἰς τὴν ἀκρόπολ
ἅμαξαν αὐτῷ ἔδωκεν μεστὴν χρυσίου
ἐμπόρου οἶκον Ἀρτέμιδι καθιέρωσε,
θεμέλια ἀποδόμενος διὰ τὴν εὐχὴν,
ποιτο. Ὁ δὲ Κροῖσος τοὺς χιλίους λα
στράτευμά τε ἤγειρε, καὶ πρῶτος εἰς
μέραν ἄγων ἔδειξε τῷ πατρὶ, καὶ συ
τὴν Καρίαν. Κρείττων δὲ ἐξ ἐκείνου τ
αὐτὸν διαβαλλόντων γίνεται.

Ὅτι Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἦν φιλοσοφίας, εἰ καί τις ἄλλος, ἔμπειρος, ἥντινα παρὰ τοῖς μάγοις ἐπαιδεύθη. Δικαιοσύνην τε καὶ ἀλήθειαν ἐδιδάχθη κατὰ δή τινας πατρίους νόμους καθεστῶτας Περσῶν τοῖς ἀρίστοις· ὃς καὶ μετεπέμψατο Σίβυλλαν ἐξ Ἐφέσου τὴν Ἡροφίλαν καλουμένην χρησμῳδόν.

Ὅτι ὁ Κῦρος ᾤκτειρε Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα διὰ τὴν ἀρετήν. Καὶ οἱ Πέρσαι μεγάλην ἔνησαν πυρὰν Κροίσῳ ὑπό τινα ὑψηλὸν τόπον, ἀφ' οὗ ἔμελλον θεάσασθαι τὰ γινόμενα. Καὶ μετὰ ταῦτα Κῦρος ἐξήλαυνεν ἐκ τῶν βασιλείων, καὶ ἡ δύναμις παρῆν ἅπασα, πολύς τε ὅμιλος καὶ ἀστῶν καὶ ξένων. Ὀλίγον δ' ὕστερον θεράποντες ἦγον Κροῖσον δεσμώτην, καὶ Λυδῶν δὶς ἑπτά. Ὡς δὲ ἐθεάσαντο Λυδοὶ, πάντες οἰμωγῇ καὶ στόνῳ ἀνέκλαυσαν, καὶ ἔπληξαν τὰς κεφαλάς. Τοσοῦτος δ' ἐκ τοῦ ὁμίλου κωκυτὸς ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ γυναικῶν μετὰ δακρύων καὶ βοῆς ἐξεῤῥάγη, ὁπόσος οὐδὲ ἁλισκομένης τῆς πόλεως. Τότε δή τις ἂν καὶ τὴν τύχην ᾤκτειρε, καὶ Κροῖσον ἐθαύμασε τῆς πρὸς τοὺς ἀρχομένους φιλίας. Ὥσπερ γὰρ πατέρα ἑωρακότες, οἱ μὲν τὰς ἐσθῆτας κατεῤῥήγνυντο, οἱ δὲ τὰς κόμας ἔτιλλον· γυναικῶν δὲ ἡγεῖτο πληθὺς μυρία μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς. Αὐτὸς δὲ ἄδακρυς προσῄει καὶ σκυθρωπός. Ὁ δὲ Κῦρος, ταῦθ' ὁρῶν γινόμενα, οὐκ ἐκώλυε, βουλόμενος καὶ τοὺς Πέρσας οἶκτόν τινα λαβεῖν αὐτοῦ. Ὡς δὲ προϊὼν κατ' αὐτὸν γίνεται ὁ Κροῖσος, ἐφθέγξατο μεγάλῃ τῇ φωνῇ, δεόμενος τὸν

υἱὸν ἀχθῆναί οἱ, ὃς οὐκέτι ἐπεπήρωτο τὴν
ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἐφθέγξατο· ἦν δὲ καὶ τὸ
φρων. Καὶ ὁ Κῦρος ἄγειν ἐκέλευσε τὸν νει
Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἤγετο ἑπομένων αὐτῷ πολ
κων. Θεασάμενος δὲ αὐτὸν ὁ Κροῖσος οὐκέ
τὸς ἦν, ἀλλὰ τότε πρῶτον ἐδάκρυσεν. Ὁ
κλαυθμοῦ καὶ βοῆς προσπεσὼν πρὸς τὸν I
Οἴμοι, πάτερ, ἔφη, ἡ σὴ εὐσέβεια. Πότε δ'
θεοὶ βοηθήσουσιν; Ἀποβλέψας δὲ εἰς το
σας, Ἀγεθ', ἱκετεύω, κἀμέ, ἔφη, καὶ συνεμπ
κἀγὼ γὰρ ὑμῶν πολέμιος εἰμὶ οὐχ ἧττον ἢ (
Καὶ ὁ Κροῖσος, Οὐκ ὀρθῶς λέγεις, ἔφη, μ(
ἐγὼ τὸν πόλεμον ἐξήνεγκα, ὑμῶν δὲ καὶ τὰ
Λυδῶν οὐδείς· ἐμὲ χρὴ καὶ τὴν τιμωρίαν ὑ
Ἐμφυεὶς δὲ τῷ πατρὶ ὁ νεανίσκος οὐκέτ' ἀ(
ἀλλ' ὀδυρόμενος οἴκτου πάντα ἀνέπλησεν, ἀ(
ἑαυτὸν ἄγειν ἐπὶ τὴν πυράν. Οὐ γάρ, ἔφη, λε(
τῆς σῆς μοίρας, ὦ πάτερ. Εἰ δὲ νῦν με οὐκ ἐ(
ἀλλὰ προσδέχου μεταχύ. Τίς ἔτι μοι τοῦ βίο
ὃς ἐξ ὅτου περ ἔφυν, ἀεὶ μὲν σοὶ λυπηρὸς ἦ(
ἐμαυτῷ· εὐτυχοῦντα μὲν ἐκτρεπόμενος ὑπ'
διὰ τὴν τότε μοι προσοῦσαν ἀφωνίαν τε κα
ἐπεὶ δ' ἠρξάμεθα δυστυχεῖν, τότε πρῶτο(
ἀφῆκα, καί μ' εἰς τοῦτο μόνον ἤρθρωσαν
ὅπως ἂν ὀδύρωμαι τὰς ἡμετέρας τύχας. Ὁ (
ἔφη, Μὴ παντάπασιν, ὦ παῖ, σεαυτὸν (
νέος ὤν, καὶ πολλοῦ σοι ἔτι ὄντος τοῦ λοιπ
ὅπου γε κἀμοὶ λείπεταί τις ἐλπὶς ὅμως, κ(
τὰχ θεοῦ ἀπεγνων. Ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντι

σαν πολλαὶ δή τινες θεράπαιναι, κομίζουσαι ἐσθῆτας πολυτελεῖς καὶ ἄλλον παμπληθῆ κόσμον, ὃν ἐπεμψαν συγκατακαησόμενον αἱ τῶν Λυδῶν γυναῖκες. Ὁ δὲ, τὸν υἱὸν ἀσπασάμενος καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ Λυδοὺς, ἐπὶ τὴν πυρὰν ᾔει. Καὶ ὁ παῖς, εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἀνασχὼν, Ὦναξ Ἄπολλον καὶ θεοὶ πάντες, εἶπεν, οὕστινας ὁ πατὴρ ἐτίμησεν, ἔλθετε νῦν γε ἡμῖν βοηθοὶ, καὶ μὴ συναπόλοιτο Κροίσῳ πᾶσα ἀνθρώπων εὐσέβεια. Ταῦτα εἰπόντα μόλις ἀπῆγον οἱ φίλοι, βιαζόμενον εἰς τὴν πυρὰν αὐτὸν συνεμβάλλειν. Κροίσου δὲ ἐπιβαίνοντος αὐτῇ, ἡ Σίβυλλα ὤφθη ἀπό τινος ὑψηλοῦ χωρίου καταβαίνουσα, ἵνα καὶ αὐτὴ ἴδῃ τὰ γινόμενα. Ταχὺ δὲ θροῦς ἦλθε διὰ τοῦ ὁμίλου, ὅτι ἡ χρησμῳδὸς ἥκει, καὶ ἐν προσδοκίᾳ πάντες ἐγένοντο, εἴ τι πρὸς τὰ παρόντα θειάσειε. Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔντονόν τι φθεγξαμένη βοᾷ·

Ὦ μέλεοι, τί σπεύδεθ' ἃ μὴ θέμις· οὐ γὰρ ἐάσει
Ζεὺς ὕπατος, Φοῖβός τε, καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιάραος·
Ἀλλά κ' ἐμῶν ἐπέων πείθεσθ' ἀψευδέσι χρησμοῖς,
Μὴ κακὸν οἶτον ὄλοισθε παρὲκ θεοῦ ἀφραίνοντες.

Κῦρος δ' ἀκούσας ἐκέλευσε τὸν χρησμὸν διενεγκεῖν τοῖς Πέρσαις, ὡς ἐξευλαβηθεῖεν ἁμαρτάνειν. Οἱ δὲ δι' ὑποψίας γίνονται, ὡς κατεσκευασμένης, ἵνα σώζοιτο Κροῖσος. Ὁ δ' ἤδη ἐπὶ τῆς πυρᾶς

καθῆστο, καὶ σὺν αὐτῷ δὶς ἑπτὰ Λυδῶν·
κύκλῳ δὲ Πέρσαι δᾷδας ἔχοντες ἧπτον. Σι
πῆς δὲ γενομένης, στενάξας μέγα, εἰς τρὶς ἀ
καλεῖται πάλιν Σόλωνα. Καὶ ὁ Κῦρος ἀκού
ἐδάκρυσεν, ἐννοηθεὶς ὅτι νεμεσητὰ δρᾷ, βασιλ
ὑπὸ Περσῶν, βασιλέα οὐδὲν ἐλάττονα αὐτοῦ
τύχην ἐμπιπράς. Συνεκέχυντο δὲ ἤδη καὶ
σαι τὰ μὲν ἐπὶ Κροίσῳ, τὰ δὲ ἐπὶ τῷ σφε
βασιλεῖ, ὁρῶντες ἀχθόμενον ἐπὶ τούτοις,
ἐκέλευον σώζειν Κροῖσον. Ταχὺ δὲ Κῦρος
ψας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐκέλευσε τὴν πυρὰν σ
νύναι. Ἡ δὲ ἧπτετο, καὶ οὐκέθ' οἷόν τ' ἦν
μένην ἐν κύκλῳ προσιέναι τινά. Φασὶ δὲ Κ
σον, ἐμβλέψαντα εἰς τὸν οὐρανὸν, εὔξασθαι
Ἀπόλλωνι ἀρῆξαί οἱ, ὅτ' ἤδη καὶ οἱ ἐχθροὶ σώ
αὐτὸν ἐθέλοντες οὐ δύναιντο. Χειμὼν δ' ἦ
τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξ ἠοῦς, οὐ μὴν ὑετός.
Κροίσου δ' εὐξαμένου ζοφερὸς ἐξαίφνης ἀὴρ ἐ
ἔδραμε νεφούμενος πάντοθεν, βρονταί τε γίν
ται καὶ ἀστραπαὶ συνεχεῖς· τοσοῦτος δὲ κατ
ῥάγη ὑετὸς, ὥστε μὴ μόνον τὴν πυρὰν σ
σθῆναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους μόλις
τέχειν. Κροίσῳ μὲν οὖν ταχὺ στέγασμα π
φυροῦν ὑπερέτεινον· τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὰ
ὑπὸ ζόφου καὶ λαίλαπος ταραττομένοις, τὰ
ὑπὸ τῶν ἀστραπῶν, [καὶ] καταπατουμένοις ὑ
τῶν ἵππων, ταραχυνομένων πρὸς τὸν ψόφον τ
βροντῶν, δείματα δαιμόνια ἐνέπιπτε, καὶ οἱ
τῆς Σιβύλλης χρησμοὶ καὶ τὰ Ζωροάστρου λ

Κροῖσον μὲν οὖν ἐβόων ἔτι μᾶλλον ἢ
σώζειν· αὐτοὶ δὲ καταπίπτοντες εἰς γῆν προσ-
ν, εὐμένειαν παρὰ τοῦ θεοῦ αἰτούμενοι.
δέ τινες Θαλῆν, προειδόμενον ἔκ τινων ση-
ὄμβρον γενησόμενον, καὶ ἀναμένειν τὴν
κείνην. Τόν γε μὴν Ζωροάστρην, Πέρσαι
εἶνου διεῖπαν, μήτε νεκροὺς καίειν, μήτ'
μιαίνειν πῦρ, καὶ πάλαι τοῦτο καθεστὼς τὸ
ν τότε βεβαιωσάμενοι. Κῦρος δ' εἰς τὰ βα-
Κροῖσον ἄγων παρεκάλει τε καὶ ἐφιλοφρονεῖτο,
ενος εἶναι θεοσεβέστατον· ἐκέλευέ τε, εἴ τι
κί οἱ γενέσθαι, μὴ ὀκνεῖν, ἀλλ' αἰτεῖσθαι.
πεν, Ὦ δέσποτα, ἐπεί μέ σοι θεοὶ ἔδοσαν,
ρηστὰ ἐπαγγέλλεις, αἰτοῦμαί σε δοῦναί μοι
Πυθῶδε τὰς πέδας τάσδε, καὶ τὸν θεὸν
ι, τί παθὼν ἐξηπάτα με τοῖς χρησμοῖς ἐπά-
ρατεύειν ἐπὶ σὲ ὡς περιεσόμενον; ἐξ ὅτου
ιάδε ἀκροθίνια πέμπω (δείξας τὰς πέδας)·
ήποτε ἀμνημονοῦσι χάριτος οἱ τῶν Ἑλλήνων
Κῦρος δὲ γελάσας καὶ τάδε ἔφη δώσειν, καὶ
οὐκ ἀτυχήσειν αὐτὸν μειζόνων. Κῦρος δὲ
χρόνου φίλον ἐπεποίητο Κροῖσον, ἐξιὼν τε
εων ἀπέδωκε παῖδας καὶ γυναῖκας, καὶ σὺν
πήγετο. Φασὶ δέ τινες καὶ ἐπιτρέψαι ἂν
ὴν πόλιν, εἰ μὴ ᾤετο νεωτεριεῖν.

ῳ δὲ οὗτοι περὶ ταῦτα ἦσαν, ὁ Φαυστύλος
κι πρὸς Ἀμόλιον. Δεδοικὼς γὰρ μὴ οὐ πιστὰ

δόξῃ τῷ Νομίτορι λέγειν ὁ Φαυστῦλος, ἄνευ σημείων ἐμφανῶν μεγάλου πράγματος μηνυτὴς γενόμενος, τὸ γνώρισμα τῆς ἐκθέσεως τῶν βρεφῶν, τὴν σκάφην ἀναλαβὼν, ὀλίγον ὕστερον ἐδίωκεν εἰς τὴν πόλιν. Διερχόμενον δ᾽ αὐτὸν τὰς πύλας ταραχωδῶς πάνυ, καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενον μηδενὶ ποιῆσαι καταφανὲς τὸ φερόμενον, τῶν φυλάκων τις καταμαθὼν (ἦν δὲ πολεμίων ἐφόδου δέος, καὶ τὰς πύλας οἱ μάλιστα πεπιστευμένοι παρὰ τοῦ βασιλέως ἐφρούρουν), συλλαμβάνει δὴ, καὶ τὸ κρυπτὸν ὅ τι δήποτ᾽ ἦν καταμαθεῖν ἀξιῶν ἀποκαλύπτει βίᾳ τὴν περιβολήν. Ὡς δὲ τὴν σκάφην ἐθεάσατο, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἔμαθεν ἀπορούμενον, ἠξίου λέγειν, τίς ἡ ταραχὴ, καὶ τί τὸ βούλημα τοῦ μὴ φανερῶς εἰςφέρειν σκεῦος, οὐδὲν δεόμενον ἀποῤῥήτου φορᾶς. Ἐν δὲ τούτῳ πλείους τῶν φυλάκων συνέῤῥεον· καί τις αὐτῶν γνωρίζει τὴν σκάφην, αὐτὸς ἐν ἐκείνῃ τὰ παιδία κομίσας ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ φράζει πρὸς τοὺς παρόντας. Οἱ δὲ συλλαβόντες τὸν Φαυστῦλον ἄγουσιν ἐπ᾽ αὐτὸν τὸν βασιλέα καὶ διηγοῦνται τὰ γενόμενα. Ἀμόλιος δὲ, ἀπειλῇ βασάνων καταπληξάμενος τὸν ἄνθρωπον, εἰ μὴ λέξει τὰς ἀληθείας ἑκὼν, πρῶτον μὲν, εἰ ζῶσιν οἱ παῖδες, ἤρετο· ὡς δὲ ταῦτ᾽ ἔμαθε, τῆς σωτηρίας αὐτοῖς ὅστις ὁ τρόπος ἐγένετο. Διηγησαμένου δὲ αὐτοῦ πάντα ὡς ἐπράχθη, Ἄγε δὴ, φησὶν ὁ βασιλεὺς, ἐπειδὴ ταῦτα ἀληθεύσας ἔχεις, φράσον, ὅπου νῦν ἂν εὑρεθεῖεν· οὐ γάρ ἔτι δίκαιοί εἰσιν ἐν βουκόλοις καὶ ἀδόξῳ βίῳ ζῆν, ἐμοίγε ὄντες συγγενεῖς, ἄλλως τι

, προνοίᾳ σωζόμενοι. Φαυστῦλος δὲ τῆς πρᾳότητος ὑποψίᾳ κινηθεὶς, μὴ φρονεῖν οια τοῖς λόγοις, ἀποκρίνεται ὧδε· Οἱ μὲν ἰσὶν ἐν τοῖς ὄρεσι βουκολοῦντες, ὥσπερ ἴλος, ἐγὼ δ' ἐπέμφθην παρ' αὐτῶν τῇ μη-των, ἐν αἷς εἰσὶ τύχαις. Ταύτην δὲ παρὰ ττεσθαι ἀκούων, δεήσεσθαι τῆς σῆς θυ-ιελλον, ἵνα με πρὸς αὐτὴν ἀγάγοι. Τὴν ην ἔφερον, ἵν' ἔχω δεικνύναι τεκμήριον ἅμα τοῖς λόγοις. Νῦν οὖν ἐπεὶ δέδοκται ίσκους δεῦρο κομίσαι, χαίρω τε, καὶ πέμ-ινας βούλει σὺν ἐμοί. Δείξω μὲν οὖν τοῖς τοὺς παῖδας, φράσουσι δ' αὐτοῖς ἐκεῖνοι σοῦ. Ὁ μὲν δὴ ταῦτ' ἔλεγεν, ἀναβολὴν βουλόμενος τοῖς παισὶ τοῦ θανάτου, καὶ ὸς ἀποδράσεσθαι τοὺς ἄγοντας, ἐπειδὰν ίρεσι γένηταί, ἐλπίσας. Ἀμόλιος δὲ τοῖς οις τῶν φίλων ἐπιστείλας κρύφα, οὓς ἂν ρὸς αὐτοῖς δείξῃ, συλλαβόντας ὡς αὐτὸν ποστέλλει διὰ ταχέων. Ταῦτα διαπραξά-τίκα γνώμην ἐποιεῖτο, καλέσας τὸν ἀδελ-υλακῇ ἀδέσμῳ ἔχειν, ἕως ἂν εὖ θῆται τὰ καὶ αὐτὸν ὡς ἐπ' ἄλλῳ δή τινι ἐκάλει. Ὁ αλεὶς ἄγγελος, εὐνοίᾳ τε τοῦ κινδυνεύον-ἐλέῳ τῆς τύχης, ἐπιστρέψας κατήγορος Νομέτορι τῆς Ἀμολίου γνώμης. Ὁ δὲ, τοῖς ηλώσας τὸν κατειληφότα κίνδυνον αὐτοὺς, ακελευσάμενος ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι νῶν ὡπλισμένους ἐπὶ τὰ βασίλεια, τῶν τε

ἄλλων πελατῶν καὶ ἑταίρων, καὶ θεραπείας περὶ χεῖρα οὐκ ὀλίγην. Ἧκον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶ συνελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἐκλιπόντες τὴν ἀγορὰ ἔχοντες ὑπὸ ταῖς περιβολαῖς ξίφη κεκρυμμένα, σι φος καρτερόν. Βιασάμενοι δὲ τὴν εἴσοδον ἀθρ ὁρμῇ πάντες, οὐ πολλοῖς ὁπλίταις φρουρουμένη ἀποσφάττουσιν εὐπετῶς Ἀμόλιον, καὶ μετὰ τοῦ τὴν ἄκραν καταλαμβάνουσι. Ταῦτα εἴρηται τ περὶ Φάβιον· ἕτεροι δὲ οὐδὲν τῶν μυθωδεστέρ ἀξιοῦντες ἱστορικῇ γραφῇ προσήκειν, τήν γε ἔκ θεσιν τὴν τῶν βρεφῶν οὐχ, ὡς ἐκελεύσθη τοῖς ὑπη ρέταις, γενομένην, ἀπίθανον εἶναί φασι· καὶ τ λυκαίνης τὸ τιθασσόν, ἣ τοὺς μαστοὺς ἐπεῖχε τ παιδίοις, ὡς δραματικῆς μεστὸν ἀτοπίας διασύρου σιν. Ἀντιδιαλλαττόμενος δὲ πρὸς ταῦτα λέγουσι ὡς ὁ Νομέτωρ, ἐπειδὴ τὴν Ἰλουΐαν ἔγνω κύουσ ἕτερα παρασκευασάμενος παιδία νεογνά, διηλλάξ τεκούσης αὐτῆς τὰ βρέφη, καὶ τὰ μὲν ὀθνεῖα ἔ δωκε τοῖς φυλάττουσι τὰς ὠδῖνας ἀποφέρειν, εἴ χρημάτων τὸ πιστὸν τῆς χρείας αὐτῶν πριάμεν εἴτε διὰ γυναικῶν τὴν ὑπαλλαγὴν ποιησάμενος· κ αὐτὰ λαβὼν ὁ Ἀμόλιος ὅτῳ δὴ τρόπῳ ἀναιρεῖ, τὰ ἐκ τῆς Ἰλουΐας γενόμενα, περὶ παντὸς ποιούμε ὁ μητροπάτωρ διασώζεσθαι, δίδωσι τῷ Φαυστύ

Ὅτι τοῦ Ῥωμύλου, πληθυσμοῦ ἕνεκεν ἀνδρῶ ἁρπαγὴν ποιησαμένου τῶν παρθένων, ὡς διεβοή τὰ περὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν παρθένων καὶ τὰ π τοὺς γάμους εἰς τὰς πλησιοχώρους πόλεις, αἱ μ αὐτὸ τὸ πραχθὲν πρὸς ὀργὴν ἐλάμβανον, αἱ

ἀφ᾽ ἧς ἐπράχθη διαθέσεως, καὶ εἰς ὃ τέλος ἐχώρησεν, ἀναλογιζόμεναι, μετρίως αὐτὸ ἔφερον. Κατέσκηψε δ᾽ οὖν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, τοὺς μὲν ἄλλους εὐπετεῖς, ἕνα δὲ τὸν πρὸς Σαβίνους μέγαν καὶ χαλεπόν. Οἷς ἅπασι τέλος ἐπηκολούθησεν εὐτυχὲς, ὥσπερ αὐτῷ τὰ μαντεύματα προεθέσπισε, πρὶν ἐπιχειρῆσαι τῷ ἔργῳ, πόνους μὲν καὶ κινδύνους μεγάλους προσημαίνοντα, τὰς δὲ τελευτὰς αὐτῷ ἔσεσθαι καλάς. Ἦσαν δὲ αἱ πρῶται πόλεις ἄρξασαι τοῦ πολέμου Καινίνη καὶ ἄλλαι, πρόφασιν μὲν ποιούμεναι τὴν ἁρπαγὴν τῶν παρθένων, καὶ τὸ μὴ λαβεῖν ὑπὲρ αὐτῶν δίκας· ὡς δὲ τἀληθὲς εἶχεν, ἀχθόμεναι τῇ κτίσει τε καὶ αὐξήσει τῆς Ῥώμης, δι᾽ ὀλίγου πολλῇ γενομένῃ, καὶ οὐκ ἀξιοῦσαι περιιδεῖν κοινὸν ἐπὶ τοῖς περιοίκοις ἅπασι κακὸν φυόμενον. Τέως μὲν οὖν πρὸς τὸ Σαβίνων ἔθνος ἀποστέλλουσαι πρέσβεις, ἐκείνους ἠξίουν τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου παραλαβεῖν, ἰσχύν τε μεγίστην ἔχοντας καὶ χρήμασι πλείοσι δυναμένους, ἄρχειν τε ἀξιοῦντας τῶν πλησιοχώρων, καὶ οὐκ ἐλάχιστα περιυβρισμένους τῶν ἄλλων· τῶν γὰρ ἡρπασμένων αἱ πλείους ἦσαν ἐκείνων. Ἐπεὶ δ᾽ οὐδὲν ἐπέραινον, ἀντικαθισταμένων αὐταῖς τῶν παρὰ τοῦ Ῥωμύλου πρεσβειῶν καὶ θεραπευουσῶν λόγοις τε καὶ ἔργοις τὸ ἔθνος, ἀχθόμεναι τῇ τριβῇ τοῦ χρόνου, μελλόντων ἀεὶ τῶν Σαβίνων καὶ ἀναβαλλομένων εἰς χρόνους μακροὺς τὴν περὶ τοῦ πολέμου βουλὴν, αυταὶ καθ᾽ ἑαυτὰς ἔγνωσαν τοῖς Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀποχρῆν οἰόμεναι τὴν δύναμιν τὴν οἰκείαν, εἰ καθ᾽

ἓν αἱ τρεῖς γένοιντο, μίαν αἱρῆσαι πόλιν οὐ μεγάλην. Ἐβουλεύσαντο μὲν ταῦτα, συνελθεῖν δ' οὐκ ἔφθασαν εἰς ἓν ἅπασαι στρατόπεδον, προεξαναστάντων προχειρότερον τῶν ἐκ τῆς Καινίνης, οἵπερ καὶ μάλιστα ἐδόκουν τὸν πόλεμον ἐνάγειν. Ἐξεστρατευμένων δὲ τούτων καὶ δηούντων τὴν ὅμορον, ἐξαγαγὼν τὴν δύναμιν ὁ Ῥωμύλος, ἀφυλάκτοις οὖσιν ἔτι τοῖς πολεμίοις ἀπροσδοκήτως ἐπιτίθεται· καὶ τοῦ τε χάρακος αὐτῶν ἀρτίως ἱδρυμένου γίνεται κύριος, τοῖς τε φεύγουσιν εἰς τὴν πόλιν ἐκ ποδὸς ἑπόμενος, οὐδέπω τῶν ἔνδον πεπυσμένων τὴν περὶ τοὺς σφετέρους συμφοράν, τεῖχός τε ἀφύλακτον εὑρὼν καὶ πύλας ἀκλείστους, αἱρεῖ τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου, καὶ τὸν βασιλέα τῶν Καινινιτῶν, ὑπαντήσαντα σὺν καρτερᾷ χειρὶ, μαχόμενος αὐτοχειρίᾳ κτείνει, καὶ τὰ ὅπλα ἀφαιρεῖται. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἁλούσης τῆς πόλεως, τὰ ὅπλα παραδοῦναι τοὺς ἁλόντας κελεύσας, καὶ παῖδας εἰς ὁμηρείαν οὓς ἐβούλετο λαβὼν, ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐχώρει. Γενόμενος δὲ καὶ τῆς ἐκείνων δυνάμεως, ἐσκεδασμένης ἔτι κατὰ τὰς προνομὰς, τῇ παρ' ἐλπίδας ἐφόδῳ, καθάπερ καὶ τῆς προτέρας, ἐγκρατὴς, καὶ τὰ αὐτὰ τοὺς ἁλόντας διαθεὶς, ἀπῆγεν ἐπ' οἴκου τὴν δύναμιν, ἄγων σκῦλά τε ἀπὸ τῶν περιοίκων κατὰ τὴν μάχην, καὶ ἀκροθίνια λαφύρων θεοῖς.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΓΩΓΗΣ.

Ὅτι εἰς τιμῆς ἀξίωσιν τοῦτον οὕτω προσεῖπον οἱ ἄνθρωποι, ναοῖς τε καὶ θυσίαις γεραίρουσιν, ἀνά τε νήσους καὶ ἠπείρους διῃρημένοι, καὶ κατὰ πόλεις καὶ ἔθνη, τό τε μέγεθος αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν εἰς σφᾶς εὐεργεσίαν ἀμειβόμενοι. Δυνάμεως γὰρ καὶ φρονήσεως εἰς τὰ πρῶτα ἀνελθὼν οὗτος ὁ ἀνὴρ, πλείστων μὲν ἦρξεν ἀνθρώπων τῶν διὰ μνήμης, μακροτάτους τε ὅρους ἐποιήσατο τῆς Ῥωμαίων δυναστείας, εἴς τε τὸ βεβαιότατον οὐ τὰ φῦλα μόνον καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς διανοίας κατεστήσατο, τὸ μὲν πρῶτον σὺν ὅπλοις, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ἄνευ ὅπλων, ἐθελουσίους τε προσαγόμενος· διὰ [δὲ] τὸ μᾶλλον ἔτι ἔνδηλος γίνεσθαι τῇ φιλανθρωπίᾳ, ἔπεισεν ἑαυτοῦ ἀκροᾶσθαι, ὧν δὴ πρότερον οὐδὲ ὀνόματα ἠπίσταντο οἱ ἄνθρωποι, οὐδέ τινος ὑπήκοοι ἐγένοντο διὰ μνήμης, ἡμερωσάμενος, ὁπόσοι ἐντὸς Ῥήνου ποταμοῦ κατοικοῦσιν, ὑπέρ τε τὸν Ἰόνιον πόντον καὶ τὰ Ἰλλυριῶν γένη· Παννονίους αὐτοὺς καὶ Δάκας καλοῦσι.

Περὶ δὴ τούτου τοῦ ἀνδρὸς φρονήσεώς τε καὶ ἀρετῆς ἰσχὺν δεῖξαι ὁπόσον δύναται, τὰ μὲν ἐκ τῆς πολιτείας ἥντινα ἐν τῇ πατρίδι ἐπολιτεύσατο, τὰ δὲ κατὰ στρατηγίας μεγάλων πολέμων ἐγχωρίων τε καὶ ἀλλοεθνῶν, ἀγώνισμα μὲν ἀνθρώποις πρόκειται λέγειν καὶ γράφειν, ὡς ἂν εὐδοκιμεῖν ἐν καλοῖς ἔργοις. Καὐτὸς δ᾽ ἀφηγήσομαι τὰ πεπραγματευμένα, ἐξ ὧν οἷόν τε γνῶναι σύμπασι τὴν ἀλήθειαν. Πρότερον δ᾽ αὐτοῦ τό τε γένος δίειμι καὶ τὴν φύσιν, τούς τε γεννητὰς, ἀφ᾽ ὧν ἦν, τήν τ᾽ ἐκ νηπίου τροφήν τε καὶ παίδευσιν, ᾗ χρησάμενος τοσόσδε ἐγένετο. Πατὴρ μὲν οὖν ἦν αὐτῷ Γάϊος Ὀκταούϊος, ἀνὴρ τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου. Οἱ δ᾽ αὐτοῦ πρόγονοι κατά τε πλοῦτον καὶ ἐπιείκειαν ὀνομαστότατοι γενόμενοι, ὀρφανῷ ὄντι ἐκείνῳ τὰ χρήματα ἐλίποντο. [Οἱ] καταστάντες δ᾽ ἐπίτροποι ταῦτα διαφθείραντες, ὁ δὲ τῶν πρὸς αὐτοὺς δικαίων ἀποστὰς, τοῖς ὑπολειφθεῖσιν ἠρκεῖτο.

Ὅτι Καῖσαρ περὶ ἐννέα ἔτη μάλιστα γεγονὼς θαῦμά τε οὐ μικρὸν παρέσχε Ῥωμαίοις, φύσεως ἀκρότητα δηλώσας ἐν τοιᾷδε ἡλικίᾳ, καὶ τοῖς ἐκ δρᾶσι πολὺς ἐγγίνεται θόρυβος ἐν πολλῷ ὁμίλῳ δημηγοροῦντι. Ἀποθανούσης δ᾽ αὐτῷ τῆς τήθης, παρὰ τῇ μητρὶ ἐτρέφετο Ἀττίᾳ, καὶ τῷ ταύτης ἀνδρὶ Φιλίππῳ Λευκίῳ, ὃς ἦν ἀπόγονος τῶν τὸν Μακεδόνα Φίλιππον κεχειρωμένων. Παρὰ δὴ τῷ Φιλίππῳ ὁ Καῖσαρ, ὡς παρὰ πατρὶ, τρεφόμενος πολλὴν ὑπέφαινεν ἐλπίδα, ἤδη τε ἀξιότιμος καὶ τοῖς ἥλιξιν ἐφαίνετο τοῖς εὐγενεστάτοις παισί· καὶ συνῄεσαν

πρὸς αὐτὸν παμπληθεῖς, οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ τῶν νεανίσκων, οἷς τὸ πράττειν δι' ἐλπίδος ἦν. Προὔπεμπον δὲ αὐτὸν πάμπολλοι ὁσημέραι καὶ μειρακίσκοι καὶ ἄνδρες καὶ ἥλικες παῖδες, εἴτε ἐφ' ἱππασίαν ἔξω τοῦ ἄστεος προΐει, εἴτε παρὰ συγγενεῖς ἢ ἄλλους τινάς. Ἤσκει γὰρ καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς καλλίστοις ἐπιτηδεύμασι, καὶ τὸ σῶμα ταῖς γενναίαις καὶ πολεμικαῖς μελέταις, καὶ τῶν διδασκόντων θᾶττον αὐτὸς τὴν μάθησιν ἐπὶ τῶν ἔργων ἀπεδείκνυτο, ὥστε ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐν τῇ πατρίδι πολὺν ζῆλον ἐνέγκασθαι. Ἐφεστήκει δὲ αὐτῷ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ὁ ταύτης ἀνὴρ Φίλιππος, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν πυνθανόμενοι παρὰ τῶν διδασκάλων τε καὶ ἐπιμελητῶν, οὓς παρακατέστησαν τῷ παιδὶ, ὅ τι πράξειε, καὶ ὅποι πορευθείη, ἢ ὅπως διημερεύσειε, τάς τε διατριβὰς μεθ' ὧν ποιήσαιτο.

Ἐν δὲ τῷ κατασχόντι ταράχῳ τὴν πόλιν ὑπεκπέμπει ἥ τε μήτηρ Ἀντία καὶ Φίλιππος τὸν Καίσαρα εἴς τι τῶν πατρῴων χωρίων. Κατέβαινε δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν περὶ ἔτη μάλιστα γεγονὼς τεσσαρεσκαίδεκα, ὥστε ἀποθέσθαι μὲν αὐτὸν ἤδη τὴν περιπόρφυρον ἐσθῆτα, ἀναλαβεῖν δὲ τὴν καθαρὰν, σύμβολον οὖσαν τῆς εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆς. Περιβλεπόμενος δ' ὑπὸ παντὸς τοῦ δήμου διά τε εὐπρέπειαν καὶ λαμπρότητα εὐγενείας, ἔθυε τοῖς θεοῖς, καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸν Λευκίου Δομιτίου τόπον τετελευτηκότος. Καὶ ὁ δῆμος μάλα προθύμως ἐχειροτόνησε. Καὶ ὁ μὲν ἅμα τῇ μεταλλαγῇ τῆς ἐσθῆτος καὶ τῇ καλλίστῃ τιμῇ κοσμηθεὶς ἔθυε. Καίπερ

Τῆς δὲ ἐσθῆτος οὐδοτιοῦν ἐξήλλαξεν, ἀλλ' ἀε
πάτριον ἀμπείχετο.

Ἐφοίτα δὲ καὶ εἰς τὰ ἱερὰ ἐν ταῖς νομίμο
μέραις νύκτωρ διὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ὥραν,
δὴ πολλὰς γυναῖκας ἐκμήνας εὐπρεπείᾳ καὶ λαμ
τητι γένους. Ἐπιβουλευόμενός τε παρ' αὐτῶι
δαμῆ ἐφαίνετο ἁλωτὸς ὤν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἡ
ἀπήρυκεν αὐτοῦ φυλάττουσα καὶ οὐδαμόσε μεθ
τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη ἔννους ὤν, ἅτε εἰς τοὔ
σθεν τῆς ἡλικίας προϊών. Ἐνστάσης δέ τινος
τῆς Λατίνης, ὁπότε καὶ τοὺς ὑπάτους εἰς Ἀλ
τὸ ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, πατρίου θυσίας
τοὺς δ' ἱερεῖς διαδόχους αὐτῶν τῆς δικαιοδ
εἶναι, καθίζει ἐπὶ τὸ βῆμα Καῖσαρ ἐν μέσῃ ἀ
Προσήεσαν δ' ἄπλετοι ἄνθρωποι δικαιοδοσία
ριν, πολλοὶ δὲ καὶ μηδενὸς πράγματος χάριν,
οίας ἕνεκα τοῦ παιδός· ἀξιοθέατος γὰρ πᾶσι

ιέλλοντος δ' ἐπὶ Λιβύης χωρεῖν, ὡς τὰ λειπόμενα :οῦ ἐκεῖ καταστάντος πολέμου καθέλοι, βουλόμενος ιυστρατεύειν αὐτῷ ὁ νέος Καῖσαρ, ὡς καὶ πολεμι:ῶν ἔργων ἔμπειρος εἴη, ἐπεὶ ᾔσθετο ἐναντιουμένην Ἀντίαν τὴν μητέρα, οὐδὲν ἀντειπὼν ἠρέμα εἶχε. Δῆλος δ' ἦν καὶ ὁ πρεσβύτατος Καῖσαρ ὑπ' εὐνοίας ιὐδέπω βουλόμενος αὐτὸν στρατεύεσθαι, ὡς μὴ, :ήν τε δίαιταν ἐν ἀσθενεῖ σώματι μεταβαλὼν καὶ ἵλην ἕξιν, φαύλως διατεθείη. Διὰ μὲν δὴ ταῦτα :ῆς στρατείας παρελύετο.

Ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνον τὸν πόλεμον κατεργασάμενος Καῖσαρ ἐπανῆλθεν εἰς Ῥώμην, σφόδρα ὀλίγοις τῶν ἰποπεσόντων αἰχμαλώτων συγγνοὺς, διὰ τὸ τοῖς ιροτέροις αὐτοὺς μὴ σεσωφρονῆσθαι πολέμοις, συνηνέχθη τοιόνδε. Ἦν εἰς τὰ μάλιστα Καίσαρι τῷ 'έῳ συνήθης καὶ φίλος Ἀγρίππας, ἐν ταὐτῷ τε παιδευθεὶς, καί τινα ἔχων ὑπερβολὴν ἑταιρείας. Τούου ἀδελφὸς Κάτωνι συνῆν, κατά τε φιλίαν σπουδαζόμενος, καὶ τοῦ Λιβυκοῦ πολέμου κεκοινωνηκὼς, ότε δ' αἰχμάλωτος ᾑρημένος. Τοῦτον, οὐδέν πω ιρότερον αἰτήσας Καίσαρα, ἐβούλετο μὲν ἐξαιτεῖσθαι, ὑπὸ δὲ αἰδοῦς ὤκνει, καὶ ἅμα ὁρῶν αὐτὸν, ὡς διέκειτο πρὸς τοὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ πολέμῳ ἑαλωκόας. Θαῤῥήσας δ' οὖν ποτε, ᾔτησε καὶ ἔτυχεν. Ἐφ' οἷς περιχαρὴς ἦν τῷ αὐτοῦ φίλῳ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσωκώς· ἐπῃνεῖτο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων, εἰς ιὐδὲν πρότερον καταθέμενος τὴν αὐτοῦ σπουδὴν ιαὶ ἔντευξιν, ἢ εἰς φίλου σωτηρίαν.

Ἐκ τούτου τὰς θριαμβικὰς ἦγε πομπὰς Καῖσαρ

τοῦ κατὰ Λιβύην πολέμου, τῶν τε ἄλλων, ‹
λέμησε. Καὶ τὸν νέον Καίσαρα, υἱὸν ἤδη
μένος, ὄντα δὲ τρόπον τινὰ καὶ φύσει διὰ τ
τάτω τοῦ γένους εἶναι, ἐκέλευσε τῷ ἑαυτοῦ
ἕπεσθαι, κόσμοις αὐτὸν στρατηγικοῖς ἀσκήι
ἂν αὐτοῦ σύσκηνον ἐν πολέμῳ γεγονότα.
δὲ καὶ ἐν ταῖς θυσίαις, καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺ
προσόδοις ἐγγύτατα ἵστη, τούς τε ἄλλου
προσέταττεν αὐτῷ. Καὶ ὁ μὲν ἤδη τὰς αι
τορικὰς ἐφέρετο τιμάς, αἳ δὴ μέγισται κο
Ῥωμαίων νόμον ἦσαν, καὶ ζηλωτὸς ἐν τῇ
ῆν. Συνὼν δὲ ὁ παῖς αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς θ
καὶ ἐν πότοις, ὁρῶν τε φιλανθρώπως ἑαυτῷ
γόμενον οἷα τέκνῳ, καὶ μικρὸν ὅσον ἤδη τε
κώς, πολλῶν αὐτοῦ δεομένων καὶ φίλων κα
τῶν αἰτεῖσθαι σφίσι παρὰ Καίσαρος, ὧν
ἐν χρείᾳ ἦσαν, ἐπιτηρῶν εὐκαιρίας μετὰ πά
δοῦς ᾐτεῖτό τε καὶ κατώρθου, πλείστου τ
πολλοῖς τῶν ἀναγκαίων ἐγένετο, φυλαττόμ
μήτε ἀκαίρως παρακαλεῖν, μήτ' ἐκείνῳ προ
Καὶ ὁ μὲν οὐκ ὀλίγα ζώπυρα καὶ φιλαν
ἅμα καὶ φρονήσεως φυσικῆς ἀπεδείκνυτο.

Βουλόμενος δ' αὐτὸν ὁ Καῖσαρ καὶ ἐ
τοῦ ἀγωνοθετεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις χορηγίαι
δυοῖν ὄντοιν θεάτροιν, τοῦ μὲν Ῥωμαϊκοῖ
αὐτὸς παρὼν τὴν φροντίδα εἶχε, θατέρου δ
νικοῦ, τούτου ἐπέτρεψεν ἐκείνῳ τὴν ἀγωνο
Καὶ ὁ μὲν σπουδάζων ἐπιμέλειάν τε καὶ φιλ
τίαν ἀποδείξασθαι ἐν καυματώδεσι καὶ

αις ἡμέραις, οὐδαμοῦ τε ἀπιὼν, ἄχρι λύσεως τὴν ·σαν, εἰς νόσον πίπτει, οἷα νέος καὶ πόνων ἀπεί-ατος. Χαλεπῶς δὲ διακειμένου, πάντες μὲν ἐν ·όβῳ ἦσαν, ἀγωνιῶντες εἴ τι πείσεται τοιαύτη φύ-ις, μάλιστα δὲ πάντων ὁ Καῖσαρ. Διὸ πᾶσαν μέραν ἢ αὐτὸς παρὼν αὐτῷ εὐθυμίαν παρεῖχεν, ἢ ·λλους πέμπων, ἰατροὺς δὲ ἀποστατεῖν οὐκ ἐῶν. Καί ποτε δειπνοῦντι ἤγγειλέ τις, ὡς ἔκλυτος εἴη αὶ χαλεπῶς ἔχοι· ὁ δὲ ἐκπηδήσας ἀνυπόδητος ἧκεν, νθα ἐνοσηλεύετο, καὶ τῶν ἰατρῶν ἐδεῖτο ἐμπαθέ-τατα μεστὸς ὢν ἀγωνίας, καὶ αὐτὸς παρεκάθητο· ·ναῖτησάμενος δ' αὐτὸν εὔθυμος ἐγένετο.

Ἐπεὶ δ' ἀνέσφηλεν ἐκ τῆς νόσου, διαπεφευγὼς ·ὲν τὸν κίνδυνον, ἀσθενῶς δ' ἔτι διακείμενος τὸ ·ῶμα, στρατεύειν μὲν ἔδει Καίσαρα, ἔνθα διενοεῖ-ο τὸ πρότερον ἐπάγεσθαι καὶ τὸν παῖδα· τότε δ' ·ὐχ οἷός τ' ἦν διὰ τὴν προσπεσοῦσαν νόσον. Κα-αλιπὼν δ' οὖν αὐτοῦ πολλοὺς ἐπιμελητὰς, ὡς δι' ·κριβοῦς διαίτης φυλάττοιτο, καὶ ἐντολὰς δοὺς, εἰ ·ωσθείη, ἕπεσθαί οἱ, ᾤχετο ἐπὶ τὸν πόλεμον. Ὁ ·ὰρ Μάγνου Πομπηΐου πρεσβύτατος παῖς, μέγα ·τράτευμα ἀθροίσας ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ παρὰ τὴν πάν-·ων ἐλπίδα, διενοεῖτο ἐπαμῦναι τῷ πατρὶ, καὶ τὴν ·κείνου ἧτταν ἀναμαχέσασθαι, εἰ δύναιτο. Ὑπο-·ειφθεὶς δ' ἐν τῇ Ῥώμῃ Καῖσαρ, πρῶτον τοῦ σώ-·ατος ἐγκρατέστατα ἐπεμελήθη, καὶ ταχὺ ἀνεῤῥώ-·θη· ἔπειτα δὲ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς πατρίδος ἐποιεῖτο ·πὶ τὴν στρατιὰν, κατὰ τὰς τοῦ θείου ἐντολάς· ·ὕτω γὰρ αὐτὸν ἐκάλει. Πολλῶν δ' αὐτῷ συναδη-

μεῖν σπουδαζόντων, διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐλπίδος, πάντας παρωσάμενος καὶ τὴν μητέρ τοὺς ὠκυτάτους τῶν οἰκετῶν καὶ ἐῤῥωμεν ἐκλεξάμενος, συνέτεινε τὴν πορείαν, καὶ τάχει χρησάμενος διέδραμε τὴν μακρὰν ὁδὸ γύς τε ἦν Καίσαρι, διαπεπολεμηκότι ἤδη τ παντα πόλεμον ἐν μησὶν ἑπτά.

Ἀφικόμενος δ' εἰς Ταῤῥακῶνα παρέσχε ἀφίκοιτο ἐν τοσῷδε πολέμου ταράχῳ. Οἱ δὲ ἐνταῦθα Καίσαρα, πλείω πόνον καὶ εἶχεν· ἀφίκετο δὲ εἰς Ἰβηρίαν πρὸς Καίσ πόλιν Καλπίαν. Καὶ ὁ μὲν οἷα τέκνον πε διά τε τὸ νοσοῦντα καταλελοιπέναι, καὶ ἐκ πολεμίων καὶ ληστηρίων περισεσωσμένον δ κήτως, ἠσπάζετο, καὶ οὐδαμῇ μεθίει, ὁμ τε εἶχεν· ἐπῄνει δ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιμέλε καὶ σύντασιν, ὡς πρῶτος τῶν ἐκ τῆς Ῥώμ λυθότων ἥκεν. Ἐπιμελὲς δ' ἐποιεῖτο πρ διαλεγόμενος ὑπὲρ πολλῶν ἀνακρίνειν, ἀ μενος αὐτοῦ τῆς διανοίας. Ὁρῶν δὲ εὔστ εὐσύνετον καὶ βραχυλόγον, αὐτά τε ἀποκρ τὰ καιριώτατα, ἔστεργε καὶ ὑπερησπάζε τούτου πλεῖν ἔδει ἐπὶ Καρχηδόνος· προστ αὐτῷ ἐμβαίνειν εἰς τὴν αὐτὴν Καίσαρι ν πέντε δούλοις, αὐτὸς ὑπὸ φιλοστοργίας ἑταίρους πρὸς τοῖς δούλοις ἐνεβίβασε· καὶ μὴ τοῦτο γνοὺς Καῖσαρ ἐπιμέμψαιτο. Τὸ δ' ἐγένετο· ᾔσθη γὰρ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ εἶναι ρον, καὶ ἐπῄνεσεν, ὅτι ἀεὶ βούλεται παρεῖ

; πάντων ἐπόπτας ἐσομένους ἄνδρας καὶ ἀρετῆς
ιελουμένους, πρόνοιάν τε οὐ μικρὰν χρηστῆς
ις ἐν τῇ πατρίδι ἤδη ποιοῖτο.
Ἧκε δ' οὖν εἰς τὴν Καρχηδόνα Καῖσαρ, ὡς
χρῄζουσιν ἐντευξόμενος. Πολλοὶ δὲ συνεληλύ-
αν., οἱ μὲν δικαιοδοσίας χάριν περὶ ὧν εἶχον
ιβόλων πρός τινας, οἱ δὲ οἰκονομίας πολιτικῆς,
δ' ὅπως ἂν τὰ ἆθλα τῶν ἠνδραγαθημένων λά-
ιν περὶ ὧν ἐνέτυχεν. Ἄλλοι τε ἡγεμόνες πλεῖ-
ι συνεληλύθεσαν. Προσφεύγουσι τῷ Καίσαρι
Ζακύνθιοι μεγάλα ἐγκλήματα ἔχοντες, καὶ δεό-
οι βοηθείας. Ὁ δὲ τούτων προὔστη τε, καὶ
λεχθεὶς ἄριστα πρὸς Καίσαρα ἐν φανερῷ, τῶν
ἰτιῶν αὐτοὺς ἀπήλλαξε, καὶ προὔπεμψεν ἐπ' οἴ-
ἡδομένους τε καὶ πρὸς πάντας αὐτὸν ὑμνοῦν-
σωτῆρά τε ὀνομάζοντας. Ἐντεῦθεν πολλοὶ
ἐρρεον προστασίας δεόμενοι, οἷς πλείστου ἄξιος
ἰμενος, τῶν μὲν διέλυε τὰ ἐγκλήματα, οἷς δ'
ἶτο δωρεάς, οὓς δ' εἰς ἀρχὰς προῆγε. Πάντες
ἕνα στόμα εἶχον τήν τε ἡμερότητα καὶ φιλανθρω-
ν, καὶ τὴν ἐν ταῖς ἐντεύξεσι φρόνησιν. Αὐτὸς
Καῖσαρ ἐὺλα . . . . . .

(Λείπουσι σελίδες δύο.)

. . . . . . γυροῦ κατὰ τὰ πάτρια, οὔτε μεθυ-
μένοις νεανίσκοις παρεῖναι, οὔτε πλείω χρόνον
ιποσίῳ παραγενέσθαι ἄχρις ἑσπέρας, οὐδὲ μέν-
δειπνεῖν πρὸ δεκάτης ὥρας, ἔξω Καίσαρος, ἢ Φι-
που, ἢ τοῦ γήμαντος αὐτοῦ τὴν ἀδελφὴν Μαρ-
λου, ἀνδρὸς σωφρονεστάτου καὶ κατ' εὐγένειαν

ἀρίστου Ῥωμαίων. Αἰδῶ δ', ἣν πρέπειν ὁ τοιᾷδε ἡλικίᾳ ὑπολάβοι, διὰ τὸ ταῖς ἀλλ ταῖς ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν χώραν ὑπὸ τῆς ἀποδεδόσθαι, διαφανέστατα καὶ ἐν ἔργοι ἐν τῷ βίῳ παντί. Διὰ τοῦτο καὶ μάλιστα αὐτὸν περὶ πολλοῦ ἐποιήσατο, καὶ οὐχ, οἴονταί τινες, διὰ τὸ γένος μόνον. Ἔγνω καὶ πρότερον παῖδα ἀποδεῖξαι, δεδιὼς δὲ, πίδι τοσαύτης τύχης ἐπαρθείς, ὃ φιλεῖ τοῖ μόνως τρεφομένοις ἕπεσθαι, ἐκλάθοιτο ἀρ ἐκδιαιτηθείη, συνέκρυψε τὴν γνώμην, ἐν διαθήκαις αὐτὸν υἱοῦται, ἄπαις ὢν ἀῤῥέι δων, καὶ κληρονόμον ἀποδείκνυσι τῆς τύχη τετάρτην δὲ μοῖραν τῶν χρημάτων τοῖς ἀλ νειμε φίλοις τε καὶ ἀστοῖς, ἅπερ ὕστερον δῆλον.

Ἐδεήθη δὲ συγχωρῆσαι αὐτῷ παρὰ τὴν ἐλθεῖν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ δόντος, ᾤχετο. ἧκεν οὐχ ἑκὰς Ῥώμης εἰς Ἰάνουκλον, ὑπ αὐτῷ σὺν πολλῷ πλήθει ἀνθρώπων ὁ λ Γαΐου Μαρίου παῖς, σπουδάζων εἰς τὸ γ γραφῆναι, καί τινας γυναῖκας προσειλης Καίσαρος, αἳ ἐμαρτύρουν αὐτῷ τὴν εὐγένει μὴν Ἀντίαν ἔπεισεν, οὔτε τὴν ταύτης ἀδελ ταψεύσασθαι τοῦ σφετέρου οἴκου· προσῆπ τὸ γένος τὸ Καίσαρός τε καὶ τὸ Μαρίου, μὴν νεανίσκῳ ἐκείνῳ οὐδὲν προσῆκον ἦν. σὺν πολλῷ πλήθει ὑπαντιάσας ἐσπούδαζε βεῖν καὶ τὴν τοῦ νέου Καίσαρος γνώμην,

νους ἐγγραφήν. Πολλὴ δ' ἐγένετο σπουδὴ
ν συνόντων αὐτῷ πολιτῶν, πειθομένων εἶναι
Μαρίου. Καῖσαρ δ' ἐν ἀπορίᾳ δεινῇ γενό-
ἐσκόπει, τί χρὴ ποιεῖν· τό τε γὰρ ἀσπάζε-
ὡς συγγενῆ, ὃν οὐκ ᾔδει, ὁπόθεν εἴη, οὐδ'
ηρ αὐτῷ συνεμαρτύρει, χαλεπὸν ἦν, τό τε
σθαι τὸν νεανίσκον καὶ τὸ σὺν αὐτῷ πλῆθος
ιλιτῶν, ἄλλως τε καὶ αἰδοῦς ὄντι μεστῷ, πολ-
υσχέρειαν εἶχεν. Ἀποκρίνεται γοῦν, ἠρέμα
ιενος τὸν ἄνθρωπον, ὅτι Καῖσαρ εἴη τοῦ γέ-
ὑτοῖς ἡγεμὼν, καὶ τῆς πατρίδος προστάτης,
σης τε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς· δεῖν οὖν ὡς ἐκεῖ-
κδέξειν, καὶ διδάσκειν περὶ τῆς συγγενείας,
μὲν πείσειεν, ὑπάρχειν εὐθὺς αὐτῷ καὶ σφᾶς
ε ἄλλους οἰκείους πεπεισμένους· εἰ δὲ μὴ,
κὐτοῖς εἶναι κοινώνημα πρὸς αὐτόν· ἐν δὲ
αξὺ, πρὶν ἢ Καίσαρα τοῦτο γνῶναι, μήτε
ναι πρὸς αὐτὸν, μήτε ὡς παρὰ συγγενοῦς τι
ῖν τῶν δικαίων. Ταῦτα ἐμφρόνως ἀποκρι-
ν καὶ οἱ συμπαρόντες ἐπῄνουν, οὐδὲν δὲ ἧτ-
νεανίσκος συμπροὔπεμψεν αὐτὸν ἄχρι τῆς

; δ' ἧκεν εἰς Ῥώμην, κατάγει πλησίον τῆς
του οἰκίας καὶ τῆς μητρὸς, καὶ τὴν δίαιταν
ν ἐκείνοις, καὶ οὐκ ἄνευ τούτων διῆγε, πλὴν
οτε καὶ αὐτὸς τῶν ἡλικιωτῶν τινας βούλοιτο
· τοῦτο δὲ σπάνιον ἦν. Διατρίβων δ' ἐν τῇ
ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀποδείκνυται εἶναι τῶν πα-
'ν

Ὅτι ἔνηφε καὶ ἐγκρατῶς διῆγεν ὁ νέος
Θαυμαστὸν δέ τι κάλλει συνήδεσαν αὐτῷ
ἐπ' ἐνιαυτὸν γὰρ ὅλον ἐν τοιᾷδε ἡλικίᾳ, ἐ
στα σφριγῶσιν οἱ νέοι, καὶ τούτων δ' ἔτι
εὐτυχεῖς, ἀφροδισίων ἀπείχετο, φωνῆς
ἰσχύος προνοῶν.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗ

ΕΞ ΩΝΟΜΑΣΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟ

ΤΑ ΠΑΡ' ΑΛΛΟΙΣ ΛΕΙΨΑΝ

ΕΚ ΤΟΥ Δ ΒΙΒΛΙΟΥ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ δὲ ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ τε
ἱστοριῶν λέγει οὕτως· Ἀβράμης ἐβασίλ
μασκοῦ, ἔπηλυς σὺν στρατῷ ἀφιγμένος ἐ
τῆς ὑπὲρ Βαβυλῶνος Χαλδαίων λεγομένης.
πολὺν δὲ χρόνον μεταναστὰς καὶ ἀπὸ τ
χώρας σὺν τῷ σφετέρῳ λαῷ, εἰς τὴν τότ
ναναίαν λεγομένην, νῦν δὲ Ἰουδαίαν, μετ
οἱ ἀπ' ἐκείνου πληθύναντες, περὶ ὧν ἐν ἑ
διέξειμι τὰ ἱστορούμενα. Τοῦ δὲ Ἀβράμ
νῦν ἐν τῇ Δαμασκηνῶν τὸ ὄνομα δοξάζ
κώμη ἀπ' αὐτοῦ δείκνυται, Ἀβράμου οἴκ

μένῃ. (Ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. Δ, κεφ. ζ.)

Μέμνηται δὲ τούτου τοῦ βασιλέως καὶ Νικόλαος ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν ἱστοριῶν, λέγων οὕτως· Μετὰ δὲ ταῦτα πολλῷ χρόνῳ ὕστερον τῶν ἐγχωρίων τις, Ἄδαδος ὄνομα, πλεῖον ἰσχύσας, Δαμασκοῦ τε καὶ τῆς ἄλλης Συρίας, ἔξω Φοινίκης, ἐβασίλευσε, πόλεμόν τε ἐξενέγκας πρὸς Δαβίδην βασιλέα τῆς Ἰουδαίας καὶ πολλαῖς μάχαις κριθεὶς, ὑστάτῃ δὲ παρὰ τὸν Εὐφράτην, ἐν ᾗ ἥττητο, ἄριστος ἔδοξεν εἶναι βασιλέων ῥώμῃ καὶ ἀνδρείᾳ. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ περὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ φησὶν, ὡς μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἐξεδέχοντο παρ᾽ ἀλλήλων καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὸ ὄνομα, λέγων οὕτως· Τελευτήσαντος δ᾽ ἐκείνου οἱ ἀπόγονοι ἐπὶ δέκα γενεὰς ἐβασίλευον, ἑκάστου παρὰ τοῦ πατρὸς, ἅμα τῇ ἀρχῇ, καὶ τοὔνομα τοῦτο ἐκδεχομένου, ὥσπερ οἱ Πτολεμαῖοι ἐν Αἰγύπτῳ. Μέγιστον δὲ πάντων δυνηθεὶς ὁ τρίτος, ἀναμαχέσασθαι βουλόμενος τὴν τοῦ προπάτορος ἧτταν, στρατεύσας ἐπὶ Ἰουδαίους ἐπόρθησε τὴν νῦν Σαμαρεῖτιν καλουμένην. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Βιβλ. Ζ, κεφ. ε.)

Ἀσκάλων· πόλις Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ. Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν φησὶν, ὅτι Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος παῖδες Ὑμεναίου· τὸν δὲ Ἄσκαλον ὑπὸ Ἀκιαμοῦ τοῦ Λυδῶν βασιλέως αἱρεθέντα στρατηγὸν εἰς Συρίαν στρατεῦσαι, κἀκεῖ παρθένου ἐρασθέντα πόλιν κτίσαι, ἣν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οὕτως ὠνόμασε. Τὰ αὐτὰ καὶ Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. (Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.)

Τόῤῥηβος· πόλις Λυδίας, ἀπὸ Ἄτυος.... Ἐν δὲ τῇ Τοῤῥηβίδι ἐστὶ καλούμενον, καὶ ἱερὸν τοῦ Καρίου ἐ Διὸς παῖς καὶ Τοῤῥηβίας, ὥς Νικό ὃς πλαζόμενος περί τινα λίμνην, ἣ Τοῤῥηβία ἐκλήθη, φθογγῆς Νυμφῶ καὶ Μούσας Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μ χθη, καὶ αὐτοὺς Λυδοὺς ἐδίδαξε τὰ αὐτοῦ.)

Νήραβος· πόλις Συρίας. Νικό Τὸ ἐθνικὸν Νηράβιος, ὡς τοῦ Τόῤῥη (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Ἀσκανία· πόλις Τρωϊκή. Νικ ἱστορίᾳ. Σκαμάνδριος Ἕκτορος κα ἐκ τῆς Ἴδης καὶ τοῦ Δασκυλείου, καὶ καλουμένης, ἣν ἔκτισεν ὁ Αἰνείου τ (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Ἡ δὲ Πελοπόννησος τρεῖς ἔχει ἐπ Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς γράφει ἐν ρίᾳ. Μέγιστον οὖν τῶν τότε ἴσχυον καὶ ἡ Πελοπόννησος εἰς αὐτοὺς ἀφε τοὔνομα ἔχουσα ἀπ' ἐκείνων, τρεῖς ἀλλάξασα τὰς ἐπωνυμίας. Ἐπὶ μὲν Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπίη, ἐπὶ δὲ αὐτόχθονος Πελασγία, ἐπὶ δὲ Ἄργου μωνύμως ἐκαλεῖτο Ἄργος, ἐπὶ δὲ Πέ Οἰνόμαον νικήσαντος ἔσχε τοῦτο τὸ (Ἐκ Κωνστ. τοῦ Πορφυρογεννήτου, Βιβλ. Β. κεφ. ϛ.)

Θόρναξ· ὄρος τῆς *Λακωνικῆς.* Νικόλαος τέ-ρτῃ. (*Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.*)

Μεσόλα· πόλις Μεσσήνης, μία τῶν πέντε. κόλαος τετάρτῳ. (*Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.*)

Νηρίς· πόλις Μεσσήνης. Νικόλαος τετάρτῳ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Καρνία· πόλις Ἰωνίας. Νικόλαος τετάρτῳ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

ΕΚ ΤΟΥ Ε ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ἀρκαδία· ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγίη, ὡς Νικόλαος μπτῃ. (*Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.*)

Βωταχίδαι· τόπος Ἀρκαδίας ἀπὸ Βωτάχου. κόλαος πέμπτῃ. Ἰσκρίτου δὲ τοῦ Λυκούργου ιταχος, ἀφ' οὗ ὁ τόπος Βωταχίδαι ἐν τῇ Τεγέᾳ ιήθη. (*Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.*)

Μεσημβρία· πόλις Ποντική. Νικόλαος πέμ-ῳ. Ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσου. Βρίαν γὰρ τὴν πόλιν σὶ Θρᾶκες. Ὡς οὖν Σηλυμβρία ἡ τοῦ Σήλυος λις· Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος, οὕτω Μελσημβρία Μέλσου πόλις· καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον λέγεται εσημβρία. (*Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.*)

Σίφνος· περὶ τὴν Κρήτην νῆσος ἀπὸ Σίφνου ὖ Σουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπτῳ. Ἐκαλεῖτο δὲ ότερον Μερόπη. (*Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.*)

Σκύρος νῆσος, περὶ ἧς Νικόλαος ἐν πέμπτῳ. ύρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ᾤκουν Πελασγοί τε καὶ ῖρες. (*Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.*)

ΕΚ ΤΟΥ Θ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ἀγαμήδη· τόπος περὶ Πύῤῥαν τῆς Λέσβου.

ἀπὸ Ἀγαμήδης τῆς Μακαρίας, τῆς καὶ Πύῤῥας ἐπικληθείσης. Ἔστι καὶ κρήνη Ἀγαμήδη, ὥς Νικόλαος ἐννάτῳ. (Ἐκ τοῦ Στεφ. τοῦ Βυζαντίου.)

ΕΚ ΤΟΥ ΙΗ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Θρακήσιοι δὲ ἐπεκλήθησαν ἀπὸ τῆς τοιαύτης αἰτίας. Ἐπὶ Ἀλυάττου τοῦ τῶν Λυδῶν βασιλέως ἀνήρ τις μετὰ γυναικὸς καὶ τῶν ἑαυτοῦ τέκνων, ἐκ Μυσίας τῆς τῶν Θρᾳκῶν χώρας ὁρμώμενος, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει λέγων οὕτως·

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,

διεπέρασεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, εἰς χώραν τὴν λεγομένην Λυδίαν, καὶ κατῴκησε πλησίον τῆς πόλεως Σάρδεων. Τοῦ οὖν βασιλέως πρὸς τὸ τῆς πόλεως τεῖχος καθεζομένου, διήρχετο ἡ γυνὴ τοῦ Θρᾳκὸς, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον, ἐπὶ δὲ τῶν χειρῶν ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον, ὄπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην ἵππός τις προσεδέδετο. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς κορυφῆς ὁ στάμνος ἦν μεστὸς ὕδατος· ἐν δὲ ταῖς χερσὶν εἰργάζετο νήθουσα ἐκ τῆς ἠλακάτης τὸν ἄτρακτον· ὄπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην ἠκολούθει ὁ ἵππος ἀπὸ τῆς πηγῆς πεποτισμένος. Ταύτην ἰδὼν ὁ βασιλεὺς μεγάλως ἐθαύμασε, καὶ ἠρώτησε, πόθεν καὶ τίς καὶ ποίας ἐστὶ πόλεως. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, Μυσὴ μὲν εἶναι τὸ γένος· Θρᾴκης δ' ἔστιν αὐτὸ πολίχνιον. Λαβὼν οὖν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀφορμὴν, πρεσβείαν πρὸς τὸν τῆς Θρᾴκης βασιλέα ποιησάμενος, Κότυν ὀνομαζόμενον, ἐκεῖθεν ἔλαβεν ἄνδρας μετοίκους μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ὄχλον ἱκανόν. Ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν

..κόλαος ὁ Δαμασκηνὸς γράφει ἐν τῷ ὀκτωκαιδε-
..έτῳ αὐτοῦ βιβλίῳ, ὁ γεγονὼς ὑπογραφεὺς Ἡρώ-
..ου τοῦ βασιλέως. (Ἐκ Κωνστ. τοῦ Πορφυρογ.
..ερὶ θεμάτων, Βιβλ. Α, κεφ. γ.)

ΕΚ ΤΟΥ ΚΖ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ἐν τῇ ἑβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστο-
..ῶν Σύλλαν φησὶ, τὸν Ῥωμαίων στρατηγὸν, οὕτω
..ίρειν μίμοις καὶ γελωτοποιοῖς, φιλόγελων γενόμε-
..ν, ὡς καὶ πολλὰ γῆς μέτρα αὐτοῖς χαρίζεσθαι τῆς
..μοσίας. Ἐμφανίζουσι δ' αὐτοῦ τὸ περὶ ταῦτα ἱλαρὸν
.. ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖσαι σατυρικαὶ κωμῳδίαι τῇ πα-
..ίῳ φωνῇ. (Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου, Βιβλ. ϛ. σελ. 261.)

ΕΚ ΤΟΥ ϟϛ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Καὶ Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ ἐννενη-
..οστῇ καὶ ἕκτῃ βίβλῳ ἱστορεῖ περὶ αὐτῶν λέγων οὕ-
..ως· Ἔστιν ὑπὲρ τὴν Μινυάδα μέγα ὄρος κατὰ τὴν
..ρμενίαν, Βάρις λεγόμενον, εἰς ὃ πολλοὺς συμφυ-
..όντας ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ λόγος ἔχει περισωθῆ-
..αι· καί τινα ἐπὶ λάρνακος ὀχούμενον ἐπὶ τὴν ἀ-
..ώρειαν ὀκεῖλαι, καὶ τὰ λείψανα τῶν ξύλων ἐπὶ
..ολὺ σωθῆναι. Γένοιτο δ' ἂν οὗτος, ὅν τινα καὶ
Μωϋσῆς ἀνέγραψεν, ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης. (Ἐκ
..ῦ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. Α, κεφ. γ.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΔ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς ἐν τῇ τετάρτῃ πρὸς
..ῖς ἑκατὸν τῶν ἱστοριῶν, περὶ Ἀπάμειαν, φησὶ,
..ὴν Φρυγιακὴν κατὰ τὰ Μιθριδατικὰ σεισμῶν γε-
..μένων, ἀνεφάνησαν περὶ τὴν χώραν αὐτῶν λί-
..ναι τε αἱ πρότερον οὐκ οὖσαι καὶ ποταμοὶ καὶ ἄλλαι

πηγαὶ ὑπὸ τῆς κινήσεως ἀνοιχθεῖσαι· πολλαὶ δὲ καὶ ἠφανίσθησαν. Τοσοῦτόν τε ἄλλο ἀνέβλυσεν αὐτῶν ἐν τῇ γῇ πικρόν τε καὶ γλαυκὸν ὕδωρ, πλεῖστον ὅσον ἀπεχούσης τῶν τόπων τῆς θαλάττης, ὥστε ὀστρέων πλησθῆναι τὸν πλησίον τόπον ἅπαντα καὶ ἰχθύων, τῶν τε ἄλλων ὅσα τρέφει ἡ θάλασσα. (Ἐκ τοῦ Ἀθηναίου, Βιβλ. Η, σελ. 332.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΗ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς, ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν ἱστοριῶν πρὸς ταῖς ἑκατὸν περὶ τὰς Ἄλπεις λίμνην τινά φησιν εἶναι πολλῶν σταδίων οὖσαν, ἧς περὶ τὸν κύκλον πεφυκέναι δι' ἔτους ἄνθη ἥδιστα καὶ εὐχρούστατα ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΕ, σελ. 682.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΙ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς εἷς τῶν ἀπὸ τοῦ περιπάτου φιλοσόφων ἐν τῇ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν τῶν ἱστοριῶν, Ῥωμαίους ἱστορεῖ παρὰ τὸ δεῖπνον συμβάλλειν μονομαχίας, γράφων οὕτως· Τὰς τῶν μονομάχων θέας οὐ μόνον ἐν πανηγύρεσι καὶ θεάτροις ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοι, παρὰ Τυῤῥηνῶν παραλαβόντες τὸ ἔθος, ἀλλὰ κἀν ταῖς ἑστιάσεσιν. Ἐκάλουν γοῦν τινες πολλάκις ἐπὶ δεῖπνον τοὺς φίλους ἐπί τε ἄλλοις, καὶ ὅπως ἂν δύο ἢ τρία ζεύγη ἴδοιεν μονομάχων, ὅτε καὶ κορεσθέντες δείπνου καὶ μέθης εἰσεκάλουν τοὺς μονομάχους, καὶ ὁ μὲν ἅμα ἐσφάττετο, αὐτοὶ δ' ἐκρότουν ἐπὶ τούτῳ ἡδόμενοι. Ἤδη δέ τις κἀν ταῖς διαθήκαις γέγραφε γυναῖκας εὐπρεπεστάτας μονομαχῆσαι, ἃς ἐκέκτητο· ἕτερος

δὲ παῖδας ἀνήβους ἐρωμένους ἑαυτοῦ. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἠνέσχετο ὁ δῆμος τὴν παρανομίαν ταύτην, ἀλλ' ἄκυρον τὴν διαθήκην ἐποίησεν. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. Δ, σελ. 153.)

Νικόλαος ὁ Περιπατητικὸς ἐν τῇ δεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ τῶν ἱστοριῶν, Λεύκολλόν φησιν, ἀφικόμενον εἰς Ῥώμην καὶ θριαμβεύσαντα, λόγον τε ἀποδόντα τοῦ πρὸς Μιθριδάτην πολέμου, ἐξοκεῖλαι εἰς πολυτελῆ δίαιταν ἐκ τῆς παλαιᾶς σωφροσύνης, τρυφῆς τε πρῶτον εἰσάπαξ Ῥωμαίοις ἡγεμόνα γενέσθαι, καρπωσάμενον δυοῖν βασιλέοιν πλοῦτον Μιθριδάτου καὶ Τιγράνου. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ϛ καὶ ΙΒ, σελ. 247 καὶ 543.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΙΔ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Λικινίου δὲ Κράσσου τοῦ ἐπὶ Πάρθους στρατεύσαντος κόλακά φησι γενέσθαι Νικόλαος ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν Ἀνδρόμαχον τὸν Καῤῥηνὸν, ᾧ τὸν Κράσσον πάντα ἀνακοινούμενον προδοθῆναι Πάρθοις ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀπολέσθαι. Οὐκ ἀτιμώρητος δ' ὑπὸ τοῦ δαιμονίου παρείθη ὁ Ἀνδρόμαχος· μισθὸν γὰρ λαβὼν τῆς πράξεως τὸ τυραννεῖν Καῤῥῶν τῆς πατρίδος, διὰ τὴν ὠμότητα καὶ βίαν ὑπὸ τῶν Καῤῥηνῶν πανοικίᾳ ἐνεπρήσθη. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ϛ, σελ. 252.)

ΕΚ ΤΟΥ ΡΙϚ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Νικόλαος δ' ὁ Δαμασκηνὸς (εἷς δ' ἦν τῶν ἐκ τοῦ Περιπάτου) ἐν τῇ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι), τῇ ἑκκαιδεκάτῃ καὶ ἑκατοστῇ φησιν, Ἀδιάτομον, τὸν

τῶν Σωτιανῶν βασιλέα (ἔθνος δὲ τοῦτο Κελι ἑξακοσίους ἔχειν λογάδας περὶ αὐτὸν, οὓς καλεῖ ὑπὸ Γαλατῶν τῇ πατρίῳ γλώττῃ Σιλοδούρους· το δ' ἐστὶν Ἑλληνιστὶ εὐχωλιμαῖοι. Τούτους βασιλεῖς ἔχουσι συζῶντας καὶ συναποθνήσκε ταύτην ἐκείνων εὐχὴν ποιουμένων, ἀνθ' ἧς σ ναστεύουσί τε αὐτῷ τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα καὶ δί ἔχοντες, καὶ συναποθνήσκουσι κατὰ πᾶσαν ἀνά εἴτ' ἐν νόσῳ τελευτήσει βασιλεὺς, εἴτε πολέμῳ, ἄλλως πως. Καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδ σαντα τούτων τὸν θάνατον, ὅταν ἥκῃ βασιλ διεκδύντα. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ς, σελ. 2

ΕΚ ΤΟΥ ΡΚΓ ΚΑΙ ΡΚΔ ΒΙΒΛΙΟ

Ὅμοιον δέ τι τούτων καὶ Μάρκον Ἀγρι φρονήσαντα περὶ τῶν Ἰουδαίων οἴδαμεν. Τῶ Ἰώνων κινηθέντων ἐπ' αὐτοὺς καὶ δεομένων Ἀγρίππα, ἵνα τῆς πολιτείας, ἣν αὐτοῖς ἔδωκε τίοχος ὁ Σελεύκου υἱωνὸς, ὁ παρὰ τοῖς Ἕλλησι λεγόμενος, μόνοι μετέχωσιν, ἀξιούντων δ', εἰ γενεῖς εἰσὶν αὐτοῖς Ἰουδαῖοι, σέβεσθαι τοὺς αὐτῶν θεοὺς, καὶ δίκης περὶ τούτων συστάσης κησαν οἱ Ἰουδαῖοι τοῖς αὐτῶν ἔθεσι χρῆσθαι, γορήσαντος αὐτοῖς Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ γὰρ Ἀγρίππας ἀπεφήνατο μηδὲν αὐτῷ καινίζει ναι. Τὸ δ' ἀκριβὲς εἴ τις βούλεται καταμ ἀναγνώτω τῶν Νικολάου ἱστοριῶν τὴν ἑκατ καὶ εἰκοστὴν τρίτην καὶ τετάρτην. (Ἐκ τοῦ που, Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. ΙΒ, κεφ. γ.)

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ
ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΤΑ ΠΑΡ' ΑΛΛΟΙΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Ἀμοργός· νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιάλην. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη καὶ Ψυχία. . . . . Νικόλαος δ' Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ, ἥντινα Καρκήσιος, ἀνὴρ Νάξιος, ᾤκισε, καὶ Καρκησίαν ὠνόμασε.

Λυκοσθένη· πόλις Λυδίας· Ξάνθος πρώτῃ Λυδιακῶν· ἣν καὶ Λυκοσθένειαν Νικόλαός φησιν.

Παρώρεια· πόλις Ἀρκαδίας. Λέγεται δὲ καὶ Παρωραία. Οἱ πολῖται Παρωρεῖς· Νικόλαος Παρωρεάτας φησίν.

Ὑπερδέξιον· χωρίον Λέσβου, ἐν ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος, καὶ Ὑπερδεξία Ἀθηνᾶ. Ἐθνικὸν Ὑπερδέξιος. . . . . Νικόλαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδεξίους φησίν. (Ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου.)

Ἡσίοδός τε, καὶ Ἑκαταῖος, καὶ Ἑλλάνικος, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ πρὸς τούτοις Ἔφορος, καὶ Νικόλαος, ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια. (Ἐκ τοῦ Ἰωσήπου, Ἰουδ. Ἀρχαιολογ. Βιβλ. Α. Κεφ. γ.)

Μάρτυς δὲ τούτων ἡμῖν ἐστι καὶ
Δαμασκηνὸς, οὕτως ἱστορῶν· Τρόπαιι
Ἀντίοχος ἐπὶ τῷ Λύκῳ ποταμῷ, νικήι
τὸν Πάρθων στρατηγὸν, αὐτόθι ἔμε
δύο, δεηθέντος Ὑρκανοῦ τοῦ Ἰουδαί
ἑορτὴν πάτριον, ἐν ᾗ τοῖς Ἰουδαίοις ο
μον ἐξοδεύειν. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. 1

Πτολεμαῖος δὲ μετὰ τὴν νίκην προσ
τὴν χώραν, ὀψίας ἐπιγενομένης, ἔν τισ
Ἰουδαίας κατέμεινεν· ἃς γυναικῶν εἰ
καὶ νηπίων, ἐκέλευσε τοὺς στρατιώτας ὁ
τας αὐτοὺς καὶ κρεουργοῦντας, ἔπειτα
ζέοντας ἐνιέντας τὰ μέλη ἀπάρχεσθαι.
προσέταξεν, ἵν' οἱ διαφυγόντες ἐκ τῆ
πρὸς αὐτοὺς ἐλθόντες, σαρκοφάγους
εἶναι τοὺς πολεμίους, καὶ διὰ τοῦτο ἔτι
τοὺς καταπλαγῶσι ταῦτ' ἰδόντες. Λέγει
βων καὶ Νικόλαος, ὅτι τοῦτον αὐτοῖ
τὸν τρόπον, καθὼς κἀγὼ προείρηκα. (
τοῦ, Βιβλ. ΙΓ. Κεφ. ιβ.)

Νικόλαος μέντοι φησὶν ὁ Δαμασκη
(τὸν Ἀντίπατρον) εἶναι γένος ἐκ τῶν π
δαίων, τῶν ἐκ Βαβυλῶνος εἰς τὴν Ἰουδ
μένων. Ταῦτα δὲ λέγει χαριζόμενος Ἡρ
δι' αὐτοῦ. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΔ.

Ὅτι δ' οὐ λόγος ταῦτα μόνον ἐγκ
δοῦς εὐσεβείας ἐμφανίζων, ἀλλὰ ἀλήθε
ροῦσι πάντες οἱ τὰς κατὰ Πομπήϊον π

ιαντες, ἐν οἷς καὶ Στράβων, καὶ Νικόλαος.
τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΔ. Κεφ. δ.)
Περὶ δὲ τῆς Πομπηΐου καὶ Γαβινίου στρατείας
Ἰουδαίους γράφει Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός, καὶ
ιβων ὁ Καππάδοξ, οὐδὲν ἕτερος ἑτέρου καινό-
λέγων. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, Βιβλ. ΙΔ. Κεφ. ϛ.)
Ο γὰρ Ἡρώδης, πολλοῖς τοῖς ἀναλώμασιν εἰς
ς ἔξω καὶ τὰς ἐν τῇ βασιλείᾳ χρώμενος [χορη-
, ἀκηκοὼς ἔτι τάχιον, ὡς Ὑρκανὸς ὁ πρὸ αὐ-
βασιλεὺς, ἀνοίξας τὸν Δαυΐδου τάφον, ἀργυ-
λάβοι τρισχίλια τάλαντα, κειμένων πολὺ πλειό-
ἔτι, καὶ δυναμένων εἰς ἅπαν ἐπαρκέσαι ταῖς
γίαις, ἐκ πλείονος μὲν δι' ἐννοίας εἶχε τὴν ἐπι-
σιν· ἐν δὲ τῷ τότε, νυκτὸς ἀνοίξας τὸν τάφον
γεται, πραγματευσάμενος ἥκιστα μὲν ἐν τῇ
φανερὸς εἶναι, παρειληφὼς δὲ τοὺς πιστοτά-
τῶν φίλων. Ἀποθέσιμα μὲν οὖν χρήματα,
περ Ὑρκανὸς, οὐχ εὗρε, κόσμον δὲ χρυσοῦ
ειμηλίων πολὺν, ὃν ἀνείλετο πάντα. Σπουδὴν
εν, ἐπιμελεστέραν ποιούμενος τὴν ἔρευναν, ἐν-
ω τε χωρεῖν, καὶ κατὰ τὰς θήκας, ἐν αἷς ἦν
Δαυΐδου καὶ τοῦ Σολομῶνος τὰ σώματα. Καὶ
ιὲν αὐτῷ τῶν δορυφόρων διεφθάρησαν, φλογὸς
θεν εἰσιοῦσιν ἀπαντώσης, ὡς ἐλέγετο· περίφο-
δ' αὐτὸς ἐξῄει, καὶ τοῦ δέους ἱλαστήριον μνῆμα
ς πέτρας ἐπὶ τῷ στομίῳ κατεσκευάσατο, πο-
ὲς τῇ δαπάνῃ. Τούτου καὶ Νικόλαος, ὁ κατ'
ν ἱστοριογράφος, μέμνηται τοῦ κατασκευάσμα-
οὐ μὴν ὅτι καὶ κατῆλθεν, οὐκ εὐπρεπῆ τὴν

πρᾶξιν ἐπιστάμενος. Διατελεῖ δὲ καὶ τὰ ἄλλα τον τὸν τρόπον χρώμενος τῇ γραφῇ. Ζῶν τε γι τῇ βασιλείᾳ καὶ συνὼν αὐτῷ, κεχαρισμένως ἐ καὶ καθ' ὑπηρεσίαν ἀνέγραφε, μόνων ἀπτόμ τῶν εὔκλειαν αὐτῷ φερόντων· πολλὰ δὲ καὶ ἐμφανῶς ἀδίκων ἀντικατασκευάζων, καὶ μετὰ σης σπουδῆς ἐπικρυπτόμενος, ὅς γε καὶ τὸν ριάμμης θάνατον, καὶ τῶν παίδων αὐτῆς, ο ὠμῶς τῷ βασιλεῖ πεπραγμένον, εἰς εὐπρέ ἀνάγειν βουλόμενος, ἐκείνης τε ἀσέλγειαν καὶ νεανίσκων ἐπιβουλὰς καταψεύδεται, καὶ διατει τῇ γραφῇ, τὰ μὲν πεπραγμένα δικαίως τῷ βο περιττότερον ἐγκωμιάζων, ὑπὲρ δὲ τῶν παραι θέντων ἐσπουδασμένως ἀπολογούμενος. (Ἐκ το τοῦ, Βιβλ. Ιϛ. Κεφ. ζ.)

Μιθριδάτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπα ἄνθρωπον γόητα, Νικόλαος ὁ Περιπατητικός. τοῦ Ἀθηναίου, Βιβλ. ϛ. σελ. 252.)

Νικόλαος δ' ὁ Περιπατητικὸς, καὶ Ποσ νιος ὁ Στωϊκὸς, ἐν ταῖς ἱστορίαις, ἑκάτερος Χίους φησὶν, ἐξανδραποδισθέντας ὑπὸ Μιθ του τοῦ Καππάδοκος, παραδοθῆναι τοῖς δούλοις δεδεμένους, ἵν' εἰς τὴν Κόλχων γῆν κ κισθῶσιν. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, σελ. 266.)

Μυρίνην δὲ τὴν Σαμίαν ἑταίραν Δημήτρι χεν ὁ βασιλεὺς, ὁ τῆς διαδοχῆς τελευταῖος· καὶ τοῦ διαδήματος, κοινωνὸν εἶχε τῆς βασιλεία φησι Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. (Ἐκ τοῦ α Βιβλ. ΙΓ, σελ. 593.)

Προσθείη δ' ἄν τις τούτοις καὶ τὰ παρὰ τοῦ
ιμασκηνοῦ Νικολάου. Φησὶ γὰρ οὗτος ἐν Ἀν-
ιχείᾳ τῇ ἐπὶ Δάφνῃ παρατυχεῖν τοῖς Ἰνδῶν πρέσβε-
ν, ἀφιγμένοις παρὰ Καίσαρα τὸν Σεβαστόν. Οὓς
μὲν τῆς ἐπιστολῆς πλείους δηλοῦσθαι, σωθῆναι
τρεῖς μόνους, οὓς ἰδεῖν φησι, τοὺς δ' ἄλλους
ιὸ μήκους τῶν ὁδῶν διαφθαρῆναι τὸ πλέον. Τὴν
ἐπιστολὴν ἑλληνίζειν ἐν διφθέρᾳ γεγραμμένην, δη-
ῦσαν, ὅτι Πῶρος εἴη γράψας· ἑξακοσίων δὲ ἄρ-
ν βασιλέων, ὅμως περὶ πολλοῦ ποιοῖτο φίλος εἶ-
ι Καίσαρι καὶ ἕτοιμος εἴη δίοδόν τε παρέχειν ὅπῃ
ύλεται, καὶ συμπράττειν ὅσα καλῶς ἔχει. Ταῦτα
ν ἔφη λέγειν τὴν ἐπιστολὴν, τὰ δὲ κομισθέντα
ῶρα προσενέγκαι ὀκτὼ οἰκέτας γυμνοὺς ἐν περιζώ-
ισι, καταπεπασμένους ἀρώμασιν· εἶναι δὲ τὰ
ῶρα τόν τε Ἑρμᾶν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀφῃρημένον ἐκ
πίου τοὺς βραχίονας, ὃν καὶ ἡμεῖς εἴδομεν, καὶ
ιδνας μεγάλας, καὶ ὄφιν πηχῶν δέκα, καὶ χελώ-
ν ποταμίαν τρίπηχυν, πέρδικα δὲ μείζω γυπός.
υνῆν δὲ, ὥς φασι, καὶ ὁ Ἀθήνησι κατακαύσας
υτόν. Ποιεῖν δὲ τοῦτο τοὺς μὲν ἐπὶ κακοπραγίᾳ,
ιοῦντας ἀπαλλαγὴν τῶν παρόντων, τοὺς δ' ἐπ' εὐ-
ιαγίᾳ, καθάπερ τοῦτον· ἅπαντα γὰρ κατὰ γνώ-
ιν πράξαντα μέχρι νῦν, ἀπιέναι δεῖν, μή τι τῶν
ιουλήτων χρονίζοντι συμπέσῃ· καὶ δὴ καὶ γελῶν-
ι ἅλασθαι γυμνὸν ἐπαληλειμμένον ἐν περιζώματι
ὶ τὴν πυράν. Ἐπιγεγράφθαι δὲ τῷ τάφῳ·

ΖΑΡΜΑΝΟΣ ΧΗΓΑΝ
ΙΝΔΟΣ ΑΠΟ ΒΑΡΓΟΣΗΣ
ΚΑΤΑ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΙΝΔΩΝ ΕΘ
ΕΑΥΤΟΝ ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣΑΣ ΚΕΙΤ

(Ἐκ τοῦ Στράβωνος, Γεωγρ. Βιβλ. ΙΕ, σελ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝ

ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΕΘΩΝ ΣΥΝΑΓΩ

ΤΑ ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΣΤΟΒΑΙΩΙ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΘΥΝΟΙ.

Θ*ΥΝΟΙ* τοὺς ναυαγοὺς φιλανθρώπως δι φίλους ποιοῦνται. Τῶν δὲ ξένων τοὺς μὲν ἐ ἐλθόντας σφόδρα τιμῶσι, τοὺς δὲ ἀκουσίω ζουσι.

ΑΡΙΤΟΝΟΙ.

Ἀρίτονοι τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνο δὲ κεράμεια τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ι φυλάττουσι.

ΔΑΡΔΑΝΟΙ.

Δαρδανεῖς, Ἰλλυρικὸν ἔθνος, τρὶς ἐν

οὔονται μόνον, ὅταν γεννῶνται,' καὶ ἐπὶ γάμοις, αἱ τελευτῶντες.

ΓΑΛΑΚΤΟΦΑΓΟΙ.

Γαλακτοφάγοι, Σκυθικὸν ἔθνος, ἄοικοί εἰσιν, ὥσπερ καὶ οἱ πλεῖστοι Σκυθῶν. Τροφὴν δ' ἔχουσι γάλα μόνον ἵππειον, ἐξ οὗ τυροποιοῦντες ἐσθίουσι καὶ πίνουσι. Καὶ εἰσὶ διὰ τοῦτο δυσμαχώτατοι, ὡν αὐτοῖς πάντῃ τὴν τροφὴν ἔχοντες. Οὗτοι καὶ Δαρεῖον ἐτρέψαντο.

Εἰσὶ δὲ καὶ δικαιότατοι, κοινὰ ἔχοντες τά τε κτήματα καὶ τὰς γυναῖκας, ὥστε τοὺς μὲν πρεσβυτέρους αὐτῶν πατέρας ὀνομάζειν, τοὺς δὲ νέους παῖδας, τοὺς δ' ἥλικας ἀδελφούς. Ὧν ἦν καὶ Ἀνάχαρσις, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν νομισθεὶς, ὃς ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα ἱστορήσῃ τὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα. Τούτων καὶ Ὅμηρος μέμνηται, ἐν οἷς φησί,

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Ἀβίους δὲ αὐτοὺς λέγει, ἢ διὰ τὸ γῆν μὴ γεωργεῖν, ἢ διὰ τὸ ἀοίκους εἶναι, ἢ διὰ τὸ χρῆσθαι τούτους μόνους τόξοις, βιὸν γὰρ λέγει τὸ τόξον.

Παρὰ τούτοις οὐδὲ εἷς, οὔτε φθονῶν, ὥς φασιν, οὔτε μισῶν, οὔτε φοβούμενος ἱστορήθη, διὰ τὴν τοῦ βίου κοινότητα καὶ δικαιοσύνην.

Μάχιμοι δ' οὐχ ἧττον αὐτῶν αἱ γυναῖκες, ἢ οἱ ἄνδρες καὶ συμπολεμοῦσιν αὐτοῖς, ὅταν δέῃ. Καὶ διὰ τοῦτο Ἀμαζόνας γενναιοτάτας εἶναι, ὥστε ποτὲ ἐλάσαι μέχρι Ἀθηνῶν καὶ Κιλικίας.

Ὅτι τότε παρῴκουν ἐγγὺς τῆς Μαιώτ
λίμνης.

ΙΒΗΡΟΙ.

Ἰβήρων αἱ γυναῖκες κατ᾽ ἔτος ὅ τι ἂν ἐξυφή
σιν ἐν κοινῷ δεικνύουσιν. Ἄνδρες δὲ χειροτον
κρίναντες, τὴν πλεῖστα ἐργασαμένην προτιμῶσ
Ἔχουσι δὲ καὶ μέτρον τι ζώνης, ἣ τὴν γασ
περιλαβεῖν ἂν μὴ δυνηθῶσιν, αἰσχρὸν ἡγοῦνται

ΟΜΒΡΙΚΟΙ.

Ὀμβρικοὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους μά
αἴσχιστον ἡγοῦνται ἡττημένοι ζῆν· ἀλλ᾽ ἀναγκ
ἢ νικᾷν, ἢ ἀποθνήσκειν.

Ὀμβρικοὶ ὅταν πρὸς ἀλλήλους ἔχωσιν ἀμφι
τησιν, καθοπλισθέντες, ὡς ἐν πολέμῳ, μάχον
καὶ δοκοῦσι δικαιότερα λέγειν οἱ τοὺς ἐναντ
ἀποσφάξαντες.

ΚΕΛΤΟΙ.

Κελτοὶ, οἱ τῷ ὠκεανῷ γειτνιῶντες, αἰσχρὸ
γοῦνται τοῖχον καταπίπτοντα ἢ οἰκίαν φεύγειν.

Πλημμυρίδος δὲ ἐκ τῆς ἔξω θαλάττης ἐπε
μένης, μεθ᾽ ὅπλων ἀπαντῶντες ὑπομένουσι,
κατακλύζωνται, ἵνα μὴ δοκῶσι φεύγοντες τὸν θ
τον φοβεῖσθαι.

Κελτοὶ σιδηροφοροῦντες τὰ κατὰ πόλιν κ
πράττουσι.

Μείζω δ᾽ ἐστὶν ἐπιτίμια κατὰ τοῦ ξένον ἀνε
τος, ἢ πολίτην· ὑπὲρ τοῦ μὲν γὰρ θάνατος ἡ
μία, ὑπὲρ τοῦ δὲ πολίτου φυγή.

Τιμῶσι μάλιστα τοὺς χώραν τῷ κοινῷ προσκτωμένους.

Τὰς δὲ θύρας τῶν οἰκιῶν οὐδέποτε κλείουσι.

ΠΑΙΔΑΛΙΟΙ.

Ἐν Παιδαλίοις, Ἰνδικῷ ἔθνει, οὐχ ὁ θύων, ἀλλ' ὁ συνετώτατος τῶν παρόντων κατάρχεται τῶν ἱερῶν· αἰτεῖται δ' ἀεὶ παρὰ τῶν θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης.

ΠΡΑΥΣΙΟΙ.

Πραῦσιοι τοὺς ἀστυγείτονας, ἐὰν λιμῷ πιεσθῶσι, τρέφουσι.

ΤΕΛΧΙΝΕΣ.

Τελχῖνες ἄνθρωποι ὀνομαζόμενοι, τὸ ἀνέκαθεν Κρῆτες, οἰκήσαντες καὶ ἐν Κύπρῳ, μεταναστάντες δ' εἰς Ῥόδον, καὶ πρῶτοι τὴν νῆσον κατασχόντες, βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν καὶ φθονεροί. Τεχνῖται δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἔργα μιμησάμενοι, Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥσπερ ἄν τις λέγοι Ἀθηνᾶς βασκάνου.

ΤΑΡΤΗΣΣΙΟΙ.

Παρὰ Ταρτησσίοις νεωτέρῳ πρεσβυτέρου καταμαρτυρεῖν οὐκ ἔξεστι.

ΛΕΥΚΑΝΟΙ.

Λευκανοὶ δικάζονται ἀλλήλοις, ὥσπερ ἄλλου τινὸς ἀδικήματος, οὕτω καὶ ἀσωτίας καὶ ἀργίας.

Ἐὰν δέ τις ἀσώτῳ δανείσας χρέος ἐλεγχθῇ, στέρεται αὐτοῦ.

ΣΑΥΝΙΤΑΙ.

Παρὰ Σαυνίταις κατ' ἔτος οὔτε ἠΐθεοι κρίνον-

ται δημοσίᾳ καὶ αἱ παρθένοι. Ὁ δὲ κριθεὶς ἄριστος εἶναι, λαμβάνει ἣν βούλεται, εἶθ' ὁ μετ' ἐκεῖνον δεύτερος, καὶ οὕτως ἐφεξῆς.

ΛΙΒΥΡΝΙΟΙ.

Λιβύρνιοι κοινὰς τὰς γυναῖκας ἔχουσι, καὶ τὰ τέκνα ἐν κοινῷ τρέφουσι μέχρι ἐτῶν πέντε· εἶτα τῷ ἕκτῳ συνενέγκαντες ἅπαντα τὰ παιδία, τὰς ὁμοιότητας πρὸς τοὺς ἄνδρας εἰκάζουσι, καὶ ἑκάστῳ τὸ ὅμοιον ἀποδιδόασι πατρί· ἀφ' ἧς δ' ἂν ἀπολάβῃ τὸ παιδίον, ἕκαστος υἱὸν ὑπολαμβάνει.

ΣΑΥΡΟΜΑΤΑΙ.

Σαυρομάται διὰ τριῶν ἡμερῶν σιτοῦνται εἰς πλήρωσιν.

Ταῖς δὲ γυναιξὶ πάντα πείθονται ὡς δεσποίναις.

Παρθένον δὲ οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον, πρὶν ἂν πολέμιον ἄνδρα κτείνῃ.

ΚΕΡΚΕΤΑΙ.

Κερκέται τοὺς ἀδικήσαντας ὁτιοῦν τῶν ἱερῶν ἀπείργουσιν.

Ἐὰν δέ τις κυβερνῶν σκάφος διαμάρτῃ, προσιόντες ἐφεξῆς ἕκαστοι ἐμπτύουσιν αὐτῷ.

ΜΟΣΥΝΟΙ.

Μόσυνοι τὸν ἑαυτῶν βασιλέα τρέφουσιν ἐν πύργῳ κατάκλειστον. Ἐὰν δέ τις δόξῃ κακῶς ποτε βεβουλεῦσθαι, τῷ λιμῷ αὐτὸν ἀποκτείνουσι.

Τὸν δὲ τρεφόμενον σῖτον ἐξίσου διαιροῦσι, μέρος κοινῇ ἐξελόντες τοῖς ἀφικνουμένοις ξένοις.

ΦΡΥΓΕΣ.

Φρύγες ὅρκοις οὐ χρῶνται, οὔτ' ὀμνύντες, οὔτε ἄλλους ἐξορκοῦντες.

Ἐὰν δέ τις παρ' αὐτοῖς γεωργικὸν βοῦν ἀποκτείνῃ, ἢ σκεῦος τῶν περὶ γεωργίαν κλέψῃ, θανάτῳ ζημιοῦσι.

Φρύγες οὐ κατορύττουσι τοὺς ἱερεῖς τελευτήσαντας, ἀλλ' ἐπὶ λίθους δεκαπήχεας τιθέασιν ὀρθούς.

ΛΥΚΙΟΙ.

Λύκιοι τὰς γυναῖκας μᾶλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι, καὶ καλοῦνται μητρόθεν. Τάς τε κληρονομίας ταῖς θυγατράσι λείπουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς.

Ὃς δ' ἂν ἐλεύθερος ἁλῷ κλέπτων, δοῦλος γίνεται.

Τὰς δὲ μαρτυρίας ἐν ταῖς δίκαις οὐκ εὐθὺ παρέχονται, ἀλλὰ κατὰ μῆνα.

ΠΙΣΙΔΑΙ.

Πισίδαι δειπνοῦντες ἀπάρχονται τοῖς γονεῦσιν, ὡς ἡμεῖς τοῖς θεοῖς παρασπονδίοις.

Ἡ δὲ μεγίστη κρίσις ἐστὶ παρακαταθήκης· τὸν δὲ ἀποστερήσαντα θανατοῦσιν.

Ἐὰν δὲ μοιχὸς ἁλῷ, περιάγεται τὴν πόλιν ἐπὶ ὄνου μετὰ τῆς γυναικὸς, ἐπὶ ἡμέρας τακτάς.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

Αἰθίοπες τὰς ἀδελφὰς μάλιστα τιμῶσι, καὶ τὰς διαδοχὰς μάλιστα καταλείπουσιν οἱ βασιλεῖς, οὐ τοῖς ἑαυτῶν, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἀδελφῶν υἱοῖς. Ὅταν

δ᾽ ὁ διαδεξόμενος μὴ ᾖ, τὸν κάλλιστον ἐκ πάντων καὶ μαχιμώτατον αἱροῦνται βασιλέα.

Ἀσκοῦσι δὲ εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην.

Ἄθυροι δ᾽ αὐτῶν αἱ οἰκίαι, καὶ, ἐν ταῖς ὁδοῖς κειμένων πολλῶν, οὐδὲ εἷς κλέπτει.

ΒΤΛΟΙ.

Ἐν Βυλοῖς Λίβυσιν ἀνὴρ μὲν ἀνδρῶν βασιλεύει, γυνὴ δὲ γυναικῶν.

ΜΑΣΟΤΛΙΕΙΣ.

Μασουλιεῖς Λίβυες, ὅταν πολεμῶσι, τὰς μὲν νύκτας μάχονται, τὰς δ᾽ ἡμέρας εἰρήνην ἄγουσι.

ΔΑΨΟΛΙΒΤΕΣ.

Δαψολίβυες ὅταν συναχθῶσι, πάντες ἀμφιγαμοῦσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, μετὰ δύσιν Πλειάδος· καὶ μετὰ τὴν ἑστίασιν χωρὶς τῶν γυναικῶν κατακειμένων κατασβέσαντες τὸν λύχνον εἰσέρχονται, καὶ ὁ τυχὼν, ἣν ἂν τύχῃ, λαμβάνει.

ΙΑΛΧΛΕΤΕΙΣ.

Ἰαλχλευεῖς Λίβυες, ὅταν πολλοὶ μνηστεύσωνται γυναῖκα, παρὰ τῷ κηδεστῇ δειπνοῦσι, παρούσης τῆς γυναικός. Πολλὰ δὲ σκωπτόντων, ἐφ᾽ ᾧ ἂν ἡ γυνὴ γελάσῃ, τούτῳ συνοικεῖ.

ΣΑΡΔΟΛΙΒΤΕΣ.

Σαρδολίβυες οὐδὲν κέκτηνταί σκεῦος ἔξω κύλικος καὶ μαχαίρας.

ΑΛΙΤΕΜΙΟΙ.

Ἀλιτέμιοι Λίβυες τοὺς ταχυτάτους αὐτῶν αἱροῦνται βασιλεῖς· τῶν δὲ ἄλλων τιμῶσι τὸν δικαιότατον.

ΝΟΜΑΔΕΣ.

Οἱ Νομάδες τῶν Λιβύων οὐ ταῖς ἡμέραις, ἀλλὰ ταῖς νυξὶν αὐτῶν ἀριθμοῦσι τὸν χρόνον.

ΑΤΑΡΑΝΤΕΣ.

Ἀτάραντες Λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν.

Ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λοιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναντι.

Τῶν δὲ θυγατέρων ἀρίστας κρίνουσι τὰς πλεῖστον χρόνον μεμενηκυίας παρθένους.

ΒΟΙΩΤΟΙ.

Βοιωτῶν ἔνιοι τοὺς χρέος οὐκ ἀποδιδόντας εἰς ἀγορὰν ἄγοντες καθίσαι κελεύουσιν, εἶτα κόφινον ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ· ὃς δ' ἂν κοφινωθῇ, ἄτιμος γίνεται. Δοκεῖ δὲ τοῦτο πεπονθέναι καὶ ὁ Εὐριπίδου πατὴρ, Βοιωτὸς ὢν τὸ γένος.

ΑΣΣΥΡΙΟΙ.

Ἀσσύριοι τὰς παρθένους ἐν ἀγορᾷ πωλοῦσι τοῖς θέλουσι συνοικεῖν· πρώτας μὲν τὰς εὐγενεστάτας καὶ καλλίστας, εἶτα τὰς λοιπὰς ἐφεξῆς. Ὅταν δὲ ἔλθωσιν ἐπὶ τὰς φαυλοτάτας, κηρύττουσι, πόσον τις θέλει προσλαβὼν ταύταις συνοικεῖν, καὶ τὸ συναχθὲν ἐκ τῆς τῶν εὐπρεπῶν τιμῆς ταύταις προστίθενται.

Ἀσκοῦσι δὲ μάλιστα πραΰτητα καὶ ἀοργησίαν.

ΠΕΡΣΑΙ.

Πέρσαις ὃ μὴ ποιεῖν ἔξεστιν, οὐδὲ λέγουσιν.

Ἐὰν δέ τις πατέρα κτείνῃ, ὑπόβλητον αὐτὸν φασὶ νομίζονται.

Ἐὰν δέ τινα προστάξῃ βασιλεὺς μαστιγῶσαι,

εὐχαριστεῖ, ὡς ἀγαθοῦ τυχὼν, ὅτι αὐτοῦ ἐμνήσθη βασιλεύς.

Ἆθλα δὲ λαμβάνουσι παρὰ βασιλέως πολυτεκνίας.

Οἱ δὲ παῖδες παρ᾽ αὐτοῖς, ὥσπερ μάθημά τι, τὸ ἀληθεύειν διδάσκονται.

ΙΝΔΟΙ.

Παρ᾽ Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποστερηθῇ δανείου, ἢ παρακαταθήκης, οὐκ ἔστι κρίσις, ἀλλ᾽ αὑτὸν αἰτιᾶται ὁ πιστεύσας.

Ὁ δὲ τεχνίτου πηρώσας χεῖρα ἢ ὀφθαλμὸν, θανάτῳ ζημιοῦται.

Τὸν δὲ μέγιστα ἀδικήσαντα ὁ βασιλεὺς κελεύει κείρασθαι, ὡς ἐσχάτης οὔσης ταύτης ἀτιμίας.

Ἰνδοὶ συγκατακαίουσιν, ὅταν τελευτήσωσι, τῶν γυναικῶν τὴν προσφιλεστάτην· αὐτῶν δὲ ἐκείνων ἀγὼν μέγιστος γίνεται, σπουδαζόντων νικῆσαι ἑκάστην τῶν φίλων.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙ.

Λακεδαιμονίοις τέχνας μανθάνειν ἄλλας, ἢ τὰς εἰς πόλεμον εὐθέτους, αἰσχρόν ἐστιν.

Ἑστιῶνται δὲ πάντες ἐν κοινῷ.

Τοὺς δὲ γέροντας αἰσχύνονται οὐδὲν ἧττον ἢ πατέρας.

Γυμνάσια δ᾽ ὥσπερ ἀνδρῶν ἐστιν, οὕτω καὶ παρθένων.

Ξένοις δ᾽ ἐμβιοῦν οὐκ ἔξεστιν ἐν Σπάρτῃ, οὔτε Σπαρτιάταις ξενιτεύειν.

Ταῖς δὲ αὐτῶν γυναιξὶ παρακελεύονται ἐκ τῶν εὐειδεστάτων κύεσθαι καὶ ἀστῶν καὶ ξένων.

Χρηματίζεσθαι δ' αἰσχρὸν Σπαρτιάτῃ.

Νομίσματι δὲ χρῶνται σκυτίνῳ· ἐὰν δὲ παρά τινι εὑρεθῇ χρυσὸς ἢ ἄργυρος, θανάτῳ ζημιοῦται.

Σεμνύνονται δὲ πάντες ἐπὶ τῷ ταπεινοὺς αὐτοὺς παρέχειν καὶ κατηκόους ταῖς ἀρχαῖς.

Μακαρίζονται δὲ μᾶλλον παρ' αὐτοῖς οἱ γενναίως ἀποθνήσκοντες, ἢ οἱ εὐτυχῶς ζῶντες.

Οἱ δὲ παῖδες νομίμως περί τινα βωμὸν περιιόντες μαστιγοῦνται, ἕως ἂν ὀλίγοι λειφθέντες στεφανωθῶσιν.

Αἰσχρὸν δέ ἐστι δειλῷ σύσκηνον, ἢ συγγυμναστήν, ἢ φίλον γενέσθαι.

Κρίσις δὲ τῆς Γεροντίας ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προτίθεται τοῖς εὖ ἢ κακῶς ζήσασιν.

Ὅταν δὲ στρατεύωνται ἔξω χώρας, πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀγήτορος Διὸς ἐναυσάμενος ὁ πυρφόρος λεγόμενος σύνεστι τῷ βασιλεῖ ἄσβεστον αὐτὸ τηρῶν.

Συνεκπέμπονται δὲ τῷ βασιλεῖ μάντεις καὶ ἰατροὶ καὶ αὐληταί, οἷς ἐν ταῖς μάχαις ἀντὶ σαλπίγγων ἀεὶ χρῶνται· μάχονται δὲ ἐστεφανωμένοι.

Ὑπανίστανται δὲ βασιλεῖ πάντες, πλὴν Ἐφόρων.

Ὀμνύει τε πρὸ τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεύς, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους βασιλεύσειν.

ΚΡΗΤΕΣ.

Κρῆτες πρῶτοι Ἑλλήνων νόμους ἔσχον, Μίνωος

θεμένου, ὃς καὶ πρῶτος ἐθαλασσοκράτησε. Προσε ποιεῖτο δὲ Μίνως παρὰ τοῦ Διὸς αὐτοῦ μεμαθηκέναι, δι᾽ ἐννέα ἐτῶν εἴς τι ὄρος φοιτῶν, ἐν ᾧ Διὸς ἄντρον ἐλέγετο, κἀκεῖθεν ἀεί τινας νόμους φέρων τοῖς Κρησί. Μέμνηται δὲ τούτου καὶ Ὅμηρος, ἐν οἷς λέγει·

Τοῖσι δ᾽ ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθα Μίνως γε
Ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

Οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ μετ᾽ ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι, καὶ θήρας καὶ δρόμους ἀνάντεις ἀνυπόδητοι κατανύοντες, καὶ τὴν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ἥντινα πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος Κυδωνιάτης, Κρὴς τὸ γένος.

Συσσιτοῦσι δ᾽ ἐν κοινῷ οἱ ἄνδρες, τὴν αὐτὴν δίαιταν ἔχοντες ἐξίσου πάντες.

Δώρων δὲ αὐτοῖς ἐστιν ὅπλα τιμιώτατα.

ΑΥΤΑΡΙΑΤΑΙ.

Αὐταριάται τοὺς ἀδυνάτους τῶν στρατιωτῶν ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις οὐδέποτε ζῶντας ἀπολείπουσι.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ.

Τριβαλλοὶ τέτταρας φάλαγγας ἐν ταῖς μάχαις ποιοῦνται· τὴν πρώτην τῶν ἀσθενῶν, τὴν ἐχομένην τῶν κρατίστων, τὴν τρίτην τῶν ἱππέων, τελευταίαν τὴν τῶν γυναικῶν, αἳ αὐτοὺς εἰς φυγὴν τρεπομένους κωλύουσι βλασφημοῦσαι.

ΚΑΥΣΙΑΝΟΙ.

Καυσιανοὶ τοὺς μὲν γεννωμένους θρηνοῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι.

ΚΙΟΙ.

Κίοι τοὺς ἀποθανόντας κατακαύσαντες, καὶ ὀστολογήσαντες, ἐν ὅλμῳ τὰ ὀστᾶ καταπτίσσουσιν, εἶτα ἐνθέντες εἰς πλοῖον, καὶ κόσκινον λαβόντες ἀναπλέουσιν εἰς πέλαγος, καὶ πρὸς τὸν ἄνεμον ἐξοδιάζουσιν, ἄχρις ἂν πάντα ἐκφυσηθῇ καὶ ἀφανῆ γένηται.

ΤΑΥΡΟΙ.

Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, τοῖς βασιλεῦσι τοὺς εὐνουστάτους τῶν φίλων συγκαταθάπτουσιν.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀποθανόντος φίλου, ἢ μέρος, ἢ τὸ ὅλον ἀποτέμνει ὠτίον, πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ τελευτήσαντος.

ΣΙΝΔΟΙ.

Σινδοὶ τοσούτους ἰχθῦς ἐπὶ τοὺς τάφους ἐπιβάλλουσιν, ὅσους πολεμίους ὁ θαπτόμενος ἀπεκτονὼς ᾖ.

ΚΟΛΧΟΙ.

Κόλχοι τοὺς τελευτήσαντας οὐ θάπτουσιν, ἀλλὰ κρεμῶσιν ἀπὸ δένδρων.

ΠΑΝΗΒΟΙ.

Πάνηβοι Λίβυες, ὅταν αὐτοῖς βασιλεὺς ἀποθάνῃ, τὸ μὲν σῶμα κατορύττουσι, τὴν δὲ κεφαλὴν ἀποκόψαντες καὶ χρυσώσαντες ἀνατιθέασιν ἐν ἱερῷ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩΝ.

Τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξεῦρεν γένος
Διὸς πεφυκὼς, ὥς λέγουσι, Τάνταλος.
Οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς,
Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἶτ' ἀκουσίῳ
Δίφρῳ περιπεσὼν δυναμένῳ λιμὸν ποιεῖν,
Ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπεστράφη.
Ἄφνω δὲ πληγεὶς εἰς μέσην τὴν γαστέρα,
Ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τἄνω κάτω·
Σίπυλόν τε τοῦτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπ
Καὶ μάλα δικαίως· Φρὺξ γὰρ ὢν, οὐχ ἱκανὸς
Τὴν τοῦ τρέφοντος εὖ φέρειν παῤῥησίαν.
Διὸ δὴ τοιαύτης παντελῶς καχεξίας
Ἐν τοῖς βίοις παρὰ πᾶσιν ἐζηλωμένης,
Πικρῶς ἐπιπλῆξαι βούλομ' (ἄν περ νὴ Δία
Παῤῥησίαν μοι δῶτε) τοῖς ἀσυμβόλοις,
Τἀλλότρια δειπνεῖν ἑλομένοις ἄνευ πόνου.
Τί γὰρ μαθὼν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνω
Βούλει παρασιτεῖν; ἢ τί τῶν ἐν τῷ βίῳ
Ξυνῆκας; εἶπον· ἄξιον γὰρ εἰδέναι.
Τίνος μαθητὴς γέγονας; αἵρεσιν τίνα
Εἵλου; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὁρμώμενος
Τολμᾷς παρασιτεῖν; εἰ μόλις ἡμεῖς, τὸν β

Ἅπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι
Ἀνεῳγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν,
Διὰ τοὺς ἀνώδυνα τἀλλότρια μασσωμένους.
Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἔσθ᾽ ὁ πλοῦς.
Πλευρὰν ἔχειν πρώτιστον ἐν τούτοισι δεῖ,
Πρόσωπον ἰταμὸν, χρῶμα διαμένον, γνάθον
Ἀκάματον, εὐθὺς δυναμένην πληγὰς φέρειν.
Στοιχεῖα μὲν ταῦτ᾽ ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης.
Ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ᾽ ἑαυτῷ γελᾶν·
Αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τὶς, ἢ καὶ βάπτεται,
Θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ᾽ ἡλικίαν νοσεῖ;
Ἔστω Γανυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος·
Πρὸς χάριν ὁμίλει τοῦ τρέφοντος ἐπ᾽ ὀλέθρῳ,
Παρατάττεταί τις, καὶ ποιεῖ πάντας νεκρούς;
Δειπνῶν σιωπῇ, τοῦτον ὑπομυκτηρίσας,
Εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
Οἶμαι δ᾽ ἐμαυτὸν εὔθετον τῷ πράγματι,
Παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσεστί μοι.
Ὅσα περ ἔχειν τἀλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ
Λιμὸς, ἀπόνοια, τόλμα, γαστὴρ, ἀργία.
Καὶ νῦν μ᾽ ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ
Σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικ᾽ εἶναι καὶ φίλον.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.

